

ФРЕД САБЕРХАГЕН

КОСТИТЕ НА МЕРЛИН

Превод от английски: Светлана Комогорова, 1996

chitanka.info

I

АМБИ

Бе полунощ — мокра и студена, когато един приятел, залитащ, останал без дъх, дотича в опърпания ни лагер и задъхано ни съобщи ужасната новина, че Комор Прокълнатия и цялата му войска ни преследват. Името на човека, който с това ни спаси живота, ни бе неизвестно, но ние знаехме — предупреждаваше ни искрено.

Щом обърна поглед назад, продължавам да се възхищавам на проявената от нас смелост, защото ние, и седмината, които живеехме и пътувахме заедно, до един бяхме отхвърлени от обществото бедняци. Всички имахме някаква представа що за човек е Комор. Тя се основаваше само на слухове, макар и по-късно да се оказа ужасяващо точна — и веднага можехме да си представим какво наказание би отредил Прокълнатия за нещастни глупаци като нас, които го бяха направили за посмешнище. Ала въпреки ужаса никой не изпадна в истерия, нито се отцепи от групата.

Дори и днес, спомня ли си онези дни, макар да е изминало забележително много време, и надявам се, съм се сдобил поне с малко мъдрост — дори и сега се учудвам, че повечето от нас нито се паникьосаха, нито се пръснаха като полудели при нашето бягство. Ако беше станало така, по-големите късметлии щяха поотделно да се изподавят в тресавищата и потоците или да паднат от някоя скала, а онези, които нямаха късмет, преследвачите щяха да сгасят. Съмнявам се, че някой от нас би оцелял по-дълго от ден-два. Може би нишката на някаква магия ни е принудила да останем заедно, но тогава тя е била твърде тънка, за да мога да я забележа. Ако е било така, въпросът кой е направил тази магия би могъл да бъде много заплетен.

Някои от нас сигурно биха вървели по-бързо пеша, отколкото със старата ни каруца, която трополеше подир двата немощни вола. Разтурихме лагера съвсем организирано, не искахме да зарязваме покъщнината си. Макар и тъй късно през нощта, охотно се повлякохме

подире ѝ. Младата жена на Бран, Джандрий, бе единствената, която се вози през целия път, наред с онзи, който се случеше да кара каруцата. Понякога и Мод се качваше, за да се грижи за нея.

Джандрий лежеше, увита в парцаливи одеяла, клатушкаше се и подскачаше винаги щом каруцата се натъкнеше на някоя буза, притискаше издутия си корем и почти в безсъзнание се молеше на всички богове, за чиито имена можеше да се сети. По това време бе изтекъл и деветият месец от бременността ѝ и раждането всеки момент можеше да започне, затова нямаше избор в начина на пътуване. Бран, нейният съпруг, бе решен на всяка цена да бъде до жена си, щом дойде време за изпитанието. Всички ние, останалите, зависехме страшно от Бран. Без съмнение, голяма част от очебийната ни смелост би могла да се обясни с това, че всеки от нас изпитваше смъртен страх при мисълта, че може да бъде изоставен сам.

Както казах, ние бяхме бедни изгнаници — всеки по свой начин. Уникална поредица от случки бе довела всекиго при Бран. Бяхме заедно вече почти цяла зима и кръстосвахме земята повече или помалко напосоки. Някои от нас — Пресуши шише, Мод, Ивалд — бяха видели и по-добри дни, също както и воловете. Джандрий и Вивиан бяха навършили пълнолетие — според представите на онова време — съвсем неотдавна, а Бран бе на ръба на средната възраст. Аз бях само десетгодишен и поначало не бях видял кой знае колко дни, добри или не.

Ние бяхме трупа актьори и през повечето време се сработвахме добре. Оттогава съм бил свидетел на много по-лоши представления от нашето, някои от тях — играчи върху изящни, натруфени сцени. В някои отношения притежавахме истински талант. Сред нас имаше хора, които играеха ролите и на клоуни, и на жонгъори, на певци и свирачи на рог, на тъпанджии и танцьори, на разказвачи, гадатели и магьосници. Спирахме и пак тръгвахме, шляехме се насам-натам из провинцията и печелехме, колкото да ядем и да продължаваме по пътя. Бран ни казваше какво ще става по-нататък и какво ще трябва да правим ние — и не щеш ли, изведнъж, посред нощ, тъкмо в края на зимата, трябваше да раздигнем лагера край онова бедно село и сега всички до един се борехме да овладеем паниката и бягахме, за да отървем кожите си.

Времето поне бе само мокро и ветровито, можеше да бъде и къде-къде по-зле — свиреп и смъртен студ.

Единственото малко предимство, което си мислехме, че притежаваме пред преследвачите си — а, като имахме предвид всички истории за Комор, не се и съмнявахме, че преследване ще има — беше, че те сигурно не познават този край. Комор Прокълната и повечето от войниците му идваха от Бретан, отвъд морето, откъдето ги бе призовала — както и другите тирами и бъдещи завоеватели — вестта за смъртта на Артур. Комор вече сам се бе нарекъл крал и се надяваше да изкопчи и да задържи за себе си някое кралство.

Мисля, че през онази пролет Джандрий бе на двайсет години — с година повече или по-малко. Русокоса, както и повечето хора от трупата, с големи сини очи, които най-често я караха да изглежда леко уплашена, и щедри женствени форми. В нея имаше нещо, което излизаше извън рамките на обикновеното, и я правеше истински красива. Напевният ѝ глас бе прекрасен. Мъча се да я погледна отново с очите на десетгодишен хлапак — спомням си, че тя беше много приятна за компания, когато не я мъчеха болки. Джандрий, разбира се, бе най-важната причина Бран така свирепо да настоява да не зарязваме каруцата и воловете. Инатеше се и настояваше да не изоставяме каруцата — тя би имала жизненоважно значение за нас, когато се отдалечим достатъчно от Комор, за да можем да си помислим отново да спрем и да изнесем представление.

Бран бе среден на ръст, с набито телосложение. Изглеждаше към трийсетина годишен. И русата му коса, и брадата му бяха чупливи. Някога в миналото някой му бе строшил носа, но независимо от това лицето му можеше винаги да придобива точно онзи вид, който изисква моментът. Жонгльор, певец и разказвач, той бе видял как около него се събира малка групичка и без всякакво усилие и дори донякъде по неволя, бе станал неин водач. Общо взето, остроумните приказки бързо му идваха на езика — а понякога, както например, когато се майтапеше с воднистите очи и развалените зъби на Комор, прекалено бързо, и по този начин заплашваха собственото му добруване.

След него нека спомена слаботелесния, еднорък Ивалд. Ивалд бе дошъл — по кой точно път така и никога не разбрах — нейде от

Северните земи, удряни от вълните и хапани от мразовития студ. Говореше езика ни със забележим акцент и твърдеше, че е загубил китката и дланта на лявата си ръка в родината си, при сблъсък с берсерк — подлудял воин, кланящ се на Вотан. Както и да се бе развила тази битка преди години — никога не научих докрай — Ивалд тогава едва не умрял, осакатял за цял живот, а семейството му било избито. Лицето и тялото на бившия воин бяха покрити с многобройни дълбоки белези, очите му бяха измито-сини, а косата му и проскубаната му брада — сиви като леда в края на зимата, макар и да бе само няколко години по-стар от Бран.

През дните и месеците преди среднощното предупреждение да ни накара да побегнем и да спасяваме кожите си Ивалд допринасяше за общата ни кауза най-вече със смешния си жонгъльорски номер — представяше единорък човек, който постоянно се изненадва, че не може да жонгира едновременно с повече от две чаши, топки или ножове — в най-добрая случай, и постоянно изпуска това или онова. Голяма част от нашата публика се забавляваше неимоверно. Ивалд освен това се разбираще с воловете и с другите животни. Бе обучил едно куче да участва в неговия номер — то броеше с лай и кимаше с глава. Когато кучето умря, той се опита да обучи единия от воловете на същото.

Нека Мод бъде четвъртата при изброяването на нашата компания. Тя живееше с Бран и Джандрий каки-речи най-отдавна от всички. Набита, вече доста прошарена, почти без зъби, ала все още пълна с енергия, за всички нас тя беше нещо като майчица. Кърпеше дрехите и обувките ни, гадаеше ни и ни готвеше. При нужда бъркаше разни церове, а през онази нощ, когато бяхме принудени да побегнем, известно време пътува в колата при Джандрий в очакване всеки миг да се наложи да й бабува.

После идва Вивиан. Нека ѝ присвоя номер пет — на десет години все още бях твърде малък, за да я оценя по достойнство. През онази пролет Вивиан навърши петнайсет. За онова време тя беше висока, косата ѝ имаше интригуващ червеникаворус цвят, очите — зелени, тялото ѝ — слабо, ала все пак извивките му бяха женствени. Вивиан танцуваше еротични танци — повече или по-малко еротични, в зависимост от публиката — и ни помагаше, когато се опитахме да включим и елемент на магия в представленията. Можеше да изпадне понякога в истински транс съвсем бързо. А друг път само се

преструваше, или пък другите си мислеха, че се преструва. Лесно изпадаше в истерия. Мечтата на младия й живот беше да стане истинска магьосница и наистина притежаваше такъв талант, но се нуждаеше от добър учител. Вив беше най-новият член на трупата — беше се присъединила към нас някъде около месец след мен. Преди това — тя така твърдеше — била послушница в един от първите християнски манастири по тази земя. Това, предполагам, донякъде я сродяваше с майка ми, която също бе прекарала част от живота си в един метох, макар че не изглеждаше никак вероятно двете някога да са се срещали.

Нека номер шест да бъде Пресуши шише, едър бабанко с корем като гърне, който от време на време, когато се опитвахме да забавляваме публиката, представяше силови подвизи. Пресуши шише (бяха го кръстили така още в ранната му младост, така казваше той, поради неизменната му решимост да не оставя и капка течност на дъното на чаша или рог) беше едър и черен, със силно тяло, ала, спомня ли си онези дни, си мисля, че май не е бил чак пък *ТОЛКО* силен. Много от номерата му съдържаха и измама — например заместваше желязната подкова с оловна или с ламаринена, а после се напрягаше, започваше да пъшка и огъваше метала с голи ръце. Почти цялото му тяло беше покрито с екзотични татуировки. Беше горе-долу на годините на Мод или малко по-възрастен, вече оплешивящаше, и малкото му останала коса беше вързана на опашница отзад. Както и на Мод, и на него му липсаха доста зъби. Когато Пресуши шише оставяше брадата си да расте — а той обикновено правеше така — това му придаваше известен тежко авторитетен вид и понякога му помагаше да убеди лековерните, че е магьосник — какъвто със сигурност не беше. Твърдеше, че е прекарал част от младостта си в някакъв римски легион.

Не мога да продължа много убедително нататък този разказ, без да съм казал нещичко и за себе си. Отлагах го по причини, които нямат почти нищо общо със скромността. Ето защо се появявам под номер седем.

Бран и всички останали от трупата ме наричаха Амби, което може и да е галено от Амбrouз или Амброзиус. С това галено име ме бе наричала майка ми и то, без съмнение, е било единственото име, което бих могъл да им кажа, когато ме подбраха край пътя, изтощен

почти до смърт от глад. На ръст бях среден, и въпреки че гладът ме бе измъчил, бях доста снажен и мускулест за десетгодишно момче. При редките си срещи с огледалото съзирах сини очи и тъмна коса, която се чупеше на вълни. Момче без баща бях аз — или поне майка ми често ме наричаше така със съжаление в гласа. На десет години си спомнях починалата си майка съвсем смътно. Каквото и съчетание на съдба и случайност да бе довело до моето съществуване, то ме бе благословило с бързи ръце, бърза мисъл и с някои други дарби, но за тях по-късно. В същото време съдбата ме бе въоръжила и с много по-малко страх от света, отколкото било добре да имам с мояте шансове за оцеляване. Като благодарност за това, че са ме спасили на пътя, аз служех на Бран и неговата трупа, като всеки ден им вършех къщната работа, изпълнявах разни поръчки и помагах на жонгльора и на магьосниците — а веднъж-дважды, когато за представленията се бе събрала доста голяма тълпа, бях свършил добра работа и като джебчия — сам се бях научил. Тези изобретателни кражби не ми станаха навик, защото когато реших да споделя с другите спечеленото, Бран явно не остана особено доволен.

По времето, когато бягахме от Комор, собственият ми произход до голяма степен беше тайна за мен. Някъде в потайните кътчета на ума ми, мъгливо и неосъзнато, се спотайваше знанието, че някога, преди да съм започнал да помня, майка ми е била изгонена от християнски метох по някаква причина, която тя никога не ми каза. По-късно чух разни истории за това как вероятно е била посетена в манастира от тайнствен, красив любовник. Нямаше съмнение, че точно майка ми ми беше дала да нося онова разпятие — била го окачила на врата ми на кожена каишка още като съм бил бебе и по някаква причина си бях втълпил, че го има от баща ми. Разпятието беше или римско, или африканско (трудно можеше да се определи кое от двете), изрязано от някакъв рог и когато го е окачила на врата ми, вече е било излъскано от носене — това до известна степен предполагаше, че е много старо.

През месеците след като се присъединих към трупата на Бран, бяхме прекосили криволичейки земята надлъж и нашир в разстояние седемстотин мили. После дойде онази почти беззвездна нощ, когато по

време на едно от представленията в някакво селце Бран започна да пуска подигравки за Комор — гавреще се с развалените зъби, с воднистите, сълзливи очи на този убиец и с измамното му малоумие. Мислеме си, че се намираме на безопасно разстояние от тиранина нашественик, ала за лош късмет някой от публиката според нашия ангел-хранител решил да се подмаже на Комор, като му разкаже за нашето прегрешение. Знаело се отпреди, че обиди, наглед много по-малки от нашата, са били достатъчни да предизвикат смъртния му гняв.

През онази нощ, нощта на първото ни бягство, нямаше нищо по-лесно от това да загубим пътя сред тъмата. Точно така и стана. Въпреки всичко продължавахме отчаяно да се влачим напред. Щом вървяхме, все имаше някакъв шанс да се отдалечим на безопасно разстояние от преследвачите, преди да се зазори. Внезапно и тъкмо на място блесна далечна светкавица и ни разкри конниците на Комор, тогава все още на километри от нас, които — за наш късмет — тъкмо завиваха по другия път. Но двата стари вола с потрошени копита и разнебитената ни каруца с криволичещите колела оставяха ясна диря и нямаше как да се надяваме ловците да продължат дълго по хванатия от тях грешен път.

Бе някъде след полунощ, когато пътят, който следвахме, неочекано зави и хванахме посоката, която според нас не би ни отвела никъде. В тъмнината бяхме се изкачили на някаква скала над невидимо море — висока скала, ако съдим по шума на прибоя нейде долу под нас. Между Бран и Ивалд избухна кратък и безсмислен спор за това как така сме успели да се загубим.

Нито имахме намерение, нито очаквахме да се приближим толкова много до морето — но ето на, вече бяхме тук. Щом осъзнахме, че сме заседнали на някакъв полуостров, не по-дълъг от половин километър и изключително тесен, отчаянието ни вцепени. Случайна светкавица потвърди ужасния факт: наистина бяхме се хванали в съвършен капан — и отляво, и отясно ни обгръщаше океанът, а зад нас бяха хората на Комор. Звездите се бяха скрили зад плътните облаци и намирането на върната посока бе като игра на гатанки — и сигурно бяхме завили накриво още отдавна.

Виждаше се само пътят, по-точно тънката диря, която бяхме хванали, и според мен на никой от нас и през ум не му минаваше да предлага да се връщаме. Знаехме с кошмарна сигурност, че хората на Комор ни следват, че досега трябва да са намерили отново пътя и ще ни настигнат на зазоряване, когато отново ще могат да различат следите на двата ни вола и на каруцата.

Личи си колко сме били отчаяни, щом като мигом започнахме да се надяваме да намерим лодка. По вятъра и валящия на пресекулки дъжд — за лош късмет, твърде недостатъчен да размие следите — се познаваше, че щом стигнем океана, ще е бурен и опасен. И все пак по-добре беше да се удавим, отколкото да ни заловят. Историите за това какво прави Комор с онези, които го обиждаха, не се забравяха лесно.

Изтощени докрай, ние продължавахме да се влачим. Ала усилията ни не ни доведоха до никакъв бряг, пълен с лодки, а само до същия неравен скален ръб — и когато пореден завой ни отдалечаваше от него, почти веднага се натъквяхме на ръба на друга скала, на не повече от един хвърлей от предишната. Полуостровът се стесняваше с грозна бързина, която предполагаше, че и краят му не е далеч.

И сега, когато се взряхме напред, нова светкавица ни разкри нещо, което приличаше на укрепен пост. Там се издигаха няколко сгради, прилепени една до друга. Зад тях бе и краят на полуострова, а пред тях един зид прекосяваше от край до край тясното езиче земя.

— Римски постройки — смотолеви Пресуши шише. Опитваше да го каже с нормален, прозаичен глас — като че ли беше просто случаен пътник, обсъждащ гледката. Бран възрази не много настоятелно, че изобщо нямали вид на римски — той и без това нямаше навик да спори.

И отново блесна светкавица, сякаш някакви закачливи богове удряха гигантски кремък о огниво. Този път гърмът избухна точно над нашия бряг. Бързият проблясък се изсипа над нас и ни разкри оголен пейзаж от скали и море — и на светлината успяхме да разгледаме по-добре поста и зида отпред. Там, където сушата бе широка едва десетина метра, точно преди полуостровът да се стесни съвсем, се бе простирала каменната бариера, висока около четири метра — много гладко и професионално иззидана, съвсем неподхождаща на суровия пейзаж. Пред стената имаше и плитка канавка — бяха разкъртили скалистата земя, а това добавяше към височината още близо метър.

Отново заигра светкавица и изгледът към зида започна рязко да се променя с резките смени на светлина и сянка между проблясъците. Всъщност промяната на гледката в очите ни си беше съвсем нормална и естествена — толкова нормална, колкото може да бъде една светкавица — и все пак тя отключи в моята памет старите предупреждения на майка ми да се пазя от вещерството и магията по света. От нея бях възприел идеята, че магията е нещо хитроумно, което може да те завладее и на което понякога не можеш да устоиш, ала за непредпазливите тя тай смъртна опасност.

И докато гледах стената в кратките проблясъци, ме прониза увереност — ирационална, ала остра и твърда, че тя е само външният белег на никаква жизненоважна граница, инак невидима.

Кой или какво ни чакаше — особено мен — зад тази граница, не можех да си представя. Но каквото и да е то, беше невъзможно да принадлежи изцяло на същия свят, в който бях изживял досегашния си кратък живот.

II

ИНТЕРЛЮДИЯ

Дъждът преваляваше и удряше почти хоризонтално по забързаното предно стъкло, а мокрите чистачки караха греещите зелени символи върху щита на сателитния навигатор, така удобно отразяващи се в стъклото, да трептят. Единственият човек в старата кола ги гледаше с напрегнат интерес, без дори за миг да откъсва очите си от пътя. Бързо сменящите се цифри на таблото информираха шофьора за точното местоположение на колата във всеки миг, с точност на географската ширина и дължина до по-малко от секунда.

Лицето на шофьора, едва различимо в сиянието на приборите и от време на време остро осветявано от фаровете на преминаващите коли, притежаваше донякъде изпит, аскетичен вид. На моменти той изглеждаше трийсетгодишен, а по време на други, по-дълги интервали личеше, че е минал четирийсет. Бе облечен в тъмен делови костюм, защитен от прозрачен дъждобран, а на предната дясната седалка до него лежеше тъмна шапка.

Бе стигнал края на дългото пътуване, започнато припряно и набързо. Не бе очаквал да види много услужливи пътни знаци по този криволичещ път с две платна и предположението му се оказа вярно. Фондацията „Антробус“ не насырчаваше случайните посетители — разбираемо отношение, помисли си шофьорът. Сигурно непрекъснато ги обсаждаха разни откачалки.

Още преди да започне дългото си пътуване през тази глуха провинция, самотният пътешественик бе убеден, че ще стигне по тъмно. И все пак не пристигна толкова късно, колкото се страхуваше — жаравата на ранния декемврийски залез, тъй зрелищен едва преди няколко минути, вече бързо догаряше под дъжда, но не бе съвсем угаснала.

Потънал в размисли за живота и за смъртта, човекът в колата бързаше, за да се срещне с една жена, която никога не беше виждал и с

която никога не беше разговарял, и която със сигурност щеше да го помисли за луд, щом й разкриеше истинската цел на посещението си. Освен, разбира се, ако досега не се беше сблъсквала и друг път с неща, които без никакво съмнение доказваха, че светът е много по-сложен, отколкото тя си мисли.

Тази вечер бе много вероятно тъкмо той да й го докаже.

Тясното бетонно шосе, пропукано на много места, блестящо и хълзгаво под дъжда, явно не бе ремонтирано още от 1990-те. Според предпазните системи на автомобила, отчитащи съвсем точно състоянието на платното, шофьорът поддържаше твърде голяма скорост и те от време на време го съмряха с електронно бибикане.

Под натиска на чувството за спешност шофьорът се опита — за трети път, докато изминаваше последните десет километра — да телефонира на жената, с която нямаше търпение да се срещне. Трябаше да поговори с доктор Илейн Брусьн, макар и да не можеше да й каже истината, или поне нещо, доближаващо се до истината, още в самото начало. Но беше нужно да започне отнякъде — и колкото по-скоро, толкова по-добре, за да я подготви за разкритията, които със сигурност щяха да й предстоят.

И двете ръце на шофьора стискаха здраво волана, докато се вслушваше в далечния, повтарящ се звън. На четвъртия път най-после жив човек (най-после!) бе вдигнал телефона. Далечното звънтене рязко прекъсна и непознат женски глас — нямаше начин да бъде сигурен, че е доктор Брусьн — изпълни кабината на препускащата кола.

— Ало? — гласът внушаваше впечатление за личност, поначало приятна, ала точно в този миг обзета едновременно и от изненада, и от раздразнение.

— Ало, доктор Брусьн?

— Да, кой се обажда? Много съм заета в момента!

— Благодаря ви за вниманието, госпожо. Казвам се Фишър^[1] и от няколко часа се опитвам да се свържа с вас по един много важен въпрос. Още тази вечер се налага да поговорим по някои специални проблеми, които вероятно са силно свързани с вашата работа.

— Съжалявам, но в момента не разполагам с време. — Последва озадачена пауза. — Какво знаете вие за моите проблеми?

— Знам това-онова за причините им.

Нова, по-дълга пауза, изпълнена с непреклонното бръмчене на забързаните гуми. Озадачението на дамата бързо премина в подозрение.

— Откъде имате този номер?

— Разбирам, че това е личният ви номер във вашата лаборатория, доктор Брусьн. Всъщност вашите охранителни системи — електронни и други, са едно от нещата, за които имам най-голяма нужда да поговорим. Наистина се налага да ви видя лично. Сега съм на път към вас и ще паркирам пред лабораторията ви след десетина минути — докато говореше, Фишър ловко въртеше волана по хълзгавите завои. Продължаваше да следи отраженията на сменящите се цифри в стъклото, а стойностите им все повече намаляваха.

— Невъзможно! Не можете да влезете тук. Как казахте, че ви е името?

— Казвам се Фишър — повтори търпеливо мъжът. Изреди буквите на точен, безцветен английски. — Знам, че името ми още нищо не ви говори. Обещавам ви да ви обясня всичко подробно, когато се срещнем.

Той мъркна и се вслуша в бръмчащата тишина. Поне още не му беше затворила телефона. Преди да успее да го направи, той възстанови натиска:

— Между другото, ако имате някакви неприятности — ако възникне някоя нова трудност, особено ако виждате някаква заплаха за себе си — обадете ми се веднага на следния номер. Предполагам, че телефонът ви разполага с необходимото устройство и в момента го виждате?

Тя въздъхна раздразнено.

— Казвам ви, че не мога да се занимавам с всичко това! Лека нощ.

Връзката прекъсна.

Тишина — чуваше се единствено лекото свистене на гумите по разкъртения паваж. Автомобилът, както и толкова други, произведени след първото десетилетие на двайсет и първия век, издаваше съвсем тих шум, почти като шепот — не използвала изкопаеми горива, а моторът и гумите му бяха от нови, наскоро разработени материали.

Фишър никак не се изненада, че го отрязаха по телефона. Горката Илейн! Чувстваше, че познава тази жена достатъчно, че да ѝ

говори на малко име. Налагаше се постоянно да си припомня, че за него тя всъщност беше почти непозната — а той, разбира се, ѝ беше абсолютно непознат. Но дори и изобщо да не я познаваше, щеше да му е жал за нея.

Сигурно вече се бе почувствала в трудно положение, след като неочаквано се е оказала напълно изолирана от останалия свят, съвсем сама в цялата сграда, а уредите ѝ бяха започнали да капризничат от време на време. Естествено, подобни трудности биха били достатъчни да я разстроят, тъй като все още нямаше и понятие за истинските проблеми, които щяха да ѝ се струпат на главата през следващите няколко часа.

Най-накрая фаровете му осветиха един неотбелязан с никакъв знак страничен път отдясно и Фишър прецени, че сигурно е онзи, който му трябва. Сателитният навигатор беше предвидил момента на появата му почти до секунда.

След няколко метра имаше таблица:

ФОНДАЦИЯ „АНТРОБУС“

20 КМ/Ч.

ПОСЕТИТЕЛИТЕ СА ДЛЪЖНИ ДА СПРАТ НА ПОРТАЛА

А по-нататък се издигаше лабораторията.

Фишър отдавна не бе идвал в тази сграда, отдавна не бе идвал и в тази част на света. И все пак формата на масивното каменно здание с няколко осветени прозорци, едва различимо в светлината на фаровете от паркинга в двора, събуди стари спомени. Беше му толкова позната, че трябваше да се бронира срещу внезапната болка от обзелото го размекващо, неуместно чувство. Докато продължаваше напред по криволичещия път, той прехвърли набързо в паметта си различните средства, които можеше да приложи, за да стигне до целта на посещението си.

Шейсет-седемдесет метра по-надолу, по средата между главното шосе и мержелещата се сграда, пред него изникна триметрова желязна ограда. Пътят се раздели, за да заобиколи от двете страни малкия централен портал. Вратата беше вдигната, а в малката постройка на входа лампите светеха. Ярки външни светлини грееха над знака „стоп“, пред който се предполагаше, че посетителят трябва да спре. Фишър забави ход почти до спиране и надникна в силно осветеното помещение. Очевидно на този пост би трябвало да има пазач. Отсъствието му пък с голяма вероятност предполагаше, че нещата бяха продължили да се развиват не така, както посетителят бе очаквал.

Фишър бавно премина през изоставения портал и вдигна поглед към разпръснатите върху предната стена на зданието осветени прозорци, високо горе сред тъмния каменен зид. Тя трябва да е там, зад някой от тях.

*Покрай река нашир, надлъж
простират се поля със ръж.
Сред тях под синьото небе
се вие път нататък, де издига кули Камелот^[2]...*

Явно някой така разбира шагата — помисли си кисело Илейн Брусьн, докато се взираше в стиха, току-що изскочил на екрана на компютъра. Или някой от програмистите вътре в сградата бе прекалил с чувството си за хумор, или пък някакъв вирус се бе промъкнал и бе преминал през всичките защити. Както повечето компютри в лабораторията, машината пред нея в момента бе свързана с мрежа. Това, разбира се, не означаваше, че трябва да се предоставя възможност на разни шегаджии да си пускат по нея откачените майтапи, когато им скимне, и да се месят в работата.

И все пак думите си бяха там, черни като мастило, върху бледия жълтенников фон на екрана.

Тази вечер тук, в лабораторията, за Илейн Брусьн всичко си вървеше тихо и кротко, макар и не особено успешно. Работата ѝ, която започваше в девет, се бе разтегнала до извънредна нощна смяна, но това беше нещо почти обичайно. Днес и хардуерът, и софтуерът

проявяваха странности в поведението си. Никоя от тях не заслужаваше специално внимание, но взети заедно намекваха, че може би става нещо извън рамките на обикновеното.

Това, че частният й телефон звънна — рядко събитие през последните дни, през които умишлено се бе опитала да се изолира — още повече усили усещането й за нещо необикновено. А само минути след като бе затворила на непознатия, представил се като Фишър, се принуди да признае пред себе си, че колкото и странно да изглежда, бе съвсем възможно да е останала съвсем сама в цялата сграда през нощта. Хората, които обикновено се навъртхаха в склада и в изпитателната лаборатория (може би пък някой там, долу поне можеше да прекъсне този абсурден поетичен изблик на остроумие), бяха толкова откриваеми, колкото и онези от „Охрана“ или „Комуникации“. На повикванията по личните им телефони кой знае защо не отговаряше никой.

Можеше и повече да се разтревожи, но работата почти непрекъснато изискваше цялото й внимание. В съседната стая в частната ѝ мрежа от големи паралелни процесори, които съставляваха повечето жизненоважни органи на хипостатора, нещата постепенно и гладко се приближаваха към холостадия. Още едно-две повторения и продуктът щеше да се превърне в нещо повече от просто изображение.

И все пак Илейн не успяваше да се концентрира изцяло върху работата. В отговор на някакъв едва доловим, вероятно въображаем звук отвън, тя долепи лице до стъклото на един от прозорците и огледа портала и почти целия паркинг. Макар че не можеше да надникне докрай в малката барака на входа, остана с впечатлението, че пазачът го няма.

Отдръпна се от прозореца и в ума ѝ започнаха да се тълпят спомени за други страни случаи и несъответствия, несвързани едно с друго — всяко само по себе си маловажно — възникнали по различно време през миналата седмица. Вече не можеше да си ги обяснява като чисто съвпадение. Всъщност всичко изглеждаше така сякаш някой нарочно ѝ се меси в работата. Добре де, призна тя пред себе си, това си е чиста параноя. Но фактите си бяха факти.

Погледът на новопристигналия посетител пробяга по сградата и установи, че се е запазила добре. Бе построена някъде по времето, когато деветнайсети век е преминал в двайсети, като частен дом на ексцентричния милионер Джон Антробус. Сградата, превърната в научноизследователски център, бе почти изцяло тъмна. Само тук-там грееха няколко прозорци — косвени признания на живот.

В онези времена, преди да изчезне завинаги по време на африканска експедиция, тръгнала доста прибързано и необмислено, собственикът бе създал фондацията „Антробус“ и й бе завещал странната сграда. Намеренията му, изброени и уточнени в клаузите на неговото завещание, били основните занимания на фондацията — очевидно той е имал предвид ключовите изследвания да се провеждат именно в нея.

В паркинга имаше места за стотина коли, а по това време на нощта той беше почти празен. Дискретна малка светлинка просветна изведнъж на едно от местата за посетители, автоматично избрано за него от охранителната система на лабораторията. Без съмнение, същата система, ако функционираше нормално, вече бе записала номера на документите на колата му и въпреки многото празни места искаше да упражнява пълен контрол точно върху онова, което щеше да заеме новодошлият.

Е, охранителната система, без съмнение, беше хитроумна, майсторска направа за второто десетилетие на двайсет и първия век. Но тази вечер със сигурност щеше да бъде преоборена.

На паркинга вече имаше още две коли. Едната беше малка и нова. Той прецени, че тя трябва да е на Илейн Брусьн. Докато спираше, се взря, не особено изненадан, но с определено чувство на обреченост, в другата кола. Това беше голяма линейка, массивен приспособен микробус, миналогодишен или може би тазгодишен модел. Беше паркиран, неподвижен и без светлини на местата, които обикновено се пазеха за инвалиди или за привилегировани клечки. Беше влязъл на заден ход и обърнат срещу изхода. Затворената му задна врата сочеше към сградата като че ли караше или очакваше да качи пациент, а после бързо да потегли.

Фишър едва откъсна очи от линейката, докато паркираше колата си на около шест метра по-нататък, и бавно излезе. Изправи се и се облегна на бастуна си — беше закривен, особено в горния край, но със

сигурност не изглеждаше като най-обикновена патерица. Едва ли беше удобен за подпиране на подмишницата. По-скоро приличаше на туристически — солиден, нелакиран дъб.

Изправен в целия си ръст, посетителят на Илейн беше жилав, умерено висок. Имаше енергично излъчване и то го караше да изглежда доста по-млад, отколкото в колата, прегърбен на шофьорската седалка. Черните очи и черната непокорна коса контрастираха на кожата, някога много бяла и мека, ала сега немодно и нездраво обветрена и загрубяла.

Ситният дъжд все още валеше безмилостно, Фишър се забави, докато слагаше тъмната си шапка — достатъчно дълго, за да вдигне поглед към определено място на северозапад в небето, където мъждукаха няколко звезди. Звездите бяха впечатляващи, както винаги, без значение кога и къде някой ги гледа. Щеше му се да види и тазвечерната луна, преди да продължи със задачите си, но облаците не му даваха никаква възможност. Но по лицето му се познаваше — онова, което видя на небето, му вдъхна увереност.

След като разсеяно провери дали е заключил колата, той закуца със стабилна крачка, без нито да бърза, нито да се колебае, право към линейката. При всяка крачка се подпираще на бастуна, чийто вид на моменти внезапно се променяше, щом попаднеше в сянка, извън ослепителната светлина на лампите, осветяващи паркинга. Имаше мигове, когато само на звездната светлина той изглеждаше като строшена тояга или може би дръжка на пречупено копие без острие.

В тази тъмнина и влага прозорците на безмълвната линейка бяха непроницаеми и Фишър не можа веднага да се увери има ли някой вътре. В днешно време не можеше да сеолови само с вслушване дали моторът е запален или не. Но в момента това вероятно нямаше особено значение. Без никакво колебание той вдигна закривения край на своя бастун — съмнителен на вид, но му вършеше работа, и рязко почука по предното странично стъкло. То веднага се смъкна надолу колкото да се провре длан, и сред мрака вътре се очерта неясният образ на женска глава, увенчана с тъмна, гладка коса. Нещо проблясващо в тъмночервено, вероятно украшение. Виждаше се и високата яка, обгърнала шията ѝ.

— Как е той? — попита Фишър на език, много различен от съвременния английски, на който бе разговарял по телефона. Протегна леко врат и присви очи — опитваше се да погледне вътре в колата. В задната част на линейката му се стори, че различава човешко тяло на кушетка, обкръжено от съмтни сенки. Стори му се, че разпознава и една-две от тях и кимна в мълчалив поздрав, който остана без отговор.

— Както очаквахме — гласът на жената на шофьорското място беше мек и нисък, макар и невинаги, но в него все пак се долавяше тлеещ гняв и чувство за велика цел.

— Мисля му доброто — рече Фишър.

— Според мен не му мислиш доброто.

— Честна дума, моля се да оздравее.

— Докато с всички сили се стараеш това да не стане. Значи се молиш за чудо!

Пусна това покрай ушите си. С леко движение на главата и очите посочи тъмната стена над тях и греещите по нея прозорци.

— Жената в сградата сама ли е още?

— Ще ми се да остане малко по-дълго сама. Докато съм напълно готова да вляза.

— Аз влизам още сега — заяви той твърдо. — Имам намерение да говоря с нея, по възможност преди теб.

Гласът, който се обади от вътрешността на линейката, беше тънък, мразовит и отдалечен:

— Казах ти какво искам. Предупредиха те.

С упорито усилие Фишър се опита да потисне неволното потреперване и според него успя. Поклати глава.

— Не съм ти враг. Един твой *ИСТИНСКИ* враг, без съмнение, сега бърза насам, но ти трябва да го знаеш толкова добре, колкото и аз.

Не получи отговор. Започна да се извръща, ала рязко се обърна пак назад.

— Свърза ли се с нея? — той вдигна очи към осветения прозорец.

— Не още.

— Тя знае ли, че тази кола е паркирана тук и изглежда като линейка?

Никакъв отговор.

— Ако наистина знае, че е тук, на паркинга, според тебе какво си мисли тя, че прави тук?

— Ще ти се наложи ти да я питаш — ако смяташ наистина да влезеш.

* * *

Най-накрая накуцващият посетител се обърна и се отдалечи със същата сигурна, неравна крачка, с която беше се приближил, облягайки се на бастуна.

Щом стигна до входа на зданието, вниманието му бе привлечено от нещо невероятно, което съзря с крайчеца на окото си — бързото, пъргаво движение на нещо, голямо колкото човек, движещо се обаче на четири крака.

Фишър бързо се врътна около бастуна си и погледна назад — не натам, накъдето бе изчезнало съществото, а към потъналата в мрак линейка.

Щом се извърна бързо, мярна и друг едър звяр, който скочи между него и дъждовното небе, плъзна се по високата бетонна стена и изчезна зад дебелите стени на огромния контейнер за боклук.

Но раненият, накуцащ Фишър имаше сили да се справи със събития на това ниво на странност. За миг той отново се извърна и тръгна по своята работа.

Стигна главния вход, обкръжен от весели външни лампи — това го порази, изглеждаше му неуместно. Като не обърна внимание на няколко едро напечатани бележки, до една демонстрираща липса на гостоприемство, той натисна едно копче до вратата, молейки да бъде пуснат по най-баналния начин.

Наложи се да натисне звънца още няколко пъти и почти се бе облегнал на него, когато раздразненият глас на Илейн Брусьн най-сетне се обади по интеркома.

— Аз съм Фишър, доктор Брусьн. Пак повтарям, трябва да се срещнем.

Гласът ѝ застърга още по-силно през високоговорителя.

— Махайте се! Любезно ви моля да не ме беспокоите повече.
Лека нощ.

И отново тишина, Фишър посрещна факта, че ще му се наложи да се позанимава с няколко ключалки и вероятно с повече от една алармена система, за да успее да влезе. За миг се съсредоточи и успя да свърши необходимото с едно-единствено потропване с дъбовия си бастун по желязната врата, придружено със заповед. Ключалката веднага послушно изщрака, а алармите изобщо не се обадиха — всичко това бе постигнато с известна сериозна загуба на психична енергия. Заля го вълна от умора.

Като разтърси глава в напън да я преодолее, посетителят отвори вратата и влезе наперено вътре. Стъпките му отекнаха по тъмните, празни коридори. След като подмина асансьорите, въпреки че ходеше трудно, той закуцука през плътния мрак. Заизкачва се по широкото мраморно стълбище, очевидно останка от онова време, когато сградата е била частен дом и старият Антробус все още е живял в нея. Да, добрият стар Антробус. Ехoto и спомените, събудени от къщата, навяваха зловещо чувство на посетителя.

Един етаж по-нагоре той изостави познатата стълба и закуцука по широк коридор. Изпод вратите се процеждаше слаба светлина и му беше по-лесно да вижда накъде върви. В една от тези осветени стаи пред него доктор Илейн Брусън, сама, продължаваше предано да се бори с работата си. Сигурно още не бе осъзнала, че и тя, и нейната лаборатория са били безмилостно отрязани от останалия познат свят. Не би могла да го очаква; можеше само да се надява, че няма да изпищи, щом той се появи.

Е, независимо дали той щеше да се натрапи на трудолюбивата научна работничка или не, тя нямаше да остане задълго сама.

---

[1] Името на героя се превежда от английски като „рибар“ и пряко свързва персонажа с краля на рибарите — герой от легендите за крал Артур, пазител на Свещения Граал. — Б.пр. ↑

[2] Сър Алфред Тенисън, Дамата от Шелот, стихотворните цитати по-нататък са от същата поема; преводът мой. — Б.пр. ↑

III

АМБИ

В състояние на пълно нещастие нашата малка групичка напредваше спънато сред мрака и дъжда. Измервахме изминатия път в болезнени метри по окаяната пътека, само кал и стърчащи камъни. Гласът на Бран, който водеше воловете, монотонно ту се издигаше, ту спадаше — току сипеше ругатни срещу импулса, който го бе подтикнал да предизвиква смъртния гняв на Комор. Той свободно признаваше, че е най-виновен от всички и вече ни бе помолил за прошка.

Останалите предимно мълчахме, освен Джандрий, която безпомощно стенеше, винаги щом каруцата подскочеше на някой камък. Всички бяхме простили на Бран, не можехме и да си помислим да постъпим иначе. Страхът ни, придружен с изтощение, се бе изродил в нещо, прилично на отчаяние, когато мириසът на море, който вятърът хвърляше в лицата ни, изведнъж се усили. А в същия миг пътят, който изглеждаше също толкова объркан, колкото и ние, но също като нас се стараеше с всички сили да не прехвърли ръба на някоя крайбрежна скала, изведнъж рязко зави наляво.

Бран, Пресуши шише и Мод — тя подаде глава от каруцата само заради това — започнаха свирепо да се карат помежду си — надвикиваха вятъра и изясняваха идеите си, леко отличаващи се една от друга, относно едничката ни останала надежда: ако някак си успеем да слезем при водата, там може да намерим лодка, дори толкова голяма лодка, че всичките да се поберем в нея. Можеше да намерим някъде и две, вързани една за друга. А беше вярно, че понякога хората си криеха лодките на най-неочаквани места покрай речния или морския бряг. Дори бе мислимо, намерим ли лодка, вятърът и вълните да ни позволят да отплуваме. Силата на вятъра и злокобният плясък на вълните в невидимите скали долу означаваха, че тази нощ океанът щеше да бъде в най-добрия случай бурен и опасен. Сигурен съм, че всички бяхме

мълчаливо съгласни, че е по-добре да се удавим, отколкото да паднем живи в ръцете на Прокълнатия.

Изтощени, напредвахме бавно и трескаво по опасния път току до ръба на скалите. Не един от нас се препъна и почти не се строполи в пропастта. Но не виждахме ни път, ни дори пътека, която да ни изведе долу, където може би имаше бряг и лодки. Пътят, който следвахме — сега той вече се бе превърнал в приста диря — ни водеше все по-близо към стълпилите се, недовършени на вид постройки пред нас. Но първо трябваше да се изправим срещу безкомпромисната стена, която ги отрязваше, преграждайки тесния полуостров от край до край. На мен тази бариера бе започнала да ми изглежда повече или по-малко солидна и обикновена — в крайна сметка, това беше просто каменна стена. Зад външния зид се мержелееше голяма къща, по-скоро имение, над която се извисяваше недостроена стражева кула от твърд варовик — на този си начален етап тя се издигаше половин етаж над равнището, където беше почнал да се оформя покривът на главната сграда — ако изобщо някога постройката се сдобиеше с истински покрив. По неравния ръб на кулата и по ръба на стената имаше знаци, че строителството беше спряно за през зимата — по зидовете можеха да се различат натрупана слама и тор, втвърдени от времето и студа, предназначени да не пускат водата да проникне в зидарията.

Колкото повече приближавахме полупостроената стена (върху горния ѝ ръб бяха натрупани камъни, слама и малко конски тор, нищо мистично нямаше в нея), тя се издигаше все по-висока пред погледа ни и виждахме все по-малко от сградите и онова, което беше зад тях.

В тази посока полуостровът се надигаше още повече над водата и продължаваше да се стеснява, а най-накрая свършваше, някъде на километър и половина зад постройките, с остър, скалист нос. Краят му се виждаше съвсем, съвсем смътно дори и на светлината на светковиците, които сега проблясваха доста по-надалеч. Бе невъзможно да се каже какво имаше там, накрая на твърдата земя — още сгради или просто още скали.

Очевидно някой бе видял в този скалист, вдаден навътре полуостров, добро място за гранична крепост, защитена от нападение откъм морето.

Бран прекъсна ругатните, колкото да повтори: „Да, твоето мнение отначало изглеждаше достатъчно добро; много години минаха

вече, откакто римляните строяха по нашите земи.“

— Да, обаче е римски строеж — Пресуши шише се противопоставяше далеч не неохотно на водача ни. Всички с желание му се противопоставяхме, когато си мислехме, че знаем за какво си говорим. — Я погледни как са изсечени и наредени камъните.

Наистина едва ли изглеждаше вероятно някой от нас да различава ясно подробните по онези камъни. Но в момента Бран нямаше нито желание, нито енергия за продължителен спор, и разговорът замря. Каруцата, чиито колела напрегнато скърцаха, продължаваше да се бори с неравния път. Ивалд, чийто ред бе да кара воловете, шибаше капналите животни с пръчка.

Далеч под нас, само на метър отляво и отдясно, и все пак невидимо в мрака, морето се нахвърляше върху скалите, тътнеше сърдито и се оттегляше. Зад нас, докъдето ни чуват ушите, по едва различимия път без всякакви разклонения се простираше зловещото безмълвие на нощта.

Вече бяхме стигнали толкова близо до стената, която преграждаше пътя, че ако там имаше някакви стражи, що-годе будни, със сигурност досега да ни бяха открили. Близо до средата си каменната бариера се разрастваше в два пилона — всеки от тях представляваща по-висока и по-дебела част на същата стена. Но — смайваща гледка! — между тези два бастиона, точно по средата на зида, беше зинала тъмна празнина. Очевидно портата, която трябваше да бъде там и нормално би била затворена по това време на нощта срещу натрапници, вместо това бе оставена отворена — знак или за неразумно доверчиво гостоприемство, или за величествено нехайство.

Нещо, което можахме да определим, когато доближихме още повече, беше, че сградите, макар и само частично завършени, не бяха изоставени. Влажният морски вятър донесе миризма на пушек от дърва, а в онази част от пейзажа, оградена от двата стълба на вратата, виждах и две-три оранжевеещи се пролуки, отразяващи светлината на огъня, който гореше в една от сградите.

Приканващата ни да влезем врата изглеждаше широка тъкмо колкото да мине нашата каруца, но Ивалд спря изтощените волове точно отпред.

За миг никой от нас не посмя да влезе.

Военен пост, частна крепост, религиозна общност или укрепено имение — на когото и да принадлежеше дворът, чийто праг се готвехме да прекрачим, явно вътре никой не беше на пост.

Каруцата спря и Бран и Пресуши шише тръгнаха напред, като че ли се бяха договорили. Пресуши шише облегна ръка на дръжката на кинжала си, най-голямoto оръжие, което притежаваше някой от нас.

Двамата мъже продължиха с колебливи, страхливи подвиквания на почти всяка крачка — известяваха за присъствието си. Бран вървеше крачка по-напред. Те преминаха през отворената врата и скоро ги изгубихме от поглед.

Едноръкият Ивалд се бе изкачил на високата капра и стърчеше там, вторачен в тъмното, а от носа му капеха студени капки дъжд. Ние с Вивиан междувременно се бяхме сврели под каруцата и най-накрая можехме да останем поне за малко на сухо. От време на време чувахме как Пресуши шише и Бран си говорят в тъмния двор отвъд стената. После единият тропна силно — прозвуча като удар с дръжка от кама — по нещо дървено в просмукания слага мрак. Не последва никакъв отговор и единият от тях сигурно бе дръпнал никаква дръжка, защото изведнъж вратата се отвори с тътнещ звук и изля в нощта скромен поток от светлини на факли и огньове. Дворът като че ли беше застлан с калдъръм.

До нас, отвъд вратата, се донесе ясно гласът на Бран:

— Хей, има ли някой вътре?

Никакъв отговор.

— Хей?! По дяволите, не ми казвайте, че тук няма никой!

Присъствието на Бран и Пресуши шише и виковете им, повторени на три-четири езика, които и двамата владееха, не предизвика никаква реакция у онзи, който толкова неотдавна бе запалил огъня и фактите. Съвсем скоро Бран се обрна и ни викна, Ивалд скочи и поведе воловете през отворената порта. Каруцата спря на плочите в двора. Вивиан и аз я последвахме пеша.

Бран се обрна към нас с властен тон:

— Влизаме вътре. Трябва някъде да се подслоним; навън сме живи загинали.

Нямаше нужда никой от нас да бъде придумван. Джандрий в едно прекъсване между конвултивните родилни болки бе извадена изпод подгизналото платно на каруцата, а после я занесоха,

премигваща, стенеща и мокра, в онова, което сигурно беше голямата зала на главната сграда. Струпахме се вътре — прозявахме се, от нас капеше вода — малка окаяна тълпа точно зад незащитената порта. Взехме да оглеждаме покрития с плочки под, стените с мазилка и гредите на високия покрив.

Къщата бе със скромни размери, разбира се, в сравнение с именията и замъците. Макар и незавършена, тя беше по-голяма от всички постройки, които бях виждал дотогава, и затова впечатли мен, десетгодишния, още само с размерите си. Залата бе висока цели два етажа и пропорционално дълга и широка. Правоъгълната маса в средата всъщност не беше най-важното нещо в стаята, но все пак достатъчно голяма, за да насядат двайсетина души — стига да имаше двайсетина стола. От всяка страна на огромната стая имаше каменна камина с горящ огън, а на всяка от дългите стени две факли разпръскаха светлината си по равно. В далечния край, точно срещу входа, където се бяхме струпали, имаше внушителна двойна врата от потъмнял бронз или мед с дръжки във формата на тежка желязна халка. Вратата беше затворена.

Онзи, който е бил в стаята, не можеше да я е напуснал преди повече от петнайсетина минути. Над огъня висеше не много голямо прасе, изкормено и одрано, но все още с глава и крака, което цвъртеше; почти се беше опекло, ако съдим по мириса, който се носеше из стаята и от който ти потичаха слюнки — той се смесваше с дима от горящите дърва и с други миризми, по-трудни за разпознаване.

Масата беше наредена — с чисти чинии, гарафи с прозрачна вода и вино, малко дървено буренце, пълно с медовина, и някакви чудновати шарени глинени чаши и кристални бокали. Имаше и хляб, и друго ядене, сякаш никой не бе сядал на масата. Плодовете в купата бяха с такива невиждани за мен цветове и форми, че едва ли би минало през ум, че тези неща се ядат.

Чак след известно време някой забеляза, че на масата има само седем стола. Единият, малко по-масивен от другите, стоеше зад далечния ѝ край — явно, че там седи най-важният човек, а от двете ѝ страни по равно бяха разположени по три стола.

А пред всеки от седемте стола, струпани в единия край на дългата маса, бяха наредени изящни прибори, чинии, ножове и лъжици

с най-фина изработка. Чистите чинии се оказаха метални — някои сребърни, а други дори и златни.

Ясно си спомням как зяпнах от почуда срещу роговете за пие и блюдата от римско стъкло, украсени с рисунки на странни животни в червено, жълто и зелено. Те всъщност бяха първите стъклени предмети, освен няколко лошо изработени криви огледала, които някога бях виждал.

За кратко всички ние стояхме до вратата, пристъпяхме от крак на крак и съзерцавахме събраните тук чудеса, които сякаш ни канеха, и дъждовните локви по покрития с плочки под. Всеки миг в залата биха могли да се втурнат онези, на които по право принадлежаха тази великолепна храна и тези прекрасни напитки — въоръжени и побеснели от гняв, и щяха да налетят срещу нас. Кой знае защо си представях, че с тях ще водят и свирепи кучета. Щяха да ни изхвърлят отново навън, в бурята и да загинем, а кучетата да разкъсат онези от нас, които не бяха убити на място. Миг след миг отлитаха, а тези разгневени хора изобщо не се появяваха.

Колебанието ни не можеше да продължава дълго, твърде трудно беше за нас — огънят, на който можехме да се сгреем, бе толкова близо, а миризмата на печеното прасе направо ни подудяваше.

Без думица да каже, Бран пристъпи напред, като наполовина крепеше, наполовина носеше стенещата Джандрий. Отведе я до една массивна пейка край стената. После Пресуши шише се втурна към другия край на залата. Извади кинжала си и го заби в горещото, мазно мясо — искаше да махне прасето от огъня. Прасето не беше обръщано от двайсетина минути и беше започнало да се пърли от едната страна. Пресуши шише го дръпна от огъня и го тръшна на празното място в края на масата.

Междувременно и Бран бе прекосил залата надлъж и сега удряше тежко по затворената двойна врата. Аз се вгледах по-отблизо в дръжките и различих, че всяка от тях представлява бронзова лъвска глава, а от зъбите им висяха халки.

Бран изчака съвсем кратко някакъв отговор, сграбчи тежките халки с две ръце и ги дръпна с все сила. Вратите се поотвориха с трясък и в пролуката между него и вратата съзрях тъмна зала — беше голяма, но не можеше да се определи колко. Вътре се виждаше маса и смътни очертания на други мебели, но явно и там нямаше жив човек.

След миг Бран притвори отново вратите и се обърна.

— Там няма никой — той отново извърна тревожен поглед към Джандрий. После ме погледна настойчиво. — Амби, заведи воловете в обора — сигурно е зад къщата. Поне те да се посгреят и да хапнат.

Това постави всичко на място — щяхме да останем тук поне до края на нощта, за добро или за зло — или щяхме да оцелеем, или да умрем.

Не възразих, но не пропуснах да отмъкна една мека, бяла питка от голямата маса и да я пъхна под ризата си, да не я навали противният дъжд, щом изляза навън. Пресуши шише, който вече ръфаше като някое хищно животно мазния свински бут, дойде с мен — предполагам, защото си мислеше, че подлуделите от ужас обитатели на къщата може и да са се подслонили в обора или в някоя от другите постройки. Или поне защото там можеше и да има някой — свидетел, от когото бихме могли да разберем защо къщата изглеждаше като изоставена само минути преди да пристигнем.

Пресуши шише ми помогна да разпрегна воловете. После, като мънкаше нещо, повече на себе си, отколкото на мен, метна на рамо тежкия оглавник и го понесе към обора, а аз поведох животните, които едва пристъпаха на разранените си копита.

Обора намерихме съвсем лесно — той се издигаше, точно както бе казал Бран, на няколко метра зад къщата. Не беше много голям, но си имаше всичко — просторна, пристрастна и здрава постройка, в която нямаше нищо тайнствено, поне на вид — освен може би това, че имаше храна в изобилие. Имаше няколко празни ясли, а в другите бяха вързани коне и една-две млечни крави. Тук можеше да подсушим воловете и да ги нахраним — яслите преливаша от жито и сено.

Но никой не се криеше в обора. Пресуши шише награби една вила, взе да ръга купа сено и за по-сигурно я разрови чак до средата. После започна да нарежда — какво биха могли да му сторят боговете, дали стаята, от която току-що бяхме излезли, наистина е голямата зала на истинско имение — или дали това наистина беше римска постройка. Твърде много странни неща имало тук, на това място, и те го правели твърде различно от всички замъци и имения, които бил виждал досега.

Пресуши шише заби дългите зъбци на вилата в куп сено — движеше се замислено, сякаш искаше да изпита кое какво е на това

странно място. Никой не се криеше в сеното. Някъде горе, извън полезрението ни бълбукаше вода и се стичаше по покритите с мед тръби, бяхме ги мярнали навън, които я отвеждаха от недовършения, но яко укрепен срещу водата покрив в цистерни, сякаш миниатюрната крепост се запасяваше срещу обсада.

Да се погрижим за воловете и да ги вържем пред пълните ясли с храна ни отне едва минути, но много преди да си тръгнем, вече бях излапал хляба. Покrita с камъни пътечка водеше от обора към един заден вход, който нито беше заключен, нито преграден. Този път ни отведе в кухнята — голяма и добре обзаведена; в две печки горяха огньове, а на тезгяха имаше още хляб, топъл-топъл, току-що изваден от фурната. Един пресен хляб, по-голям от онзи, който бях изял, се завърна с мен през една странична врата в голямата зала, където въпреки опустошенията, нанесени от гладните ми другари, открих, че на масата и в камината имаше още много, много ядене. Мод беше нарязала къс месо от печеното прасе по по-цивилизован начин и сега примамливи парченца и филии печено лежаха на огромно сребърно блюдо на масата, а край него се въргалиха кокали и мас.

Бран и Вивиан помогнаха на Джандрий да се преоблече в сухи дрехи. Казаха ми, че горе в спалните имало много, в най-различни размери и модели. Обектът на грижите им не изглеждаше кой знае колко по-добре след промяната — сега лежеше сред сухи одеяла на една кушетка в края на залата. Старата Мод и младата Вивиан я наглеждаха поред.

Аз веднага се плъзнах в един страничен стол и се нахвърлих върху хляба, плодовете и месото.

След като поутолих глада си донякъде, макар и не напълно, реших да поизследвам замъка. Не ме вълнуваše особено дали ще намеря обувки, нито дали ще хвърля парцалите и ще ги заменя с нови дрехи — облякох ги само за да се стопля. За мене странното само по себе си винаги е било интересно, и, каквото и друго да бе вярно за тая къща, тя си беше изключително странна. Понесъл остатъка от втория си сандвич със свинско, преминах през няколко други стаи, първо нания етаж, а после и на по-горния, влизах вътре и зяпах.

Широкото главно стълбище, което започваше от нишата точно срещу главния вход, изкачваше един етаж и после рязко свършваше с временния дъсчен покрив, по който дъждът барабанеше кухо. Но нито

през тази бариера, нито през довършените, измазани тавани на спалните, които заемаха по-голямата част на готовия втори етаж, не се процеждаше вода. Свещи, или огньове в камините, или и двете едновременно горяха във всички горни стаи. Пътуващите циркаджии довечера щяха да спят на топло — ако изобщо смеехме да заспим.

Хората, които са живели в тези стаи, със сигурност бяха богати — с просто око се виждаше. В къщата имаше много отделни стаи — далеч повече, отколкото бях виждал в която и да било къща.

Гласът на Пресуши шише отекна от залата долу — мърмореше, че една истинска римска вила би трябвало да има система за централно отопление.

Дрехи, които наглед стигаха да се облече цяло село — богато село — наистина имаше. Подаваха се от сандъци и гардероби в тричетири от стаите горе, чиито врати бяха отворени. Почти всичко, което видях, порази мен, невежия, с изяществото си.

Повечето врати горе бяха украсени с резба, а само една беше здраво затворена. Не ми мина и през ум да се опитвам да я отворя, защото дори и в ранното ми детство малко врати оставаха затворени за мен. Щом се изправих в тази странна къща срещу дървената врата и си затворих очите, успях да видя зад клепачите си някои неща в стаята зад нея. Вътре имаше няколко интригуващи високи полици или шкафове, пълни с много сложни неща, чиято природа все още не можех да разпозная. Там се движеха някакви хора — мъже и жени, които никога не бях виждал. Бях абсолютно сигурен, че хората, които съзрях, не бяха зад онази врата, докато я гледах, но някога са били в тази стая. Или пък щяха да бъдат там в бъдеще. Образите бяха размазани и преливаха от магия, чиято жизнена сила и странност не приличаха на нито една магия, преживяна от мен досега.

Най-живото и забележителното от тези видения беше образът на онази, която, щом видях, нарекох Дамата с накитите. В нея имаше нещо различно, уникално; бавно осъзнах, че тя вероятно никога не бе влизала в тази къща и може би никога нямаше да влезе. И когато се вглеждах в нея, можех да я видя по-ясно от останалите. Не беше постара от Джандрий, или поне не изглеждаше, но по никакъв друг начин не приличаше на жената на Бран. С гарвановочерна коса, стройна, с

бледолика екзотична красота, украсена с перли и диаманти; на врата ѝ проблясваше огромен червен скъпоценен камък. Облечена в платове и кожи, които не знаех как да нарека, моята Дама с накитите се бе излегнала грациозно върху обвита с копринени драперии кушетка, сред слънчева стая с варосани стени. Огромна жълтеникова котка с лъскав косъм, с украсен със скъпоценни камъни нашийник, пантера или лъвица — по онова време аз не знаех тези думи — се бе излегнала в краката ѝ. Без и да подозира, че я наблюдавам, Дамата с накитите се взираше в огромен кръгъл кристал, поставен на стойка до леглото ѝ. И знаех, с онова знание, което получаваме от сънищата, че се взираше в някакво свое собствено видение.

И изведнъж сякаш нейната магия успя и черните ѝ очи се впиха в мен. В тях сияеше триумф и сякаш задаваха нетърпелив, настоятелен въпрос.

Каза ми думите с глас, безмълвен като затворената врата, от която излезе — устните ѝ дори не помръднаха, ала все пак думите и дори тоновете се чуха ясно, тъй че почувствах, че ще позная този глас, ако някога го чуя по нормален начин.

КЪДЕ СА КОСТИТЕ? КЪДЕ СА, МЛАДИ МОМКО?

Кости? Не се и усъмних, че думата бе точно тази, това бе идеята — дамата искаше да ѝ отговоря. Но всичко, което знаех, беше, че можеше да говори и за остатъците от печеното прасе долу в залата. Отворих уста, но не можех да отвърна нито на глас, нито по друг начин.

Но дамата изгаряше от нетърпение и нямаше да ме пусне толкова лесно. Тя властно настоя, без да помръдва изящните си устни.

КОЙ СИ ТИ, МОМЧЕ? КАЖИ МИ, КАКВО ОБЩО ИМАШ С МЕРЛИН?

Разбира се, знаех това име — всеки бе чувал разказите за могъщия магьосник на крал Артур. Но можеше да ме попита със същия успех и какво общо имам с Човека от Луната.

Когато Дамата с накитите разбра, че и с последния си въпрос нищо не постигна, усмихна се с най-любезната си усмивка — тя много би отивала на лицето на нейната лъвица — и опита по-мек подход.

КАК СЕ КАЗВАШ, МОМЧЕТО МИ? КЪДЕ СИ? НЕ ТЕ ВИЖДАМ ЯСНО. — Образът ѝ леко се наведе към мен и се взря

внимателно. — МОЖЕ БИ СИ ЗАСТАНАЛ ВЪРХУ САМАТА СКАЛА,
В КОЯТО СА ПОГРЕБАНИ КОСТИТЕ НА СТАРИЯ МЕРЛИН?

Огромната котка също извърна пронизителните си жълти очи към мен, сякаш можеше да ме види по-добре от господарката си. Звярът не показваше нито особен гняв, нито въодушевление, но притегли и четирите си крака под тялото си, сякаш се готвеше да скочи, да прехвърли разстоянието между нас, да ме хване и да ме отнесе там. Но тази бездна бе твърде голяма и никоя котка не би могла да я прескочи, дори и да можеше да мине през дървената врата. Не много уплашен, аз откъснах взор от гладките дъски и им обърнах гръб. Веднага се изпълних с благодарното усещане, че контактът е сигурно прекъснат, а Дамата с накитите и страховитото ѝ животно отново са на огромно разстояние от мен.

Някакъв инстинкт ме предупреждаваше, оправдано или не, да си мълча за дамата зад онази врата — както и да е, знаех, че ако вратата се отвори, тя няма да е там. Сега можех да видя как магията се вихри из онази стая и да я помириша — миришеше също толкова силно, колкото и пърленото прасе, и димът от дървата, макар и на различно ниво на възприятие. Онова, което за мен бе мощн сигнал, почти никак не засягаше другарите ми. Когато Пресуши шише мина покрай мен в горния коридор, тръгнал да си търси нови дрехи, само ме изгледа с меко любопитство и продължи — изобщо не усещаше какво е приковало вниманието ми. Вивиан, която се появи миг по-късно, тръгнала насам със същата цел, бе достатъчно чувствителна да усети, че зад вратата има нещо странно — забелязах, че се намръщи — но не бе достатъчно силно, за да я спре, както беше тръгнала за дрехи.

Бях споменал, че имаше коридори. Свързваха стаите и на двата етажа, а коридорите поначало си бяха нещо необикновено за която и да било къща или замък, дори и за най-големите по онова време. Щом се замислих над него, простото здравомислие, очевидните предимства на удобството и възможността да се усамотиш на подобно планиране ме възхитиха.

Коридорът на горния етаж, чийто врати водеха към спалните, беше широк, все едно че беше част от някой по-голям замък. Тръгнах по него и взех да оглеждам стаите. В някои влизах за малко, а в други

само надничах. В гардероба на третата поред намерих ризи и панталони, които щяха да ми станат, заедно с не една топла жилетка. Имаше дори чисто ленено бельо, точно като за мен. Имаше и няколко чифта обуща, само мъничко по-големи от тези, които носех — палците ми надничаха навън от тях.

Поогледах стаята, уютно обзаведена с легло, столове и маса, и забелязах още няколко момчешки дрехи, разпръснати нехайно из нея. Имаше дори и оръжие с по-малки от обикновените размери — на стената висяха къс меч и късо копие; свалих ги, огледах ги и пак ги закачих. Имаше дори и мирни играчки: хвърчило с парцалена драконова опашка, а на дъното на гардероба намерих кънки с остриета от изрязана и полирана кост, които биха били удобни за добре обутите крака на младия наследник на богато семейство.

Все още от време на време ме втискаше от мокрия мраз, въпреки че и в тази стая огънят в камината гореше. Съблякох влажните си, мръсни дрипи, метнах ги в един ъгъл и подскочих, защото в същия миг мярнах някакво рязко движение с крайчета на окото си. Оказа се просто едно огледало — стъкло в дървена рамка, високо един човешки бой, подпряно на стената. Както споменах, преди бях виждал малки огледалца, и си спомнях ясно как майка ми съзерцава умореното си отражение в едно съвсем мъничко. Навлякох новите си откраднати дрехи, суhi и топли, и внимателно се вгледах в бледия си образ отсреща. Бях облечен изключително добре. Син на преуспяваш търговец или земевладелец, или дори наследник на княз би могъл да изглежда така.

Изведнъж се замислих — сякаш никога преди това не ми бе хрумвала тази идея — кой съм аз всъщност.

После в един миг кръвта ми се смрази във вените и замръзнах неподвижен. От огледалото вече не ме гледаше моето лице, а сбръчканият, изпит образ на старец, когото никога преди не бях виждал. Фигурата му, облечена просто в най-обикновена тъмна роба, стоеше срещу мен. Висок е — помислих си, — ала леко прегърен. Очите му под надвисналите рунтави вежди бяха живи и трескави, изпълнени с енергия, която ме затрудняваше да забележа дори такива прости неща като цвета им — а освен това ми пречеше да откъсна собствения си взор от тях. Под властните очи имаше морни торбички. Чорлавата му коса и брада бяха почти бели.

Устните му под мустаците безмълвно се движеха. Осъзнах, че спешно иска да ми каже нещо и че е в моя власт, ако си позволя да го изслушам, да чуя какво е то.

Уплаших се, защото това бе по-различно и по-силно от всичките ми видения досега. И тогава старецът, който ме гледаше от огледалото, произнесе името ми. Това ме изплаши още повече.

Очите му бяха втренчени в мен със смразяваща упоритост. Престраших се да чуя какво ще ми каже по-нататък.

— ТИ СИ ОНЗИ, КОГОТО НАРИЧАТ АМБИ.

— Да, господине.

Последва значителна пауза — старецът затърка чело, сякаш се опитваше да се сети за какво мисли.

— БЯХ ЗАБРАВИЛ... КАК ИЗГЛЕЖДАШ.

Не е нещо необикновено за едно дете да срещне възрастен, който изглежда го познава, докато в същото време възрастният остава непознат за късата и замъглена памет на детството. Без съмнение този човек бе някой, познавал майка ми, който ме беше виждал като мъничък. Не можах да се сетя за никакъв непосредствен отговор, но това ме накара леко да се поотпусна.

Старецът се наведе лекичко, подпра се на колене с ръце — все едно се опитваше да се приближи до мен.

— ЕДНИ ХОРА, ОПАСНИ ХОРА — рече той — ИСКАТ ДА ТЕ ПИТАТ НЕЩО ЗА МОИТЕ КОСТИ. ВНИМАВАЙ КАКВО ЩЕ ИМ КАЖЕШ.

— Господине?...

— АЗ СЪМ МЕРЛИН. — Той разгъна наведеното си тяло колкото му бе възможно. Отново потърка чело по онзи несигурен начин. — БЯХ ЗАБРАВИЛ, ЧЕ ТИ НЯМА КАК ДА МЕ ПОЗНАЕШ. АЗ СЪМ МЕРЛИН, И КОСТИТЕ МИ ТРЯБВА ДА БЪДАТ ОСТАВЕНИ ДА ПОЧИВАТ В МИР.

Странните видения, както вече споменах, не бяха нищо ново за мен. Малко такива привидения сами по себе си притежаваха силата да ме уплашат. Но броят им в тази къща и особената им жизненост ме вадеха от равновесие. Не можех да продължа да слушам стареца. Обърнах се и побягнах от стаята.

IV

ИНТЕРЛЮДИЯ

През трите години, откакто работеше за фондацията „Антробус“, доктор Илейн Брусьн бе развила здрав респект към качеството на електронните системи и на другите устройства, охраняващи лабораторията ѝ. Мнението ѝ за хората, които оперираха с тези системи, бе по-неблагоприятно. И все пак тя се изненада, че типът, който толкова настоятелно ѝ се обаждаше цяла вечер, е бил пуснат чак до входната врата, и смяяна от това, че е успял да проникне в сградата. Какво ѝ ставаше днес на охраната?!

Присъствието на Фишър на работното ѝ място бе кулминацията на серия странни случки, всяка сама по себе си привидно без особено значение, които я бяха сполетели през последните няколко дни. Тази вечер, след като отряза неканения посетител по интеркома, изведнъж Илейн се изпълни с чувството, че всичко е тръгнало накриво, и на няколко пъти става, за да хвърли напрегнат поглед през прозорците на лабораторията. Когато забеляза на паркинга две непознати коли до нейната — при това едната бе линейка, абсолютно необясним факт — първото ѝ предположение беше, че този тайнствен Фишър има нещо общо с това нашествие.

После, едва минута след като бе отказала на натрапника да го пусне в сградата, тя вдигна поглед и видя, че на прага стои непознат мъж.

Тя седеше зад компютърната клавиатура и се бореше с технически проблеми — главният в момента беше анонимната натрапчива поезия, която отказваше да изчезне. Кабинетът ѝ, както и стаята с холосцената в съседство, бяха просторни. Във високия таван над каменните стени бе инсталирано модерно осветление.

Като не броим присъствието на шепица асистенти и помощен персонал няколко часа дневно, през последните три дни Илейн бе живяла в изолация в тази и в няколкото съседни стаи. Работеше и от

време на време поспиваше тук; беше отишла до апартамента си само веднъж. Освен всички функции, които старата къща изпълняваше сега, тя бе и център за конференции. Сградата бе планирана доста хаотично, бе висока три етажа и толкова голяма, че леко напомняше замък. Имаше спални, предназначени за настаняване на някой случаен важен гост или пък някой, прекалил с работата, и малка кухня. Обикновено под ръка бяха и помощни групи от канцеларски служители и техници, наред с хора от охраната и домакински персонал, равен по умения, ако не по брой, на персонала в един добър хотел. Напоследък, както тъкмо бе започнала да осъзнава, тя бе единственият служител на компанията, който работеше в сградата. Сега по принуда тази мисъл обземаше вниманието ѝ. Тя успя да си спомни, че бе чувала някои от причините и всяка сама по себе си бе изглеждала оправдана и задоволителна.

Но в момента цялостният ефект бе безспорно зловещ.

И, разбира се, охраната — беше невъзможно на всички да им бяха отпуснали свободен ден.

Голяма част от тези мисли преминаха през ума на Илейн в мига, когато вдигна поглед и се стресна от присъствието на Фишър. Беше влязъл толкова лесно. Очевидно нито дебелите врати, нито охранителните системи по последна дума на техниката ни най-малко можеха да го забавят.

Щом погледна за пръв път лице в лице д-р Илейн Брусън, нощният посетител реши, че изглежда поне толкова изпита, колкото и той, и освен това, много по-преуморена от работа.

Тя отвърна студено на неговия поглед; очевидно бе разстроена, но все още повече ядосана, отколкото уплашена.

— Изненадана съм, че охраната ви е пуснala вътре.

— В момента на портала не пази никой, доктор Брусън — говореше английски ясно и гладко, но в тона му се промъкваше някакъв едва доловим, труден за определяне акцент.

Изминаха няколко мига, докато Илейн осъзнае какво ѝ казва. Колкото повече се замисляше за персонала на охраната, толкова повече това ѝ се струваше напълно невероятно.

Като се опитваше да не изглежда шокирана или изплашена, тя възрази, че е твърде заета, за да говори с когото и да било. После, в

опит никак си да овладее ситуацията, добави:

— Вие имате ли нещо общо с онази линейка на паркинга?

— Нямам пряка връзка с нея, не. Но тя е едно от нещата, за които исках да разговаряме.

— Има ли някой вътре в нея?

— Ако имате предвид пациент, да. Заедно с няколко придружители.

— Що за пациент? — в гласа на доктор Брусьн се промъкна раздразнение. — Нищо не разбирам! Защо пък линейка да кара тук някого?!

Той направи изразителен жест с ръка, който намекваше за двусмисленост. С другата стисна тоягата си.

— Казах ви вече, тази вечер съм много заета.

Той пренебрегна репликата ѝ. Погледът му се отмести от нея и взе да изучава лабораторията, като преценяваше видяното по свой собствен начин. Тоягата му тропна веднъж по коравия под.

— Вие и колегите ви наричате вашия нов уред... Предполагам, че той е в съседната стая? Наричате го хипостатор.

— Какво знаете за това? — подскочи Илейн.

— Надявате се и може би вярвате, че Нобеловата награда за физика ви е в кърпа вързана. Хипостаторът ще ви отведе до ръба на способността да променяте и да създавате наново... не виртуалната, а фундаменталната реалност.

— Ако сте говорили с някого от другите хора, които работят тук...

— Не съм. В момента проверявате чрез изпитания обхват на уреда. Имате ли неочеквани проблеми при достигането на определени географски точки?

За момент Илейн замълча, обмисляйки как да отговори на това. Въпросът на Фишър издаваше, че той познава фактите в такава степен, че това плашеше. Работата ѝ, истинско пионерско навлизане в природата на пространството, времето и материията, от няколко дни насам наближаваше решителния си етап.

— Вие учен ли сте? — настоя тя.

— В широк смисъл наистина се опитвам да бъда такъв. Ако „наука“ е равнозначно на „знание“... Мога ли да седна? — той направи нерешителен жест. Из стаята имаше пръснати няколко стола.

Илейн се поколеба между няколко оstri реплики, но после промени решението си.

— Разбира се, седнете — щеше да се чувства по-малко неудобно, отколкото докато го гледаше изправен, почти надвесил се над нея.

Посетителят й подхвърли шапката си на една маса и без да сваля палтото си, се отпусна благодарно върху един стол, на успокояващо разстояние от Илейн и най-ценното й оборудване.

— Необикновена сграда — забеляза той, като плъзна поглед по високите стени и тавана, докато палците му лекичко потропваха по облегалките. Беше подпрял бастуна, или патерицата си, на една маса, на удобно разстояние. — Но доста ми харесва.

— И на мен. Но повечето хора смятат, че е планирана доста ексцентрично — Илейн се поколеба. Натрапникът поне говореше разумно. Стори й се, че бе изминало прекомерно дълго време, откакто бе разговаряла за нещо съществено с когото и да било, за каквото и да било извън чисто механичните неща около работата й.

— Познавате ли историята на фондацията? — попита тя.

Фишър кимна.

— Сградата и земята са наследени от ексцентричен милиардер, малко след средата на двайсети век. Така възниква фондацията „Андробус“, а каква е целта й?

— В нашата харта пише, че фондацията се създава и й се предоставят средства, за да изследва природата на действителността.

— Какво знаете за основателя?

Илейн примига.

— За Джон Андробус? Всъщност почти нищо. Само това, че е мъртъв от десетилетия.

Фишър кимна отново, сякаш потвърждаваше маловажен факт за свое собствено удовлетворение. После изненада Илейн:

— Срещал съм се с него преди много години.

— Тук?!

— Да.

— Работили ли сте за него?

Фишър сякаш се замисли върху това.

— Но, разбира се... по ваше време той не може да е бил жив, — Илейн сви безпомощно рамене — мистър... или може би доктор Фишър?

— Както предпочетете.

Това признание за академична титла донякъде вдъхна увереност на Илейн.

— Извинете, но все още не разбирам съвсем кой сте. И каква работа имате тук, с фондацията или с мен. И откъде имате този телефон?

— Доктор Брусън, ужасно много хора, дори от най-далечните кътчета на света, се интересуват от работата ви. Аз представям някои от тях. Наистина имам намерение да ви обясня всичко подробно, покъсно. Но първо искам да ви попитам, смятате ли, че работата ви не създава опасност?

Тя отново примига.

— Не замърсяваме природата с никакви вредни отпадъци, ако това имате предвид.

Фишър поклати глава.

— Имам предвид нещо много по-фундаментално. Знаете ли дали сред учените и администраторите, свързани с този проект, са възникнали сериозни дискусии за възможните опасности за света, които би могла да предизвика тяхната работа?

Закъсняла мисъл премина през ума на Илейн и разсея вниманието ѝ.

— Вие да не сте журналист? От медиите? Ако е така, все още нямам какво да ви кажа.

Посетителят се размърда леко и отпусна наранения си крак.

— Не, не съм дошъл да търся сензации. Бих предпочел да ви съобщя една сензация. Що се отнася до това какво работя, бихте казали, че представлявам акционерите.

— Кои са те?

— Инвеститорите. Онези, които са впрегнали живота си във вашия проект.

— Живота си ли? О, предполагам, че искате да кажете техните застраховки за живот в застраховки „Антробус“ и т.н. Не съм много веща, що се отнася до даренията. Ако искате да разговаряте за финанси, насочете се към друг.

Фишър се усмихна едва-едва.

— Щом така и така съм тук, наистина много бих искал да видя как изглежда хипостататорът.

Изведнъж той скочи от стола, подпра се на бастуна и закуцука право към вратата на съседната стая. Илейн също рязко скочи. Като протестираше бурно, тя се опита да го отклони.

Без никакъв успех, Фишър вече бе отворил вратата.

Зад нея се разкри шестоъгълна стая, близо шест метра широка, с висок таван, без прозорци, осветена отгоре с мека светлина. В средата, заемайки половината от цялата площ, върху кръгъл подиум на височината на коляното бе поставена самата конструкция. Сега уредът, както обикновено, когато работеше, бе невидим на собствения си дисплей.

— Предполагам — обади се Фишър и посочи с бастуна, — че онова, което виждаме сега да върви, е нещо като защитна програма?

— Точно така.

Самата програма бе много впечатляваща. Когато в разстояние на две минути дисплеят не получаваше никаква смислена инструкция, той предпазваше възсъздаденото пространство от разрушаване, като постепенно очертаваше хоризонт от нощи небостъргачи с хиляди блещукащи прозорци и създаваше триизмерен образ на град, огромен до невъзможност, прекрасен и приканващ, наред с това, че бе изцяло въображаем.

Сега дъбовата тояга се издигна и посочи към дъното на стаята, където една цяла стена бе заета от подредени едно върху друго метални чекмеджета. Над главите им се спускаше джунгла-балдахин от кабели, които излизаха от чекмеджетата и изчезваха надолу в илюзорното нощно небе над уреда.

— И значи там вътре е онова, което наричате хипостатор. Видях предварителните ви доклади. Не се тревожете, нямам намерение да се намесвам. Бих искал да ми кажете обаче, какъв пейзаж строи хипостаторът под прикритието на вашата защитна програма?

Илейн се замисли. Посетителят ѝ, макар неканен и недобре дошъл, бе учив и се държеше възпитано. И колкото повече го наблюдаваше, толкова по-възрастен ѝ се струваше. По незнайна причина тя винаги се бе чувствала по-свободно с по-възрастни мъже, отколкото с която и да било друга категория хора.

— Стоунхендж.

— Интересно — каза Фишър, без никаква изненада, само кимна леко. — По-рано ви попитах имате ли някакви проблеми с достигането

на необходимия географски обхват...

— Не. Всъщност принципът на действие не е пренасяне на нещо между нашия възсъздаден модел и тукашната реалност. Би било невъзможно. Но това, че сме стигнали чак до равнината Саписбъри, илюстрира красотата на процеса, или една от неговите красиви черти: фактът, че разстоянието оттук до опорната област всъщност няма особено значение.

Посетителят внезапно извърна лице към Илейн и коленете му застрашително се разтрепериха. Подхълзна се и се вкопчи в бастуна с гримаса.

— Как е кракът ви, можете ли да стоите? Защо не се върнете в компютърната стая и не седнете?

— Добре съм, благодаря — той послушно обърна гръб на дисплея и закуцука към вратата. — Надявам се, че скоро ще мога да ходя нормално.

— Да не би да сте се нараили по време на ски? — опита се да прозвучи бодро и жизнерадостно.

— Не, не точно — той замълча, после добави с крива усмивка, — малка неприятност с едно добре наточено острие.

— Боже мили! — думите прозвучаха равно. Фишър усети как махалото рязко се люшна в обратна посока; неговата домакиня по неволя отново започваше да губи доверие и несигурността ѝ дали да се бои или не нарастваше.

За Фишър изобщо не бе трудно да разбере реакцията ѝ, и щом се върнаха в компютърната стая и отново седна на креслото, той ѝ се усмихна успокоително.

— Няма нищо. Доста сносно се оправям с ходенето.

Илейн кимна бавно и затвори вратата на стаята, където беше дисплеят.

— Извинете ме за момент — каза тя и седна отново на стола си. — Има нещо, което бих искала да проверя. — После, възможно най-гладко и непринудено, Илейн вдигна най-близката телефонна слушалка и тихомълком набра номера на охраната. Когато и след петнайсет секунди не получи отговор, опита друг номер — звънеше извън сградата.

Фишър наблюдаваше действията ѝ безмълвно, без никакъв опит да се намеси; отнасяше се с успокояващо разбиране към опитите ѝ да

съобщи на някого, че е тук, някак си да го провери. Позволи ѝ сама да открие, че е без значение кое копче натиска и какви устни команди дава на телефона. Апаратът не бе загълхнал напълно, но от него не се чуваше нищо друго, освен смес от странни звуци, които не можеха да ѝ помогнат с нищо. На малкия му еcran се появяващо само някакво енigmатично лого, не по-познато ѝ от звуците. Изправен златен лъв върху червено знаме, все едно някакъв средновековен щит.

Илейн затвори телефона.

След миг четирите или петте малки екрана в стаята блеснаха едновременно и на тях се появи нещо друго:

*Но кой не маха със ръка
от тоз прозорец сред ръжста?
Дали я знаят по света,
Дамата от Шелот?*

— О, по дяволите — тя насочи обвинително пръст към спретнатото подреденото стихче на най-близкия еcran и изгледа подозрително Фишър. — Предполагам, че вие нищо не бихте могли да ми кажете за това?

— Трябва да ви призная, че мога — той примига извинително и се вкопчи здраво в бастуна. — Това е Тенисън.

Ядът на Илейн се усили.

— Значи, вие сте отговорен някак си за това... за това, че телефоните не работят? И за тези думи по екраните ми?

Като се опитваше да изразява подобаващо разкаяние, Фишър лекичко се поклони.

— Мислех си, че няколко стиха на Тенисън биха ми помогнали да подкрепя гледната си точка в нашата дискусия. Като начин постепенно да ви насоча към определена тема.

— Тогава бих искала да ви помоля да накарате Тенисън или който и да е там да се махне. Да върнете нещата отново в нормално състояние.

— Боя се, че това в момента не е възможно.

— Доктор Фишър, бихте ли ми казали кого всъщност представяте?

— Бих могъл да опитам — по лицето му се изписа нещо като обезоръжаваща усмивка. Взе да люлее бастуна си, сякаш беше нервен.
— Но първо бих искал да чуя още нещо за работата ви.

Илейн, без да разбере как точно гневът ѝ бе утихнал, откри, че е започнала да говори. Работата ѝ — тя бе буквално встрастена в работата си, гордееше се с нея, въздържането от ентузиазирани и подробни обяснения пред разни посетители ѝ струваше немалка борба със себе си — бе съсредоточена върху природата на пространствено-временния континуум, както го определяха и подхождаха към него науката и технологиите.

— Предпочитам да определям предмета на това изследване с термина „хипостатична реалност“. Метафизичните въпроси предпочитам да оставя на метафизиците.

* * *

Когато вече бяха в разгара на дискусията, двамата забелязаха, че стиховете на екраните отново се бяха променили:

*Тя там тъче и ден, и нощ
вълшебно шарено платно...
И ѝ прошепна тайнствен глас,
че ще я стигне клетва зла,
погледне ли към Камелот.
Не знае клетвата каква е,
и все тъче, тъче безспир,
и други грижи тя не знай,
Дамата от Шелот.*

— Тъче... — уместната дума бе поразила Илейн. — Всъщност, бихме могли да го оприличим и на тъкане.

Тя продължи да го изяснява по-нататък. В този случай нишките, които оформяха основата и вътъка на новата тъкан са микролъчи от насочени в тунел частици, които изкривяват нормалното положение на

времето и пространството милиони пъти в секунда. Един от резултатите на новата технология е създаването на някои наистина екзотични частици — и нещо повече от частици. Един от нашите теоретици поддържа, че онова, което създава хипостаторът, е нещо като миниатюрна вселена мехур. Последиците все повече и повече се разширяват. Предполагам, че наред с другото можем и да стигнем до това, че да проверим опитно теорията за разширяваща се вселена.

Фишър, който напрегнато слушаше, бе впечатлен.

— Искате да кажете, да проверите нагледно как е била създадена вселената?

— Точно така. Има пространство, има и време, имаме и правилата на играта. От тях произлиза всичко останало. Всички усложнения.

Посетителят бе искрено поразен или се опитваше да внуши такова впечатление.

— Ако вашата машина ви отвежда сред подобни въпроси, би трябвало да предположа, че има милион неща, които бихте искали да направите с нея. И други неща, за които се боите, че могат да хрумнат на някого.

Тя кимна.

— Аз вече съм се сетила за няколко, които бих искала да изследвам. И сте прав — има много други, които плашат. Донякъде ме притеснява това, че фондацията изисква от нас да огласяваме публично всичките си открития.

Посетителят постави въпроса дали подобни експерименти могат да бъдат опасни за света като цяло, или за онази част от него, която се намира относително близо до ускорителя на частиците.

Илейн обясни, че учените са склонни да мислят, дори да се беспокоят, по подобни въпроси много повече, отколкото предполага останалата част от света. Когато предстои да бъде изпитано нещо наистина ново, физиците и математиците, участващи в проекта, често свиквали неофициални събрания — организирани внимателно и в тесен кръг, без публичност, естествено — за да повдигат подобни въпроси и спорят помежду си.

— Между другото, мога да ви уверя, че нещо подобно се е случвало при включването на повече от един нов ускорител на частици. Но доколкото знам, никоя от тези конференции не е излязла

със заключението, че някой от експериментите представлява истинска опасност за света.

— Въщност — заключи тя — подобни дискусии за оценяване на риска май са се превърнали в нещо като неофициална традиция. Явно са започнали от построяването на първия ядрен реактор в Чикагския университет през 1942 г.

— Но хората, които провеждат експеримента, наистина се чувстват по-добре, когато са провели подобна дискусия помежду си — забеляза Фишър.

— Да, сигурна съм.

— И досега винаги са били прави?

— Още сме живи, нали?

— Да — Фишър кимна, усмихна се и сякаш стигна до някакво решение. — Наистина бих искал да разгледам по-отблизо онова, с което се занимавате. Нямам предвид да ми организирате специална демонстрация, нищо подобно. Просто ми покажете онова, над което работите в момента, каквото и да е. Под защитната програма.

Илейн неохотно се остави да я убедят. Скоро двамата се върнаха в стаята с дисплея.

Тя докосна един бутона и изведнъж въображаемият модерен град изчезна. На сцената се появи Стоунхендж — истинското място. Зората скоро щеше да се пукне над него.

— Каква красота! — неволно възклика Илейн.

— Да... Но въщност има друго нещо, което бих искал да видя, на друго географско място. И мисля, че вашата машина би ми дала такава възможност. Дори се надявам, че ще мога не само да го видя.

— Да?

— Да... Камелот.

Младата жена кимна, потвърждавайки сама на себе си, че тази молба поне има нещо общо с ония смахнати стихове на компютърните екрани. Но все още можеше да се надява, че той се шегува.

— Замъкът на крал Артур, така ли?

— Да — изразът на бледото, леко изпito лице на Фишър никак не бе шеговит, помисли си тя — по-скоро изразяваше дълбок копнеж.

Илейн усети, че косата ѝ леко настърхва, особено на тила. Леко прочисти гърлото си и каза:

— Е... виждате ли, ние знаем как да се свържем със Стоунхендж. Къде да търсим географските му координати — в равнината Салисбъри, близо до средата на Англия. Къде ще го търсите Камелот?

— Бих могъл да ви предоставя някои спътниково координати за опит. Няма гаранция веднага да успеем.

— Е, това е малко извън моето поле, но май си спомням да съм чела някъде, че днес се смята, че крал Артур е бил някакъв действителен водач на конница от пети век. Един от последните защитници на Римска Британия срещу варварите, или нещо такова...

Посетителят най-накрая се усмихна.

— Нещо такова.

— Какво е станало с него?

— Всъщност този въпрос ни води право към целта на посещението ми. — Фишър млъкна и пое дълбоко дъх. — Получих новини за него малко преди да пристигна тук.

— О? — отново колебливата, надяваща се усмивка. В очакване, с надежда за лек, на смешлив отговор.

— Да. В линейката е — посрещна го напълно неразбиращият й поглед. Той подчертава думите си с енергично кимване към прозореца — Онази отвън, на паркинга.

— Крал Артур?

— Да.

— Крал Артур в момента е вън на паркинга?

Посетителят кимна.

— Доктор Фишър... ако наистина така се казвате...

— Моля ви — Фишър вдигна тънката си скована длан. — Нали сама видяхте, че там има линейка. За миг престанете да се беспокоите за самоличността на пациента. Важното е друго — че с него има и неколцина наистина много опасни хора. Каквото и да си мислите — дали това е вярно или не, ТЕ вярват твърдо, че новият ви експериментален уред предлага възможността животът на крал Артур да бъде спасен и той отново да бъде въздигнат на трона. — Фишър леко се усмихна. — Споменах ли ви вече, че сте станали известна по цял свят? В определени среди?

— Доктор Фишър, моля ви да ме извините! — Илейн се изправи. Гласът ѝ изведнъж стана ясен, в него се долавяше обида. — Много съм заета и се налага да ви помоля да напуснете.

— Но, вижте какво, не аз съм този, за когото трябва да се тревожите — с леко кимване към паркинга Фишър посочи откъде иде истинската заплаха. — Ето ме тук вътре, не съм ви навредил с нищо. Казах ви, че няма да се меся в работата ви. Няма да ви навредя, никога не бих го сторил. Но скоро ТЕ ще бъдат готови да влязат тук. И ще го направят толкова лесно, колкото и аз. Ще бъдете в по-голяма безопасност, ако и аз съм тук, когато пристигнат.

Илейн пое рязко въздух.

— Отказвате да напуснете?

— Абсолютно. Защо не ми покажете още нещо, което може да прави вашият хипостатор? Докато чакаме да видим какво ще стане понататък. Или нека просто да седим тук и да си говорим за това, щом не искате да ме пуснете пак при най-ценната ви апаратура.

Доктор Брусьн се опитваше съзнателно да овладее дишането си.

— Как влязохте тук? Без да изключвате алармените системи?

— Чрез магия — меко отвърна гостът.

— О? — кратко, гневно възклицание. — Да не би и Мерлин да е там навън?

— Подигравате ми се, доктор Брусьн. Но не ви се сърдя. Мерлин не участва като действащ магьосник в това, което ще стане тази вечер. Ала той е обект на едно определено издирване. По-точно неговите кости.

— Така ли? Винаги съм обичала легендите... — в очите на Илейн засия далечна светлина, нещо в отношението ѝ лекичко се промени. — Знаете ли какво?

— Какво? — Фишър се застави да седне, отпусна се, сключи ръце зад тила си. Гледаше тоягата винаги да му е подръка.

— Отдавна, отдавна — от години, още откакто започнах да пораствам — си мисля, че много би ми се искало да срещна Мерлин.

— Защо? — силно заинтригуван, Фишър се наведе напред.

— Защото във всички онези легенди той владее невероятни, огромни сили, и все пак винаги изглежда толкова уверен. Бих искала да го попитам как го постига.

Тъмните вежди на Фишър се сключиха.

— Не е ли редно огромните сили да вдъхват някому увереност?

— Така си мислите, нали? Но ако човек е с всичкия си, май не е така. В истинския живот, така ми се струва, колкото по-големи сили

овладява човек, толкова повече трябва да се тревожи... Може би той не е бил с всички си... — добави тя замислено.

Фишър отпусна длани на облегалките и удостои домакинята си с лек поклон.

— Проникновен отговор. Бих казал, че той е с всички си. Но невинаги отговаря добре на въпроси — изражението на високия слаб мъж бе станало по-трезво. — А що се отнася до среща с него — е, Господ да пази и двама ни.

— Какво беше това?

Почукване, което взе да се повтаря на неравни интервали, последвано от сухо шумолене. Фишър погледна към тавана, после към съседната стая.

Илейн стигна до вратата преди него, погледна вътре и се вцепени от ужас. Стоунхендж бе изчезнал и на негово място се бе появила вихреща се мъгла. Все едно някой бе хвърлял с шепи от дисплея фин, сух прах, който се стелеше в сиво по пода. Почукването бе съпроводило изригването — сякаш от никъде — на по-големи парчета от... нещо.

Освен, че явно бе дошло от дисплея на холосцената, бе трудно да се каже нещо друго за източника на това тайнствено вещество. Наред с нежните снежинки на праха падаха и тежки парчета камък, дървени трески, и отскачаха с тракане от стените и пода.

Носеха се странни, заплашителни звуци, наподобяващи електрически избухвания — Илейн се метна към шалтерите на шкафчетата в дъното на стаята. Но преди да ги стигне, огромният дисплей проблесна и се върна в нормално състояние. Стоунхендж отново се появи. Изхвърлянето на материя бе приключило.

Нямаше никакво съмнение, че всичко това се бе случило. Целият шестоъгълен под бе осеян с прах и камъни.

— Какво... — гласът на жената смяяно секна.

Тя бавно осъзна, че по отломките по пода се виждат цветове — яркочервено и бяло. Изглеждаше като... изглеждаше като органична плът и кост, кървавочервено и ослепително бяло — поне онези парчета, които не бяха изгорели или преминали през някакъв друг консервиращ процес.

— Това кост ли е?! Изглежда като кост! — вълната от истерия се готвеше да я залее.

Фишър се наведе, за да погледне по-отблизо; явно го бе обзел напрегнат, вгълбен интерес.

— Да, според мен... да. Човешка кост! — той наблегна тържествуващо на последните две думи.

Миг по-късно посетителят нетърпеливо ровеше в отломките. Тънките му, нервни ръце припряно пресяваха пръстта в търсене на още кости. Когато намереше, продължаваше нетърпеливо да рови с бастуна си в някога белите, овъглени и раздробени кости, но само след миг отново седна, като едва скриваше разочароването си.

Илейн можа само да се втренчи в него с почуда.

— Прекалено свежи са — промърмори посетителят като някой ненормален канибал, разочарован в ресторанта. — Прекалено свежи са тези кости.

И все пак Илейн не виждаше никакъв отвор, през който странната маса би могла да проникне в лабораторията отвън. Само единствената врата и няколко дупки в стената — за електрическите кабели и за отдушниците. Трудно бе да си представи човек как всичко това нахлува в стаята през някоя от тях. Но няколко килограма... злокобна смет бяха се изтърсили отнякъде тук.

— Пренасяне на материя по никакъв начин? Но това не може да бъде... Хипостаторът не...

— О, да, хипостаторът го може. Очаквахме го. — Фишър бе коленичил на пода и лазеше непохватно, коляното му пречеше. Опитваше се да открие и да пресее новопристигналите частици и отломки. Илейн забеляза, че някои от белите отломки с остри ръбове са наглед толкова свежи, колкото и капещата кръв. Погледът ѝ се замъгли.

И тогава изкрешя. Фишър, коленичил на четири крака, се извърна, за да види какво я е стреснало. И двамата се втренчиха в четирите фигури, скупчили се на вратата. Една стройна, тъмнокоса жена в черни дрехи, с огромен червен скъпоценен камък на врата, стоеше между двама мъже. В краката ѝ се бе изтегнала огромна жълтеникова котка.

V

АМБИ

Стрелнах се надолу по централното стълбище и се завърнах при Бран и другите. Отново всички се бяха събрали в голямата зала, където беше топло, светло и имаше ядене. Без да мога да си намеря никаква своястна причина за това, се въздържах да спомена за неотдавнашните си видения. И без това надникването през неведоми разстояния не бе ме изложило на непосредствена опасност. Освен това се съмнявах, че приятелите ми, ако разберат за моята способност да виждам странини неща, биха й обърнали особено внимание — още не бяха се нарадвали на новите си дрехи, храната и топлината. Когато слязох при тях, те едва забелязаха промяната във вида ми — повечето от тях също изглеждаха различно, по съвсем същата причина.

Най-рязка бе промяната у Вивиан, и щом я погледнах, забравих за вълшебните видения. Бе достигнала — или чрез магия или по инстинкт — забележително изящество. Особено ми се наби на очи новата й зелена рокля от някакъв екзотичен плат, за който по-късно научих, че се нарича коприна. Освен това бе изровила отнякъде малко огледалце в рамка от зелен камък, за който по-късно научих, че бил нефрит. Държеше го в изпънатата си ръка и все повече се възхищаваше от новите си дрехи. Забелязах нови пръстени по ръцете й и обици на ушите.

Ивалд се бе наял и седеше на масата пред мазна копания, в която все още се търкаляха трохи хляб и късчета месо. До нея имаше и празна винена чаша. И той бе гладен колкото останалите, но очевидно, след като си бе напълнил търбуха, не се бе сетил за дрехи. Все още в старите си дрипи, от които продължаваше да капе вода, той замислено се взираше в дъното на стаята, в Джандрий. Тя лежеше на голямата кушетка, без да издава звук — или спеше, или беше в безсъзнание. Погледът му не беше нито похотлив, нито любовен. Похабеното лице на Ивалд изглеждаше тревожно, като че ли той, а не Бран носеше

отговорността да реши как да се грижи за всички нас, включително и за безпомощната жена.

Изведнъж едноръкият бълсна стола си и се изправи. Със скърцащ глас, отказал се от опитите да крие страха си, той настоятелно ни попита:

— Къде са? Искам да кажа, къде са тия богатите, дето трябва да живеят тук?

Естествено, същият въпрос се въртеше в умовете на всички ни, но никой не бе успял да измисли задоволителен отговор. Дори и Бран само го погледна и отмести поглед към високата двойна врата срещу входа. Забелязах, че някой отново я е придържал плътно и е затворил мрака оттатък.

— Няма ги — обади се най-накрая Вивиан, обобщавайки накратко всичко, което всъщност бяхме разбрали за положението, в което се намирахме. Седеше, изящна иplenителна, в единния край на дългата, просторна маса, а малките ѝ крачка, обути в нови обувки, бяха вдигнати върху един стол. — Може би сме ги уплашили и са избягали. Но ще се върнат — тя безпомощно се изкикоти. — Е, поне ще сме се навечеряли, преди да ни убият, и ще умрем на топло и на сухо. — Последното изречение тя произнесе с пълна уста.

Ивалд си наля нова чаша вино и го изпи почти на един дъх. В грубия му глас се долавяше настойчивост.

— Онова, което трябва да знам, е ЩЕ СЕ ВЪРНАТ ЛИ?

Пресуши шише сви рамене.

— Е, много ясно, рано или късно... Никой няма да зареже такава къща, пък и всичката покъщнина, нали така?

И Мод се обади.

— Аха, трябва да се върнат, и то скоро. Какъв смисъл има да бягат в тая дъждовна нощ и да зарязват всичко като... като... — май не можеше да се досети за никакво сравнение, което би ѝ помогнало, сръбна си вино и облиза устни. — Пък и защо ще бягат? — тя огледа цялата компания и дрезгаво се изкиска. — Можем ли уплаши някого!

Едноръкият се бе вторачил в чашата си.

— Ами ако...

— Ако какво? — Бран бе седнал на един от по-малките столове край масата и бе качил краката си, обути в нови ботуши, на друг. Разположил се като същински собственик, той човъркаше из зъбите си

с една треска. Ние си го знаехме и виждахме, че съвсем не се е отпуснал. Жена му, на кушетката отзад, от време на време изстенваше.

— Тази къща... — сега Ивалд сякаш едва смогваше да говори, защото му бе хрумнала нова идея, породила у него страх. Махна неловко със здраво свит юмрук. — Ами ако принадлежи на Комор или на някой от васалите му?

Това наистина бе ужасяваща мисъл, която мигом ни вцепени. Но не след дълго Бран изтъкна, че гербът на преследвача ни — знаехме, че е глава на глиган — никъде не се вижда. И като се позамислихме над това, трудно бе да си представиш Комор или някой от военачалниците му изобщо да остави някоя порта така отворена посрещ нощ, пък да не говорим за това да зареже такава добре снабдена и богата на плячка крепост.

— Че защо да принадлежи на Комор? — настоя Бран.

— Отде да знам — юмрукът на Ивалд меко опря о масата. — Защото... защото светът си е такъв. Хората като него имат власт и богатство и притежават хубавите неща.

— Ба! Не е живял достатъчно на тая земя, че да издигне къща като тая!

— Но е живял достатъчно, за да я заграби.

Бран не можа нищо да отговори на това. Замисли се за миг и се изправи. След като се увери, че Джандрий е настанена възможно най-удобно при тези обстоятелства, той настоя да претърсим къщата из основи. Изслуша напрегнато онова, което можехме да му кажем ние с Пресуши шише за обора и другите външни постройки и реши, че с тях може да се изчака до сутринта.

На мен лично вече ми стигаше бликащата магия на горния етаж. Не исках пак да виждам странната красавица, която се бе взряла в мен през затворената врата, и призрачния старец в огледалото. Не исках повече да ми се натрапват никакви вълшебни образи, макар че хората, които те представяха, всъщност да не бяха тук — ако изобщо бяха още живи. Понеже на мен ми беше дошло доста, реших да не участвам в претърсването.

Ала веднага щом Бран откри, че едната от вратите горе е заключена — разбира се, това бе същата врата, през която бях видял Дамата с накитите, — ме извика да се кача при него, за да използва особения ми талант.

Все още никак не ми се щеше да разказвам на другарите си за неотдавнашните си видения. Застанах срещу заключената врата и се вторачих мълчаливо в нея. За миг нищо не се виждаше.

Бран опря ръце о коленете си и се приведе до мен. Главата му се изравни с моята. Продължавах да се взирям.

— Има ли някой вътре, Амби? — попита ме той меко. Вивиан застана до мен, отметна златисточервената си коса и долепи розово ушенце до дървената врата.

Почти не се вслушвах. Зад тези резбовани двери виташе силна магия, или бе виташа некога. Но продължавах да съм сигурен, че там няма никой, в онзи смисъл, който имаше предвид Бран — тук и сега. Вероятно моята Дама с накитите никога не бе присъствала физически в тази къща. В момента сцената на виденията бе празна. Както и да е, както предположи Мод, бе трудно да си представим как богатите собственици на къща като тази са се сврели под някое легло или в някой шкаф и треперят от страх, ужасени от нашето нахлуване. Щом НИЕ можехме така да ги уплашим, би трявало наистина да са много плахи и кекави.

Търпението на Вивиан скоро се изчерпа. Тя сви рамене и се дръпна.

— Не — осмелих се да се обадя най-сетне. — Не, там няма никой, сигурен съм.

— Е, добре. — Бран замъркна. Очевидно от начина, по който му го казах, се досещаше, че всичко не е чак толкова просто. — А има ли там нещо... което трябва да огледаме? Или да вземем?

Разбрах какво искаше да каже, или поне така си помислих. Стаята зад заключената врата все още ми изглеждаше претъпкана с високи полици или чекмеджета, но те бяха пълни единствено с тайнствена мъгла.

— Не зная, Бран. Според мен не.

Това бе достатъчно за Бран. Бе готов да обърне гръб на вратата, но пристигна Пресуши шише и взе да настоява да разбием глухата врата, за да открием защо са я оставили заключена. Но Бран само ме погледна, сви рамене и отмина. Бе се научил да ми вярва за определени неща повече, отколкото аз се бях научил да се доверявам сам на себе си. В новия ни подслон имаше достатъчно други неща, които да привлекат вниманието му.

Къщата бе твърде голяма и за едно цялостно претърсване щеше да бъде необходим поне четвърт час. Предполагам, че сме търсили малко по-дълго — постоянно някой от нас стоеше при Джандрий. По едно време, горе-долу по средата на търсенето, Бран отбеляза с умислен глас, че няма стаи за прислугата. Но Пресуши шише само изхриптя, че прислугата, както в много други къщи, без съмнение спи на пода или в някоя от пристойките, които още не бяхме огледали.

Надникнахме в залата на долнния етаж зад двойната врата. Тя беше кръгла и толкова просторна, че дори и след като внесохме свещи, остана сумрачна и лошо осветена, толкова лошо, че започнах да се чудя дали и тук не действа някаква магия. Ако беше така, то заклинанията би трябвало да са толкова неуловими и силни, че да не мога да гиоловя направо от пръв поглед. Докато се мъчехме да я огледаме, постоянно настъпвахме разни неща и се бълскахме в мебели.

В средата на залата имаше огромна кръгла маса. Дори и на моята възраст, десет години, бях поразен от непрактичния ѝ размер. Беше толкова огромна, че дори и само високи мъже с дълги ръце да бяха насядали около нея, пак нямаше да достигат до по-голямата ѝ част. Наведох се и се взрях в сумрака под нея. Krakata ѝ бяха повече, отколкото можех да преброя — наредени покрай ръба ѝ и излизаха от центъра ѝ като спици. Масата бе заобиколена от дузина или повече столове в същия stil, покрити с фини бели ленени покривки.

В мрака се виждаше ясно само една странична врата. Тя беше открехната и водеше към нещо като оръжейна или стая за стражите, дълга, тясна и почти без прозорци. В ъгъла бяха струпани сбити знамена, навити около къси пръти. Както отбеляза полугласно Пресуши шише, все едно че бяха готови за битка. Разгънахме няколко и ги разгледахме — всичките имаха гербове, чието значение не бих могъл да разгадая. Знаех единствено, че не са на Комор. И тази стая беше сумрачна като голямата кръгла зала, но не беше толкова голяма, че нашите свещи да не могат да я осветят.

В друга, по-малка стая, към която водеше една небиеща на очи врата, открихме знаме или вимпел с образа на едра жълта котка на червено поле. Бран каза, че това бил гербът на Артур, или Артос.

Дотогава никога не бях виждал лъв, дори и на картичка, но образът ми припомни орнаментите върху двойната врата на главния вход към кръглата зала, а животното, приличаше на това, което бях видял в нозете на Дамата с накитите.

Бран разгъна още едно знаме на светлината от свещите и изведнъж седна, съзрял друго знаме с червен дракон на зелено поле.

В оръжейната имаше и шлем с червен дракон, изработен изящно, дори футуристично (по онова време не знаех думата) от емайлирана стомана.

Ивалд предложи обяснение. Вероятно Артур, както други крале и владетели, бе използвал през живота си няколко герба. Често подобни промени се правели, за да се избегне объркване с други водачи, които използват същите или подобни символи.

Пресуши шише настоя:

— Да не би да твърдиш, че господар на този замък е Артур?
— Не виждам защо да не е възможно. Артур е притежавал и други замъци, освен Камелот, нали?

— Това едва ли е замък.

— Е, и други къщи, тогава.

Спорът скоро замря. Всички се бяхме уплашили, макар че се опитвахме да го прикрием. Не ни се щеше да споделяме с никого мислите, които ни се въртяха из ума.

* * *

Отваряхме и различни ракли, шкафове и долапи в оръжейната зад Залата на кръглата маса и открихме внушителен запас от оръжия и доспехи. Бяха много ценни, с прекрасна изработка и от великолепен материал.

Количеството бе достатъчно да се въоръжи цяла рота, може би от четирийсет-петдесет человека — лъкове, стрели, копия и пики, мечове, кинжали, щитове и шлемове, в най-всеобхватно разнообразие на стилове на изработка. Имаше крепко сковані койки, на два и три етажа, за двайсет или дори за трийсет души, и трапезария със скромни размери, чиято врата водеше към кухнята.

Отворихме друга врата и влязохме в нова голяма стая, нещо като придатък на оръжейната, и така се стреснахме, че наスマлко да се втурнем в панически бяг, тъй като първото ни впечатление беше, че десетина-дванайсет мъже ни причакват там в мълчалива засада.

Пресуши шише бе толкова поразен от гледката, че бутна най-близката фигура с меча, който току-що бе вдигнал. Празната броня се разпадна с такова дрънчене и тръсък, че би събудило и мъртвите.

След няколко мига, относително успокоени, огледахме стаята и видяхме, че това са железни рицарски брони. Всяка бе закрепена на малка поставка, така че стаята изглеждаше почти пълна с изправени мъже в доспехи. Всяка куха броня — от шлема с процеп за очите до металните пръсти на краката — бе съставена от дузини части, хитро скрепени и занитени една за друга, за да покрива цялото тяло. Никой от нас досега не бе виждал подобно нещо.

— Как може човек да се движи, облечен в това, пък да не говорим — да се бие? — попита Пресуши шише след малко в почуда — бе вдигнал ръката на една от броните и караше мъртвите стави да се движат.

— Трябва да е бил як мъжага.

Някой се обади, че хора никога не са обличали тези неща, самите брони оживявали чрез магия.

Излязохме от стаята напрегнати, като си представяхме как празните брони грабват оръжията и ни повалят. Страхувахме се да не би някак си да задействаме заклинанието.

— Ами това пък какво е? — по-късно щях да науча, че странните оръжия били пики за турнири, струпани на купчини и подпрени на стената.

И железни щитове. Имаше дори брони за коне — още стоманени парчета, чието предназначение ни убягваше, докато не видяхме един железен предмет с формата на конска глава.

Зад къщата попаднахме на барака, която се оказа ковачница. Сега в бараката бе тихо и студено. Без съмнение там можеха да се коват оръжия.

Пресуши шише разтвори мощните си ръце и ни запита, почти с благоговение:

— В що за къща сме попаднали?

Но никой не можеше да му отговори.

Завършихме претърсването с чувството, че поне сме погледнали във всички стаи, с изключение на заключената на горния етаж. Вън дъждът ту припъръскваше, ту се лееше като из ведро — приятен звук, когато си под покрив, на сухо и на топло.

Освен Джандрий, която отново избухваше сегиз-тогиз в необуздан плач, и Бран, който страдаше заедно с нея, за всички нас бе трудно да стоим будни. И съм уверен, че щяхме мигом да заспим, ала никой не смееше. Зората щеше да се пукне най-много след час-два, и дори и поради някаква непонятна причина пълноправните господари на тази крепост да не искаха или да не можеха да се върнат, със сигурност Комор не бе променил плановете си, свързани с нас. Преследвачите ни не бяха се предали. Пристигането им при отворената порта не можеше да се забави повече от няколко часа.

Вивиан се зачуди на глас:

— Дали пък да не затворим портата?

Пресуши шише сви яките си плещи:

— И с какво ще ни помогне това? Само дето собствениците ще се ядосат още повече, когато се върнат.

— Как ще се ядосат още повече, като и без това ще се ядосат страшно? Или пък можем да им кажем, че вятърът я е хлопнал. Или че сме я затворили, за да не нахлюят опасни натрапници.

Спорът май не водеше доникъде. Всички мълкнаха, а после Бран се обади:

— Комор и неговите хора също не познават тия краища.

— И с какво ще ни помогне това? — поискава да разбере Мод.

— Ами с това, че сигурно и те не знаят по-добре от нас чия е тази къща.

— Е, и какво?

Бран заговори убедено. Звучеше така, сякаш бе почти капнал от умора, ала твърдо решен — нито победен, нито останал без надежда.

— Е, единственото, което НЕ МОЖЕМ да направим, е да продължим да бягаме от тях. Трябва да си починем малко. Дори и да не се бяхме хванали в този капан на края на полуострова, с морето, готово да ни погълне зад нас, на всички до един крака не са ни останали — той погледна през рамо към тялото на разбутаната кушетка. — Джандрий не може дори да се вдигне и да прекоси стаята. Воловете ще се запънат или ще умрат под хамута.

Никой не можеше да оспори това и всички промърмориха или кимнаха в съгласие. После отново отправихме погледи към Бран в очакване да ни спаси.

Той се взря мълчаливо поред във всекиго.

— А друго, което не можем да направим, дори и да залостим портата, е да удържим към половин дузина мъже да не влязат, ако решат да преодолеят стената. Щеше да е хубаво, ако нашите домакини бяха издигнали стената достатъчно висока миналото лято; ако беше шест метра висока, на нападателя би му се наложило да мисли за въжета и подвижни стълби, и положението щеше да е по-различно. Но, така, както стоят нещата...

Дъждът се завихри в комина и изсъска в една от камините, която гореше с малко по-слаб огън, но не угасна. Не оставаха много възможности.

Обзет от внезапен прилив на енергия, Бран скочи от стола и подхвърли още един дребен пън в камината. Езиците на пламъка гладно се вкопчиха в новата си храна и тя потъна сред заоблените оранжево-сини зъби на огъня. Водачът ни се извърна и изтупа ръце — изведнъж бе станал придиричив в новите си дрехи — и с усмивка ни поднесе извода си.

— Но ще е по-добре да залостим портата. Ами ако Комор пристигне и ни завари — как ще познае, че не ни се полага по право да живеем тук?

— На НАС?! — изрева невярващо Пресуши шише.

Бран направи драматичен жест и разтвори широко ръце.

— Че защо не? Първо, всички ще сме прилично облечени. А и предполагам, че ни Комор, ни някой от неговите хора знаят как изглеждаме — освен дето вероятно са му описали мене като водач.

Пресуши шише изохка. Останалите седяхме, стояхме или лежахме върху възглавници и черги и чакахме да ни се каже на какво да вярваме.

Бран продължи своя натиск.

— Но аз мога да изглеждам както си ща, бива ме в това. Той сигурно не знае и точно колко души наброява трупата. Не би очаквал да види бедни странстващи актьори да носят шлемове с емайл и диадеми със скъпоценни камъни. Нито пък ще очаква да ги намери облечени в богати одежди, застанали върху укрепена стена. Нито пък

— с оръжие в ръка да го гледат надменно отвисоко иззад залостена порта. Хей? ТОВА трябва да го подведе!

Предполагам, че откликът ни е бил тъкмо толкова ентузиазиран, колкото би могло да се очаква, като се има предвид колко бяхме отпаднали. Някои от нас бяха тръгнали да затварят портата, когато Бран, който вървеше по средата, изведнъж настоя:

— Ами следите от каруцата? Виждат ли се, когато приближаваш портата отвън?

Бран, Пресуши шише, Ивалд и аз изтичахме навън, пресякохме двора и се взряхме в последните няколко метра път — търсехме собствените си следи, ала дъждът, макар и да бе почти престанал, вече бе отмил издайническите знаци.

Гледката на тъй познатата ни каруца посред двора извика нова идея у нашия водач. Древната талига отдавна бе на ръба на разпадането, особено след последните няколко часа мъчно пътуване. И четирите колела се бяха разкривили зловещо. Едното бе загубило металния си обков, а другите заплашваха да из掉落ат.

— Хрумна ми нещо! — Бран отново бе похапнал и гласът му си бе възвърнал малко енергията. — Ще бутнем каруцата от скалата.

— Какво?!

Беше Пресуши шише.

Ивалд бе схванал по-бързо.

— Откъде?

— Ще я бутнем от скалата отвъд портата. Когато Комор пристигне, ще намери парчетата от нея. Свидетелство, че всичките сме загинали в бурята. Водата е отмъкнала телата ни.

При тази мисъл ме втресе, но се съгласих с другите, че идеята на водача ни е отлична. Четиридесета захванахме да бутаме и да теглим тромавата каруца отново през портата. Бран и Ивалд я претърсиха за последен път и прибраха всички лелеяни притежания на този или онзи — много малко неща попадаха в тази категория — и това, без което трудно бихме минали, ако се завърнем на сцената — както без съмнение щеше да стане, ако оцелеем при гостуването си в тази зловещо гостоприемна къща. И ако някога някак си дойдеше моментът, когато отново ще можем да даваме представления. Това бяха дайрета, тръстикова флейта, овчарска свирка, цигулка и арфа, оловните подкови на Пресуши шише и още няколко джуунджурии.

После избутахме каруцата на най-удобното място на ръба на скалата и я тласнахме. Измина цяла епоха, предоволно дълга, почти пълна тишина, преди да чуем глух, далечен трясък. Много кратък, незначителен звук на фона на неуморния морски прибой.

Завърнахме се в двора и залостихме портата. Дъбовите трупи, покрити с мед, се люшнаха и изтропаха доволно. След като пуснахме и двете тежки греди — наложи се по двама да поддържат всяка — се върнахме в къщата.

Бе вече късна, късна нощ, но някои от възрастните продължаваха да спорят, а бебето, все още непоело дъх, продължаваше борбата си на живот и смърт да се роди. Заспах омотан в чердже върху топлата камина, недалеч от тихия огън или поне бях започнал да заспивам, когато рязко подскочих и се събудих, обзет от внезапен вътрешен шок. Трябва да съм извикал, защото приятелите ми до един извърнаха погледи към мен.

Отново бях видял стареца от огледалото. Онзи, който твърдеше, че е Мерлин — бе изникнал от нийде в съня ми, и този път ми се стори, че го чух да креши с ужасна, задъхана настойчивост:

— ... Костите, костите, костите...

Останалото бе изкривено. Нещо за кости и за опасност. Помислих си, че старецът от видението се опитва да ме събуди, да ми изпрати предупреждение, да ми предаде вест отвъд огромно разстояние. Но не можех да доловя вестта. Виковете му, без думи, се чуваха едва-едва и се смесваха в ума ми с по-близките и по-ясни писъци на родилката.

Припомняйки си краткото си съществуване на света, не се сещах никога да съм срещал старец. Със сигурност никога не бях срещал и този, преди да вляза в тази къща. Може би той е познавал майка ми, виждал ме е като мъничък, но сега се натрапваше в живота ми като непознат.

— Амби сънува — обади се Вивиан между два писъка на Джандрий. Всички знаеха, че ми идват странни, живи сънища.

Тя ми се усмихна плахо — стараеше се да ми вдъхне увереност, доколкото може, а останалите кимнаха. И после Вивиан, както понякога все още правеше по навик, се прекръсти.

VI

Дългите родилни мъки на Джандрий свършиха призори. Въпреки че измъчената жена отново бе започнала да пищи, аз, изтощен докрай, отново бях заспал, свит на кравайче до камината. Събудих се почти веднага след раждането, за да науча, че детето е влязло в света и мигом отново го е напуснало.

— Пъпната връв го е удушила — обясни ми Мод с театрален шепот.

— Какво?

— Бебето е мъртво. Пъпната връв се бе омотала около вратлето му — тя мина край масата и старателно духна ароматизираните свещи, които Вивиан бе изровила отнякъде и бе запалила на зазоряване.

— О... — по онова време нищо не разбирах от пъпни върви, а и за ражданията знаех много малко — само това, което бях виждал по-рано един-два пъти, самото сурово, кърваво събитие.

Джандрий, сгущена под завивките, ми изглеждаше страшно отслабнала. Бе изтощена и телесно, и душевно, косата ѝ бе на влажни фитили, а лицето много бледо. Бе в полуусъзнание, и поне за неопитното ми око изглеждаше така, сякаш самата тя умира. Мод, макар и на свой ред със сигурност да се нуждаеше от сън, остана край страдалката и търпеливо говореше и действаше така, както говорят и действат винаги милите, готови да помогнат жени, когато друг е в беда. Наново бе сменила чаршафите и дрехите ѝ и сега кървавите дрипи лежаха струпани в един от ъглите на стаята.

Джандрий се бе вкопчила в трупчето на бебето и отказваше да го отделят от нея. До момента, когато Вивиан, също готова да помогне — това ѝ беше навик, на третия или четвъртия опит успя да изтрягне дребното неподвижно телце от ръцете на майката, а после го подаде на мен, все още увито в разкошна кърпа. Предполагам, че единствената причина Вивиан да постъпи така беше, че се случих наблизо, а тя се надяваше да се отърве от бремето по някакъв начин.

Бран, който не беше мигнал, седеше изтощен на стол до кушетката. И неговото лице изглеждаше сякаш смъртта го е победила.

Вгледах се в синкавото лице на малкото трупче в ръцете ми и импулсивно погалих голата, набръчкана главица. В никакъв случай не беше първата смърт, която бях виждал, не беше дори първото мъртво бебе, но ме порази, така ужасна беше, и нямах представа какво да кажа, макар и в същото време да копнеех да помогна с нещо.

Погледнах и видях, че Бран приближава с малка чашка в ръка, която бе напълнил с вода от гарафата на масата. С няколко думи и един-два жеста той ми показва как иска да държа мъртвото детенце, изля кръщелната вода върху главата му и промърмори нещо на латински. Това бе първото кръщене, което помнех да съм виждал, и макар да не усетих магия в простиия ритуал, той дълбоко ме впечатли. Бран се извърна, постави внимателно чашката обратно на масата, и продължи да стои прав, взрян в нищото.

Мод и Вивиан току-що бяха привършили с измиването на Джандрий — бяха я сложили да легне в чисти чаршафи и й даваха да пие вода — когато усетих немощно раздвижване в ръцете ми и дочух слаб, почти недоловим плач. Той бе последван от решителен гърч и силен писък, страстен и настоятелен.

Когато детето, придобило здрав розов цвят, засука гърдата на плачещата майка, потресените родители взеха да си мърморят нещо за имена, но според мен се страхуваха да му изберат име.

Мод и Вивиан замънкаха взаимни обвинения коя от тях е била толкова сигурна, че бебето е мъртво.

Бран, изтощен от люшкането между противоположни чувства, ала вече баща, се строполи в едно меко кресло с възглавнички и заспа, преди да успее да вземе решение какво да правим със смъртната опасност, която все още ни дебнеше. От онова, което знаехме за Комор, нямаше причина да си мислим, че хората му са се отказали от преследването.

Отсъствието на водача ни, който леко похъркваше, даде на нас, останалите, възможност да вземем решение. В момента Джандрий бе по-неспособна дори от мъжа си да говори разумно, а аз бях дете, много полезно при шпиониране на разни неща, но на което не можеше да се има доверие, що се отнася до правене на избор. Така че Мод, Вивиан и Ивалд седнаха на масата с Пресуши шише, който единствен имаше

вид, че се опитва, или поне се преструва, че се опитва, да скалъпи някакъв план за действие.

Останалите членове на импровизирания съвет май доста лесно се разсейваха.

— Всички тези прекрасни неща... — обади се Вивиан замечтano и прокара ръце по зелената си рокля. — Знаете ли какво? — тя се прозя. — Чудя се, дали пък тази къща не е Камелот.

Всеки от нас бе чул по стотина вълшебни истории, в които се разказваше за великолепието и богатството, на които са се наслаждавали крал Артур и неговият двор преди падението. В легендите се разказваше за злато и безценни камъни, за фино стъкло и слонова кост, за кехлибар и за какво ли не. Ами онези тайнствени знамена и превъзходните доспехи и оръжия, които бяхме открили?

Мод изфуча.

— Тъпа гъска! Тази къща е нова, толкоз нова, че не е довършена още! Пък и Камелот е бил много по-голям.

— Ти била ли си там? Виждала ли си го? — Вивиан говореше едва-едва, готова всеки миг да мълкне по принуда.

— Не, не съм — старицата разтърси буйно глава. — Но всеки знае, че е бил много по-голям и много по-красив от тая къща — тя се огледа и подсмръкна. — Макар че даже и тая къща е твърде хубава такива като нас да живеят в нея.

Вивиан извърна поглед към Бран и му заговори — едва тогава си спомни, че той спи.

— Бран, ти виждал ли си го?

Водачът ни отвори очи, стреснат посред съня си.

— Какво?!

— Извинявай, че те събудих. Камелот, за Камелот говорим. Замъкът на крал Артур и градът край него.

Бран, отново взрял се в далечината, поклати глава и тихичко произнесе една-единичка дума: не. Очите му отново се затвориха.

— Ние сме прости хорица — обади се Пресуши шише. — Всички до един.

Той се намръщи и разклати чашата с вино в огромното си ръчище, но не се опита да я изпразни на един дъх.

— Разбира се! — Вивиан с гордост погледна ръкавите на новата си открадната рокля. — Но... но дори и в двора на крал Артур все

някога трябва да са идвали пътуващи актьори. Много би ми се щяло да ги видя!

Възрастната жена се засмя.

— Може и да са идвали, но ти никога няма да отидеш там! Камелот е бил разрушен веднага след смъртта на Артур. — Мод често разговаряше за катастрофи по такъв начин, че нещо в тона ѝ подсказваше, че сякаш я влече към тях.

— Така ли? Откъде знаеш? — Вивиан бе упорит мечтател.

— Всички така казват. — Мод винаги бе смятала това за решителен аргумент.

— И как е бил разрушен?

— Ами май са го подпалили. Която щеш къща или крепост ще изгори, ако се промъкнеш вътре и подпалиш дървенията.

— Но ти нали никога не си била там? Никога не си го виждала?

— Нали тъкмо това ти казвам. Не съм. Тия, дето са го видели, според мене не са били много. Онова другото вино по-сладко ли е от това? Я аз да го опитам...

— Ето на! Всъщност ти не знаеш! — Вивиан се вкопчваше и в най-маловажния повод за тържествуване. — Може пък стените на Камелот още да са цели. Много ми се иска да го видя. Пък и кой е казал, че Артур наистина е умрял?

— АРТУР ЛИ? — Мод отново изсумтя и се усмихна. — Той е умрял, умрял, умрял, малката. Насекли са го на парченца в битка.

Сякаш смущкан с оsten от споменаването на някой, накълцан на парченца, Ивалд измърмори нещо и скочи на крака. Едноръкият бе задряпал на масата, положил глава на здравата си ръка. Беше изпил порядъчно количество вино и явно все повече се стягаше, сякаш предчувствуващо някакво нещастие. Сега се извърна и излезе от стаята със забързана стъпка. Ивалд все още бе облечен в собствените си износени дрипи, единственият от групата, който все още не си бе сменил гардероба.

— Страх го е като жена! — измърмори Пресуши шише и поклати глава. Оригна се на печено прасе и на разни екзотични храни. — Нищо чудно, че е избягал от Северните земи. Там мъжете не могат да постъпват така. Сигурно ще се върне да готови и да пере.

Минаха минута, две, но Ивалд не се връщаше.

— Тичай след него, Амби — нареди ми Мод. Изглеждаше не повече уплашена от самия Пресуши шише. — Виж какви ги е намислил. Май просто е отишъл в клозета да драйфа. Много яде и много пи, твърде бързо и на гладен stomах.

Кимнах и тръгнах да го издирвам. Не беше необходима зряла преценка, за да се схване фактът, че Ивалд се държи безхарактерно. Можеше и да е женствен в някои отношения, помислих си, пък и със сигурност не беше от типа воини, но обикновено не бе подложен нито на пристъпи на паника, нито на тежко пиянство. Имахме право да знаем дали в предизвиканото си от виното беспокойство едноръкият няма да свърши някоя щуротия, която да създаде на всички ни нови проблеми.

Ивалд не се виждаше никъде в пустата кухня, нито пък в малката пристройка-оръжейна. Нито пък в обора, нито в недалечния нужник. Щом пристъпих настоятелно, ала сънено навън, в светлината на ранното утро, за да продължа диренето си сред сивите скали с чудати форми, изпълващи крайчеца на тесния полуостров,олових през отворените врати и тесните прозорци гласовете на тримата, които бяха останали будни в голямата зала. Пресуши шише, Мод и Вивиан се опитваха да натъкнат някакъв план, чрез който да измамим хората на Комор или всеки, който се появи на портата, като се преструваме, че сме пълноправните господари на това място.

— ... което и да е то — заключи Мод. Можех да си я представя как се оглежда недоверчиво.

Пресуши шише, който винаги се бе старал да поддържа репутацията си на много вещ по римските въпроси (и по много други), твърдеше, че този комплекс от сгради сигурно е бил построен, за да приюти, да предпазва и да крепи някаква мъничка тайна секта или храм, вероятно — оракул.

Мод доста се съмняваше в това, но Пресуши шише продължи да настоява, че мястото било твърде разкошно за прост военен пост, и твърде далеч от градове и села, за да бъде имение на земевладелец. Нито пък имаше признания да е обитавано от някаква общност, посветена на която и да било религия, нова или стара, за която бе чувал някога. Никоя от стаите нямаше вид на обща спалня, нямаше и килии, а впечатлението от разпределянето на дрехите и другите неща бе такова, сякаш мъже и жени си бяха споделяли определени спални.

И какво оставаше? Оракул!

Самоувереният глас на Пресуши шише взе да утихва — продължих да се отдалечавам от къщата и да се оглеждам за Ивалд сред лабиринта от високи скали.

Пресуши шише скоро се оказа прав за оракула, но при обстоятелства, много по-сложни, отколкото си бе въобразявал някой от нас.

Само след като бях изминал към две дузини крачки зад къщата, на няколко метра от постройките (по-късно се оказа, че сред тях няма истинско помещение за прислугата, но докато се уверим в това, не преставахме да се чудим къде са живели слугите), се натъкнах на сграда без покрив, заобиколена и почти скрита от високите скали. На пръв поглед човек би помислил, че и тази постройка не е довършена, но повторният оглед отбелязваше, че недовършеността си имаше друга причина. Всъщност това бе развалина и изглеждаше много по-стара от всички останали съседни сгради. Дори и когато е бил цял, параклисът (скоро се сетих, че е параклис) е бил много по-малък от къщата, по-малък дори от голямата зала, където се бяхме подслонили, може би едва десет крачки дълъг и наполовина толкова широк. Локвите от снощния дъжд все още покриваха каменния под. Стените някога са били варосани и по тях личеше, че сградата е била християнска църква или параклис. И преди бях виждал кръста достатъчно често другаде, пък и нали носех много по-малко, изрязано от рог също такова кръстче на ремъче на врата си — единственият дар, който си спомням да съм получил някога от майка си. Но в този параклис кръстовете бяха отлети от хоросан или изрязани от камък, дърво или рог, някои — с образа на Разпнатия, други — не, едни — още здрави, други — вече потрошени.

Явно след като малката сградичка се бе срутила напълно, на същото място е било издигнато или възстановено по-стар вид светилище. Като гледах останките от стените, не можех да преценя кой бог е дошъл тук най-напред.

Имаше и други символи, които не познавах толкова добре. Бронзов елен — както ми казаха по-късно, той определено бе символ на Вотан. Тук бяха и гарванът, и вълкът, които също принадлежаха на тъмнокосия, едноок бог на северните хора.

Бръмченето на мухи — нетърпеливи и гладни в тази ранна пролет — и сладникавата миризма свидетелстваха за наличието на някаква мърша. Може би тук ритуално бе разсипвана и разплисквана кръв. По всяка вероятност неотдавна — трудно бе да се каже след дългия дъжд. Чудех се дали тази кръв е човешка. Всеки бе чувал истории за човешки жертвоприношения, извършвани от друидите, наред с други, но никога не бях виждал при ритуал да се убива нещо по-едро от гъльб.

Ивалд бе седнал на голия каменен под в средата на малкия параклис и се взираше в стената — стъкленият му поглед бе насочен към няколко религиозни символа. Не бих могъл да кажа към кое божество, към стария Вотан или Христос, дошъл относително скоро от далечни земи, бе насочено напрегнатото му внимание. Може би имаше и трети кандидат, загубен някъде из белезите по стената. Тялото на едноръкия се полюляваше лекичко и той изглеждаше толкова странно, че почти се боях да го доближа и известно време само го гледах от разстояние.

Най-накрая нарочно взех да стържа с едната си нова обувка по мокрия каменен под. Разнесе се slab звук. Ивалд трепна и забеляза присъствието ми.

Промени положението си, обърна се и се заоглежда. Най-накрая ме видя.

— Амби — обади се той. Нищо не се бе променило в лицето му, но гласът му идваше сякаш отдалеч, и след като произнесе името ми, отново млъкна.

— Да — казах аз. — Добре ли си?

Ивалд се бе втренчил в мен по начин, който ме накара да се дръпна малко назад към отвора в порутения зид, където някога бе имало порта.

— Ивалд — повторих. — Добре ли...

Гласът му бе прегракнал.

— Когато Комор ни настигне...

— Да? — страх, заразният ужасен страх на Ивалд изведнъж сви гърлото ми. Трудно ми бе да кажа каквото и да било.

Севернякът вдигна едрия си блед юмрук и забелязах, че той трепереше.

— Знаеш ли какво прави той с децата? Какво ще направи с теб?

— Не — стаих дъх аз.

— И на бебето. По-добре изобщо да не бе започвало да диша.
Знаеш ли какво ще направи с всички нас?

Исках да се обърна и да избягам, но сякаш краката не ми се подчиняваха.

— ЗНАЕШ ЛИ?

Безмълвно поклатих глава.

Гласът на Ивалд ме задържаше сякаш с магия, но силата му не идеше от магия. По-скоро бе страх — по-дълбок и по-стар и от най-старите заклинания.

— Чух какво направил с едно село, което го ядосало. Хората му отвели селските деца... — гласът му замъркна, все едно се бе натъкнал на преграда. Отнесените му очи се впиха в мен.

— Не мога да гледам това — добави той съвсем просто, сякаш разговаряхме за някакъв елементарен факт. Той повтори: — Не мога вече да гледам такива неща. — Сега гласът му си беше същият, ясен и прост. Със същия тон би могъл да ми каже например: „Имам само една ръка и не мога да подхвърлям едновременно три топки“.

Студената боязнь бе проникнала в самите ми кости и не се сещах какво бих могъл да кажа. Най-накрая се откъснах, оставих Ивалд в параклиса и напрегнато се запътих да докладвам на другите.

VII

Когато му разказах как съм открил параклиса, Бран прояви съвсем слаб интерес. Успокои се, щом чу, че Ивалд не е свършил нищо отчаяно, нито е на ръба да го направи. Преди водачът ни да се отправи да нагледа или Ивалд, или параклиса, той състави програма за останалите. Един от нас постоянно трябваше да е на пост на върха на стената или в малката недостроена кула върху къщата, за да се предпазим от възможността хората на Комор да доближат по пътя и да ни заварят неподгответни. Слънцето бе изгряло още преди час и започнахме да се надяваме, че те в края на краищата са се отказали от преследването.

След като направи неофициален списък на дежурствата и видя как Вивиан излезе, за да поеме първата смяна, Бран ме помоли да му покажа сградата, която бях нарекъл параклис. Поведох го навън сред дървените постройки и извисяващите се скали, които се тълпяха наблизо зад голямата къща като великани, обзети от някакво нетърпеливо желание да участват в строителството.

Открихме Ивалд, сврян в един от ъглите на руината, за която бях решил, че е параклис. Все още седеше на пода и ридаеше като жена, без да се засрами, меко и безнадеждно. Бран, с тихия си заповеднически глас, взе да кара едноръкия да се стегне и не след дълго го убеди да се върне в къщата при другите.

След това всички ние, без Джандрий и Ивалд, който бе заспал до дългата маса, облегнал глава на лакътя си, се изредихме на поста — или върху стената, или на стражевата кула. Някъде преди обед Пресуши шише, който в момента бе на пост, свирна пронизително.

И петимата веднага се покатерихме върху грубия недовършен вид и се втренчихме в далечината. Скоро блясъкът на брони и ярките петънца на знамената на около половин километър разстояние се превърнаха в колона от конници и пешаци, тъмнокафява и сива, тук-

таме с някое ярко или цветно петно, която напредваше по пътя, твърде разкалян от снощния дъжд, че да може да се вдигне облак прах.

Най-лошото вече бе станало: ужасните ни преследвачи наистина ни бяха настигнали. След едва около четвърт час вече се бяха разгърнали в редици само на няколко метра от нашия зид и от портата, десетки конници, някои в ризници, почти всички въоръжени с копия и щитове, с лъкове, прашки и ножове, а неколцина — с дълги мечове. Носеха знамето с глиганската глава, мокро и провиснало. Следваше ги тълпа от по-зле въоръжени пешаци и зяпачи. Войските на Комор явно наброяваха към двеста яки мъже, внушителна армия за онова време из нашите земи.

Обкованата с бронз порта, която по-рано ни изглеждаше толкова успокоително тежка, сега ни се виждаше, безполезна детинска играчка. Разбира се, тя, колкото и да беше яка, и дългата, ниска стена, на практика незащищавана от никого, едва ли можеха да спрат цяла армия готови за бой войници да връхлетят върху сградата, ако командирът им реши да даде такава заповед. Както мисля, че споменах и преди, по-голямата част от зида не надвишаваше четири метра, без да броим спадането на нивото на земята в рова отпред. Беше горе-долу еднакво дебел навсякъде, което предполагаше, че в завършен вид стената би била значително по-висока. Но така, както стояха нещата, един пъргав нападател на кон или със стълбичка от подръчни средства би я изкачил за миг, ако някой непоколебим защитник не го събори долу. А проблемите на защитата се усложняваха и от факта, че върху недовършената стена нямаше истински парапет, макар и на две-три места зидарията да се издигаше по-нависоко по външния край и предлагаше неравна защита за неколцина бранители. Навсякъде другаде човек, застанал върху стената, щеше да бъде оголен пред вражите оръжия.

Както и да е, не мислех, че нещата вървяха към нападение. Един от войниците щеше да изкомандва настоятелно да отворим портата и ние нямаше да имаме друг избор, освен да му се подчиним.

А щяхме ли? Ами, може би да, може би не.

Бран бе нахлупил внушителен шлем — макар и не онзи с червения дракон — и се бе загърнал в мантия, която невероятно бе

променила вида му. Така облечен, той изкачи няколкото каменни стъпала до върха на стената и се облегна със скръстени ръце на високия до гърдите му парапет, покрит за през зимата с втвърдена смес от конски тор и слама, готов да разговаря с хората, спрели конете си пред нашата порта.

Разчитахме, че недовършената стена ще е достатъчно обяснение защо не сме издигнали знаме.

Приближиха се трима души. Единият от двамата подчинени офицери бе викинг, облечен в характерното вълнено палто с дълги ръкави.

Капитанът на войската бе внушителен по свой начин — главата му бе покрита с железен шлем, чиито страни прикриваха отчасти лицето му, но му осигуряваха добра видимост. На кръста му висеше меч — по онова време мечовете бяха сравнително рядко срещано оръжие — а на гърба му бе преметнато копие, над елек от рошава животинска кожа. От седлото му висяха стремена, което също си беше новост.

Той ни приветства — приветства двамата души, които се виждаха, Бран и Пресуши шише, който също бе навлякъл скъпчи чужди дрехи и се стараеше с всички сили да изглежда важен и сериозен. Пресуши шише държеше внушително церемониално копие и изглеждаше като съвсем достоверен началник-стража.

Конникът се приближи и се представи с подчертано уважение.

— Аз съм Дреон, капитан на служба при Комор Британски.

Независимо дали бе дошъл отвъд морето или не, плътният му глас прозвуча така, сякаш явно владее добре езика ни.

— Аз съм Хамонд, скромен служител на оракула. — Гласът на Бран бе абсолютно убедителен, а измисленото име излезе из устата му без капка колебание — без съмнение го бе подготвил по-рано. Освен това бе измислил име и на Пресуши шише, което, признавам си, вече не помня, и представи и него.

Долу в двора, невидима за войските отвъд стената, Вивиан, след като шепнешком се посъветва с Мод, наметна върху зелената си рокля богато яркочервено наметало и сложи на главата си диадема, взета, както и останалите ни нови дрехи от явно непресъхваща запас на изящни облекла и накити в къщата. Това не бе облекло на екзотична танцьорка, нито на господарка на имение, нито дори на благородничка.

Вивиан, изглежда, се бе превъплътила в жрица. Освен това бе изрисувала по лицето, ръцете и шията си символи, които вероятно имаха някакво мистично значение.

След миг тя вече бе на стената при Бран и Пресуши шише. Всички войници до един веднага обърнаха лица към нас. Първоначално се взираха в стройната огненокоса девойка с гладни вълчи погледи, но високомерният ѝ израз и осанка дори повече и от прекрасните ѝ дрехи скоро ги скова в мълчаливо, неохотно уважение.

Очевидно този Дреон, също като римляните, минали по този път тъй отдавна преди него, поназнайваše нещо за друидите, или за хора, чиито вид намекваше, че притежават подобни сили. Езачите примигаха срещу фигурите в шлемове — трябваше до извърнат очи нагоре съвсем леко, тъй като върхът на нашия зид не ги надвишаваше много, а Бран и Пресуши шише бяха каки-речи на едно копие разстояние от тях, принудително изложени на оръжията им.

Капитанът внимателно ги разгледа. После хвърли продължителни погледи наляво и надясно край стената, на около десетина метра. Това ни разтревожи. Помислих си, че преценява колко дълъг би могъл да бъде фронтът, който той ще нападне, а ние ще защищаваме.

Най-накрая Дреон погледна отново към хората върху стената и попита:

— Що за оракул е този, прорицателю?

Бран бе изbral този момент за една от неговите впечатляващи, добре премерени паузи. Ако не бях чувал тази зима от време на време бързите му, остроумни отговори — слагаше на място разни хора, които се заяждаха или пък ни заплашваха по безбройни панаири, села и дворове на имения, щях да си помисля, че не може да му дойде добър отговор на езика. Като отмести поглед от капитана, сякаш мълчаливо си припомняше същината на оракула, преди да разкрие името му, той за кратко спря очите си на гордата Вивиан, после на набития, внушителен Пресуши шише и накрая на мен. Бях абсолютно незначителна фигура и вероятно ако не му попадах в полезрението, Бран щеше да ме пропусне — ала бях твърде добре облечен и изглеждах твърде мързелив за прислужник.

После Бран отвори уста, но така и никога не разбрахме какво се гласеше да отговори. Защото точно в този миг ме грабна един от онези

импулси, които се случват на повечето хора веднъж в живота, или, ако имат късмет, никога.

— Оракулът на костите на Мерлин! — изписуках аз.

Сигурен съм, че Бран, както и всички други, включително и аз самият, бяха страшно изненадани. Но той нямаше вече как да се отрече от казаното и продължи играта галантно и хитро.

— Чували ли сте историята? — попита Бран нехайно, обръщайки се към капитана. В същото време вдигна вежда, вече готов да покаже изумление, ако Дреон признае невежеството си.

Дреон се оказа много безчувствен тип. Явно не му пukaше особено дали непознатите го взимат за невежа или не.

— Каква история, сър?

— Ами да, историята. Как най-великият магьосник на света, не чак толкоз отдавна, се влюбил до полуда в една красива и тайнствена млада жена. Възрастните, също като младите, понякога пощуряват по някоя млада жена. Как, когато се отегчила от стария Мерлин, тя го предала и обърнала срещу него онези същите заклинания, които му била измъкнала. Как го оковала чрез магия вечно да лежи под голяма скала.

— Това всички сме го чували — капитанът не изглеждаше кой знае колко впечатлен и позволяващ на неспокойния си кон да го разсейва.

— Взрете се в скалата! — призова ги Бран и посочи твърдо, но не прекалено драматично, към скалата пред него. — Под нея лежи Мерлин!

Дреон изсумтя нещо, изглеждаше почти отегчен. Двамата му офицери мълчаливо седяха на седлата.

Бран бе решен да ги впечатли:

— Костите на великия магьосник отдавна-отдавна креят под тези камъни. Лишени веднъж от помощта на Мерлин, ни Артур, ни Камелот могли да устоят. Само след броени години те...

— И това сме го чували — Дреон плесна коня си по ухото и той най-накрая застана неподвижно, като потрепваше. — На мене ми се чини, че ако на Артур толкоз му е липсал Великият му съветник, то е трябвало да дойде тук и да иска съвет от вашия оракул.

Брандори и не мигна.

— Ами той точно това и направи, добри ми господине. Че как иначе! — водачът ни мрачно поклати глава. — О, ако покойният крал бе послушал дадения му съвет!

Разговорът продължи още малко. От наша страна говореше предимно Бран, който естествено поддържаше казаното за страшно известния оракул, който дава много точни предсказания. Но на мен тези усилия ми се струваха до голяма степен напразни, тъй като и без това никой от хората на Комор не се и съмняваше, че е така. Но съвсем скоро обясненията и твърденията на Бран и Пресуши шише започнаха да ми звучат странно, и дори леко несигурно. Междувременно капитанът пред вратата и неговите офицери, въпреки че продължаваха да са все така самонадеяни, сякаш ни загледаха по-почтително. Докато слушах, придобих обърканото впечатление, че на Дреон и хората му навън сега им беше много по-ясно кои сме, отколкото на нас самите — като че ли след като в разговора се намесиха костите на Мерлин, за тях някак си всичко си дойде на място.

По едно време Бран стрелна към мен бърз поглед. Лицето му бе почти безизразно, но аз съвсем определено усетих как при първа удала му се възможност ще ме сграбчи за новата яка или за мазната коса и ще захване да ме разпитва — какво точно знам за Мерлин, или за проклетите му кости, и как тъй съм се сетил за тях? Очевидно на Бран му се щеше положението да му е толкова ясно, колкото явно беше на капитана на Комор.

Междувременно Дреон методично се приближаваше към причината за посещението си, като питаше Бран и Пресуши шише дали някой от слугите или помощниците на оракула е видял нещо като групичка панаирджийски артисти, пътуващи с каруца.

Бран ни изгледа един по един — тези, които се виждахме — и този път получи в отговор абсолютно неразбиращи погледи.

— Тука няма панаирджии — увери той надуто и малко студено капитана. — Ни странстващи, ни други. — Постепенно бях започнал да разбирам, че Бран е получил отнякъде такова възпитание, каквото богатите очакват да получат синовете им. Когато си искаше, излизаше с някоя дълга дума, а от време на време дръзко подхвърляше по някоя троха на латински.

Той добави високомерно:

— Циркаджийте не са добре дошли при нас.

— Разбира се, сър — усмихна се едва-едва Дреон. — Намерим ли тези хора, няма да искаме от тях точно песни и танци. Или поне няма да пеят весело. О, но сигурно ще си покрещят и ще подрипват насам-натам, защото ще горят и ще кървят заради престъпленията, които са извършили.

Точно когато Дреон спомена крещене, бебето се разкрещя с пълно гърло някъде вътре в къщата, и този обичаен домашен звук сякаш затвърди пълното ни право на собственици. Там, където имаше бебета, трябваше да има и майки, а където имаше майки, имаше и мъже. Единственото нещо, което биха могли да кажат посетителите ни, бе, че нашата недовършена стена като нищо може да крие малка армия от стражи, до един въоръжен до зъби и готови да защищават до смърт жените и децата си, да не говорим пък за техния оракул с безценния му прорицател и неговите помощници.

Пресуши шише, самата въплътена брадата власт, се прокашля и предположи:

— Капитане, сигурен ли сте, че тези панаирджийски певци, или каквито ще да са там, са минали оттук? Проследихте ли ги по полуострова?

— О, да. Напълно сме сигурни. Проследихме дирите им.

— Е, ами тогава не ви ли е идвало на ум, че може да се крият сред камънаците на ръба на скалите, извън стените ни? Няма много други места, където биха могли да отидат. Може да претърсите там, ако желаете. — Това бе великолично дадено разрешение.

И точно тогава Ивалд — защо, не знам, може би не е могъл да устои да не види врага — се появи за пръв път върху стената. И той бе решил да помогне на заблудата, която създавахме, и бе наметнал на раменете си пищни кожи, а на главата си бе сложил украшение.

Когато той се показа, офицерът, яздещ дорестия кон отляво на Дреон, викингът, го изгледа и веднага изпъна гръбнак. След миг и Ивалд го забеляза. Погледите им се срещнаха и се приковаха един в друг.

Два-три мига, докато си поемат два-три пъти дъх, никой от тях не каза нищо. После човекът навън сковано произнесе:

— Ти си Трейн. — Познах те!

Акцентът, с който говореше нашия език, много приличаше на този на Ивалд. Тонът му беше странен. Едва по-късно разбрах, че съм

видял как един храбрец се бори с внезапен ужас, със среднощно дихание, лъхнало посред бял ден.

— Трейн е мъртъв — обади се Ивалд след малко. Стоеше неподвижно и се взираше вдървено в другия като че ли виждаше собствената си смърт. Не бих познал и гласа му — по никаква причина бе паднал с една октава.

Ездачът върху дорестия кон разтърси глава.

— Трейн, който разравяше гробове. Може и да са го погребали, ама мъртъв не е — той вдъхна дълбоко въздух, сякаш се готвеше да влезе някъде, където е необходима истинска смелост, направи знак, с който да прогони уроките, и добави нещо на собствения си език, на което Ивалд не отговори.

После конникът заговори със силен глас — говореше на нашия език. Той беше воин, предводител на воини, и не му оставаше нищо друго, освен да настъпва, макар и ужасен.

— Аз пък твърдя, че ти си Трейн, осквернителят на гробове, берсеркът! — Тогава не знаех последната дума.

Последва пауза, нарушавана само от цвilenето и тропането на коне.

— Този човек е мъртъв! — повтори най-накрая Ивалд. Обърна се с разсеян израз и слезе по късото каменно стълбище във вътрешния двор. Опипа стената с ръка и ми хрумна, че върви почти като слепец.

Дреон бе изслушал размяната на реплики без коментар. Не след дълго той се извини достатъчно учтиво и тримата се завърнаха при войската.

Бях слязъл от зида и гледах тихомълком Ивалд, който седеше край масата в трапезарията, втренчен в стената, и си наливаше вино с трепереща ръка. Исках да му задам няколко въпроса, които ми се виждаха спешни, но не посмях.

Скоро след края на разговора видяхме, че Дреон е накарал хората си да претърсят надлъж и нашир скалите извън стените, търсейки някакъв знак от жертвите си.

След като определи отряд за тази мисия, капитанът се завърна при портата, този път сам, и помоли да бъде допуснат вътре, за да потърси бегълците актьори.

— Крал Комор би очаквал да се уверя със собствените си очи, че не са тук.

Бран хладно го възпря.

— Точно сега това не е възможно, капитане.

— Но кога ще е възможно, почитаеми господине?

— Трудно е да се каже. — Бран заобяснява, че сега било особено неблагоприятен сезон да се допускат каквите и да било външни посетители в оракула по каквато и да било причина.

Дреон не настоя, но и не заповядва на войската си да се оттегли.

Бран ме изпрати да се изкатеря по високите скали зад къщата и да видя дали се забелязва отново движение сред войската. Все още се чудех и се дивях на Ивалд.

Утрото бе свежо и ясно след снощния вятър и дъжд. Чайките крещяха, а знамената на войската отвън бяха изсъхнали и бодро плющаха на морския бриз. Горе-долу след час отрядът на Комор, заливан от вълните по пясъка и чакъла, постигна известен успех. Дочухме от надигналите се крясъци, че са определили къде точно се е преобърнала каруцата, но не са открили трупове ни на хора, ни на животни. Скоро неколцина мъже се изкатериха отново на скалата, понесли отломъци, откъртени колела и парчета дърво, за да ги покажат на своите началници. Всички в тихо отчаяние се надявахме скоро да обърнат с уважение гръб на малката ни крепост и да си тръгнат, понесли със себе си отломки от разбилата се каруца и онова, което би могло да остане от товара й като доказателство, че хората, които се опитват да намерят, са се разбили при падане и морето е отнесло труповете им.

От време на време Дреон, застанал на около петнайсетина метра, обръщаща глава и се взираше към нас. Изглеждаше ми подозително — сякаш не беше убеден, че не бяхме подслонили акторите в светилището.

По-късно оставихме Пресуши шише сам на пост върху стената, а останалите се оттеглихме в централната зала на къщата. И там, насядали покрай дългата маса, припряно и настоятелно заобсъждахме положението си.

VIII

Събранието ни в залата не стигна до никакъв извод — Бран бе изпаднал в едно от съзерцателните си настроения, състояние, в което отговаряше на всякакви въпроси само със сумтене, и очевидно не бе готов да вземе за всички нас необходимото ни решение. На всеки няколко минути ние с Вивиан нервно притърчавахме навън да разменим по някоя дума с Пресуши шише, който все още бе на стража, или направо да погледнем отвъд стената. Всеки път, когато някой от нас хвърлеше поглед, неизменно виждаше Дреон и войниците му. Вместо да си тръгне, както горещо се молехме, малката войска упорито стоеше пред портата.

Всички от нашата трупа, без Бран и Ивалд, който все още си прекарваше времето най-вече в параклиса, постоянно ми додяваха — настояваха да разберат какво ме бе прихванало да се намесвам в тънката паяжина на измамата, така изкусно предена от Бран. Мод дори твърдеше, според мен без всякакво основание, че абсурдното ми изявление за името на оракула заплашвало всички нас с фатални усложнения. Имал ли съм някаква причина да си мисля, че костите на Мерлин са погребани под близките скали?

Очевидно трябаше да дам някакво обяснение, но тъй като не исках да го повтарям няколко пъти, изчаках, докато привлече вниманието на всички и накрая се обадих:

— Ами, преди известно време видях нещо.

Мод първа подскочи.

— Видял си нещо? Какво?

Постарах се да обясня възможно най-добре пред съсредоточената си публика за Дамата с накитите зад онази врата. Засега реших да си мълча за другото ми живо видение, стареца в огледалото. Някак си имах смътното чувство, че трябва да го предпазвам. Но се опитах да повторя какво ми бе казала дамата, да възстановя дума по дума как настояваше да ѝ съобщя къде са костите.

— Костите на Мерлин?

— Ами да, тя НАИСТИНА спомена Мерлин. Май че нещо за това, че се намирал под скалите...

— Това го каза Бран, по-късно!

Замълчах си.

— Амби, истината ли ни казваш? Наистина ли си имал видение и жената от видението наистина ли ти е казала нещо за костите на Мерлин? Така ли? — Мод бе готова да ме разтърси, но аз се отдръпнах по-далечко от обсега ѝ.

— Да, истина е. Тя... тя ме гледаше отнякъде. И ме попита нещо за костите — къде били. И после каза и нещо за Мерлин.

— Питала те е? Значи е можела да те види?

— Да, нали това ви казвам. Виждаше ме така, както и аз виждах нея.

Мод се наскърби.

— Защо не ни каза по-рано, че си имал видение?

— Видения ми се явяват много пъти, пък и не знаех какво да вижда. Както и да е, и без това бяхте заети с новите дрехи и с разни други работи... — Боях се, че тонът ми никак не е уважителен. Мод като нищо щеше да ме цапардоса, ако не бях отскочил.

Тъй като си помислих, че ще е по-добре да направя всичките важни разкрития наведнъж, споменах стареца в огледалото и бях подложен на нов порой от въпроси.

Казах вече, че май бях успял да ядосам всички, освен Бран. Водачът ни, дълбоко замислен, не ми зададе никакви въпроси, но от време на време ме стрелваше с остри очи. Тези мълчаливи изпитателни погледи ме беспокояха много повече, отколкото тормозът на останалите. Не че някой от нас наистина можеше да каже дали твърдението, че притежаваме останките на мъртъв магьосник, ще е от помощ на нашата кауза или ще й вреди. Почти се бяхме отчаяли — или поне аз — щом видяхме, че хората на Комор разпалват огньове за готвене и разпъват лагер, в средата на който се намираше малка палатка явно само за капитана, а войниците щяха да спят вън, на студа. Неколцина поведоха конете навътре из полуострова, за да им търсят храна. Дреон влезе в палатката си, а останалите се разположиха на открито.

Когато се качих при него на зида, Пресуши шише измърмори, че не били построили лагера както е редно по римски образец. Според

мен направо си беше готов да излезе и да им покаже как се прави.

Предполагам, че ако не ни беше невъзможно да се придвижваме бързо и тихомълком заради Джандрий и бебето й, някои от нас биха гласували да измислим някакъв план как да се измъкнем от този дом посред нощ, но при това положение подобно бягство бе невъзможно. Както и да е, по здрач войските на Комор опънаха въже по ширина на полуострова, успоредно на външния ни вид, на трийсетина метра от него. Запалиха и няколко големи стражеви огньове. В някои отношения тази войска изглеждаше също толкова добре организирана, колкото сигурно е била и римската. Хрумна ми, че аз сигурно бих успял да се промъкна между огньовете и да офейкам, но за останалите подобно начинание очевидно бе безнадеждна работа.

Пресуши шише отново измърмори, че къщата поне разполагала с добри запаси при случай на обсада — кошарите и кочините отзад бяха пълни с пилета и прасета, а в зимниците имаше повече зърно, отколкото изобщо бихме изразходили, сушени зеленчуци и плодове. Бях чул как през нощта, когато пристигнахме, дъждът със силно шуртене пълнеше бъчвите. Водата се стичаше от покривите на по-малките постройки — някои бяха изцяло завършени и — от недостроените стени на издигащата се къща в цистерни и бъчви. В този климат бе по-вероятно един обсаден гарнизон да умре от жажда, отколкото да загине от слънчево изгаряне.

Дреон отново пристигна на кон пред портата ни, за да разговаря с нас — поне засега не беше особено настроен да приеме отказа на Бран да го допусне вътре в имението. Капитанът очевидно бе по-склонен да изчака заповедта или пристигането на самия Комор, преди да започне преки действия. Злокобният извод, който се натрапваше, бе, че пристигането на Прокълнатия предстои съвсем скоро.

Чудехме се дали да не дръзнем да изпророкуваме нещо на лековерния капитан или на злия му господар, с надеждата по този начин да се отървем от тях.

Някои от нас — особено Ивалд, който от време на време идваше от параклиса да прекара известно време с нас — бяха ужасени, поразяваше ги самата идея да се изправим толкова дръзко лице в лице с врага. Без съмнение в този оракул витаеха някакви истински отвъдни сили — какво ли наказание би могло да се стовари върху нас?

Бран обаче в моментите, когато излизаше от мрачната си вгълбеност и отново започваше да говори свободно с нас, сподели, че съвсем сериозно се бил замислил над идеята да съчиняваме и да огласяме пророчества. Постепенно той успя да внуши и на другите желание да опитат. Предложи да кажем на Дреон, че може да се посъветва с оракула, но трябва сам да го разпита, за да открие кога биха могли да се очакват най-точните предсказания за такива видни гости.

Практичната Мод настоя:

— И какво предсказание ще му измислиш?

— Аз ли? Никакво. Защото за голям наш късмет си имаме Вивиан. — Бран се почеса по рошавата брада. — От нея би излязла много убедителна пития.

Вивиан се облечи насреща му.

— Това пък какво е?

— Жена, обладана от прорицателски дух.

Момичето очевидно бе и заинтригувано, и уплашено от идеята за подобно дръзко начинание. Известно време я обмисля и най-накрая попита:

— Но какво... какво да му КАЖА на онзи, ако дойде?

— Какво послание да стъкмим за крал Комор? Естествено, трябва да внимаваме. Но не ще да е много мъчно да излезем с нещо, което би накарало и него, и хората му да ни се махнат от главите... хммм. — Бран кимна бавно.

Ивалд прекарваше съвсем малко време с нас. Бе спрятан да пие вино — или поне подчертано го бе намалил, — но състоянието на мисълта му сякаш се влошаваше, може би поради постоянното напрежение от това, че всъщност бяхме попаднали в затвор. Не ядеше почти нищо и като че ли изобщо не спеше. Отначало си мислех, че е хубаво, че пие по-малко, но после почнах да се чудя. Сякаш по-мощи сили от добрия стар Бакхус го бяха вкопчили в хватката си. И ден, и нощ той седеше в порутения параклис, в който символите на борещите се богове гледаха също тъй неумолимо, както и камъните в зидовете.

Започнах да се тревожа, отидох при Бран и го попитах:

— Бран, какво е това берсерк?

Може би Бран очакваше въпроса ми, защото ми отвърна веднага:

— Луд, обладан от Вотан. Превръща се в ужасен боец.

— О... — замислих се. — Да попитаме ли Ивалд какво е искал да каже онзи, като го нарече с друго име — Трейн, май така го каза, нали?

— Ти го питай, Амби, щом искаш.

Но аз все още се боях и не посмях да го попитам.

На втората ни сутрин в крепостта слязох да издоя двете крави в обора. Имаше много храна за добитъка — цели бали и кошове, за наш голям късмет, защото на това скалисто парче земя нямаше и едно пасище, където да можем да го изведем.

Скоро дойде и Вивиан. Докато доях, тя събра яйцата от съседните полози в хамбара. Попита ме дали съм направил нещо на бебето, за да оживее.

Въпросът ми се видя странен.

— Не. Че какво да му направя?

В кухнята огънят все още гореше в едната от камините, а останалите изглеждаха чисти, макар че не бях видял някой да слага дърва или да изхвърля пепелта. Въздухът бе напоен с мириза на пресен хляб. Кой бе замесил тестото, кой го бе опекъл? Рано сутринта видях Вивиан и Мод да се споглеждат доста нервно в кухнята, и всяка от тях отричаше да е пекла хляб.

Вече доста време бяхме в къщата и не бяхме видели никакви прислужници, тъй че трябваше да ни се е струпала немалко домакинска работа. Но по някакъв начин всичко онова, което на никого не му се щеше да прави, просто изчезваше. Например мръсните дрехи и всичко друго, което така нехайно бяхме разхвърляли. Щеглите на всички стаи, където обикновено захвърляхме разни ненужни предмети, си бяха все така чисти и голи, както когато пристигнахме. Все още имаше колкото си искаш чисти чаршафи, кърпи и дрехи в раклите и долапите. Всеки път, когато погледнеш към дългата маса в залата, тя все си беше чиста и подредена, без ни най-малка следа от мазни петна и дори от трохи. Онова, което бе останало от печеното прасе от вчера или отпреди два дни — а беше останало доста — на вид, на мирис и на вкус все още бе прясно, макар че просто го бяхме оставили върху едно блюдо в залата, където човек би очаквал да изсъхне или може би да се развали.

В определени моменти, особено когато мислех за тези неща, ми се струваше, че долавям сподавено мърморене, сякаш гласове на добре обучена, тиха прислуга. Звукът винаги идваше от съседните стаи, но знаех, че ако отида там и погледна, никого няма да открия.

След като занесох издоеното мляко и яйцата в кухнята, отново излязох навън с одобрението на Бран, но главно следвайки собствения си изследователски подтик. Все по-ясно усещах и все повече бях завладяван от гъделичкащите, интригуващи намеци за магия във въздуха, едваоловими, ала мощни, които просмукваха недовършеното здание и се носеха над скалите край постройките. Приличаше някак на чувството, което предхожда първия тежък снегопад всяка зима.

Тръгнах да огледам високите скали по ръба на вдадения в морето нос. Бран бе ми казал, че ако се изкача там, ще видя каквото трябва, особено дали има някакъв признак за нашествие на Комор или на някоя друга войска.

За миг ми се стори, че някои от скалите покрай къщата са фигури, които маршират насам, сякаш някакви великани идваха да достроят къщата или може би да я защитят в бой.

Ясното утро ми дари добър изглед към морето и земята. Виждах на мили напред във всяка посока.

Нямаше нищо, прилично на нов военен лагер, но извърших едно практично наблюдение. След като пъргаво кръстосах надлъж и нашир скалистия нос, и след внимателен оглед на всичко отдолу, реших, че никой не би могъл да се изкатери по скалите, нито пък да слезе, без да използва дълги въжета. Голите скали, доколкото успявах да ги огледам, като предпазливо надничах над ръба, явно бяха усърдно остьргани и изгладени, без съмнение от хора, работили тук върху скеле. Когато се взирах в тях, си мислех, че виждам някои от хитрите номера с ремъците и скелетата, които бяха използвали, за да е сигурно, че нито един нападател никога не би могъл да се изкачи. Вчера, докато оглеждах скалите отвъд стената, хората на Дреон се бяха сблъскали със значителни трудности при катеренето нагоре-надолу — поне един от тях сигурно бе паднал в морето и бе загинал — но тези скали, отсам стената, бяха още по-страшни. Чувствах се уверен, когато докладвах на Бран, че по никакъв начин никакъв нашественик не би могъл да проникне при нас от брега.

Най-високата скала, стърчаща на самия край на полуострова, надвишаваше с няколко метра най-високите части на къщата, недовършените зидове под пласта тор и слама. Виждах хоризонта над върха на кулата. Когато погледнах към земята, не бях съзрял никакви далечни армии, всъщност не бях съзрял нищо особено, освен самата земя, все още по зимному сиво-кафява. В морето не се виждаха никакви кораби, нито дори рибарски лодки.

Тръгнах към високата скала и нещо ми подсказа да мина по малко по-друг път. Така стигнах до малък естествен амфитеатър, три или четири концентрични слоя от равни скали, също като седалки, виещите се стъпала на гигантска стълба, а до нея — тъмния триъгълен вход към пещера с незнайна дълбина. И амфитеатърът, и входът към пещерата бяха почти изцяло обкръжени от извисяващи се скални остриета, тъй че човек би могъл да се разхожда из къщата и из околностите ѝ, без никога да се натъкне на тях.

Вивиан бе успяла да стигне дотук по някакъв друг път и бе седнала на най-долния ред, сякаш чакаше мен.

Взираще се в тъмния вход и се чудеше на пещерата.

— Чудя се колко ли е дълбока. Може да ни свърши работа за скривалище. Ако нещата тръгнат накриво, може би ще се радваме, че ни се намира скривалище.

Никак не се затрудних, усещайки мириса на магия, носещ се над този малък кръг от огладени скали, да разпозная в тях мястото, където трябва да се е намирал оракулът, и където са били получавани отговорите и прозренията. Когато се вглеждах в празното пространство и отпуснах клепачи, смътно успях да съзра голямо гъмжило от движещи се човешки образи и даоловя слабото ехо на хиляди гласове, повечето древни. За мен това преживяване бе подобно на онова със заключената врата на горния етаж, освен дето тук, на открито, пред взора ми се ширеше много по-обширна перспектива на времето и пространството.

Онова, което нарекох естествен амфитеатър, бе малко и грубо издялано, побираше може би около петнайсетина человека или най-много двайсет, които можеха да седнат или да застанат прави върху скалите, обкръжаващи от три страни малко, равно открито място. Входът на пещерата заграждаше четвъртата стена на сцената на оракула и тъмното отверстие естествено правеше мястото да изглежда

подобаващо тайнствено. Но в тази гледка имаше много повече, отколкото обикновеното зрение можеше да види. Колкото повече стоях там, толкова повече неща ми се разкриваха. Простото стоеще в малкия кръг сред скалите бе достатъчно да ме изнерви и не се осмелявах да спирам поглед за дълго върху никое изгладено от седене място по камъните. Призраците се будеха, знаците и миризът на насилие и страх бяха твърде тревожни.

А когато се обърнах с лице към пещерата, изведнъж се вцепених на място. Опитвайки се да пронижа мрака с моето особено вътрешно зрение, забелязах нещо, което съмътно възприех като огромен залеж от магия, погребан някъде дълбоко навътре в скалата. Това преживяване ме отрезви и очаквах, че ако се доближа още повече до онова нещо долу, каквото и да беше то, вече ще стане опасно.

За миг се поколебах. Част от мен бе готова и нямаше търпение да пристъпи навътре и да започне изследването на това омагьосващо място. Но по-предпазливата съставка на моята природа ми шепнеше, че е по-добре да почакам.

— Амби? Нещо не е наред ли?

Разтърсих глава. „Не е наред“ не бяха точните думи. Онова, което виждах, не беше задължително да е опасно, само по себе си то би могло да бъде нещо истинско и здраво. И все пак будеше тревога, както когато неочеквано съзреш или подушиш огромен звяр. Докато стоях на входа на пещерата, усещах близостта на мощно, единствено по рода си присъствие, което се процеждаше изпод скалите долу.

В този миг Вивиан ми позволи да я водя, сякаш започваше да се учи на магия.

Потиснати, макар и не точно уплашени, скоро се отправихме към къщата, за да разкажем какво сме намерили.

Бран не бе особено изненадан, когато му разказах за пещерата — вече бяхме стигнали до извода, че къщата, в която бяхме намерили подслон, би трявало да е оракул. Нито пък се изненада кой знае колко, щом му казах, че дълбоко долу има изобилие от истинска магия — бе се научил да разчита на моите сетива в такива случаи. Бе достатъчно любопитен, за да иска да огледа мястото, където са се получавали пророчествата и прозренията, но в момента беше на пост горе върху

стената. Предложи ми двамата с Вив да огледаме пещерата с разумна предпазливост и да проверим дали става за спешно скривалище.

Вивиан бе заинтригувана и също като мен решена да претърсва пещерата. Ние двамата се върнахме на мястото.

IX

Този път не се колебах, а направо влязох вътре, като веднага забелязах колко гладка е пътеката, която водеше нататък — самата скала се бе разпаднала и се бе пригладила в плитка канавка под многото минали оттук крака. Вивиан, която все още се бавеше на входа, отбеляза, че сигурно хората са слизали по тази пътека надолу към пещерата още от много, много отдавна.

— От повече от десет години ли? — попитах аз.

Тя примига насреща ми.

— О, много, много повече. Я погледни как се изтъркали камъните!

— Ами тогава според мен това не е оракулът на Мерлин. — Вивиан се намръщи и аз настоях. — Всички разправят, че е умрял само преди десетина години, Вив. — Всички истории, които бях чувал, макар и много да се различаваха по някои неща, поне това твърдяха единодушно.

— Амби, още веднъж ще те питам и искам да ми кажеш истината — защо, когато Бран те погледна, там, горе на стената, изведнъж спомена името на Мерлин?

— И преди ти го казах, Вив. Дамата с накитите го спомена и после то просто ми щукна в ума.

Този път Вивиан май ми повярва и седна на скалата, за да обмисли това сериозно.

— Е, той МОЖЕ и да е погребан тук, само толкова знаем. Онова, което може да е станало после, е, че СЕГА това е неговото място, неговият оракул — и тук неговият дух отговаря на въпроси. Но преди петдесет или сто години сигурно го е владеела някаква друга сила и е пророкувала тя. А може би е имало и друга, хиляда години по-рано.

Известно време Вивиан мълча, после ме попита:

— Къде точно щяха да са костите на Мерлин, ако бяха тук?

Веднага след като ми постави този въпрос, ми се стори, че имам отговор. Но засега не казах нищо.

След няколко мига и тя влезе вътре в пещерата. Стояхме там, ръка за ръка, със затворени очи. Чувството бе необичайно. И двамата ставахме все по-силни и все по-силно чувствахме нещие злокобно и поразително присъствие, нейде надолу, навътре в пръстта.

Най-накрая слязохме ръка за ръка надолу в пещерата. Според легендите, на Артур жестоко му е липсал неговият екзотичен, могъщ съветник. И ако съдехме по изтъркания вид на камъните край входа на пещерата и каменните седалки на амфитеатъра, това място бе виждало цели тълпи, маршируващо гъмжило от хора, още много, много отдавна, съществувало бе като оракул много преди смъртта на Мерлин. Сигурно тук са се произнасяли пророчества още през годините, когато по тези земи са били римляните, а без съмнение и други пророчества са се произнасяли още много преди те да пристигнат начело със самия велик Цезар. Дългата епоха на друидите бе предшествала Рим и тя се простираше назад във вековете. И още преди да се появят друидите в онези далечни времена тези същите скали са били тук и са слушали предсказания на други езици.

Десет години, макар за мен това да бе целият ми живот, не бяха нищо. Ослушвайки се, още в началото на дългото ни слизане ми се стори, че чувам древен шепот и смях.

При последното ни отбиване до къщата Вивиан бе взела факла — свали я от един стенен свещник в голямата зала, но щом влязохме в пещерата, много скоро разбрахме, че можем да минем и без нея. Когато закрихме колкото можахме светлината, идваща иззад нас, забелязахме, че отдолу извира друга светлина, зеленикова, водна, непряка и достатъчна, за да виждаме изгладената пътека добре. Пещерата сигурно имаше някакъв отвор и отдолу, на нивото на морето. Лъхна ни лек, свеж бриз.

Докато докосвах изтърканите скали, гледах ги и ги мириших — разбирате, че не искам да кажа, че съм ги душил като хрътка, долавях духовната им същност — получих вътрешно потвърждение, че са използвали амфитеатъра за тази цел от много, много отдавна.

— Амби? — гласът на Вивиан прозвуча заинтригувано. Стоях със затворени очи и душех. В БЕЗОПАСНОСТ зад клепачите си почти виждах и чувах жреците и жриците тук — виждах ги почти толкова ясно, че да мога да ги опиша. Вивиан бе права — дълъг, дълъг низ от тях се простираше назад във вековете. От време на време нанизът се прекъсваше, но след всяко прекъсване започваше отново, понякога в служба на съвсем различен бог.

Но тук, в точката, която както по-късно успях да определя, се намираше горе-долу по средата на пещерата, имаше нещо много по-различно от всичко останало. Зад входа на един много тесен страничен коридор се намираше онова, което бях усетил още на повърхността, която сега ми се струваше така далече над мен. Бяхме стигнали в самото сърце на магическия шок. Това бе врязано сред баналното време и пространство чуждо тяло, обкръжено от реалността, все едно оса или паяче в парче кехлибар. Тук търсачът бе обзeman от сияен, неспокоен плен и се издигаше над низите-фантоми на сравнително подредените исторически жреци, жрици и гадатели.

Не можех да възразя, че не съм бил предупреден. Застанал пред горния вход на пещерата вече знаех, че долу има нещо, далеч надхвърлящо рамките на обичайното. Това затворено пространство бе някак си обособено сред останалото духовно пространство. То отбелязваше входа към страничен коридор, водещ към самото онова място... към самата онази скала...

— АМБИ?

Не зная дали отговорих на Вивиан или не. След дълъг миг припаднах и се наложи да седна. Но не можех да си позволя този лукс — безсъзнанието, и скоро вече бях на крак. Това място притежаваше някакво изльчване — все едно си захапал нещо с болен зъб. ТРЯБВАШЕ да вляза в страничния коридор, сам да намеря опипом пътя си.

— Амби, какво става? Върни се! Ще се изгубиш!

Усетих ръката ѝ върху моята, но се изтръгнах.

— Няма! — креснах в отговор.

Внезапният импулс, който ме бе обзел, ме накара да напусна пътеката, да изляза от слабата светлина, идваща от горния вход, и

воднистата зелена светлина, още по-слаба, която бликаше отдолу. На входа на отклонението, от двете му страни, имаше два изправени скални къса с формата на (или пък формата им бе само илюзия?) миниатюрни дракони или грифони-пазители и разбрах, че пътят, който трябва да следвам, се простира в тъмната и тясна цепнатина между тях.

Тук нямаше никакъв знак от древни лъкатушещи процесии, скалата не бе излъскана от постоянно преминаващи по нея стъпки, нито отдолу, нито отстрани. Тук не бяха влизали мнозина, ако изобщо бе влизал някой — между почти докосващите се стени на криволичещия коридор беше тясно дори за моето дребно телце. Твърде, твърде тясно, помислих си, би било за напълно порасъл човек да ми се оттрука.

И все пак знаех, усещах, че ТОЙ е точно тук, кой знае как е точно тук заедно с мен, моят старец от огледалото, старецът, с когото — сега започвах да го осъзнавам с убеждение, по-дълбоко от всяка логика — съдбата ми бе неразрывно свързана. В тъмната нямаше никакъв начин да разбера накъде отивам, но напредвах съвсем уверено.

Ни най-малко не ме беше страх. Някъде тук, вътре в скалите, щях да го намеря. И макар и да не знаех защо, сега това изведенъж надвисна над мен като най-важното нещо, което някога щях да направя през целия си живот.

Минута след като бях оставил Вивиан, вече бях навлязъл в едно отклонение във вътрешната пещера, чийто единствен изход бе почти глухо преграден от огромни тежки камъни, струпани един върху друг. И все пак отново отнякъде се появи светлина — поне аз я виждах. Виждах, че тези камъни, по-плътни и по-корави, никак не подхождат на околните скали. Но, от друга страна, на пръв поглед изглеждаше невъзможно те да са докарани тук от света навън.

Гласът на Вивиан сегиз-тогиз се обаждаше нейде отдалеч, повтаряйки името ми. Всеки път, когато я чуех, виках и аз, разсеяно — казвах й, че съм добре и че след малко ще се върна при нея. Отначало, сякаш си мислеше, че това ме обезкуражава, тя повтаряше, че отказва да ме последва в коридора. После бих могъл да ви кажа, че все пак се опита да влезе, но откри само, че е малко едричка, за да може да се вмъкне вътре. Веднага направи опит да ме накара да се върна. Но аз

настоях да продължа, а тя със своя дълбок интерес към магията се зарадва, че настоях да продължа.

Бяхме захвърлили факлата, но сега ми се щеше да е с мен.

В средата бе изсечен кръг — или по-скоро бе ИЗДУХАН, както правят занаятчиите с разтопеното стъкло — дълбоко в скалата, около сърцевината на тайната. Сякаш скалата някога не е била нищо повече от морска пяна, завихрена и довяна дотук, която се бе втвърдила отново в нещо като тъмен гранит. По стените имаше някакви образи, които не изглеждаха изсечени, а по-скоро изваяни или отлети в разтопената скала като че ли във великанска леярна. Но това не бяха образи на хора, а не приличаха и на животните, които бях виждал досега.

Продължавах да се въртя в този кръг — тунел дълбоко навътре в скалите — и упорствах в търсенето си. Стори ми се, че мина много време, докато най-накрая разпознах, видях и докоснах точно онези скали, където сега се намираха оскъдните останки от тялото на стареца.

И точно когато докоснах с ръце повърхността над тях като че ли скалата потрепери зловещо. И Вивиан трябва да го бе усетила, защото отново ме извика.

Чух и други гласове — отдавна загубени, погребани в скалата. Нечовешки гласове, просмукали се във всички камъни около мен, безшумни ревове, мънкане, смях, вой...

Никога не бях виждал, дори не си бях и представял подобно място. Как попаднах тук? Как щях да изляза? Тук сякаш някакъв вихър бе подел реалността. Не че ми се виеше свят, но виждах и усещах явно, че светът се върти. И очите ми, и ръцете ми в един глас ми казваха, че самото вещества на тези камъни е изгубило здравината си под бремето на онова, което те се опитваха да скрият.

И сега вече нямах никакви съмнения, че ТОЙ е тук, окован вътре в самия камък. Отново отпуснах клепачи и не ми бе никак трудно да си го представя — много приличаше на образа от огледалото. Моят старец безмълвно крещеше от болка и от отчаяние в своя затвор...

— Ти ли си Мерлин? — прошепнах припряно, опирайки чело о скалата.

— Да, аз съм, казах ти вече кой съм. — Когато най-после тези думи, способни да разбудят света, стигнаха до мен, в тях не се

долавяше нито обидата, нито отчаянието, с които бе изпълнен гласът му в съня ми — по-скоро бяха изпълнени с търпение и нежност. Почувствах думите, разбрах ги ясно, но те не стигнаха до мен през ушите ми.

— Да... знаех го, но исках да съм абсолютно сигурен. — Чудех се дали да не се опитам да разкажа на Мерлин за Дамата с накитите и нейните въпроси; може би по-късно, реших най-накрая. После си спомних легендите за Мерлин, онези, които всеки знаеше.

— Искаш да се измъкнеш оттук...

— ДА! — Последва миг на слабост, на объркане, промяна на намерение, и това ме изненада. — НЕ. ЗА МЕН Е НЕВЪЗМОЖНО ДА СЕ ИЗМЪКНА ОТТУК.

Като се стараех да задържа в съзнанието си образа на стареца, такъв, какъвто го бях видял в огледалото, прогоних оттам ужасния образ на потрошен, смазан скелет. За него бе виновно само въображението ми. Исках да го питам жив ли е, мъртъв ли е, но това изглеждаше някак неучтиво. Вместо това попитах:

— Мога ли да те видя?

— Не можеш.

За миг се почувствах объркан. Какво изобщо дирех тук? С чувство на отчаяно объркане продължих:

— А мога ли да направя нещо за тебе?

Смазаният скелет (образът, създаден от моя страх, упорито не искаше да се махне) проговори:

— Можеш да направиш много неща за мен, моето момче. Всъщност налага се да ги направиш.

— Какво?!

— С твоята помощ и с помощта на останалите аз ще построя отново Камелот, ще видя как коронясват нов крал на трона на Артур. Но не трябва да разкриваш нищо за това пред никого. Все още не е времето.

— Искам да те видя! — настоях аз най-накрая.

— Имаш ли огледало? Използвай огледало — тогава ще можеш да ме видиш. Но трябва да те предупредя — онова, което ще видиш, може и да не ти хареса.

— Няма нищо — след като бях изживял с дарбата си почти целия си съзнателен живот, онова, което видях, не ме накара да затреперя.

— Тук може и да стане опасно. Ако враговете ми открият къде се намирам, може да се случи и най-лошото.

Това ме подсети:

— Имаше една дама... В едно видение ми се яви една дама, която гледаше в един кристал, и ме попита къде си.

— Но ти не можеше да й кажеш.

— Точно така, не можех.

И изведнъж ме обзе страх. Започнах да се отдръпвам.

Безплътният глас на магьосника продължи да ме преследва с викове, но дочуех ли нещо, което ме разстройваше, си запушвах ушите, защото не исках да слушам... и продължих да се промъквам през тесния проход.

След безкрайна борба с полумрака стигнах отново при Вивиан. Тя се намръщи и ми каза, че съм бил пребледнял; после ме попита какво е станало.

— Нищо. — „Нищо“ означаваше, че тогава не можех да разговарям с нея за това. Страхът ми беше минал. В момента бях решен на всяка цена да пазя в тайна присъствието на Мерлин сред скалите. Може би исках да предпазя Вивиан от незабавната уплаха, от която със сигурност аз нямах нужда.

Не бих казал, че остана доволна.

— Искаш ли да се връщаме горе, Амби?

Извърнах глава насам-натам и вдъхнах шумно хладния въздух, издигащ се от почти непрогледния мрак.

— Не. Трябва да слезем надолу.

— Защо? — тя погледна тревожно нататък.

— Там, долу, няма нищо, от което да се боим — поне не мисля, че има. Искам да кажа, всичката... всичката истинска магия е тук, на това равнище.

— Какво искаш да кажеш с това „истинска магия“? Каква магия точно?

— Не знам... Онзи... онзи оракул в скалата. Ако ние не го беспокоим, и той няма да ни беспокой.

Моята спътница ми зададе още няколко въпроса, но аз така и нищо не ѝ казах за това какво съм видял и правил сред скалите, нито

пък че не съм бил сам там. Вивиан бе разтревожена, но все пак очарована, и скоро осъзна, че трябва да продължим надолу.

Попитах я дали не ѝ се намира огледалце.

— За какво ти е?

— Няма значение. По-късно ще ти кажа.

По-голямата част от спускането ни надолу се оказа доста безинтересна — слязохме може би цели шейсет метра под горния вход, чак на дъното на пещерата — то беше на морското равнище. Главната пътека бе добре изгладена и се виждаше ясно през цялото време, макар че на няколко места от нея се отклоняваха странични канали и коридори, и никой от тях не си личеше да е използван.

Когато най-накрая слязохме чак на дъното, двамата с Вивиан открихме, че най-долната част на пода на пещерата представлява тераса, издигаща се над прилива, само половин метър над морското равнище. Един тъничък ръкав на океана, широк около десет метра и дълъг два пъти колкото същото разстояние, влизаше вътре. Хладната му зелена повърхност леко се вълнуваше, също като вода в корито, в унисон с лекото вълнение навън.

Наведох се и топнах ръка в студената вода, сияеща от идващата отвън светлина. Сега долната част на пещерата бе изцяло наводнена, но там имаше — или щеше да има, когато се оттеглеха вълните на прилива — отверстие, достатъчно през него да мине доста голяма лодка, потегляща от това сигурно малко пристанище към открито море или връщаща се обратно.

Някой някога през вековете бе построил — частично построил, а частично изрязал в самата скала — истински кей тук. Все още се виждаха следи от стари греди — чворести и подгизнали, макар и повечето да бяха изгнили, и на тези, които последни бяха използвали пристана, се бе наложило да се примирят само с каменната скала.

Три лодки, окъпани в трепкащата, водниста светлина, бяха вързани на кея. Едната беше доста голяма — по-голяма от другите две, взети заедно. Такава дълга, тясна лодка без палуба виждах за пръв път, макар и да бях чувал толкова истории за тях, че веднага познах какво е това. Всъщност това беше дълга лодка от онези, които използваха викингите, повече от дванайсет метра на дължина, с процепи за двайсет гребла — преброих по десет от всяка страна. Отначало изобщо не осъзнавах какво би могло да означава присъствието ѝ тук, но си

отбелязах, че лодката е сериозно повредена като че ли от тежък удар с голяма скала, а дългите тесни стрингери се бяха вкопали под единия планшир.

Чух как зад мен Вивиан вдъхна рязко, щом се обърна. Видението не бе ме предупредило, ала от болезнен опит знаех, че макар и да притежавах особени сили, те можеха да бъдат безполезни срещу най-баналните заплахи.

На не повече от пет метра от нас един мъж, облечен в бойна ризница на викинг и обут в тесен клин, какъвто навремето носеше и Ивалд, загърнат с наметало от овча кожа, се бе изправил на каменната скала, с нашарен кожен щит и насочено към нас копие в ръце. Гледаше ни. Бе излязъл напълно безшумно нейде из мрака сред скалите отзад и сега препречваше пътя ни към изхода.

X

Само след броени секунди още дузина викинги — всички без един въоръжени и облечени подобно на първия, се появиха от скривалището си в дълбоките сенки и се изправиха срещу нас, срещу малкия док и блещукащата вода. Никога преди не бях виждал такива мъже, но не ми беше никак трудно да ги разпозная — бях чувал достатъчно за тях; обля ме вълна от страх. Само след миг един ме бе сграбил за ръцете, а други двама бяха награбили Вивиан.

Вивиан все още беше с одеждите на жрица, които бе облякла порано. Като запази голямо самообладание, тя заговори също като жрица — забрани на натрапниците да докосват, когото и да било от нас и ги заплаши със сериозно наказание свише.

Дали водачът им наистина прие заплахата за истинска, или просто ни сметна за явно безобидни, не знам, но в следващия момент той с решителен жест заповяда на хората си да ни пуснат.

Нямаше никакво съмнение кой командва тук. Водачът им бе онзи първият, който видяхме — красив, широкоплещест млад воин с черна коса, достатъчно едър, че да се извисява с цяла глава над другарите си. Скоро той се представи на Вивиан като Хакон. Помощникът му — невъоръженият, който не бе облечен като останалите — се наричаше Гуторм.

Този Гуторм носеше шлем с рога, който, както скоро разбрах, бе знакът на норвежките магьосници. Беше с роба наместо с панталони и цялото лице и ръцете му, докъдето се виждаха, бяха покрити с гъсти татуировки.

Всички викинги говореха донякъде нашия език, макар и повечето да го разбираха по-добре, отколкото го говореха. Когато Вивиан рече, че притежава могъщи окултни дарби, те се разсмяха непочтително. Но според мен се преструваха на по-недоверчиви, отколкото всъщност бяха, защото не само ни пуснаха, но и се дръпнаха на крачка-две назад.

И само след минути вече разговаряхме почти приятелски. Още от мига, в който я видя, Хакон започна да се държи уважително с Вивиан.

Почти не ме забелязваше и предположих, че ме е взел за неин паж, или за някакъв друг незначителен помощник.

С гладко леещи се думи, с оживени жестове Хакон ни разказа как по време на снощната буря той и неговите хора — тринайсет души на борда — успели да пристанат живи и здрави до входа на нашата пещера, долу край морето. Изкатерили се навътре в отчаян опит да запазят лодката си да не се разбие в скалите на парчета и имали късмет да се спасят.

И наистина вълните и вятърът направо бяха натикали морската лодка на Хакон — той говореше за нея с обич, наричаше я Късата змия — в пещерата, а скалите през това време я бяха потрошили.

Обади се Гуторм и каза, че събитията от снощи са го убедили, че съществува някаква магическа сила, която се опитва да захвърли принудително него и хората му на това място и иска да ги задържи тук.

Лодката на Хакон, сега полегнала в плитката вода, постоянно стържеше о дъното, и единственото, което я крепеше да не потъне съвсем, бе, че беше вързана за една бронзова халка на каменния кей. Това бе бойна нападателна лодка — всъщност за пръв път виждах такава, макар и да бях чувал описания и разни истории за ужаса, който подобни хора и плавателни съдове носели на мирните стопанства и села. Вече бях преbroил двайсет седалки за гребци. Името Късата змия бе изписано с руни — по онова време не можех да ги чета — върху планшира.

В мъничкото пристанище имаше и още две лодки, твърде малки и от всяка гледна точка неподходящи за тази банда търсачи на приключения, и затова те не им обръщаха никакво внимание.

Викингите ни казаха, че откакто са пристигнали, постоянно се опитват да претърсят пещерата, и неведнъж се бяха изкачили чак до горния вход. Но бяха решили първо да изчакат да падне нощта, за да се осмелят да опитат отново. Всъщност нищо не би спряло Хакон и хората му да се изкачат чак догоре през пещерата и да стигнат къщата, която по тяхно предположение беше празна, преди ние да пристигнем. Но по някаква прищявка на съдбата, или на късмета, или може би с намесата на някаква по-могъща сила, привилегията да влезем първи в къщата била запазена за нас, парцаливата трупа от пътуващи артисти.

Всеки човек от групата на Хакон, без Гуторм, държеше в готовност късо копие, а в левите си ръце копиеносците държаха нашарени щитове от дебела здрава кожа. На всеки няколко крачки, поне така ми се стори, по някой от тях се обръщаше, за да предупреди Вивиан и мен какво би могло да се случи, ако не им кажем истината за това кои сме и какво става горе.

Можех само да погледна безпомощно Вивиан. Тя от своя страна изобщо не се поколеба да повтори със звънлив глас, че тя е Вивиан, говорителка и служителка на оракула. Очевидно се упражняваше, репетираше наум усилието, с което щеше да заблуди Комор, но хората от Севера не знаеха това, разбира се, и се впечатлиха от бързия й уверен отговор.

Тя дръзко изгледа мъжете и с глас, който едва забележимо потрепна само веднъж, ги предупреди, че вече са успели да осквернят храма на оракула на Мерлин, като са я докоснали. И все пак, ако отсега нататък се отнасяли към нея с уважение, можело и да избегнат наказанието.

Аз почти нищо не казах, но стоях плътно до Вивиан и изпълнявах старателно ролята на паж.

Вече бяхме поели към повърхността, когато Вивиан призна, или само отбеляза като че ли беше нещо маловажно — че в момента ние, служителите на оракула, сме обсадени. Е, помислих си, едва ли би било възможно да запазим това в тайна.

— Обсада? Е, не ни изненадва това, че някой е построил крепост на толкоз тясно парче земя. Но кой ли пък ще е бил толкоз безразсъден, та да нападне тая знаменита навред по света крепост? — Когато свърши, Хакон се ухили, а на мен не ми беше ясно дали е повярвал и наполовина на разказаното от нас.

— Нашественик — спокойно, замислено му отвърна Вивиан, — чието нападение оракулът бе вече предсказал — така че беше потвърдено, без значение как ще се борим сега, за да избегнем неговото наказание.

— Хммм. И колко голяма войска е довел този нашественик?

— Сигурно стотина души. Може и малко повече да са. Няма значение.

— О, тъй ли било? И как е името на този безочлив нашественик?
И колко души са на ваша страна и защищават крепостта?

Вивиан сви рамене с престорено равнодушие.

— Нарича се Комор. Не че това има значение. Всъщност още не се е стигнало до бой. — Тя мълкна и погледна Гуторм. — Не знаех, че викингите си водели и друиди на поход.

Хакон само се изсмя. Гуторм с неохота сякаш му бе трудно да реши какво отношение да възприеме към тази странна пророчица на този странен оракул, обясни, че всъщност изобщо не бил от бандата на Хакон, а се бил присъединил към тях едва преди няколко дни.

И добави:

— Пратеник съм на крал Вортигерн.

Без съмнение и аз, и Вивиан сме го изгледали с напълно неразбираещ поглед. Името Вортигерн не означаваше нищо за нас; и това далеч не беше странно, защото по онова време в разстояние на сто мили около нас сигурно имаше поне трийсетина души, които наричаха себе си крале.

Докато продължавахме изкачването, бе лесно да се забележи по начина, по който Рогатия се мръщеше и оглеждаше, че и той е усетил — макар и далеч не толкова силно, колкото аз — присъствието на стария Мерлин сред обкръжаващите ни скали.

Фактът, че северните хора и друидът са с нас, почти не променяше собственото ми усещане за присъствието на стареца, който ми бе казал, че е Мерлин. Докато се изкачвахме през пещерата, отново се чувствах така сякаш мога да протегна ръка и да го пипна. Щом преминахме край входа на страничното коридорче, се поколебах за миг и си помислих дали да не се стрелна натам. Но след като погледнах нататък, ми се стори, че тъмната уста на тесния, криволичещ тунел е затворена и сега дори и съвсем малко дете не би могло да се промъкне вътре. Когато един от викингите ме подбутна, послушно продължих нагоре.

Друидът също спря за миг като че ли усети нещо извън рамките на обичайното, когато преминахме край скалите, под които според сведенията, които имах привилегията да получа, бе притиснато всичко тленно, а може би и някаква част от нетленното, останало от Мерлин. Гуторм се намръщи и неколцина северняци се поколебаха. Всички до един бяха видели много свят, макар и да бяха млади, и не след дълго

продължиха, като не пропуснаха да направят обичайните жестове, за които се предполагаше, че предпазват от зла магия.

Скоро отново бяхме на повърхността. Повече от дузина примигващи северни люде последваха Вивиан и мен в обляния от слънце амфитеатър на оракула, спряха и взеха да се оглеждат подозрително, като от време на време заплашително ръгаха въздуха с копия и войнствено ги клатеха.

Щом излязохме от амфитеатъра, почти веднага се сблъскахме с Бран, който бе тръгнал да ни търси, и естествено гледката на неочекваните ни приджужители го смая.

Бран, а по-късно и останалите, бяха учудени, когато двамата с Вивиан, се завърнахме в компанията на Хакон и неговите хора, буквально изскочили издън земя. Вивиан продължаваше да говори на новодошлите по начина, според който тя си представяше изисканата реч, използвайки надменния, отчужден тон, който предполагаше, че трябва да използват жриците, а пък аз почти думица не обелвах. Веднага щом се появи Бран, аз го погледнах нетърпеливо с надежда, че ще mi подскаже каква нова роля трябва да изпълнявам.

Бран и останалите от трупата схванаха най-важното в положението с окуражителна бързина и се включиха в играта. Е, някои отначало се пообъркаха — но нали само това би могло да се очаква, ако изведнъж на прага ти цъфнат повече от дузина въоръжени воини, и то отсам онова, което постепенно бяхме започнали да смятаме за нашата крепостна стена.

Не след дълго Бран вече ни представяше поред. Назова всички ни, включително и себе си, с истинските ни имена — така бе по-просто, отколкото изведнъж да нахлупим непознати ни псевдоними, пък и тези новодошли чужденци не биха могли да знаят, че това са имената на някакви си актьори от някаква пътуваща трупа. Бран, разбира се, си приписа титлата върховен жрец на храма и представи Джандрий — когато най-накрая Хакон я забеляза — като своята почитаема съпруга. На мен и Вивиан се паднаха ролите на онези, което сега бихме могли да наречем контактъри, канали, чрез които силата на оракула говори на простите хорица. Пресуши шише и Мод, както се виждаше от елегантността на премените им, също бяха служители,

достойни за уважение. Това бе ясно от начина, по който се обръщаше към тях върховният жрец, но той не изясни задълженията им. В този момент Ивалд не се мяркаше наоколо. Предполагах, че се бе скрил в параклиса, както обикновено и вероятно Бран си отдъхна с облекчение, че ще може да отложи срещата му с гостите.

Бран и всички ние, превърнали се в новите собственици на оракула на костите на Мерлин, сега, в присъствието на викингите, бяхме оковани в ролите си. Пространството между стените вече не беше само наше и ние, бившите бегълци, престорили се на прорицатели, едва ли можехме да си признаем, че сме най-обикновени измамници.

И сега Хакон дръзко настоя пророчицата да му направи предсказание.

Вивиан хладно го отряза — точно в момента условията не били благоприятни.

Когато човекът, познат ни досега като Ивалд, привлечен от непознатите гласове, дойде да провери какво става, се изненада от присъствието на новодошлия толкова, колкото и ние преди това. Но скоро вече разменяше думи с тях на някакъв неразбираем норвежки диалект.

Междувременно аз наблюдавах нашия еднорък жонгльор смешник и се чудех. Този човек е бил берсерк?! Обзет от лудост воин?! Никога не бяхме давали прякор на Ивалд, но ако го бяхме направили, сигурно щяхме да го кръстим Безобидния. Откакто го познавах, възникнеше ли темата за войни и битки, никога не бе проявявал нищо, освен страх и презрение. От друга страна, неведнъж го бях забелязвал да проявява интерес към бебетата и малките девици сред селската публика — галеше ги и постоянно се опитваше да ги разсмива.

А сега трябваше да дадем на викингите убедително обяснение що за място е оракулът на костите на Мерлин.

Преди няколко години Бран и ние, които вървяхме с него, бяхме минали покрай скалата на Мерлин, а тогава из света се носеха какви ли не истории за гибелта на Артур в боя. Историите се смесваха със слухове за това каква точно е била участта на покойния крал и неговия двор, а те често си противоречаха. Дори и викингите бяха чували за

Артур в своята далечна земя — по онова време според нас по света не би могъл да съществува човек, който да не знае това име — и те също като нас бяха чули няколко различни версии.

Разказваха се и какви ли не истории за Мерлин, но те поне съвпадаха в един много съществен факт: тъжната му орис, сполетяла го от ръката на младата вещица — тя го бе предала и бе използвала собствената си магическа дарба, за да го затрие.

Историите за Артур се отличаваха невероятно една от друга, дори и в неща, които всеки би сметнал за важни. Някои жалеха за това, че той е безвъзвратно мъртъв. Други пък жизнерадостно отричаха великият крал да е смъртен и твърдяха, че тежко ранен е бил изнесен от бойното поле и отнесен на някакво далечно безопасно място, където постепенно щял да се излекува и откъдето бил обещал да се завърне.

Една от историите твърдеше със сигурност, че кралят е бил покръстен в християнската вяра. Друга бе пълна с живи подробности за това как изцяло отрекъл тази чужда вяра. Трета пък убедено настояваше, че племенникът на Артур, Мордред^[1], за когото някои казваха, че в действителност му бил незаконен син, се бил на страната на краля и загинал, докато се опитвал да го защити. Съвсем не — твърдяха други: Мордред и Артур са били начело на двете противникощи войски и се били заклали взаимно с едновременни удари на мечовете и копията си.

Май че никой на тази земя, или поне никой от пътуващите артисти в трупите, които я кръстосваха, както и никой от връхлиташите я викингски банди, не можеше да бъде сигурен, че знае истината за съдбата на крал Артур — освен това, че без всякакво съмнение е изчезнал. Никой не се съмняваше в съществуването на града-крепост Камелот, но местоположението му бе мъгляво, възможно най-меко казано.

— Кой е бил Мерлин? — зададох този въпрос на Бран веднага щом разбрах, че в момента викингите не биха могли да ме чуят. Откакто познавах Бран, нерядко ми се бе струвало, че той знае всичко на този свят.

Бран отказа да отговори бързо на въпроса ми — имаше навика да обмисля дълго отговорите си. Но Мод също го бе чула, а тя никога не

се мотаеше с бързите отговори. Тъкмо миеше ръцете си на кухненската мивка — водата идваше от една цистерна точно под недовършения покрив по една тръба.

— Умрял е вече, а някои казват, че чрез магия бил заключен под никаква скала. Че то това всеки го знае.

— Когато Бран разказваше онази история, каза, че бил заключен под скалата.

— Тъй разправят. Та значи старият Мерлин, глупакът му с глупак, взел че пощурял по една курвичка, те мъжете са си тъй, и тя успяла да изкопчи от него тайните на неговата магия, пък после го довършила. Казвала се Ниму, ако си спомням вярно.

— Добре, Мод, знам, че се предполага, че е натикан под тая скала — легендите все това твърдят до една. Но аз те питам КОЙ всъщност е той?! Знам, че е бил велик магьосник и е служил на крал Артур, но...

— Що за човек е бил магьосникът на крал Артур ли? — Мод мълкна и се захвани да плакне пелените на бебето. Предполагам, макар че в онзи миг не ми дойде на ум, че в тая вълшебна къща щяха да се намерят достатъчно чисти пелени, и че това изобщо не бе необходимо — но си помислих, че когато Мод е неспокойна, просто гледаше постоянно да се намира на работа.

Тя ме изгледа невярващо сякаш искаше да ми каже, че никой не може да е живял цели десет години на този свят и да е невеж чак дотолкоз, че да не знае най-важното за Мерлин и за крал Артур. И отначало май просто не можеше да се сети откъде да започне. Не виждаше откъде трябва да подхване изброяването на списъка на всички достоверно потвърдени чудеса, извършени от Мерлин.

Е, наистина вече знаех повечето от историите за тези чудеса, ония, дето всеки ги знаеше. Но онова, което исках да знам, е що за човек е бил онзи, който ги е извършил, и какво се е опитвал да постигне през живота си; но на десет години ми липсаха и думите, и силата да изясня тази разлика.

— Мерлин чудесата за нищо ги нямаше! — избухна най-накрая Мод. — Ако беше тръгнал с Артур в последната му битка, кралят и никой друг щеше да победи! Нито щяхме да видим мераците на Мордред да царува, нито пък Комор щеше да си разиграва коня по нашите земи!

После лицето ѝ се измени и тя впери в мен свиреп, кръвнишки поглед.

— На тебе пък откъде ти дойде на езика да речеш, че тука бил оракулът на костите на Мерлин? Аз никога за нищо такова не съм чувала!

Естествено, последното означаваше, че щом е тъй, въпросното място изобщо не можеше да го бъде. А аз на свой ред не можех да кажа нищо повече от онова, което вече бях казал.

Гуторм, самообявилият се пратеник на Вортигерн краля, след като се срещна с Бран, се бе поотпушнал, очевидно убеден, че най-накрая е срещнал истински колега в лицето на върховния жрец. Друидът обясни на Бран мисията си и му разказа как неговата вълшебна дарба да врачува го накарала да дойде чак дотук заедно със северните воини. Спорно бе дали покойният Артур наистина е мъртъв — но както Бран, така и останалите от нашата трупа знаехме повече от добре, че Вортигерн — старият Вортигерн, единственият Вортигерн — бе умрял преди повече от половин век.

Нито Бран, нито който и да било от нас смяташе, че друидът наистина е бил изпратен от крал, мъртъв от цели шейсет години насам.

По-късно Бран в разговор с нас ни каза, че името Вортигерн значело нещо като Великия вожд.

— Може би някой нов владетел си е присвоил титлата.

— Сигурно.

Татуираният мъж с рогатия шлем ни даде да разберем, че търсел някакво си сираче без баща, за което на Вортигерн му било предсказано, че щяло да има много голямо магическо значение за него — и че аз май отговарям на изискванията.

Хакон и хората му тъкмо бяха прекарали в къщата достатъчно време, за да решат, че е време да приберат мечовете си в ножниците и да сложат копията на страна, когато нещо ги накара отново да се хванат за оръжието: далечен вик съобщи за пристигането на самия Комор пред нашата порта.

Гласът на человека, пратил войската си да ни преследва, бе висок и тънък и сечуваше от ясно по-ясно. Имаше странен, ужасен акцент — сякаш викаше човек, който на шега се преструва на уплашен. Впечатлението се подсилваше от призрачен смая.

Първите думи, които чухме ясно, произнесени от треперлиния му глас, бяха настоятелни викове да се отвори портата и служителите на оракула да му се предадат.

---

[1] Може би най-зловещият персонаж в легендите за Артур. Най-популярните от тях твърдят, че той е незаконен син на краля от неговата полусестра Моргана, вмъкнала се с измама в неговото ложе.
— Б.пр. ↑

XI

Присъствието на Комор пред нашата порта, неговият призив да го пуснем вътре прогониха всички други мисли от главите ни. Налагаше се Бран веднага да се изкачи върху стената и да се оправи с положението.

Всички нас — старата група на Бран — до един ни мъчеше смътно любопитство да видим Прокълнатия. Изглежда, че повечето от северните воини бяха чували за него, и неколцина се изкачиха по стената, за да огледат войската му — както ми се стори, гледаха с различна степен на професионализъм и завист.

В моя случай главният мотив беше страхът. Изкачих се върху широкия, неравен ръб на недостроената стена и неспокойно се вторачих над единия от няколкото заградени със зидария ъгли, за да видя най-после що за чудовище е това. Нямаше нужда никой да ми посочва кой точно е Комор; както начинът, по който се държаха останалите, така и характерното му облекло и златната везба не оставяха място за съмнение кой тук е водачът. Наистина кралят — ако наистина можеше да претендира за подобна титла — се оказа грозен, а на пръв поглед изглеждаше и некадърен. Ръстът му бе малко под средния. Косата и брадата му бяха преждевременно побелели, очите му — воднисти, а устата му се кривеше на една страна — което особено си личеше, опита ли се да се засмее или да се усмихне.

Комор бе довел със себе си още само неколцина души личната му стража, тъй че войската му зад стените не бе нараснала много на брой. Но сега в средата на поразирилия се лагер се издигаше копринена палатка. Това бе първият подобен подслон, който виждах — малката палатка на капитан Дреон изглеждаше като джудже пред неговата и бе преместена встрани, за да се предостави на крал Комор най-личното място. Зяпнах от изумление — да, тази тъй великолепно украсена палатка наистина бе достойна за крал.

Досега Бран геройски бе държал портата затворена, макар че може би беше нужно още по-голямо геройство, за да я отвори. Колко

дълго Прокълнатия ще позволи да му се инатят по този начин, никой не можеше да каже.

А и Комор открыто бе заявил, че бил дошъл да хвърли един поглед на костите на Мерлин.

Яхнал великолепния си кон, той бе изгледал с кривата си усмивка Бран, изправен върху ниската стена.

— Казали сте на верния ми капитан Дреон, че тези тъй ценни останки се намират тук.

— Точно тъй е, Ваше Величество — Бран се поклони смилено, удостоявайки натрапника с кралско обръщение.

— Тогава, предполагам, че можете да ми ги покажете, щом вляза вътре, върховни жрецо?

— Съжалявам, Ваше Величество, но това е невъзможно. Костите са погребани надълбоко, и дори и ние, преданите слуги на оракула, не можем да ги видим.

— Ненадминат оракул трябва да сте вие, няма що, върховни жрецо — май би трябвало да се посъветвате със собствената си висша сила тук по въпроса дали да ме допуснете! Сега да не ми кажете, че вече сте го направили? Един истински, верен оракул не би ви посъветвал да ме карате да чакам пред портата!

— Може би това за нас би било прекалено голяма чест. Във всеки случай, съветът му бе недвусмислен.

Това ядоса Комор.

— Ако тъй е казал, не е никакъв оракул, и всеки, който го твърди, заслужава наказание! Ще се върна пак да си поприказваме, върховни жрецо! — Той пришпори коня си и се отдалечи, прекъсвайки разговора.

Помислих си, че темата за костите на Мерлин бе отвлякла мислите на нашия преследвач от издирането на онези безочливи трубадури — можехме поне да се надяваме, че въпросните окаяни нещастници са напълно забравени.

На свой ред викингите, след като се огледаха из широкия двор на къщата, ограден от дебелия зид, се учудиха, като не видяха никакви други защитници, освен самите нас.

— Къде са вашите воини? Нямате ли стражи? — настоятелно попита най-накрая Хакон, оглеждайки се подозрително.

Бран вече бе готов за този въпрос.

— Досега не ни бяха необходими. А сега, когато възникна нужда от тях, ето че вие сте тук.

Хакон бавно преглътна отговора му. После огледа хората си, все едно ги канеше да оценят шегата заедно с него.

— Вие очаквате от нас, от една дузина хора, да ви защитаваме? Върху тоя дълъг недостроен зид? Срещу цяла войска?

— За мен е очевидно — отвърна Бран, — че сте били изпратени тук точно затова. И мога да ви обещая, че нашата защита ще се окаже много изгодно начинание за вас.

Хакон се почеса по главата.

— Трябва да призная, върховни жрецо, че наистина бяхме доведени тук от низ страни събития, бури и съвпадения. Явно за тях е отговорна някаква по-висша сила.

Водачът ни кимна с благодарност и покани северните воини в голямата къща. Те приеха доста учтиво и оставиха стража на стената, но прекосиха прага с извадени оръжия. След като веднъж влязоха вътре, въоръжените викинги оставиха най-после оръжията си, но продължиха да се оглеждат подозрително, внимаваха никога да не се отдалечават много един от друг и инстинктивно си вардеха един на друг гърбовете. Мисля, че всичко отчасти се дължеше на това, че някои от тях просто не бяха свикнали да живеят в къща. Но дори и поизтънчените от нашите гости, включително и самият Хакон, веднага бяха поразени от пълното отсъствие на обикновени прислужници.

Когато водачът им спомена, че липсата на слуги силно го озадачава, Бран реагира спокойно и обясни, че неотдавна всички прислужници били уволнени по необяснима заповед на оракула.

Изглежда, Хакон прие това обяснение. Но също като Бран преди няколко часа, продължи да настоява много твърдо да огледа цялата къща. Бран нямаше нищо против, защото нашата голяма тайна — кои сме ние всъщност — едва ли можеше да бъде разкрита чрез подобно претърсване.

Заключената врата на горния етаж вече не беше заключена. Когато Хакон дръпна дръжката, вратата се отвори толкова послушно, сякаш никога не бяха я заключвали.

Никой от нас не каза нищо дълго време. После Бран се спря за миг на прага, прекрачи го и въздъхна:

— Библиотека.

Думата беше нова за мен. А и самата гледка ми се видя толкова странна, че нямаше никакъв проблем да повярвам, че това място е принадлежало на безподобния маг на крал Артур. Високите полици и шкафове от видението сега, когато ги видях с просто око, се оказаха рафтове за книги, нещо, което никога преди не бях виждал.

Откъснах поглед от купищата книги и се огледах из стаята — достатъчно дълго, че да забележа и други неща. Онова, което най-силно ме порази, бе, че светлината в библиотеката не помръкваше денонощно и хвърляше отблясъци в коридора, отвореше ли се вратата. Сълънчевата светлина, макар и непряка в облачните дни, влизаше през високите, обширни прозорци, както и през стъклените капандури в тавана. Мисля, че никой от нас — нито от хората на Бран, нито от тези на Хакон, никога не бе виждал нищо подобно. Спомням си, че забелязах — както си се чудех и дивях на книгите, — че лакираният дървен под бе равномерно изхабен, сякаш бе използван години наред.

В стаята имаше изобилие от лампи и свещи, повечето от които, както открихме по-късно, паднеше ли сумрак, се палеха сами — малки прилежни пламъчета светваха и заместваха намалялата естествена светлина. По-късно забелязах, че някои от тези пламъчета горят постоянно, денем и нощем, и маслото никога не им свършва, макар че никой не пълнеше лампите — или поне човешка ръка не ги докосваше.

Яvnата магия, насилила цялата стая, в съчетание с многобройните странни свитъци и купчини хартия, бе достатъчна да накара повечето от хората на Хакон да се задоволят само с кратко надзъртане от прага, а някои от тях направо отказаха да влязат.

Библиотеката бе уютно обзаведена с камини и черджета, с всякакви средства за поддържане на огъня, с удобни столове и масички за писане. Но в моите очи най-забележителното нещо, по-странны и от вълшебната светлина и топлина, все пак бе лабиринтът от рафтове, опасал всичките стени, и още рафтове, изправени в по-голямата част от пространството между стените — всички тези безкрайни рафтове и техният товар, неизброимите книги.

Внушителните претъпкани полици стигаха чак до тавана — толкова висок, че и Хакон не можеше да го стигне. Тук-там покрай

пътеките между библиотечните шкафове имаше табуретки, та дори и стълбички, за да може човек да достига и по-горните полици.

Когато аз, любопитен както винаги, тръгнах да изследвам този лабиринт, скоро ми стана ясно, че тази стая бе много по-голяма от всички останали на етажа — толкова огромна наистина, че все още не можех да видя другия ѝ край. Тук-там имаше кътчета за учени, столове, лампи и масички за писане, някои — затрупани със свитъци и купчини неизписана хартия; имаше и мастилници, и перодръжки. Спомням си, че отначало не бях много сигурен за какво се използват.

Повечето книги, по-специално подредените в близост до вратата, през която бяхме влезли, бяха върху пергamentови или хартиени свитъци. Други — в по-далечните краища на стаята — бяха във вид на хартиени листове, притиснати между плоски корици.

Дръпнах един свитък със скромни размери от долните рафтове и го разгънах непохватно върху една от многото неизползвани маси. Хартията бе изписана с дребен методичен почерк, с черно мастило и паче перо. Бях доволен да открия, че мога да позная някои от най-простите думи — преди да почине, майка ми ме бе понаучила да чета.

Хакон — човек, когото нищо ново не би накарало да се държи плахо — също бе измъкнал един от свитъците, но не бе го разгънал. Вместо това колебливо клатеше в юмрук хартиената тръба сякаш я мислеше за някакъв вид тояга.

— Какви са тия работи? — настоятелно попита той.

— Книги — отговори му нечий глас. Зачудих се, когато отбелязах, че Бран се оглежда със страхопочитание, все едно се намирахме в храма на нашия бог. Той зашепна толкова тихо, че да не чуе Хакон.

— В чий ли дом... — подхвана той почтително, сякаш досега изобщо не бяхме си задавали този въпрос. — В чий ли дом сме попаднали?

Ако в библиотеката можеше да се намери някакъв отговор на този въпрос, не можеше да се открие веднага — но пък и ние не се разтърсихме особено. След няколко минути се изнесохме, без да стигнем до най-големите дълбини на истинския хаос от рафтове.

На прага аз погледнах през рамо и си обещах да разследвам тази тайна, когато обстоятелствата не ни притискат толкова.

Щом стигнахме оръжейната, воините взеха да разтърсват тела сякаш да се освободят от никакво заклинание и поизправиха плещи. Тук те бяха в стихията си и съкровището от книги и други по-немъжествени неща горе моментално бе забравено. Придвижваха се напред с одобрително сумтене. Цъкаха с език, както и ние по-рано, при вида на изобретателно скрепените брони, а някои изразиха презрението си към подобни приспособления за страхливци. Но бе ясно, че жадуват за остро наточените оръжия от твърда стомана.

Бран не пропусна да го забележи и щедро им ги раздаде като дарове. Щом забелязах погледите им, изпълнени със свирепо доволство, се почувствах сигурен, че от този момент нататък ние вече си имаме защитници.

След като напуснахме оръжейната, продължаващата ни разузнавателна акция ни отведе до спалнята на горния етаж, където се бе преместила Джандрий с бебето — там духало по-малко според нея. Жената на Бран все още бе отпаднала, едва ли можеше да прави нещо друго, освен да лежи на леглото и да кърми бебето.

Бран ме бе изпратил бегом да предупредя Джандрий кой идва, като по този начин ѝ дам възможност да се подготви за ролята си на съпруга на върховен жрец. Както често ѝ се случваше напоследък, намерих я съвсем сама, без да броим бебето. Докато слушаше моето описание на натрапниците и уверенията ми, че засега изглеждат безопасни, сините ѝ очи се окръглиха. Но после май всичко това дори ѝ хареса, Джандрий се изправи сред натруфените възглавници, набързо прокара гребен през косата си и уви раменете си с тънък копринен халат.

Отношението на младия командир на викингите към Вивиан бе нещо, което едва надхвърляше служебния интерес. Но когато видя за пръв път Джандрий, забелязах, че тя привлече много по-властно вниманието му, макар едва да бе започнала да се съзвезма от опустошителното, трудно раждане.

Когато непознатите влязоха, бебето тъкмо бе започнало пак да плаче и майка му го кърмеше. Щом Джандрий вдигна поглед, очите ѝ сякаш се насочиха право към Хакон и се заковаха върху него.

— Моите почитания, госпожо — той се поклони леко. — Не се страхувайте от мен, нито от моите воини, макар да влизаме при вас въоръжени.

— Не се страхувам — отвърна Джандрий бързо, със съвсем естествен тон. — Тук вие сте добре дошли.

Хакон се взираше в нея още няколко мига, после направи жест към своите воини, които стеснително се пулеха иззад него, с който им подсказа, че няма причини да претърсват тази стая. На излизане той се поколеба за миг на прага с поглед, прикован в очите на жената на леглото, и си помислих, че ще й каже още нещо, но точно тогава той излезе.

Денят отминаваше и Бран използваше всяка възможност да хвърля многозначителни погледи към старите си другари. Всеки път значението им бе много просто: „Едно нещо ни трябва да позволяваме на тези хора, и то е дори за миг да заподозрат, че не сме онези, на които се преструваме“. Това че смята за необходимо да ни го припомня, показваше, че е неспокоеен.

Пресуши шише и Хакон стояха един до друг на перилата и надничаха навън. Пресуши шише отбеляза мрачно, че сигурно няма друг по тези земи, който да може да вдигне за бой по-голяма войска от тази, която бе опънала лагер пред нашата порта.

Бях чул какво разправяше друидът.

— Ами крал Вортигерн?

Единственият отговор, който получих от Пресуши шише, бе изуменият му поглед. Може би и Хакон познаваше политическата история на отминалния век също толкова добре, колкото и Пресуши шише.

Самият Комор, на кон и придружен от глашатай, отново приближаваше към портата. Време бе да отговорим на неговото искане да получи предсказание. Май не беше в настроение да му се отказва току-така.

— Върховни жрецо, ако си чул нещо за това, че диря едни циркаджии, а те са вътре във вашата крепост и точно това те прави толкоз инатлив, нещо не си разбрал както трябва. Единственото ми желание е да накарам тези артисти да ми изнесат представление. Ще

ми се да ми потанцуват малко. Да ми изпят някоя песен. Нищо повече.

Бран отвърна, че ще се посъветваме с оракула. Комор прие и отново спечелихме малко време.

Повечето викинги досега бяха останали извън полезрението на Комор, отсам стената. Те пробваха новите си остри оръжия на дръвниците, пръснати из двора, и започваха лека-полека да се настаниват в къщата, макар че и ние, хората на Бран, все повече и повече я приемахме за свой дом. Скоро след като воините се настаниха тук, някои от тях започнаха да проявяват открит интерес към ценните предмети, пръснати навсякъде из къщата. Дузини сребърни и златни прибори, ножове, лъжици, чаши и чинии, както и няколко предмета, инкрустирани със скъпоценни камъни, се виждаха из голямата зала, върху дългата маса и по няколкото полици наоколо. Интересът на нашите гости към подобни предмети не беше нищо в сравнение с копнежа им по изящните оръжия. Засега се задоволяваха да оставят на мира тази по-маловажна плячка. В края на краишата, грижата на един вожд от севера, когато е далече от дома, обикновено се свеждаше до това колко плячка ще оплячкоса и колко бързо тия придобивки биха могли да се обърнат в годно за употреба богатство. Единственото ценно съкровище, което можеше да се намери в чужбина, беше онова, което можеше да се отнесе.

Когато видяха меките легла, по лицата на Хакон и хората му се изписаха презирителни гримаси — само един-двама взеха да се тръшкат по тях, като подмятаха мръсни думички на висок глас. По-късно, когато станеше време за сън, поне един от воините винаги оставаше на стража, докато останалите се протягаха или се сгушваха като животни на пода, всичките заедно в една или в две стаи.

Безименният военачалник от войската на Комор, разпознал Ивалд, очевидно бе пуснал слуха за Трейн Берсерка сред другарите си, защото колчем Ивалд се изкачеше на зида, по лицата, обърнати към него, се изписваше ако не точно уважение, то поне предпазливост.

Ние от трупата на Бран все още не разбирахме съвсем ясно защо е така. Когато се опитахме да попитаме Ивалд какво всъщност става, той накъсо ни отряза. Държеше се с мрачен фатализъм.

Самозваният пратеник на крал Вортигерн продължи да се интересува от мен, въпреки че някои от другарите ми и някои от викингите да бяха съгласни, че явно е луд, щом разправя, че сам Вортигерн го пратил насам преди месец.

Хакон ни разказа, че някои определени знаци и поличби му били подсказали да позволи на друида да се присъедини към неговите хора, когато го срещнали за пръв път нейде по брега.

През целия този ден членовете на нашата малка компания от бивши бегълци честичко използваха всяка попаднала им възможност да си разменят многозначителни погледи помежду си. Не смеехме да се отпуснем нито за миг и се чувствахме като хванати в капан между варварите от самия портата и онези отвъд нея.

Доколкото можех да забележа, никой от тях все още и не подозираше, че ги мамим.

Бран бе в стихията си, много убедителен, и според мен през онзи първи ден нито един от викингите не се усъмни дори за миг, че ние сме пълноправните владетели на това светилище оракул, а Бран е неговият върховен жрец или главен гадател — водачът ни бе успял да ги убеди, че сме наследници на самия Мерлин и сме говорителите, през чийто уста великият магьосник продължава да пророкува.

Щом Бран завърши с разклатени нерви речта си пред тези опасни хора онзи следобед и се оттегли горе в стаята при жена си и бебето, той почти припадна от напрежение.

Като се опитвахме да залъжем любопитството си, ние с Вивиан тръгнахме да търсим Ивалд, и отново го открихме в параклиса. Този път се бе наквасил с вино направо до козирката и после бе положил глава върху празния мях. Когато се опитахме да го разбудим, измърмори, че бил чул християните да разправят нещо за това, че виното можело да се превърне в кръв.

Щом успяхме да го вдигнем на крака, той се опита на пияна глава да жонгира с няколко неща — кръст, който бе извадил от една ниша в стената, кинжал, празна манерка — с една ръка. Резултатът не изненада никого, освен вероятно самия Ивалд.

Той май се страхуваше далеч не само за собствената си кожа. Продължи да ми обяснява колко се тревожел за мен — нали съм бил дете, — ако Комор успее да ни превземе, както и за Джандрий и бебето. Стенеше при непоносимата мисъл, че и ние, и останалите можем да бъдем заклани или принесени в жертва.

Струваше ми се, че Ивалд всъщност не се тревожи толкова за нас, колкото за самия себе си — май мислеше, че не би изтърпял отново да бъде свидетел на такива неща.

Вивиан усещаше магията по-силно от всеки друг в тази къща, без мен, по-силно от всекиго, когото си спомнях да съм срещал по онова време. Със сигурност съвсем ясно усещаше присъствието на стареца под скалата. По онова време тя разбираше това присъствие даже по-зле и от мен. Нито пък ѝ бе особено ясно, както и на мен, що за човек е бил причинителят на магията, която усещахме.

Естествено, още от самото начало останките на стареца под скалата дразнеха любопитството ѝ. Страхуваше се от това, че колкото и слабо да го усещаше, той бе започнал да я омагьосва, но мен не смяташе за заплаха и бе започнала наистина да ме харесва.

Понякога ме погалваше по косата или пък полагаше ръка на рамото ми. Мисля, че точно в този ден започнах по свой детински начин да се влюбвам в нея.

Хакон се изкачи върху зида по здрач и още веднъж огледа войската на Комор, после съобщи, че според него битката няма да се забави много. След като сложи двойна страж за през нощта, той прати неколцина свои хора обратно в пещерата, за да притулят новопридобрите съкровища и да пазят повредената им лодка, както и двете по-малки, които беше възможно да влязат в работа, ако се наложи спешно бягство. Хакон смяташе, че Късата змия би могла да се поправи, стига да се намерят подходящи инструменти и дърво, и някои

от хората му бяха претърсили из основи цялата къща и двора, пълни с какви ли не други полезни неща, за материали, които биха могли да се използват. Нищо не намериха.

Докато вечеряхме с нашите гости в голямата зала, Бран спокойно ги увери, че това е просто поредното свидетелство за могъществото на нашите предсказания — войниците, както и прислужниците, били уволнени по заповед на оракула. Силата, властваща над скалата на Мерлин, била спокойна и уверена, че нямало да има нужда от воини, докато не пристигнат той, Бран, и неговите хора. Наистина те, викингите, били пратени тук от съдбата или от боговете, за да запълнят нуждата от защитници срещу войската навън.

Хакон, който макар и да не бе дълбок мислител, не беше и глупак, при тези думи вдигна вежда. После отбеляза, че като се има предвид положението, оракулът май толкова е надценил неговите бойни способности и тези на хората му, че чак неудобно им ставало.

После добави:

— А какво заплащане си мисли да ни предложи вашият оракул?

Явно май не можеше да се мине само с безплатни предсказания.

Спомних си, че май в онази нощ, когато побягнахме, всичкото ни имане се състоеше от три-четири дребни медни монетки, случайно намерили се в джоба на нашия водач. На Бран обаче и окото му не мигна.

— Щом ти и твоите хора сте тук с нас, почитаеми Хакон, и не можете по никой начин да си тръгнете, и щом този предводител на главорезите, Комор, май ви се е поядосал само заради туй, май излиза, че не е необходима друга отплата, освен собственото ви оцеляване. Но всъщност можем да ви предложим и нещо доста по-добро от това.

Зачудих се дали пък Бран не се е натъкнал някъде на цяла ракла монети. В тази къща подобна находка нямаше да е голяма изненада. После си спомних златните блюда.

Хакон бавно кимна.

— Я ми разкажи нещо за този Комор. Когато и да се случи да се бия с някого, повече ми харесва да знам предварително повечко неща за него. Знам, че Комор твърди, че бил крал, но със сигурност е достатъчно грозен и е най-прост главорез.

Бран сви рамене — елегантен жест на върховен жрец или на някакъв благородник.

— Ще ти кажа каквото мога. Но този човек всъщност и на нас ни е непознат — като не броим това, че основното му забавление е да измъчва безпомощни жертви. Можем да се посъветваме с оракула, ако е толкова важно да знаеш това-онова за него.

— Ще ми се да попитам вашия оракул за някои неща, но смятам да не хабя неговите предсказания, за да разбера туй-онуй за Комор. Може и да не можете да ми кажете кой знае какво за него, но на един въпрос би трябвало да ми отговорите — защо ви е враг?

Водачът ни замислено заобяснява:

— Ами, предполагам, че е стигнал до погрешния извод, че сме под негова власт. Да започнем с това, че оракулът не го е удовлетворил, а той не разбира, че ние сме само негови слуги, а не господари. Нещо друго, той подозира, че сме подслонили някакви окаяни нещастници, някаква трупа от пътуващи артисти, които е решил живи да одере.

— Пътуващи артисти ли? — Хакон най-откровено набърчи чело.

— Че защо някой, който нарича себе си крал, ще си играе да наказва подобни люде?

Бран отново сви рамене.

— Кой знае защо, ама нещо не ги обича. Сигурно са му изнесли слабо представление. Да ти кажа, приятелю Хакон, кралете и главорезите си имат поне едно общо нещо: не чувстват особено голяма нужда да обясняват на нас, простите смъртни, причините за каквите и да било свои действия.

Викингът се усмихна едва-едва, после кимна замислено.

— И аз съм го забелязал. Както и да е, къде са тия бродяги? Може пък да знаят за врага нещо, което ще ми е от полза. Не се страхувай, няма да му кажа къде са.

Върховният жрец Бран направи отегчена физиономия.

— Да търсим тия нещастници е толкоз наша работа, колкото и да гоним мишките. Минали сте и през пещерата, и цялата къща оглеждахте — е, ти или някой от твоите хора да ги е мярнал някъде?

— Не.

Водачът ни се усмихна.

— Както и да е, имам подозрение, че истинската причина за обсадата няма кой знае колко общо с някакви си странстващи артисти.

Истината е, че щом е видял отвън нашата малка спретната крепост, Комор Грозния е поискал да я притежава. От нас зависи да докажем, че можем да защитим своята собственост.

— А можете ли?

— С ваша помощ, приятелю Хакон, вярвам, че ще можем. Пак ще ти повторя, точно затова са ви изпратили при нас.

Хакон се позамисли. После попита:

— Ами колко струват предсказанията тука, горе-долу?

— Обичайната цена няма какво да ви интересува. За нашите благородни защитници тя не съществува.

На момента уредихме всеки от воините да получи самостоятелно предсказание. Вивиан, рееща се убедително на ръба на транса, пое лично отговорността да прозре в бъдещето на Хакон и му предсказа не само победа, но и дълъг живот и голямо богатство — и за него, и за хората му, ако се бият на наша страна.

— Виждам богати стопанства в някаква северна страна — занарежда тя. — Тучни ливади със сено и много добитък — и всичко това е ваше.

Хората на Хакон се вслушваха напрегнато.

— Повече от едно стопанство на калпак?

— По три... по четири, поне. За всекиго. Виждам и три риболовни кораба, оборудвани с нови здрави мрежи, добър улов им се пада.

И продължи все в тоя дух. Забелязах, че думите на Вивиан и трепкането на миглите от време на време над омайните ѝ очи успя съвсем скоро да ги убеди, че да заложат живота си в защита на оракула и достойните му служители е течен основен дълг.

XII

Същата вечер Бран и Хакон седяха на четириъгълната маса в голямата зала и сърбаха силно червено вино от сребърни чаши. Бяха доближили глави, но не се стараеха особено да бъдат потайни. Дочувах как договарят сделка, в която се споменаваха всички сребърни и златни прибори. Ако войската на Комор успее да превземе къщата, очевидно тези във висша степен преносими съкровища щяха да се паднат на нападателите, а не на бандата на Хакон, която сега получаваше истински залог за защитата. Веднага щом сделката бе скрепена с ръкостискане, неколцина от хората на Хакон захванаха да събират нещата във вързопи, които направиха от завеси и одеяла. Ние, хората на Бран, гледахме без дори и следа на нервност, което трябва да е впечатлило воините, докато чиниите и бокалите, и чисти, и мръсни наред, изчезваха от масата и шкафовете в грубо завързаните бохчи. Бран пушаше шеги и разказваше истории, на които воините се смееха — всички, освен Гуторм, който бе застанал по-назад и нетърпеливо недоволстваше — не от търговската сделка, а от възцарилото се лекомислие.

НЕ СЕ БЕЗПОКОЙТЕ — това, предполагам, им внушавахме, докато ги зяпахме. — НЕ СЕ БЕЗПОКОЙТЕ КАК СЕ ОТНАСЯМЕ НИЕ КЪМ ТОВА. ЗАПОВЯДАЙТЕ, ВЗЕМЕТЕ СЪКРОВИЩАТА НИ. НИЕ, КОИТО ИМАМЕ ПРИВИЛЕГИЯТА ДА СЛУЖИМ НА ТОЛКОЗ ВАЖЕН, НЕПОГРЕШИМ ОРАКУЛ, ЩЕ МОЖЕМ ДА ВЪЗСТАНОВИМ БОГАТСТВАТА СИ, КОГАТО СИ ЩЕМ.

Хакон накара трима-четирима от своите хора да отнесат стегнато завързаните бохчи надълбоко долу в пещерата, и да ги скрият за по- сигурно там, сред лабиринта от скали.

През това време придружаващият ги друид влезе в голямата зала и се заприказва нервно с Бран и Хакон. До очите и ушите ми стигаше достатъчно, за да разбера, че точно аз съм предмет на спора. Когато

Бран забеляза, че подслушвам, ме извика, за да присъствам на обсъждането на своята съдба.

Рогатия, както го бяхме кръстили помежду си с Вивиан, даваше всички признания на голяма загриженост за моя живот и здраве. Бе решен, каквото ще да става, да ме отведе здрав и прав при Вортигерн.

Когато Гуторм се отдалечи нанякъде за малко, поговорихме с Бран насаме.

— Ти как мислиш, Амби? Този разправя, че някакъв крал много се интересувал от тебе, макар и никога да не те е виждал.

— Крал ли? Не е Комор, надявам се.

— Не, според мен не е — поклати глава Бран. — Всичко сочи, че става въпрос за някой друг.

— И този крал иска да отида при него?

— Така разправя Гуторм.

— И защо?

— Нямам представа, Амби. Мога да се опитам да налучкам, но всъщност не знам.

— Тогава и аз не знам какво да мисля, Бран.

Водачът ми, който и без това си имаше достатъчно грижи на главата, се почеса.

— Пък и като каже тоя друид: крал Вортигерн. Е, ами и затова не знам какво да мисля.

— Защо?

— Наистина е имало такъв крал. Само дето е умрял години преди да се роди, който и да било от нас двамата.

Вивиан излезе с обяснението, че Вортигерн ме търси за нещо като съветник-магьосник, и поради това одобряваше да тръгна с друида. Но целият този разговор ми изглеждаше недействителен.

Бран би се съгласил да ме даде, както и всеки друг, на викингите (или дори на Комор) стига според него това да спаси жена му и собственото му дете. Също много би му се искало да се махне оттук заедно с жена си и детето, стига това да се окаже възможно, като спаси тях и остави нас, останалите, на произвола на съдбата.

Сега, като си спомням, не мога да го обвиня.

Хакон изкомандва нещо на воините си и те започнаха да пробват наред ту една, ту друга бойна униформа — в оръжейната на приземния етаж имаше какви ли не, и да се изреждат на пост върху стената. Надявахме се така да създадем впечатлението, че разполагаме с повече войници, отколкото в действителност.

И отново Комор се появи пред портата — този път разговорът се проведе на светлината на факли. Излезе, че Прокълнатия предпочитал много повече да бъде поканен вътре с неколцина души, за да се посъветва с оракула, отколкото да търпи загуби в пряко нападение. От гледна точка на Комор, като се замисли човек, положението беше такова, че нямаше никаква файда да напада без нужда близо четириметрова стена. Особено като се има предвид, че нападателите нямаха ясна представа какъв е истинският брой на защитниците.

Пресуши шише поклати глава и измърмори встрани:

— Той веднъж да влезе тук и да види какво е положението, после вече може да тръгне да прави каквото си иска — да тръгне в атака, кеф му с викове, кеф му със свирки.

Бран предложи да пуснем мнимия крал зад портата, но с не повече от двама-трима войника. Но на Комор не му се щеше да се съгласява на толкова малко телохранители сред незнаен брой викингски воини и странни магьосници, и настоя да го придружават цяла дузина от неговите войници.

Оракулът, разбира се, намери един толкова голям брой натрапници за неприемлив.

Хакон и Бран спореха за тактиката и викингският вожд се кълнеше, че нито той, нито хората му нямало да мръднат и пръста си да ни помогат, ако излезем такива глупаци и пуснем Комор Прокълнатия дори и само с неколцина телохранители зад портата, та със собствените си очи да види колко малко на брой са нашите защитници.

Часовете се влачеха ли влачеха и царящото общо убеждение сред нас беше, че шансовете да бъдем нападнати бързо се увеличават. Бран и Хакон, сключили договора за ценностите, узакониха съюза с ръкостискане. Дори и със северните воини на наша страна, шансовете

сигурно бяха нещо като десет към едно в полза на нападателя. Бран се надяваше, че Хаконовите въодушевени пирати, мъже, които жизнерадостно приемаха битките и смъртта като свое житетско призвание, могат да отблъснат поне първата атака и да предизвикат достатъчно вреда, че да накарат врага да се позамисли и да ни обърне гръб.

Ивалд периодично се връщаше при нас, но винаги съвсем за кратко. Продължи да прекарва повечето време в порутения параклис, където символите на поне две различни религии (както и все понарастващия брой опразнени чаши и мехове) тихомълком се бореха за вниманието и благосклонността му. Не виждах нищо магическо в тези символи сами по себе си.

Бран и Хакон — на последния Ивалд му ставаше все по-любопитен — отидоха да си поговорят с него. Хакон предположи, че едноръкият, явно изпаднал в душевна криза, трябва да се помоли за помощ на самия Тор.

— О, не ме разбирай погрешно, нищо му няма на Вотан — тъкмо най-подходящият е за крале, магьосници и берсерки. — Хакон стрелна Бран с очи. — Пък и на тоя Исус, дето бил умрял на кръста, сигурно също нищо му няма, доколкото знам — ако нямате нищо против да помогате на врага си, тактика, която разбрах, че бил препоръчвал. Но винаги съм казвал — за обикновените хора като мене и тебе, такива, дето само се опитват да я избутат някак, без да се правят на герои, подобър от Тор няма. Поне сред северните богове.

Ивалд само изгледа сънародника си, без нищо да каже.

Хакон хич не щеше да се примири с това.

— В битка чукът на Тор е поне равен на всяко друго оръжие, и божие, и човешко. Нали така?

— Ти виждал ли си го? — изведнъж настоя Ивалд.

Хакон примига.

— Кое?

— Чукът на Тор. Някога да си го виждал, да си го чувал, да си го усещал?

Хакон погледна Бран, който за пръв път нищо не можа да отговори. И Ивалд — или Трейн — с крива усмивка отпрати Тор.

Двамата, отишли при него за съвет, се спогледаха тревожно — не отиваше на добре.

Сега май Ивалд вече просто чакаше покорно.

Най-накрая Бран попита:

— Ивалд, ако се стигне до бой, ще вземеш ли някакво оръжие и ще се качиш ли при нас на стената? Всеки ще ни бъде необходим.

Ивалд присви очи.

— „Ако“ ли казваш?

— О, добре де — когато. Прав си, май битката няма как да ни се размине. Надявам се, че ако успеем веднъж да ги отблъснем, пак ще поискат да преговарят.

За деветдесет и девет от сто викинги подобен въпрос би бил обида, тъй като това би означавало, че иска да се отърве от битката просто защото си нямал една ръка — или още по-зле, защото още щом си помисли за битка, и почва да му се гади. Но Ивалд не изглеждаше обиден.

— Ох, добре де, от мен да мине, ще се бия — гласът на едноръкия бе изненадващо спокоен. Но в него звучеше точно онова спокойствие, което идва, щом изчезне всякааква надежда.

Мислеме си, че ние и викингите сме успели да заблудим добре врага за своята малобройност — до онзи момент, когато битката наистина започна.

Ивалд, достатъчно трезвен, че да застане на пост върху стената, когато му дойде редът, още веднъж размени поглед със стария си враг или познат, сега войник от войската на Комор. Късметът отреди и аз да бъда по същото време там.

Никой от двамата не изглеждаше изненадан да види другия. И двамата разбираха, че съдбата за пореден път ги е събрала.

— Познаваш ли го, Ивалд? — попита аз — доста глупав въпрос, след като безмълвният сблъсък отмина.

Ивалд ми отвърна, без да ме погледне.

— Да. Познавам го. Беше един от онези, които се биеха срещу мен, там, на север.

— Той берсерк ли е? — подтикна ме нещо да попитам.

Ивалд мълча толкова дълго, че реших, че няма да ми отговори. Най-накрая каза:

— Не... той не е.

Чувствах се все по-уморен и все повече ми се спеше, но относителното усамотение и меките легла на горния етаж ме изнервяха — магията, промъкваша се от странната библиотека на Мерлин също никак не предразполагаше към здрава дръмка. А освен това друидът така ме гледаше, че направо подозирах, че иска да ме вика в някое от въпросните легла. Това подозрение излезе неоправдано, както се оказа по-нататък, но докато просех, преди да тръгна с Бран, и такива неща ми се бяха случвали. Точно затова заспах в един повече или по-малко открит ъгъл на голямата зала.

Призори, в сивия полумрак, рязко се събудих. Силен звук отвън прогони натрапчивия ми сън — старецът отново ми крещеше. Скочих и съзрях лице, изкривено и неузнаваемо — лице на мъж, току-що втурнал се през вратата, за да вдигне тревога. Цял миг ми потрябва, докато осъзная, че това е Ивалд — или Трейн.

Едноръкият стискаше брадва — кокалчетата на ръката му бяха побелели, а на гръб бе метнал още две-три копия. На китката си бе преметнал и примка, на която висеше щит, и бе дошъл при мен — всички мъже до един бяха заети — за да му помогна да го върже здраво за чуканчето. Това той ми обясни изцяло с ръкомахания. Бе ужасяващо — сякаш изведенъж бе загубил дар слово, само пъшкаше и сумтеше. Но някакси и без да ми се казва с думи, разбрах, че Вотан го е обзел отново.

Вън, зад прозорците, се чуваше дрънкането на оръжие, а денят се бореше да се роди. Пръстите ми непохватно си играеха с непознатия ми ремък и закопчалка. Но преди да успея да се справя с трудната задача, той вдигна глава сякаш се вслушваше в нещо — после изрева някакви думи, които не разбрах, дръпна се и изтърча навън.

Мигом го последвах — не можах да устоя.

Ивалд — или Трейн — се стрелна през двора към стената. Видях го как захапва собственото си чуканче, докато от покритата с белези плът отново бликна кръв. От устата му се разнасяше почти без прекъсване нечовешки звук като че ли ревеше и стенеше животно.

Войниците на Комор, които водеха конете на паша в гората сред полуострова, на около четвърт миля от къщата, очевидно тайно бяха сковавали там и стълби. Когато атаката започна, войските изнесоха от скривалищата към половин дузина грубо скованы стълби и ги понесоха, после ги подпряха на стената на големи разстояния една от друга.

Двамина от хората на Хакон бяха нащрек на постовете си върху стената, и веднага вдигнаха тревога, преди която и да било стълба да бъде поставена на мястото ѝ. И все пак някои от враговете бяха успели да скочат от конете и да се покатерят върху зида на две-три места, преди воините на Хакон, спящи на двора, да успеят да се изкачат и да ги пресрещнат. Лесно е да се види сега, погледнато от толкова голямо разстояние във времето, че защитата на крепост не беше точно от битките, с които викингите бяха свикнали.

Стрелнах се през входната врата и взех да кръстосвам бегом двора — исках да гледам как се бият. Бран и Пресуши шише бяха горе на стената и размахваха оръжия. Но друидът ме настигна, сграбчи ме и ме замъкна обратно в къщата. Намерението му бе да ме скрие на безопасно място и после да ме изведе извън къщата през задния вход, през кухнята, към горния вход на пещерата. Аз обаче се изтръгнах от хватката му и хукнах към двора.

Мод ме настигна там и заедно с друида успяха да ме вмъкнат на едно относително безопасно място, този път зад единия преден ъгъл на къщата. Тук все пак бях достатъчно близо до битката и виждах доста голяма част от нея. Когато край ъгъла прелетеше с дрънчене някое копие или друго оръжие, ние, тримата зрители, дръпвахме глави назад. От време на време оръжия се блъскаха в стени, в покрив и земята, безспор като бойно приветствие. В бистрия въздух се носеше постоянен рев — повече от сто гърла крещяха едновременно. И преди бях виждал боеве по улиците и по кръчмите, но никога, никога не бях виждал нещо подобно!

Май мина доста време, преди да успея да отлепя очи от Ивалд. Видях го как грабна един вражки щит в зъби, изтръгна го и го метна настрани. Още в самото начало на битката бе метнал брадвата си и бе съборил един от враговете от зида, после със смайваща скорост се

втурна по крепостния вал и закла друг — и той умря, истина ви казвам, още преди тялото на първия да се тръшне върху земята. После започнах да виждам с просто око, не във видения, а в осезаемия свят от плът и кръв, неща още по-трудни за вяране. Едноръкият Трейн — Ивалд сграбчи върха на най-близката стълба; видях как дръпна стълбата, по която се изкачваше вражи воин, и я вдигна над земята. Разтърси я, както пес разтърсва плъх, тъй че тялото на нападателя се откъсна от щита и оръжията и отхвръкна надолу. После Ивалд строши стълбата на парчета само с един удар о зида. Стисна в ръка най-голямото парче, як прът, дълъг близо три метра и го използва първо като млатило, после като сопа, а след това и като пика — ръгаше и бълскаше нападателите, увиснали на следващата стълба, после и на последващата. Онези, чиито брони не се бяха разцепили, се превърнаха в каша вътре в тях. Мечовете и копията на врага се забиваха в дебелите дървета и се изтръгваха от ръцете на притежателите им.

Той уби или осакати поне дузина противници в ръкопашен бой.

Списъкът на жертвите на Трейн — Ивалд включваше и стария му враг от север, приел срещата им като предопределена от съдбата. Тогава се съмнявах съвсем малко, а сега изобщо не се съмнявам, че врагът би постигнал целта си още с първия упорит набег или най-много с втория, ако не беше Ивалд.

Когато тоягата му се разцепи на парчета на четвъртия или петия удар, той сграбчи друго оръжие — сега наоколо се търкаляха много. Видях го как наниза един на копие — острието проби бронята и се заби отначало неподвижно в тялото, докато той вдигна с една ръка и острието, и трупа, и го заудря о шлемовете на настъпващите врагове, събаряйки ги от стълбите, докато най-накрая тялото се изнiza от копието и се стовари на земята.

И Бран, и Пресуши шише се биеха. Онзи ден Хакон се би превъзходно. Макар и да не го видях да прави нищо свръхчовешко, той бе просто артист с късото си копие. Показа майсторски умения, неговите трудни и опасни подвизи изглеждаха като прости задачи. Убиваше, раняваше, обезоръжаваше и бълскаше в стената враг след враг, като в същото време командаваше воините си с викингски бойни викове.

Но малко наблюдавах Хакон. Когато и в полезните ми да се появише Трейн — Ивалд, не можех да гледам нищо друго, чудех се

дали не съм попаднал в света на виденията. Помислих си за магията, но ако това бе обяснението за тази нечовешка сила и ярост, то тази магия надминаваше всичко, видяно и подушено от мен досега.

И пак, и пак, въпреки че наоколо битката кипеше, вниманието ми се приковаваше към този човек. Когато острите на първото му копие се изтъпи от съсиchanе на корави кожени щитове и разцепване на твърди дървени дръжки на копия, от удари в желязо и пробиване на изплетени от верига ризници, той го метна настрами и мигом сграби друго — сега навсякъде покрай стената бе пръснато колкото си щеш оръжие. Търчейки бясно напред-назад по зида, когато и второто му копие се изхаби, той сграбчи брадва, после — меч. Грабаше ново оръжие всеки път, когато някой попадаше в хватката му или се откъсваше от нея и се хлъзгаше сред локва от собствената си кръв и кръвта на други, сечеше ръце и глави с един замах, а войските на Комор упорстваха в безразсъдните си усилия да проникнат в крепостта.

Дишането му — през повечето време го чувах от моята наблюдателница — се бе превърнало в дрезгав продран рев, врязващ се като боен вик сред останалия шум.

Постоянно атакуван от кряскащите воини под градушка от оръжия самият Ивалд бе получил многобройни тежки рани, всяка от които би повалила всеки обикновен мъж на негово място. Имам жив спомен за стрела, забила се дълбоко в орбитата на дясното му око. Стрели стърчаха от ръцете и краката му. Когато по-късно една от тях взе прекомерно да му пречи, той мигом я сграбчи и я отчупи. И Трейн, берсеркът, продължи да се бие, сякаш неуязвим за болката.

Хората на Хакон, вдъхновени от водача си и от кървавите подвизи на Трейн, се биеха достойно редом с тях. Щом започнах най-после наистина да вниквам в битката, осъзнах, че след като мечовете веднъж са извадени, често е много по-безопасно да се биеш храбро лице в лице с врага, отколкото да се врътнеш и да побегнеш. А в края на краищата, нито един истински воин не би искал да умре от кротка смърт, прикован в леглото от болест или старост — врагове, които никога не би могъл да надвие.

Северните бойци се представиха прекрасно, но и войските на Комор не бяха вчерашни. Наброяваха приблизително двеста юнаци и никой от тях не се спотайваше назад. Както чух по-късно да описват

битката, онези отзад изпращаха вихрушки от стрели и мятаха копия, а онези отпред прииждаха все по-близо. Търпяха тежки загуби, ала продължаваха да напират — сигурно така и така собственият им живот нямаше за тях никаква цена, а доста по-късно научих, че водачите им им били обещали, ако превземат цитаделата, да им я предоставят за погром и оплячкосване, намеквайки и за безпомощните девственици, скрити някъде вътре, които можеха да изнасилят. А когато осъзнаха колко малобройни всъщност са защитниците, това ги насырчи още повече.

На пратеника на Вортигерн, който може би имаше по-голям опит от мен и от която и да било от жените в тези неща, не му потрябва много време, за да осъзнае, че въпреки свръхчовешката мощ на берсерка и бойните умения на останалите воини, битката при подобни обстоятелства от самото начало е безнадеждна. Гуторм положи всички възможни усилия да ме замъкне по-далеч от боя и по-близо до входа на пещерата.

Мод остана с друида в шлем и с мен — личеше ѝ, че се притеснява за мен, затова той прие на драго сърце присъствието ѝ. Междувременно Бран бе излязъл от боя и бе изтичал в къщата, за да изведе Джандрий и бебето.

Той се появи, а Джандрий ситнеше до него. Забеляза ни и ни кресна да се изтегляме към пещерата.

Когато Хакон видя, че отвеждат Джандрий, свика оцелелите си бойци, за да прикрият със защитна стена изтеглянето им.

* * *

Трейн — Ивалд, разбира се, остана горе последен. Като храбро обикаляше напред-назад по стената и изобщо не даваше никакви признания, че нещо го боли, той ръмжеше и току размахваше никакво оръжие.

След миг армията на Комор отново връхлетя в атака — като сляпо, разярено, гладно животно, като някакъв огромен звяр, почти безразличен към собствената си загуба на кръв.

Метнах още един бърз поглед на Трейн берсерка, докато се оттегляше покрай параклиса на Вотан към мястото за прорицания.

Примиах невярващо, защото Трейн вървеше със сигурна, стабилна крачка, макар че от тялото му стърчаха нагъсто стрели като бодлите на бодливо свинче.

Хакон и малобройната му оцеляла войска скочиха от стената в двора.

Продължавах да бъда омаян от битката, особено от берсерка, но бях и вцепенен от ужас, и готов да се оттегля, щом се уверих, че губим. Бях сигурен, че старият Мерлин, до този миг мълчал, ще mi каже дали Комор ще заграби тези скали.

Изведнъж осъзнах, че никъде не виждам Вивиан, и реших, че Мерлин mi заповядва да я потърся.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Фишър бавно се изправи и се подпра неловко на ранения си крак. Изтупа ръцете си от малките бели частици кост и другите отломки по пода на лабораторията, вдигна тоягата си и мълчаливо се подпра на нея, впил очи в новодошлите.

Високата, елегантна жена на вратата — стройна, с властно излъчване, не му обърна никакво внимание. Бе съсредоточила погледа си върху Илейн.

— Доктор Брусьн? Името mi е Моргана. — Гласът на тъмнокосата жена приличаше на мед, стичаш се по стомана. — Ако mi сътрудничите, не би имало никакви пречки да се разбираме прекрасно. — Тя бързо протегна ръка и я остави да увисне, след като никой не я пое.

Илейн, изправена, с усилие успя да отмести поглед от огромната котка, чиито жълти очи вдъхваха внушаващото уплаха впечатление, че в тях проблява разум. Дали този звяр е леопард? — почуди се тя. Или лъвица? Може би, мина й през ума, е някаква рядка порода, по размери някъде между двете. Със сигурност бе женска.

Спомняйки си много ясно предупреждението на Фишър, че тези хора са опасни, Илейн прочисти гърло и се принуди да срецне тъмния поглед на натрапницата.

— Госпожа Моргана? Или може би доктор Моргана?

— Аз съм и двете, а и нещо повече — взреще ли се по-отблизо в очите на Моргана, се оказваше, че те са по-страшни и от очите на котката. — Седнете, седнете.

Двамата придружители на Моргана, и двамата доста яки на вид, стояха от двете ѝ страни и тъпо мълчаха, също като платени пазачи или бодигардове. И двамата бяха млади, едри и атлетични, единият мурагав, другият блед. Облечени в сивкави гащеризони, и двамата можеха да минат за хора от поддържащия персонал или от охраната в което и да било съвременно учреждение.

Страхът на Илейн моментално прерасна в гняв. Тя махна с ръка да ги отпъди, но безрезултатно.

— Настоявам всички да напуснете на минутата. Нямате никаква законна работа тук!

— Седнете, доктор Брусьн! — повтори Моргана.

Илейн стисна юмруци и дръзна да не се подчини.

Натрапницата щракна с пръсти и единият от придружаващите я мъже пристъпи към Илейн и я бълсна грубо на един стол.

Тя нададе слаб вик, после се обърна към Фишър с мълчалива молба за помощ.

Фишър стоеше встрани със скръстени ръце. Тоягата му беше подръка, но не я държеше. Поклати глава.

— По-скоро госпожа Моргана би ме принудила да напусна, отколкото аз нея. Но всъщност тя не иска да нарани никого от нас.

Като местеше погледа си от единия към другия, Илейн отново протестира сподавено. След това, без да осъзнава защо го прави, насочи погледа си към един от компютрите. Беше се появил нов стих:

*Пред нея на стената бяла
виси кристално огледало,
а в него — сенки от света...
В туй огледало вижда тя
и пътя вит към Камелот.*

Фишър забеляза накъде гледа и измърмори:

— Надявах се, че поезията ще ми даде възможност да ви въведа по-нежно в реалността на тази ситуация. Вероятно този ми подход е бил погрешен.

— Нахлуването ви тук отначало докрай е грешка! — гласът на доктор Брусьн бе дрезгав и див. — Махайте се и вие, и вашите

стихове!

Той се усмихна съчувственно.

— Когато мога, ще се махна. В момента тряба да се съсредоточа върху това, което става. Може пък и да успея да направя нещо, което би ни било от по-голяма помощ.

По сигнал на Моргана единият от помощниците ѝ взе да внася столове в стаята, където се намираха хипостаторът и холосцената. После Моргана с думи и жестове заповяда на всички да влязат там. Огромната котка я последва.

На трите стола точно срещу централния дисплей седнаха Илейн, Моргана и Фишър. Униформените застанаха отзад.

Като не обръщаше никакво внимание на холосцената, върху която картината — огромни камъни върху тревиста равнина — постепенно все повече се избистряше, животното ту се изтягаше на пода, ту отново скачаше на крака. Наблюдаваше Илейн нашрек, без да откъсва очи от нея, от което нервите ѝ се напрягаха още повече. От време на време звярът се прозяваше и показваше дълги зъби, бели като разцепена кост, червен език и черни устни.

Единият от придружителите на Моргана събра няколко отломки от кости и ги занесе на котката. След като ги огледа, тя явно се почувства също толкова разочарована, колкото и Фишър преди това.

Моргана вдигна очи и му заговори за пръв път, откакто бе влязла в лабораторията. Сега тонът ѝ бе такъв, сякаш се обръща към колега.

— Не са НЕГОВИТЕ кости.

Той очевидно се беше отпушнал на стола, но все още държеше тоягата си подръка.

— Не. Но определено са човешки. Може би е умишлено заблуждение.

С жест на презрение Моргана хвърли костиците на пода. Котката изведнъж подскочи, близна ги с нежния си розов език и се огледа, все едно търсеше още.

* * *

Моргана изведнъж премести рязко втренчения си поглед върху Илейн и настоя да се промени настройката на хипостатора; после даде нови географски координати — единият бе отрицателно число.

Илейн се замисли за малко какво би станало, ако не се подчини на Моргана. Но не виждаше никакъв начин простата смяна на настройката на машината, дори и до безсмислена математическа стойност, да навреди с нещо. Помисли си, че ще е по-добре да се разбунтува по-късно, за нещо наистина важно. Възможно най-спокойно тя стана от стола и настрои апаратът на дадените от Моргана координати — включително и безсмисления. Може би, когато се докажеше, че лудостта не върши никаква работа, разумът щеше да надделее.

Проблемът беше, че новозададените координати за най-голямо смяване на Илейн бързо започнаха да оформят съвсем ясна гледка върху холосцената. Нов пейзаж на морски бряг — скалист полуостров, увенчан с огромно имение, укрепено със стена, преграждаща полуострова там, където е най-тесен.

Илейн забеляза и хора на холосцената и зяпна от учудване. В по-ранните експерименти там никога не се бе появявало нещо толкова мимолетно като човек. И все пак — ето ги, там бяха. Мъже се биеха по протежението на цялата стена и се посичаха с древни оръжия. Атаката бавно и смъртоносно напредваше.

Единият от хората на Моргана, обръщайки се към нея с титла, подхождаща на кралска особа, настоя незабавно да се намесят.

Но самата кралица отхвърли идеята.

Илейн почти нищо не разбираше, поне отначало, от непознатия пейзаж и от онова, което се развиваше там. За пръв път виждаше на холосцената живи същества — да не говорим за хора.

А сега действието буквално се разгръщаше пред нея и клането, което виждаше като документален кадър, внушаваше ужас. Неканените й гости, включително и Фишър, се разстрояваха много потрудно — те наблюдаваха битката с истински професионален интерес.

— Истински берсерк! — обади се един от мъжете. — Я виж сега!

— Струва ми се, че тук се е намесил Ботан — сухо отвърна Моргана.

Единствено огромната котка продължаваше да пренебрегва ставащото на холосцената и бе втренчила немигащ взор в Илейн.

От време на време и Фишър се включваше в разговора. Според онова, което казваха, и четиридесета се вълнуваха от перспективата по някакъв начин да установят къде точно се намират костите на Мерлин. Фишър и Моргана се препираха по темата, използвайки загадъчни думи. За няколко мига, без да мисли, Илейн осъзна, че натрапниците изведнъж са заговорили на съвременен английски — но после разбра, че изобщо не е така.

В момента Моргана си шептеше нещо с придружителите си. Илейн погледна Фишър и той вдигна пръст към устните си — даваше ѝ знак да мълчи. Просветна ѝ, че Фишър може би не беше толкова безпомощен, колкото си даваше вид. Тя отново се вслуша внимателно в онова, което си говореха Моргана и нейните хора. Не, те НЕ говореха на английски, нито пък на руски, нито пък на който и да било от езиците, които Илейн бе учила някога. И все пак ги разбираше прекрасно. Почувства увереност, че би могла да се включи в разговора, ако поиска.

Сардоничният поглед на Фишър явно искаше да я увери, че чете мислите ѝ. ДА, АЗ ТЕ ДАРИХ С ТОЗИ ДАР, мълчаливо твърдеше той. Бе успял да дари Илейн — по някакъв начин — със способността да разбира и дори да говори странния език. А тя разбра, че е успял да го направи толкова тайно и хитро, че Моргана поне засега не съзнаваше, че Илейн разбира онова, което успява да подслуша.

Моргана, очевидно връхлетяна от някаква нова идея, се обърна отново към Илейн и ѝ нареди на английски:

— Заведи ме във вашата библиотека — там, където съхранявате информацията!

Илейн мълчаливо се изправи и я поведе извън стаята с холосцената, през тъмния коридор, в познатата библиотека — официално наричана медия-информационен център. Огромната котка я догони с леки стъпки, а Моргана и останалите вървяха плътно след нея. Както и в някои от другите стаи в сградата, светлините се запалваха автоматично, щом някой влезеше.

В библиотеката на фондацията „Андробус“ информацията естествено се съхраняваше предимно по електронен път. Машини и екрани стърчаха във всеки ъгъл, но не биеха много на очи. Имаше и лабиринт от високи рафтове, а наоколо бяха разпръснати маси, лампи и табуретки.

Дървеният под — сигурно стар колкото самата сграда — бе изтъркан, но лакиран. Библиотеката бе добре осветена, подът бе покрит със сив килим, имаше тапицирани в бургундско мебели и няколко машини за преглеждане и прослушване.

Но нещо в тази стая — Илейн го осъзна, още щом светлините светнаха — се бе ПРОМЕНИЛО. Първо, просто бе станала по-просторна, колкото и да бе трудно за вярване. Но това не беше всичко.

Забелязваше се и нещо като връзка с друга стая, която се намираше много далече, в обичайния смисъл на думата.

АМБИ

Докато ме влачеха от къщата към пещерата, се наведох, за да избегна едно копие и се спънах. Проснах се на земята и открих, че гледам в мътното огледало на една локва. А от това тъмно огледало, изкривено от бързите вълнички, ме гледаше лицето на Мерлин.

Тихият му глас остро ми заповядда да се върна в къщата, да намеря Вивиан и да я изведа на безопасно място.

Откъснах се от придружителите си и се втурнах обратно, крещейки името на Вивиан. Никой не ми отговори, макар че обиколих целия долен етаж. Изкатерих се по стълбата като луд, втурнах се покрай библиотеката на Мерлин, но щом подминах вратата, усетих нещо като знак, обърнах се и се хвърлих в странната стая. В далечния край сякаш през дебела стъклена стена съзрях някакви странни хора, които правеха нещо неразбираемо в някакво още по-странно, далечно място. Зад бариерата, през която не знаех как да премина, виждах странни метални и стъклени предмети, които бърмчаха, пълни с непозната енергия.

Сега и от двете страни на бариерата имаше пръснати някакви малки парченца. Все едно се бе отворила врата и почти веднага се бе захлопнала.

Преди портата в далечния край на библиотеката отново да се затвори, отново съзрях за миг Дамата с накитите, изправена там, зад бариерата, в плът и кръв — изглеждаше също така осезаема, както и моята собствена — и тя бе се втренчила към мен.

Заостъпвах към коридора и там се натъкнах на Вивиан, която ме търсеше из цялата къща като луда. Изтичахме заедно към стълбата. Когато стигнахме долния етаж, забелязах, че и други неща са се

променили внезапно и необяснимо за минутите, откакто ги бях виждал за последен път. Двойните врати с дръжки — лъвски глави, захапали големи халки — кой знае как се бяха захлопнали здраво. Зад тези врати вътрешното ми мистично зрение съзря, че скритата маса и заобикалящите я столове в кръглата зала изведнъж са се изпълнили с огромно значение. Компания от благородни мъже и жени някога се бе събирала, или щеше да се събере на това място, превърнало се в място на непознатите разстояния и странните перспективи.

Къщата около мен сега бе така изпълнена с магия, че за миг помислих тези облаци за дим. Обзет от видения, търсейки помощта на Мерлин, издърпах малкото огледало в нефритова рамка, което бях изврънkal от Вивиан, и за миг видях в него лицето му — вдъхваше ми увереност.

Вивиан ме дърпаше за ръката. Измъкнахме се от къщата, а бойните викове на нападателите се носеха навън.

Виждах, ако и да не разбирах, че в битката са се намесили нови сили. Къщата и непосредствените ѝ околности бяха изпълнени с магически мрак и объркане, и те ни предлагаха необходимата възможност да се измъкнем.

XIII

Отстъплението на Хакон и шепата оцелели негови воини стана в отлично преценен момент и бе ръководено майсторски. Врагът навън, окървавен и изтощен, до голяма степен поразен от яростта на нашата съпротива, не нахлу над стената с победни викове по петите на оттеглящите се викинги. Вместо това Комор и неговите военачалници се задоволиха да заповядат професионално предпазливо настъпление. Трейн, както и нарастващото чувство за силна магия в къщата отвъд стената, ги бяха направили предпазливи.

Този път им бяха нужни по-малко стълби, защото последната атака бе съградила страховити стълби: на едно-две места струпаните мъртви тела на нашествениците стигаха до върха на недовършения зид и следващата вълна нападатели можеха лесно да се изкатерят по тях.

Предпазливостта, проявена от врага, даде на оцелелите от наша страна време да потърсят подслон.

Ние, хората на Бран, бяхме оцелели до един, и сега с отмерена крачка напредвахме към горния вход към пещерата. Скоро вече се бяхме строили в индийска нишка и слизахме по пътеката, водеща под земята, покрай стареца, скрит в скалите.

Предполагам, че още щом започнахме слизането, в мислите ни все повече натежаваше фактът, че само двете малки лодки долу в пещерата са годни за плаване, че и двете заедно са твърде малки, за да поберат всички бегълци. Дочувах как Джандрий и Бран шепнешком обсъждат същото.

Четиримата оцелели от хората на Хакон — или по предварителна уговорка да се съберат в пещерата, или подгонени от някакъв инстинкт, който ги караше да търсят лодки и вода — бързо щяха да ни изпреварят, ако водачът им непрекъснато не им заповядваше с лаещ глас да се придържат зад нас и да ни вардят, ако врагът успее да проникне в пещерата.

Никой от нас все още не бе изследвал подземните разклонения в пещерата. Но Хакон и хората му, прекарали дълги часове в

светилището, го бяха претърсили достатъчно, за да могат да ни съобщят, че по-ниско под земята те се сплитат в забележителен лабиринт.

Бран и Джандрий — тя се бе вкопчила яростно в бебето, увito в одеяла — ни забавяха, но тъй като преследвачите не бяха по петите ни, това нямаше значение. В слабата зеленикова светлина, проникваща отдолу, съзрях как Бран пренася жена си през едно доста мъчно за минаване място и отказва помощта, предложена му от водача на викингите. Джандрий все още не можеше нито да върви дълго, нито да се катери.

По-малко от половината от войската на Хакон — едва четирима души, освен него — бе оцеляла в битката. Докато се спускахме в полумрака, дочух как те си размениха няколко лаконични реплики, от които разбрах, че тежко ранените са били убити на място от другарите си — а и те биха искали при нужда да се постъпи с тях точно по този начин — за да не бъдат заловени живи.

Шепата викинги, които все още се държаха на крака, би трябвало да бъдат изтощени, но те напредваха с устрем и решителност, стиснали здраво окървавените си оръжия, а в очите им все още гореше огънят на битката. Неколцина, включително и самият Хакон, бяха ранени. Превързаха раните си при първата възможност да си поотдъхнат, а после престанаха изобщо да им обръщат внимание. Те се наливаха безразборно с вино, медовина и вода и казаха, че били готови да продължат да се бият, ако се наложи.

Макар и млади, те всички бяха ветерани, и аз бях поразен от това колко спокойно и философски приемат своето положение, пренебрегвайки стоически болката от загубата на другарите си. Явно не съжаляваха особено за изгубената битка, в която бяха помолени да се включат, но и не искаха да я протакат. Чух един да казва: „Няма много печалба в това да се биеш, само за да оцелееш.“

Вивиан все още се опитваше да ме наглежда.

Бяхме изминали към трийсетина метра надолу по пътеката, виеща се през Мерлиновите скали, когато изведнъж дочухме гласовете на преследвачите — тъкмо бяха открили входа на пещерата и бяха спрели пред него.

Спряхме и ние и се вслушахме в чуждите гласове, които стигаха до нас през тунела.

— Сигурно се чудят къде ли сме се дянали — обади се Хакон шепнешком.

Бран кимна.

— Май спорят дали би било умно да влязат в пещерата.

— И кой да влезе пръв. Тъй както го чувам, май никой не напира да му се падне тази чест. Бая добре ги ужилихме.

Разнесе се съвсем нов звук, рязко дрънчене. Затворих очи и разпознах нечленоразделното, нечовешко ломотене на Трейн — Ивалд и си го представих как се нахвърля в последна атака върху врага, там, в амфитеатъра на оракула. Вслушвайки се, дочухме последните викове на берсерка, както и виковете на последните му жертви.

Продължихме слизането.

Щом стигнахме тесния страничен проход, чиито камъни бяха така просмукали с магия, че сякаш бе готова да потече от тях, закопнях отново да поговоря със стареца. И едновременно с това усетих, че той отново безмълвно ме вика.

Стрелнах се бързо встрани и се отправих към най-тайната част на погребания под скалите заплетен лабиринт, за да си поговорим насаме.

Друидът, изненадан, изкрештя подире ми — така настоятелно, че другарите му си помислиха, че сме се натъкнали на засада. Рогатият явно си мислеше — съвсем естествено — че се опитвам да избягам, или пък може би се тревожеше, че просто ще изчезна. Отново кресна и протегна клоощава ръка, за да ме сграбчи — дългите му меки пръсти, почти несвикнали с физически усилия, се вкопчиха в мен в мрака на прохода. Но бе твърде закъснял, за да може да се вкопчи здраво в мен, и вече нищо не можеше да стори.

Останалите не изчакаха нито мен, нито Гуторм. Вивиан бе минала напред и не бе разбрала, че съм изостанал. Продължиха надолу, а ние останахме на кръстопътя. Друидът продължаваше да ме вика, отначало гневно, после със сладък глас — очевидно се опитваше да ме примами обратно, все едно ме мислеше за четири-петгодишен.

Но само след миг го чух да мърмори, тихо, но яростно, и космите по врата ми настръхнаха — разбрах, че се опитва чрез магия да ме принуди незабавно да се върна при него. После осъзнах, че каквito и

заклинания да си бърбори, те не ми оказват никакво влияние и това ме ободри. По-късно се усетих, че заобикалящите ме скали са просмукани от присъствието на онзи, който ме очакваше. Те погълъщаха и лишаваха от сила всяко заклинание, което би могъл да произнесе някой друг, тъй както океанът погълъща дъжда.

Както и предния път, когато дойдох в този... този храм?... продължавах да напредвам слепешком в мрака.

Щом го доближих и ме разпозна, присъствието на стареца в скалите ме приветства безмълвно. Последваха още думи — беззвучни, ала ясни.

Първото нещо, което поиска да узнае Мерлин, бе дали бях успял да намеря Вивиан в библиотеката.

— Тя е добре, сър. Сега е надълбоко долу в пещерата заедно с останалите.

— ПРЕКРАСНО. А ПРОЗОРЕЦЪТ, КОЙТО ИЗВЕЖДА НАВЪН ОТ СТАЯТА С КНИГИТЕ, ЗАТВОРЕН ЛИ Е? ПРОЗОРЕЦЪТ, ОТВОРЕН КЪМ ДАЛНИНИТЕ?

— Не зная, сър, но гледах през него.

Огледалцето на Вивиан все още беше у мен. Вече бях разбраł, че е много важно да ми се намира някакво огледало, за да мога да виждам ясно този старец. Онова, което съзрях сега в стъкълцето, ме уплаши. Чертите на стареца си бяха същите, каквито ги бях видял за пръв път в голямото огледало в къщата, но сега през тях прозираше едно по-силно видение — оголен череп под кожата.

Устата без устни сякаш говореше нещо.

— КАЗАЛ ЛИ СИ НА НЯКОГО, ЧЕ СЪМ ТУК?

Зашепнах — не исках да ме чуе прокрадващият се насам Гуторм.

— Да, сър. Може да се каже. Казах на своите приятели.

И накратко избълвах историята за това как по внезапен импулс съм обявил оракула за оракул на костите на Мерлин.

— Освен това — добавих — Комор също знае, че си тук. Беше го разбраł отнякъде още преди да говори с нас.

— ТИ СИ ИМ КАЗАЛ ИМЕТО МИ?

— Да — мислех си, че Мерлин разбира как е станало. И наистина той не изглеждаше разгневен, само стреснат, все едно думите ми неочаквано го бяха подсетили за нещо жизненоважно.

Лицето-череп в малкото огледалце се обърна и ме поглед на право в очите. Кухите очни орбити се втренчиха внимателно в мен.

— КАЗА ЛИ ИМ, ЧЕ КАМЕЛОТ ЩЕ БЪДЕ ПОСТРОЕН ОТНОВО?

— Не, сър — истината беше, че, зает със собствените си проблеми, това съвсем го бях забравил.

— ДОБРЕ! ДОБРЕ. СПРАВИЛ СИ СЕ ТОЧНО КАКТО ОЧАКВАХ. СЕГА ТРЯБВА ДА КАЖЕШ...

— Да кажа какво, сър? — изчаках, сам и безмълвен. — На кого?

— ВЕЛИКИ БОЖЕ, САМО ДА МОЖЕХ ДА СИ ГО СПОМНЯ...
ДЛЪЖЕН СЪМ! — Вълните на мъчителните Мерлинови терзания отново се завихриха край мен като горещ вятър сред скалите.

— Какво искахте да си спомните, сър?

Лицето в огледалото отново доби плът — изглеждаше много уморено.

— КАРАЙ... ХОДИ ЛИ В БИБЛИОТЕКАТА?

— Да, сър — бях шокиран, че старецът не помни онова, което му бях разказал в подробности само преди мигове.

Последва пауза — имах чувството, че старецът отново се съсредоточава върху мен. За мое успокоение не изглеждаше особено ядосан. Каза като че ли размишляваше:

— СЕГА ТРЯБВА ДА ТРЪГВАШ... ДА, СПОМНИХ СИ. ЩЕ ЗАМИНАВАШ ДАЛЕЧЕ ОТТУК. ТРЯБВА ДА ОТИДЕШ В ЛАГЕРА НА ЕДИН КРАЛ НА ИМЕ ВОРТИГЕРН.

Това, че каза да си спомня неща, които тепърва ще се слушат, ме озадачи, но го оставил да mine покрай ушите ми.

— Не искам да ходя там, сър. Друидът иска да ме отведе, Хакон — и той. Но аз не искам да ходя!

— ЗАЩО ТАКА, КАТО НЯМАМ ТЯЛО, СИ СПОМНЯМ ТОЛКОВА МАЛКО НЕЩА? СЕГА, КОГАТО МЪДРОСТТА Е ТОЛКОЗ ВАЖНА... НЕ МОГА ДА СИ СПОМНЯ НИТО КАКВО ИСКАШ, НИТО КАКВО ЧУВСТВАШ... МОЖЕШ ЛИ ДА ЧЕТЕШ?

— Мъничко — потръпнах. Изведнъж ми стана много студено тук сред скалите.

— ТРЯБВА БЪРЗО ДА СЕ НАУЧИШ ДА ЧЕТЕШ. И ДА ПИШЕШ. КАКВО ИСКАШ ДА ПРАВИШ ПО-НАТАТЪК?

Разбрах, че въпросът ми се задава в по-широк смисъл. Какво искам да стане с живота ми?

— Не знам — но после, след като размислих малко, вече знаех.
— Искам пак всичко да си бъде както преди. Да обикалям с Бран и останалите с каруцата. Тогава всичко си беше както трябва.

— НИКОГА НИЩО НЕ Е КАКТО ТРЯБВА. НИТО ПРЕДИ, НИТО СЕГА. НИКОГА. А ЗА ТЕБЕ Е НУЖНО ДА ОТИДЕШ ПРИ ВОРТИГЕРН. ОНОВА, КОЕТО ИСКАТ И ДРУИДЪТ, И ВИКИНГЪТ, МОЖЕ НИЩО ДА НЕ СТРУВА, НО МОЯТА ВОЛЯ СЪЩО Е ДА ОТИДЕШ. ОНОВА, КОЕТО ЩЕ ТИ СЕ СЛУЧИ В ЛАГЕРА НА ВОРТИГЕРН, Е ВАЖНО ЗА ТВОЕТО БЪДЕЩЕ, ТОЛКОВА ВАЖНО, ЧЕ НЯМАШ ДРУГ ИЗБОР.

Нищо не можех да отговоря на това.

— ПРИГОТВИ СЕ ДА ПОРАСНЕШ, АМБИ.

Все още нищо не можех да кажа. Предполагам, че единственото, за което съм се сещал в момента, беше, че да си голям, означава някой ден да грабнеш копието като Бран и Пресуши шише и да се изправиш срещу порой от стрели, да се изправиш непоклатимо срещу редица от настъпващи убийци, размахващи заплашително острите си оръжия.

Мерлин май ми четеше мислите и усещаше страховете ми.

— ЩЕ ИЗПРАТЯ МОЯТА СИЛА ДА ТЕ ПРИДРУЖАВА. В ЛАГЕРА НА МЪРТВИЯ КРАЛ ЩЕ СЕ ИЗПРАВИШ ЛИЦЕ В ЛИЦЕ С ОПАСНОСТИ, НО ТОВА Е НЕИЗБЕЖНО. СИЛАТА МИ ЩЕ ТЕ ЗАЩИЩАВА. ЩЕ ИМА МИГОВЕ, КОГАТО АЗ ЩЕ ГЛЕДАМ ПРЕЗ ОЧИТЕ ТИ И ЩЕ ГОВОРЯ С ТВОЯ ГЛАС.

— Знам. — С това исках да кажа, че знаех, че ще има опасности, а това беше единственото, което разбрах от всичко, което ми бе казал Мерлин. Чувствах се гузен.

— НЕ ЗНАЕШ ОЩЕ. НО ЩЕ НАУЧИШ. МОЯТА МАГИЯ ЩЕ ТЕ ВОДИ И ЩЕ ПРЕМИНЕШ ПРЕЗ ОПАСНОСТТА НЕВРЕДИМ. И ЩЕ СЕ ПОГРИЖА ДА СЕ ВЪРНЕШ... ТАМ, КЪДЕТО ТИ Е МЯСТОТО.

— Да, сър. Сър? Вие ли сте мой баща? — веднага щом зададох този въпрос, осъзнах, че се е трупал нейде в закътаните кътчета на подсъзнанието ми.

— НЕ СЪМ — отговорът му бе бърз и решителен.

После Мерлин ми зададе въпрос, който ме изненада, защото бях започнал да приемам, че знае всичко. Разбира се, трябваше да съм подготвен, след като го бях чул да негодува, че паметта му изневерявала.

Въпросът беше:

— ВИВИАН ЩЕ БЪДЕ ЛИ ОТВЕДЕНА С ТЕБЕ ПРИ ВОРТИГЕРН? НЕ МОГА ДА СИ СПОМНЯ...

— Да, сър. Ще отведат и нея с мен.

— КАЖИ НА ВИВИАН — ПОМНИ, ТОВА Е ВАЖНО! — КАЖИ Й, ЧЕ И НЕЯ ЩЕ ЗАКРИЛЯМ.

— Значи и Вивиан е важна?

— ВАЖНА КОЛКОТО САМИЯ ЖИВОТ.

Странен отговор, който не би могъл да задоволи едно наплашено момченце. И все пак исках, ако изобщо бе възможно, да избегна някак посещението в двора на този крал, мъртъв отпреди петдесет години, и измърморих някакви непокорни думи.

Но Мерлин повтори, че нямало как да ми се размине. Бих ли предпочел — попита ме той — да остана сам тук в пещерата, чийто горен вход е отворен за войските на Комор?

После старецът ми показва в заетото от Вивиан огледалце, добавяйки няколко обяснителни думи, мястото, откъдето мога да взема някакво наметало или пелерина, което настояваше да занеса със себе си в лагера на Вортигерн. Дрехата, нагъната и смачкана, бе натикана в една съседна пукнатина в скалата.

Все още имах нужда от уверения и повторих един въпрос, който му бях задал и по-рано:

— Ти наистина ли си Мерлин? Магьосникът на крал Артур?

— ДА.

— Тогава значи не си мъртъв. И преди си мислех, кой знае защо, че не си.

Той ме увери отново, че няма да съм сам при Вортигерн, и пак ми повтори, че аз и моите спътници ще се срещнем с определени опасности. Нито друидът, нито крал Вортигерн ми бяха приятели. Но Мерлин отново подчертава, че съм имал причини да не му се противя — ако последвам заповедите му, щял съм да изляза невредим от тревожните събития, които ми предстояло да се случат.

— Какви са вашите заповеди, сър?

— Скоро ще ги научиш, щом стане нужда. Пази наметалото ми, носи го, използвай го. А сега върви при онзи, който те чака.

Излязох от тесния тунел в по-широкия и по-добре осветен главен коридор, увил около раменете си наметалото на Мерлин. Беше износено и избеляло, нямаше ни копче, ни връзка, разнищено и лекъосано, и тъй като го гледаш, едва ли някой би се напънал да го краде. Втъканата шарка, която се забелязваше едва когато се взреш по-отблизо, представляваше грубо изрисувани дъбови стволове и листа.

Открих Рогатия, седнал на един камък и скрил лице в шепи — въплъщение на обезсърчението и отчаянието. Вивиан, на която явно липсвах, се оглеждаше несигурно малко по-нататък. Чул лекия шум при появлата ми, друидът скочи, и щом ме съзря пред очите си, у него взеха да се борят гневът и облекчението. Вдигна ръка да ме удари, но тъкмо преди да замахне, размисли. Отново се изтръгнах от хватката му и без да си правя труда да му обяснявам защо съм се забавил, го поведох надолу по пътеката.

Толкова много тревоги ни се бяха струпали на главата, че никой, дори и Вивиан, изобщо не забеляза новата ми дреха. И дълбоката пещера и оцелелите викинги, и мнимите служители на оракула се чувстваха зашитени от Комор — поне докато той и хората му не се напънеха да започнат сериозното претърсване на мястото, което би трябвало да им изглежда като свещените предели на оракула. Уверенията на Мерлин, кой знае защо, ми помогаха повече, отколкото бях очаквал, и това, че Рогатия друид сега ме гледаше с израза на човек, който току-що се е сдобил с добър роб — или с породист кон, крава, или с говедо от добър сой, — но тихомълком отчаяно се тревожи, да не би да му отмъкнат придобивката, не ме тревожеше особено. Вслушвайки се в онова, което си говореха с Хакон, скоро се убедих, че Мерлин много точно ме е предупредил; друидът и викингът сигурно предварително се бяха договорили как ще се реши съдбата ми и Хакон очакваше някаква изгода от това да ме предаде на Вортигерн.

Малките, ала тежки торбички със сребро и злато, взети от къщата, вече бяха скътани в тайна ниша в дъното на пещерата и там щяха и да си останат. В едната от малките лодки щяхме да се качим Гуторм, Хакон, Вивиан и аз. В другата — оцелелите воини на Хакон.

Налагаше се Бран и останалите от старата ни трупа да останат тук. Но Хакон ги увери, че щом той и хората му оставят съкровището си тук, няма по-добро доказателство за намеренията им да се върнат.

При първа възможност да остана сам с Вивиан й прошепнах, че Мерлин е обещал да я закриля.

— Така ли? Ами много хубаво. — Вивиан отначало бе недоверчива. После постепенно любопитството й към стареца нарасна и тя взе да ме разпитва за него.

Зачуди се и защо Вортигерн — когото и да имаше предвид Рогатия под това име — си навлича всичките тия неприятности само за да се докопа до мен — никакво си хлапе, което никога не беше виждал.

Пратеникът, с малко хладна професионална вежливост към жената, която смяташе за пророчица, й обясни, че Вортигерн искал само аз, а вероятно и тя, да му направят предсказание.

Вивиан продължи да го притиска. Гуторм сви рамене и най-накрая направо си призна, че Вортигерн си имал проблеми с издигането на никаква сграда — изграденото през деня рухвало или изчезвало нощем, и срещу това магическо разрушение не можело да се направи почти нищо. Друидите на краля му били казали, че трябвало да се намери никакво момче без брада, което щяло да му каже какво да прави.

Хакон се прояви като много издръжлив — имаше две-три превързани леки рани и май вече бе оставил безвъзвратно в миналото скорошното си кърваво поражение. Сега все повече се въодушевяваше от това как ще ме заведе при Вортигерн. Друидът наистина обещаваше доста солидно възнаграждение — бе казал на Хакон, че това е единствената му възможност да постигне никакъв успех в досега злощастния си викингски поход.

Хакон — като отначало доста бъркаше пътя — поведе Бран и Джандрий по друго разклонение на долната пещера, да търсят сравнително отдалечената зала, която викингите бяха открили в самото начало на първото си претърсване. Ако камъните се поразместеха малко, имаше доста голям шанс разузнавачите на Комор, ако и когато ги изпратеше тук долу, изобщо да не я открият. Тук викингът се

сбогува с Джандрий и с Бран, разбира се, но за това се сети малко по-късно.

Хакон каза, че дълбоко съжалявал, че не може да вземе семейството в лодката си — за лош късмет „Късата змия“ взе още имала огромна нужда от поправки.

Бран, който, ако се съдеше по поведението му, не се доверяващ докрай на Хакон, бързо разположи семейството си в слепия край на пещерата, който мислеше, че ще може да прегради временно с няколко подвижни скали, за да не ги открие врагът. В тази отдалечена част на пещерата светлината беше много слаба и навсякъде отекваше злокобният звук на капеща вода. Бран и Джандрий си носеха храна — бяха я награбили от кухнята заедно с няколко манерки вода.

Мод и Пресуши шише по примера на Бран и Джандрий се окопаха в подобна малка заличка само на няколко метра от тях.

Дочух как някой от воините на Хакон се тревожи, че хората, които оставаха тук, щели да се опитат да огейкат със златото и среброто веднага щом викингите си тръгнели. Хакон с намръщено намигане ги предупреди да мълкват.

— Май има място за още един — добави той, все едно че току-що се бе сетил. И се вгledа многозначително в жената на Бран, после в самия Бран.

Според мен, като каза „още един“, той изобщо не слагаше бебето в сметката. Но каквото и точно да имаше предвид викингът, Джандрий отказа да тръгне, накъдето и да било без мъжа си. А Бран очевидно не искаше тя да тръгне с Хакон. Викингът се позамисли и без да каже ни дума повече, сви рамене и тръгна.

Денят се изнiza. Докато се криехме тук, долу, край морето, от време на време дочувахме как хората на Комор си подвикват покрай горния вход на пещерата, но, съдейки по звуците, засега определено не се опитваха да навлязат по-надълбоко. Може би, тъй като не знаеха, че точно ние сме търсените от тях смешници, не им пушкаше много, че някой им бил избягал и дори се радваха, че пророкът и пророчицата са се махнали и са оставили оракула недокоснат. Междувременно изчаквахме. Един или двама от Хаконовите здравеняци постоянно стояха на стража малко по-нагоре по пътеката, готови да вдигнат

тревога и да нападнат всеки преследвач, когото най-накрая жаждата за приключения би подтикнала да слезе в пещерата.

Постепенно зелената светлина помръкна, стана още по-зловеща и най-накрая съвсем угасна. Скоро след падането на нощта изтикахме двете малки лодки от порутения кей и натиснахме веслата.

XIV

Щом се хванахме за веслата, Хакон изляя няколко заповеди — за пореден път предупреди оставащите в пещерата да вардят неговото и на неговите хора съкровище също толкова пламенно, колкото биха защищавали собствения си живот.

Гуторм се кълнеше, че с помощта на неговите магии можел да отведе Хакон и останалите при Вортигерн само за два-три дни. Твърдеше също, че от лагера на Вортигерн могат да пратят — и щели да пратят — веднага отряд да помогне на оцелелите при скалата на Мерлин. Май шансът им да издържат дотогава беше доста добър — скрити там, в най-дълбоките дълбини на пещерата. А Хакон и хората му щяха да се върнат с отряда, за да приберат съкровището си.

И така аз заедно с Вивиан, Гуторм и Хакон в малката лодка и още четирима викинги в другата, малко по-малка, потеглихме на пътешествие, което щеше да се окаже много по-странно, отколкото си го бе представял, който и да било от нас.

Още щом тръгнахме, и Гуторм, и Хакон постоянно ме държаха под око, сякаш очакваха да се опитам да скоча от лодката и да избягам с плуване. Хакон бе предупредил и оцелелите си воини да ме следят. Но след последния ми разговор с Мерлин нямах никакво намерение да се отделям. В главата ми бръмчаха всички онези неща, които старецът безмълвно бе натикал в ума ми при последната ни среща. Когато се бяхме отдалечили вече на стотина метра от брега и сменяхме курса, за да следваме бреговата линия, отдавна бях преодолял неохотното съгласие със заповедта на Мерлин. Макар че не го осъзнах напълно още няколко часа, постепенно у мен се натрупваше чувство за цел, а на мое разположение бяха страховити сили.

Лодките ни бяха съвсем прости, с напречни дървени ребра, с малка скорост и тромави на маневриране, но много трудни за преобръщане. Обаче щели да ни свършат работа, постоянно ни уверяваше Рогатия, защото нямаше нужда да излизаме в открытия

okean. Щяхме само да следваме брега, а после да потеглим нагоре по някаква река.

Щом излязохме от пещерата и навлязохме сред леките вълнички, по върха на скалите съзряхме сияние от накладени огньове. Помислих си, че нашествениците може и да са подпалили поне някои от пристойките, ако не и самата голяма къща. Може би така отдаваха почит на Вотан в чест на тяхната победа.

Очевидно едва след като бе започнало изгарянето на труповете, Комор бе решил, че мъртвите са твърде многобройни, и може да се отърве от тях по-добре по друг начин, а не като хвърли в пламъците цялото имение. Когато потегляхме, една бригада войници вече усърдно хранеше рибата, като мяташе от скалите трупове — на няколко пъти по някои труп замалко не се стовари върху нас. Един-два плеснаха тежко във водата съвсем близо до лодката.

Сиянието над скалите бе толкова силно, че известно време се бояхме да не би Комор и хората му да забележат лодката ни и да пратят преследвачи. Той не ни откри, ала възникнаха други трудности.

Още от самото начало на нашето пътешествие почувствах, че Мерлин ни напътства, както беше обещал. Често безмълвно го питах накъде да вървим и неизменно получавах също безмълвни, ала много точни отговори. Щом се загърнех плътно с дрипавото наметало и затворех, или дори само притворех очи, пред мен веднага изникваше пътят, който трябваше да следваме. Видимите сигнали бяха общо взето от същия вид, както и онези, които неотдавна бях съзрял в голямото огледало там, в къщата.

Открих, че образът е по-ясен, когато използвам малкото огледалце, което ми даде Вивиан.

Когато забеляза какво правя, тя започна постоянно да се опитва да види стареца в огледалото, или да осъществи някой друг номер, но почти без никакъв успех. Тъй че на Вивиан, която бе много запалена да научи каквото и да било за магиите, едва ли ѝ оставаше нещо друго, освен да ме гледа със завист.

Очевидно все още не бе утолила любопитството си относно Мерлин. Продължи току да ме подпитва по време на цялото пътешествие: Как е изглеждал старецът, когато съм го съзрял в огледалото? Не можех да ѝ го опиша много ясно. Какво ми е казал? Това се стараех да повторя възможно най-точно.

— Амби, вярваш ли, че наистина е бил Мерлин?

— Да. Не „е бил“. И не е само това, че аз вярвам. Той Е Мерлин. Имаше и друго, за което Вивиан постоянно се сещаше.

— Значи Мерлин е споменал и мен? Но защо мен?

Само свивах рамене.

Зеленикавите ѝ очи неизменно се окръгляха. След като въпросът и отговорът се повториха на три-четири пъти, тя май вече започваше да ми вярва.

— Амби, ама ти какво го пита, че да го накараш да ме спомене?

— Нищо, Вив. Той просто... ами изведенъж почна да говори за тебе.

Понякога, когато поглеждах в стъклото и насочвах мислите си към това какъв курс е най-добре да държим, съзирах в него умалените образи на Бран и останалите ми приятели, които ми се усмихваха окуражително. Колкото и бързо да вървяхме, те не се приближаваха до нас. Понякога те сякаш се изправяха на горния вход на пещерата в скалата на Мерлин или пред входа на имението и ми кимаха. Но сега се чувствах сигурен в това, че най-добрият начин, единственият задоволителен начин да се върна при скалата на Мерлин и отново да бъда с моите приятели е да продължавам напред, в посоката, за която здравият разум продължаваше да настоява, че е абсолютно погрешна.

Сега бях напълно убеден, че старецът под скалата притежава не само страховита сила, но и чувствата му имат страховита мощ — а тях не ги разбирах. Появях му, когато отрече да е мой баща. И все пак вече не бих могъл да поставям под въпрос това, че моето оцеляване и благodenствие за него са от върховна важност, а това, че постоянно поддържахме връзка чрез наметалото, за мен бе страшно успокоително.

Не бе изминал и четвърт час, откакто тръгнахме, и вече бях заспал, изтощен от ужаса на битката и смъртта. След няколко часа ме

събудиха писъците на чайките, които се гмуркаха сред вълните и ловяха риби. Утрото настъпи, а нашата малка лодка продължаваше упорито да се бори с вълните. Брегът — цял в растения, скали и птици, бе тъй красив под утринното небе, по чийто край все още играеха цветовете на изгрева.

— Коя река търсим? — попитах на висок глас новия си придружител, друида, щом го чух да мърмори на Хакон, че е трябвало да стигнем някаква река. Докато аз и Вивиан гребяхме или наглеждахме платното поред, втората лодка ни следваше плътно. Хакон и друидът се бяха привели на кърмата и се опитваха да начертаят нещо като груба карта върху една от кривите дървени седалки, като използваха мазнина от оскъдния ни хранителен запас.

Рогатият веднага извърна рогатата си глава към мен. Очите му ме гледаха напрегнато — следеше всяко мое движение.

— Ейвън.

— Ще позная Ейвън веднага щом го доближим — уверих го аз и погледнах в огледалцето. — Сега плаваме точно накъдето трябва.

— Виждал ли си и преди тази река, момченце?

— Не знам дали съм я виждал или не. Но този път ще я позная.

Гуторм настоя да погледне в моето огледалце. Но там не видя нищо повече от най-обикновено стъкло. За миг се уплаших, да не би да го хвърли във водата, но той ми го върна.

Когато му обещах точна навигация, Рогатия ме бе изгледал със съмнение — също като Хакон, и Гуторм продължаваше да държи сам да определя посоката на плаване. Не възразих, защото виждах, че следва точно необходимия ни курс.

През нощта бяхме изминали вече няколко мили покрай брега. Ала навъсени сиви облаци скоро забулиха красотата на ранното утро. След около час мъглата ни бе обвила толкова плътно, че обикновеното зрение вече не ни вършеше почти никаква работа. Някои решиха, че ни застрашава опасността да бъдем завлечени в открито море. Спокойно, без всякакво колебание посочих пътя към брега.

Изтеглихме лодката и разпънахме лагер на доста сгодно място — при устието на едно поточе, от което можехме да черпим прясна вода. Гуторм имаше предвидливия навик да си носи кремък и огниво и

запалихме огън, като имахме наум да насочим към брега четиримата другари на Хакон, които ни следваха. Всички хапнахме едва-едва, защото знаехме, че оскъдните ни запаси бяха на привършване и можем да разчитаме само на онова, което убием, хванем, откраднем или наберем.

Мъглата се разпръсна почти толкова бързо, колкото се бе и сгъстила, но четиримата воини на Хакон и тяхната лодка все още не се виждаха. Викингът измърмори някакви проклятия, но не можехме да направим нищо друго, освен да струпаме купчина камъни, която да сочи накъде сме тръгнали, и да продължим пътя си.

За всички нас този край бе съвсем нов и непознат, освен може би за друида. Водачът на викингите надълго и нашироко разпитва Гуторм колко още път ни чака, докато стигнем при тайнствения Вортигерн, но нищо не успя да научи.

И тъй, продължихме нататък и с всеки изминал ден — скоро ще ви обясня защо не съм сигурен колко точно дни изминаха — светът около нас ставаше все по-странен и по-странен.

Невероятните странности ни обгърнаха почти неусетно. Всичко започна с тежката мъгла в онова първо утро — така че отначало никой не се досещаше за нейната природа. Но докато пътувахме, постепенно започнахме да осъзнаваме, че времето сякаш се обърква. Друго обяснение просто нямаше. Промените идваха с резки, объркващи скокове. Не се бяхме преместили много в пространството, ала времето и растителността изведнъж се превърнаха в есенни — можехме да берем орехи и горски плодове; на следващия ден пък си беше направо пролет. Но след като измина почти цял ден каки-речи нормална пролет, през нощта изведнъж сви лют студ, който премина в силен сняг — зъбите ни тракаха и без огън сигурно щяхме да замръзнем до смърт. Но преди заплахата от подобна участ да стане сериозна, снегът внезапно изчезна — дори не се и стопи — и денят ни завари обгърнати от зелената шума на лятото.

И четиримата се уплашихме, щом осъзнахме, че за четири дни сме преминали през същия брой сезони: лято, есен, зима, пролет, но не така, както е редно те да се редуват. Освен това имах чувството, че нито един от всички сезони, с които се бяхме сблъскали, не е от една и

съща година. По-скоро бяха части от четири различни години, а тях на свой ред ги разделяха десетилетия.

Колкото повече приближавахме, толкова повече се ускоряваше и тайнственият процес, докато най-накрая навлязохме в епоха, в която станахме свидетели как светлина и тъмнина се сменят няколко пъти само за една кратка почивка — небето се превърна просто в проблясък, а дните и нощите идваха и си отиваха толкова бързо, че не можехме да ги различим. От време на време земята се превръщаше само в някакво неравно петно под краката ни, в сивкав несигурен под, който трептеше с бързо жужене — за късмет ние не го чувахме; щом се приближавахме до поток или вир, те сякаш кипваха с невидима скорост, нивото на водата се колебаеше, тя бързо преминаваше от пара в лед. Потопих ръка във водата в подобно състояние и веднага я дръпнах — имах чувството, че се е подпалила.

Друидът призна, че вече е преживял подобни явления по време на самотните си скитания, преди да се събере с Хакон и неговите хора. Освен това с дълбоко удовлетворение ги приписваше на собствената си магия, на която отдаваше и честта за своите успехи — първо, дето бе намерил Хакон, а после и мен.

Макар да бях дете, вече бях видял твърде много, че да му повярвам. Наистина не бях много мъдър, но обхватът на възприятията ми бе станал великански. Онези дни, онова необикновено, накъсано пътуване ми донесоха многобройни и странни видения, и много малко от онова, което виждах, ми бе понятно. Но сега осъзнавах ясно, макар и непряко, една истина, що се отнася до Рогатия: край нас се сражаваха много по-велики сили от онези, които Гуторм би успял да подчини на своята воля. Той се мислеше за пропит с мъдрост и вещ и сведущ в магиите, но в действителност не бе нищо повече от дете, случайно изщъпкало наслед бойно поле, където щурмуващи бойни коне, пришпорвани от господарите си в броня, се носеха с гръм към страховит сблъсък.

И ако този сериозен, много учил друид с четирийсет-петдесетгодишен опит в живота и магията, бе само някакво си невежо дете, заплашвано от опасност да бъде смазано като безпомощно бебе, то какво бях аз тогава?

На този въпрос сенките в моето огледало не можеха да ми дадат отговор.

Тази нощ имах нужда от майчинската прегръдка на Вивиан, за да смогна да заспя.

Тласкана от силата на най-прости човешки мускули, които натискаха греблата, понякога подбутвани напред от вятъра, макар и без платно, най-накрая малката ни лодка ни пренесе през един тесен проток, а после пое по нещо, прилично на река, дълга двайсет мили. В мига, когато я съзряхме, вече знаех, че именно това е потокът, който търсим.

Пренощувахме за пръв път на полегатия бряг на Ейвън — заспахме край огъня, увити в одеяла. Спомням си как Вивиан се гушна в мен (предполагам, че целта й отчасти е била да държи на разстояние Хакон или друида), и след като преминахме през изпитанието на нови хиляда дни и нощи, изнлизали се като мигове, се събудихме в топла пролетна утрин. Ясно си спомням набиващо се на очи дърво на едно място на брега — когато заспахме, то беше могъщ дъб, а щом се събудихме, се бе свило и станало малка фиданка.

Понякога, докато пътувахме, ни се мяркаха хора, на брега или в други лодки — за лош късмет сред тях не беше и лодката на загубените ни другари — и животни, които се движеха като някакви проблясъци, с плащаща скорост — очевидно времето, в което живееха и се движеха тези хора и зверове, не съвпадаше съвсем с нашето, и ние не бихме могли изобщо да знаем дали те ни виждат. Аз поне бях убеден, че виждам как растения растат и загниват пред очите ми. Лодки, каруци и коне с ездачи на гръб, че дори и крави и овце, се носеха край нас като стрели.

Всички оцелели от нашата групичка бяхме приели факта, че времето се променя за нас по странен начин, но всъщност рядко си говорехме за всички тези чудатости. Магията на друида, каквато и да беше, очевидно му подсказваше да ми вярва. Междувременно неимоверно по-голямата мощ на Мерлин, действаща чрез мен, ни водеше неотклонно към нейната тайнствена цел.

Отношението на пратеника на Вортигерн към мен започна да се променя. От време на време друидът ревнуващ от мощта на Мерлин

и, раздразнен от това, което смяташе за моя собствена наглост, спореше с мен за курса, който трябва да следваме и все разправяше, че от този момент нататък той ще определя точния ни маршрут. Но всеки път, когато се опиташе, след час вече се загубвахме. Винаги когато друидът определяше нашия път, странната смяна на дните и нощите, и на сезоните временно спираше, но се появяваха неестествен мрак и луна, обвита със студена мъгла. Скоро ставаше ясно, че никой от нас, включително и Рогатия, не знае къде се намираме. Само аз, воден от далечния Мерлин, имах представа накъде трябва да вървим.

Три-четири пъти Гуторм ми вземаше огледалото и се опитваше да го използва, но в неговите ръце стъклото ставаше безполезно, независимо от заклинателните му жестове. След няколко подобни опита друидът се отказа и ме остави да поема пълната отговорност за навигацията.

Знаех — всичко, което чувствах и виждах, ми внушаваше сигурност, която прерасташе почти в мания — че трябва да вървя напред. Самият Мерлин — сега бях принуден да му се доверявам абсолютно — ми бе казал, че съдбата ми е отредила да се срещна с човек на име Вортигерн, умрял десетилетия преди да се родя, нарекъл сам себе си крал и прекарал половината си живот в опити да стане такъв. Това чувство се придрожаваше от убеждението, че макар и да ме застрашават много опасности, поне когато застана пред Вортигерн, няма от какво да се боя.

Когато и да направех усилие да открия нужната ни посока, независимо дали ни обкръжаваха мъгла, слънце, или нощен мрак, Мерлин ме напътваше. В най-обичайната за мен форма на видение аз съзрях врата в мъглата пред мен. Зад вратата стоеше висок човек — не беше старецът от предишното ми видение, а напълно различен човек, царствена фигура, която никога преди това не бях виждал. Бе наметнат с богато украсена мантия, а на главата си имаше нещо, което по онова време минаваше за кралска диадема — меден пръстен с единствен камък на челото. Знаех — по начина, по който човек познава в сънищата — че виждам Вортигерн, който в деня, когато съм се родил, вече е бил мъртъв от половин век.

А във видението зад Вортигерн стояха моите приятели, хората на Бран, единственото ми останало семейство, и ми кимаха. Там бяха Бран и Джандрий — младата жена държеше бебето си на ръце. Там

бяха и образът на Вивиан — макар живото й тяло да бе тук при мен, в лодката — и Пресуши шише, и Мод. Изображението на портата във въздуха не стоеше постоянно пред очите ми; то не ми се натрапваше като някакво си дърво или скала. Но винаги когато търсех помощта на стареца, то веднага ми се явяваше.

Вече от дни наред — или поне в объркания поток на времето ни се струваше, че са минали много дни — нито друидът, нито Хакон ме смятала за свой пленник, а имаше и мигове, когато виждах, че и двамата ме гледат с все по-нарастващ страх. Усещах, че сякаш те са се превърнали в мои пленници, въпреки че със сигурност все още нямаха намерение да го признаят. У мен тази мисъл изобщо не будеше задоволство.

XV

След като прекарахме неопределен брой дни в пътуване — така и не бих могъл да твърдя със сигурност колко малката ни група се измъкна от пощурелия кръговрат на проблясващи слънца, луни и годишни времена в епоха, в която лице — или може би трябва да кажа маска на времето — отново стана трезвата последователност. Когато пристигнахме в някаква местност на около четиридесет мили от морето — приятна речна долина, в която току-що бе избуяла пролетната зеленина — Рогатия най-накрая се почувства у дома си. Бе забелязал и най-различни подробности, които го бяха уверили, че се е завърнал и точно в нужната година. С усмивка и с глас, в който отново звучеше увереност, той ни осведоми, че пътуването ни е почти свършило — нещо, което за мен изобщо не беше новина.

През една топла и облачна утрин изтеглихме с греблата нашата лодка през калните плитчини на брега, а после я изоставихме там, сред рояк други малки лодки. Награбихме покъщнината си — не повече от шепа — и поехме по един древен, изровен път. Срещу нас четиримата неведнъж се блещеха овчари, които по дрехите и речта ни съдеха, че идваме от чужди краища — и после подкарваха доста големичките си стада в същата посока. Следвахме пътя — той се изкачваше по склона на красивата долина около миля-две нагоре. След като прехвърлихме един полегат наклон и излязохме от боровата горичка, открихме, че на половин миля от нас се издига грандиозен строеж, познат на повечето ми читатели като Стоунхендж, възправен сред равнината, която днес наричат Салисбъри.

Паметникът стърчеше — и сега, когато пиша, толкова векове по-късно, съм виждал, че част от него все още стои — сред широка, полегата вдълбнатина в земята, така че във всички посоки хоризонтът, опасан от гори и поля, бе отдалечен поне на миля от него. Разположението му улесняваше наблюдаването и изчисляването на слънчевите и лунните изгреви и залези и предсказването на техните затъмнения. Никога преди — нито аз, нито Вивиан, нито Хакон — не

бяхме виждали нещо, което поне далечно да наподобява тази странна, разпростряла се надлъж и нашир, гигантска постройка. А и рядко съм виждал нещо подобно през всичкото изминало време оттогава.

Вивиан бе чувала разни легенди за Танца на великаните (дори и тогава това име на съборището от изправени камъни, господстващи над това магично място, бе твърде древно), макар аз да не бях чувал нито една. Тя ми преразказа няколко. Слушах и се съмнявах, мислех си, че е редно сам да проверя, преди да приема за истина, която и да е история за възникването на това чудо.

Камъни, тежащи според съвременните мерки към петдесет тона, бяха изправени в точно изчислен ред — трегери и пилони, и образуваха квадратни арки, високи над шест метра. Масивната централна каменна постройка бе заобиколена от три концентрични кръга — никой от тях не бе изцяло затворен — от дървени пръти, високи до два метра, които, съдейки по клонките и листата, все още висячи по някои от тях, бяха предимно или всички до един дъбови. Външният кръг от дървени пръти пък бе ограден от стена от смайващо бял варовик, висока около два метра, съградена от блокове, изсечени от околната земя.

Друидът наблюдаваше със задоволство нашето смайване. Сигурен съм, че поразклатеният му дух отново се вдигна, след като видя как ние, недоделяните селяндури, се зверехме срещу този огромен строеж — истинска столица.

Щом се приближихме още повече към центъра, пътят се превърна в лабиринт от кални, набраздени следи. Те се устремяваха навсякъде, оставени от много месеци наред, а може би дори години, от натоварени животни и каруци, които осигуряваха тежките, почти непрекъснати доставки на строителни материали и други припаси. Импровизирани отходни места и бунища грозяха гледката — по онова време това бе обичайно за покрайнините на всяко по-голямо селище. Кръгът от огромни камъни бе частично обграден от военен лагер, няколко пъти по-голям от този на Комор, който, разбира се, в тази епоха — епохата на Вортигерн, още не се беше родил. Видяхме дълги редици от палатки, повечето мръснокафяви или черни, и толкова много огньове, че вятърът разнасяше техния дим из въздуха — сега вече есенен — на половин миля по-надолу. Предполагам, че в деня на нашето пристигане там сигурно са лагерували към хиляда бойци,

които бяха също и работници — за онова време и онова място това си беше огромна орда — и още почти наполовина толкова просяци, търговци, проститутки, служители на половин дузина богове и богини, налбанти, търговци на добитък и всякакви лепки.

Щом видяха друида, външните стражи на лагера го познаха веднага, приветстваха го с почит и незабавно ни пуснаха вътре.

Близо до центъра на светилището към стотина души, дори и повече — не бих могъл да кажа свободни или роби — се трудаха усърдно с брадви и кирки, въжета и ковашки чукове. Огромният строеж напредваше. Бързо осъзнах, че работата, която кипеше в момента, няма нищо общо с това кой е издигнал тук самите огромни камъни; около тях отдавна бе избуяла трева, и те не бяха помръдвали от векове. Но над тях и покрай тях бяха разпръснати не чак толкова внушителни градежи от по-дребни камъни и греди, които всъщност се разпростираха много по-нашироко. Концентричните кръгове от дъбови пръти се включваха в тази нова постройка.

Колкото повече приближавахме древните кръгове от внушителни камъни, толкова по-добре ги виждах. Очевадните въпроси, на които старите легенди имаха претенции да отговарят, се натрапваха веднага: Кой ги бе сложил там, където бяха, кога и защо? Имаше дузини, двайсетини от огромни камъни — опитах се да ги преброя, но това просто действие се оказа каки-речи невъзможно, не само заради новото строителство, но и заради плътността на магията, която покриваше мястото като гъста мъгла и ме разстройваше — тя, разбира се, бе невидима за повечето хора, за всички, освен малцината, притежаващи необходимото особено зрение. Като ту спусках клепачи, ту се взирах в огледалцето на Вивиан, аз се опитах да видя кой е изправил тук огромните монолити, трегери и подпори и как го е направил. Но това се оказа твърде мъчно.

И все пак продължавах да се дивя на гледката. Никъде из цялото гигантско пространство, из което се бе ширнал танцът на великаните, сиянието на магията не бе толкова наситено, колкото сред скалата на Мерлин, но тук тя имаше накъде да се шири и покриваше цели километри земя.

Скоро след като пристигнахме, ни заведоха в нещо като трапезария — дълго помещение, построено от малки трупи, на около трийсетина метра от центъра на светилището. Там ни нахраниха до насита; войниците и дребните чиновници по съседните маси ни оглеждаха с голямо любопитство.

Неколцина на съседната маса обсъждаха някакъв обред, който явно бе предвидено да се състои съвсем скоро. Бяха страшно разтревожени, защото боговете не гледали благосклонно на огромното строително начинание на Вортигерн.

Когато сега си припомням техния разговор, ми се струва, че ще трябва да са си говорили за зората на деня на лятното равноденствие, често смятан за най-важната дата на ритуалната година. Казаха, че трябало да има няколко предварителни човешки жертвоприношения, а вътрешното ми зрение ме ужаси, щом пред него изникнаха образите на жертвите една след друга — просваха ги върху един плосък камък и ги разпаряха и наръгваха с ритуалния нож, кремък или кост. Понякога разчленяваха цялото тяло, за да е по-лесно да се разпръсне наоколо кръвта. После изливаха кръвта на жертвите в една яма, в която трябваше да се положат основите на новия строеж — за кой ли пореден път. Още преди да изсъхнат топлите червени капки, работниците по строежа вече наново се тълпяха насам, мъкнейки греди и сечива, и отново започваше поредният опит да се издигне сградата.

ИНТЕРЛЮДИЯ

След като бе отведена още веднъж в стаята с хипостатора, Илейн отново бе принудена със заплахи и заповеди да седне на стола си. Моргана и нейните хора бяха погълнати от напрегнато взиране в холосцената — наблюдаваха какво става при скалата на Мерлин.

Скоро Моргана настоя да се променят координатите на машината — искаше почти същите, които преди бяха извели на сцената образа на Стоунхендж. Сега бе убедена, чрез някаква нейна си магия, че там трябва да се случи нещо много важно.

Илейн за пореден път послушно нагласи шайбите и взе да натиска нови копчета. Прескачаше от едно контролно табло на друго, от шкафа към компютърната клавиатура и обратно, местейки фокуса на апаратурата назад почти до първоначалните географски координати,

като вмъкваше леки промени по ред, който, както я увери Моргана, влияел на времето.

Щом въведе необходимите промени, тя отстъпи и изведнъж осъзна, че тоягата на Фишър е изчезнала. Само преди мигове дъбовата пръчка бе пред очите ѝ, опряна до най-близката компютърна клавиатура. Илейн припряно се озърна за самия Фишър — присъствието на този мъж по някакъв неведом начин изведнъж бе престанало да бъде заплаха и бе започнало да ѝ вдъхва увереност — и откри, че човекът с тъмния костюм тихомълком бе изчезнал. Само преди минути бе с тях в библиотеката, нали така? И без съмнение щеше да се върне. Но сега...

Моргана, погълната от магия и от други неща, забеляза изчезването му няколко секунди по-късно. После рязко извърна глава и със заповеднически глас запита придружителите си къде се е дянал Фишър — Моргана го нарече с някакво друго име, което Илейн не успя да чуе ясно.

Магьосницата наруга помощниците си, че са го оставили да се измъкне. Илейн забеляза как единият от тези едри, силни мъже пребледня.

После Моргана изпрати единия от тях да търси Фишър. Той се втурна тичешком навън. На тръгване тя го предупреди да внимава.

После премина на английски и предупреди Илейн да слуша инак щели да я усмирят физически, по-точно да я вържат за стола.

— Май нямам друг избор, освен да изпълнявам заповедите ви.

— Интелигентен отговор. Господин Фишър ви е казал истината за едно: правете каквото ви казвам, и няма да навредим нито на вас, нито на апаратурата ви.

Огромната котка, безразлична към всеки друг, продължаваше да дебне Илейн, за да е сигурно, че ще стои на стола, докато Моргана не ѝ нареди да стане. В неподвижния ѝ взор продължаваше да се прокрадва разум.

Когато образът на Стоунхендж отново се стабилизира върху сцената, Моргана разбра, че е открила истинския източник на парчетата кост, изригнали в лабораторията на Илейн.

— О, Вортигерн пак си е устройвал човешко жертвоприношение.

Илейн отмести поглед и забеляза, че върху еcranите се е появил нов стих:

*И там, по пътя син-зелен,
минават рицари през ден,
но верен рицар няма, не,
Дамата от Шелот.*

За миг Илейн трябаше да се пребори с импулса да попита тази жена дали и крал Артур не е дошъл с нея с линейката.

После се съсредоточи и се заслуша, като се чудеше дали пък няма нещо нередно в този неин нов лингвистичен талант. Онова, което дочуваше от разговора на хората, чиято пленница бе, предполагаше, че Моргана бе решена да стигне, физически да си пробие път по някакъв начин до лагера на Вортигерн. Ако Илейн я разбираще правилно, тя разправяше нещо за пътуване между библиотеките. Или пък говореше само за някаква свръзка между двете помещения?

— Кой знае как — разправяше Моргана на съратниците си, — но коридорът в библиотеката май е затворен от Мерлиновия край. Ала мисля, че този при Вортигерн май си струва да се опита. Там командват друидите, а пък те си падат малко разхайтени.

Илейн се взря в hologрафския модел на светилището сред равнината Салисбъри. Според онова, което сега обясняваше Моргана, те виждаха Стоунхендж, ала не такъв, какъвто той съществуваше в двайсет и първия век — а какъвто е бил през четвърти-пети век, по времето на крал Артур, или дори малко по-рано. И наистина на Илейн ѝ се струваше, че вижда много повече изравнени камъни, отколкото когато се опитваше да си спомни как изглежда съвременната му структура — и какви бяха всички тия чужди постройки? Дървени палисади в концентрични кръгове... и кои, за Бога, бяха всички тези тълпящи се хора?

Колкото повече успяваше да схване от разговора, Илейн толкова повече разбираще, че според Моргана на хипостатора му е нужна помощ чрез магия, която естествено щеше да приложи самата Моргана, за да покаже на посетителите онзи истински изглед от миналото, който желаеха. Изглежда, и в това, и в други неща

единствено обединението на магията и науката можеше да постигне желания резултат.

Само преди минути Илейн бе напълно убедена, че цялата тази тайнствена сбирщина от натрапници, насила проникнали в лабораторията ѝ, са луди до един. В края на краищата, когато някой ти говори съвсем сериозно за крал Артур... Но доктор Брусьн постепенно бе принудена да промени това си мнение. Това бе предизвикано от съгласуваността на мислите им и от проявените от тях странни способности — сред тях и умението да дават точни предсказания за това, какво ще се случи по-нататък, поне през известна част от времето.

Това бе сложна и объркана лудост — ако изобщо беше лудост — и в нея присъстваше смущаваща доза систематичност.

Холосцената отново избухна и из стаята се разпръснаха прах и отломки от най-различни вещества. Лудост или не, но наоколо хвърчаха парчета от човешки кости.

Ако това бе лудост, то Илейн бе готова да признае, че е полудяла и тя.

АМБИ

Час след пристигането ни в Стоунхендж, преди още да бяхме приключили с обяд в трапезарията, една делегация от мъже, на вид доста важни, се приближи до мен, Вивиан и Хакон — повечето бяха друиди. Те ни наобиколиха и ни заведоха при вожда или краля на име Вортигерн.

Нашият друид, Гуторм, гордо крачеше пред нас, готов да ме покаже като своята най-ценна плячка. Заведоха ни в просторна зала в дълго, ниско здание с дебели каменни стени — камъкът бе по-различен от този, от който бе изграден Танцът на великаните — и тръстиков покрив. Тук бяха и самите покои на Вортигерн. В каменната камина в далечния край на залата димеше огън. В момента, когато влязохме, пламъците утихнаха и бяха полузадушени от някакви екзотични вещества, които някой току-що бе метнал в огъня — ако не точно, за да му помогнат в магията, то поне, с цел да постигне внушителен ефект. Дългата зала бе изпълнена с дим, който ме накара да се закашлям, и вече бе претъпкана от мъже, воини и магьосници, а тук-там сред тях имаше и жени — съпруги, прислужници и две-три уважавани жрици.

Нешо, което мърнах с бялото на окото си, ме накара да трепна — едно лице, което бях виждал и преди, но при толкова по-различни обстоятелства, че известно време не можех да си спомня къде точно трябва да го търся в паметта си. Но после го познах и това бе истински шок за мен — извърнах глава и ми се прищя да изкрешя. Моята Дама с накитите, която някога бях съзрял през онази дървена врата, моята черноока Моргана! Качулка на монахиня почти скриваше тъмните ѝ къдри; тя бе тук, ала никой сред тълпата не я забелязваше. Когато минахме край нея, тя леко кимна с глава и ме удостои с поглед, в който сякаш се смесваха насмешка и уважение. Този път, помислих си, май бе изникнала от една дървена постройка, близо до каменната сграда, в която бяхме влезли. Въпросната постройка, както открих доста покъсно, служела на друидите едновременно за храм, помещение за изследвания и библиотека.

Въсьност на път за срещата с Вортигерн ни преведоха през тази библиотека до стаята, изпълняваща ролята на приемна в дъното на сградата. Не се учудих много — за мен по онова време всички библиотеки изглеждаха горе-долу еднакво изненадващи. Магьосниците на Вортигерн бяха си направили тук и нещо като зала за опити; имаше колекция от свитъци и дори няколко древни глинени плочки. Тук сандъците и раклите бяха повече от високите полици, а подът не беше толкоз гладък, но общото впечатление бе горе-долу същото.

На една голяма маса, грубо скована, ала здрава и равна, по средата на стаята стоеше модел, който показваше как би трябало да изглежда новият храм според плановете на Вортигерн, тъй че най-накрая новият строеж изцяло да заобиколи и обхване старото светилище.

Нешо в Хакон дразнеше по-висшите друиди, началниците на Гуторм. Чуха се резки команди, и Хакон побесня от гняв, когато изведнъж откри, че вече не е почетен гост, съюзник, на който дължат отплата, а... пленник. Макар че направи усилие да обуздае гнева си, гласът му прозвучава дръзко и внушително. След минута, за свой лош късмет, вече бе прекалил. Един от стражите на Вортигерн го прасна с тояга по главата и щом викингът залитна и се опита да отвърне на

удара, неколцина други го сграбчиха за ръцете. Докато дойде в пълно съзнание, северният воин вече бе разоръжен, претърсен и със завързани отзад ръце.

Сега от разговора между Гуторм, неговите началници — съветници на краля и самия крал ставаше ясно, че първоначалното намерение на Вортигерн в съгласие със съветите на неговите друиди било да използва мен, а вероятно и моите спътници, за кърваво жертвоприношение. Но кралят искаше първо да ме разпита и да се опита да разбере откъде идват предполагаемите ми магически достойнства, преди да ме похарчи.

Преди разговора ми с краля придружителите ни отделиха време за предварителен ритуал, в който половин дузина други пленници, непознати за нас, бяха погубени в човешко жертвоприношение. Жените и децата, които явно бяха упоени, отиваха доброволно. Мъжете яростно, ала безсмислено се бореха за живота си. Не виждах тези убийства наистина да помогнат с нещо, що се отнася до магията.

Разговорът между Вортигерн и Рогатия ми разкри, че по кралското летоброене бе изминал само около месец, откакто той бе пратил пратеници да ме открият и да ме доведат тук. Само един друид, Гуторм, бе оцелял от неколцината, изпратени от вожда и главните му съветници. Много лошо, казваше кралят, че само един-единствен от най-благодетелстваните от него съветници е издържал пътуването, но това било положението. Останалите сигурно са били горди, че могат да отдават живота си за най-великата мислима кауза.

Друидът пратеник, който бе успял да ме намери и да ме доведе при краля и който бе имал достатъчно късмет да се върне жив, не беше в настроение да обяснява на крал Вортигерн или дори на собствените си по-висшестоящи колеги от друидския занаят всички чудатости на пътуването. Или пък например това, че в последния му етап е бил принуден да разчита на своя пленник, за да може изобщо да пристигне. Но всъщност нямаше нищо нередно в това, защото нали бяхме тук.

Един друг мъж — друид, доста по-внушителен на вид от онзи, който ни бе довел, и с много по-впечатляващи татуировки и одежди, ме попита за името на баща ми.

Не ме беше страх от него и аз без колебание огласих потока от думи, който по някакъв начин се вливаше в ума ми от много, много отдалеч. Силата на далечния старец там, под скалата, стигаше до мен,

обгръщаше ме и ме крепеше също толкова здраво, колкото железният юмрук на някой невидим великан.

Рекох:

— Майка ми винаги ми е казвала, че нямам баща.

Сред мъжете и жените, чули думите ми, се разнесе мърморене. Сигурен съм, че повече се изненадаха от моя ясен, властен тон и от държанието ми, отколкото от думите. Без да се извръщам, съмтно усещах, че и Вив, и Хакон се взират оцъклено в мен.

Сред далечните силуети в дъното на дългата стая сегиз-тогиз мярках качулката на Дамата с накитите — черните ѝ очи неизменно бяха втренчени в мен.

Виждах, че старшият друид е решен да не си позволи да се впечатлява от нищо, което правех или казвах.

— И какво е искала да каже майка ти с това? Нещо по-особено например от това, че ти чисто и просто си копеле?

— Не мога да ти кажа със сигурност какво точно е искала да каже майка ми — знам само какво ми е казала. — Тонът ми отново бе високомерен.

Очевидно това му дойде твърде много. Друидът, който ме разпитваше, се извърна леко и се заговори с някакъв по-низш жрец, а погледът му оставаше прикован в мен.

— Научете това нахално хлапе как трябва да се държи и как е редно да говори с онези, които стоят къде-къде по-високо от него!

Изтърканото наметало на стария Мерлин обгръщаше раменете ми топло и успокоително, и аз го придърпах с две ръце по-плътно около тялото си.

Заговорих:

— Мен ме е учили как да говоря човек, много по-велик от тебе.

Гласът ми бе писклив, ала не защото ме беше страх, а просто защото инак си бях дете, и в него пролича такава несъмнена самоувереност, че изведнъж в очите на всички старци се промъкна предпазливост, достатъчна да поохлади нарастващия им гняв. Онзи, който бе излязъл напред, за да ме накаже, замахнал да ме цапардоса по главата, задържа ръката си във въздуха.

В този рискован момент Вортигерн заговори — гласът му сякаш ръфаше облечените в роби мъже, които ме гледаха на кръв. Но

вътрешно чувствах, че стоя много по-високо над тези и подобните им хора, и ги гледах отвисоко със самоувереност и дълбоко презрение.

Отново заговорих:

— Аз ще говоря почтително с вашия крал, но не и с вас, които сте го излъгали! Дори и да пролеете кръвта ми, това с нищо няма да помогне на паянтовите основи на вашия строеж!

Друидите изглеждаха побеснели и сигурно като нищо отново биха се опитали да ме накажат, или може би дори да ме убият на място, ако кралят не се бе намесил. Очевидно не беше чак толкоз щастлив от резултатите, които досега бяха постигнали тези му видни съветници.

Сам Вортигерн се зае да ме разпитва. След като известно време ме гледа сърдито — вероятно се учуди, че срещнах погледа му спокойно — той ме попита:

— Откъде идваш?

Избрах единствения отговор, който бих могъл да дам на този въпрос.

— От скалата на Мерлин, Ваше Величество.

Високият се намери в небрано лозе.

— Чия скала? Това име не ми е познато.

— Сър, говоря за Мерлин, магьосника на крал Артур!

Кралят се намръщи, взе да върти глава и напразно чакаше съветниците му да го просветят по въпроса.

— Съществува ли някъде някакъв крал на име Артур?

Изтикаха напред един писар — оплещивящац, беззъб човек на suma ти години, който по памет изрецитира дълъг списък от претенденти за кралска титла — по онова време по нашия остров ги имаше много. Но в списъка не се споменаваше името Артур. По това време и на това място още никой не бе чувал нито за Мерлин, нито за все още неродения (или поне неизвестен) Артур — освен може би като герой на някое пророчество, което тепърва предстои да се изпълни.

Разменихме си замислени погледи с Вивиан и Хакон.

Рогатият можа да каже на съвременниците съвсем малко неща за Артур: че някой, който се казвал така бил знаменит владетел за хората, сред които ме бил открил, но по времето, когато пристигнал при нас, въпросният крал бил вече покойник.

Крал Вортигерн скоро върна разговора към собствения си належащ проблем и към мен: как така точно аз, момчето без баща, бих могъл да му подскажа решението?

Подтикван от демоничната безочливост, която ме бе обзела, аз се впуснах в спор — предизвиках краля и неговите друиди да копаят понадълбоко в почвата, където искаха да положат основите на новия строеж, и им предсказах какво ще изкопаят — защото вече имах някаква представа от виденията за Илейн и нейните усилия в далечното бъдеще.

Освен това уверих мъжете, чиито пленник бях, че няма да намерят каквото търсят.

Последва дълга караница — по-голямата част от нея не успях да проследя. Най-накрая стражите ни изтикаха извън сградата пред ширналия се в откритото поле покрай светилището нов строеж.

Заповядаха на група работници да започнат отново да копаят. Мъжете се подчиниха неохотно и вдигнаха кирките, едва когато стражите се прицелиха в тях с лъкове. Огромните изначални камъни на Танца на великаните издържаха — дори и това не можеше да ги помести — но земята край основите им отново започна да кипи и да изригва като побесняла. Хем приличаше, хем не приличаше на нашето объркано пътуване през времето; сега пък май пространството бе станало неустойчиво, и в него се редуваха версии на действителността, прикрепени към едно и също място, придружени със загуба на живот и други вреди, за които друидите искаха да обвинят мен.

Всичко това поутихна, щом Вортигерн се заговори с едни разузнавачи, току-що пристигнали със съобщение за някаква неизвестна войска, само на няколко мили оттук.

Докато караницата между съветниците на Вортигерн продължаваше да бушува, нас тримата с Вивиан и Хакон ни отстраниха от този не особено поучителен спектакъл и ни заведоха обратно във временната постройка, където ни държаха под стража.

И тримата бяхме лишени от присъствието на краля и натикани в една и съща стая с дебели стени, малко високо прозорче и здрава дебела врата. Намираше се точно до библиотеката на друидите.

Навън в лагера животът си продължаваше, все едно че нищо не бе станало — стотици хора се занимаваха със своите си работи.

Обсъдихме положението си. Хакон мяташе ляти клетви за отмъщение по адрес на друида Гуторм и неговия кръвожадния убиец.

Трябаше да призная, че на пръв поглед нещата май се развиваха много зле за нас. И все пак, щом отново и отново се загърнеш със старото Мерлиново наметало, продължавах да чувствам увереност, че ще удържи на дадената ми дума и ще намери начин да ни закриля.

Или пък просто се самонавивах. В ума ми бяха започнали да се промъкват и тревожни мисли. Че нали понякога паметта изневеряваше на стареца, когато разговарях с него?

Мина време, аз заспах. Предполагам, че и Вивиан, че даже и Хакон, по някое време са направили същото.

Няколко часа по-късно нечий глас — наполовина луд, наполовина подигравателен — ме събуди: „Мерлин, Мерлин, Мерлин... Къде се дяна малкият Мерлин?“

Надигнах се на крака, препънах се, разтърках сънено очи и придърпах износеното наметало около себе си.

— Не, аз не съм Мерлин! — възразих. Ала всякакви опити за обяснение изглеждаха безнадеждни. Невидимият ми мъчител, след като разбра, че е успял да ме подразни, продължи да нареджа, даже по-високо и по-силно.

Измина още някъде около час, после ни натикаха грубо обратно в приемната на краля. Щом влязохме в дългата сграда, прозряхме своята участ в очите му и в триумфалния взор на високопоставените друиди, избрали да ни бъдат врагове, още преди да я чуем от устата на краля. Великият Вортигерн в крайна сметка се бе подчинил на техните тъмни съвети и бе заповядал да се извършат още жертвоприношения. Щяха да ме убият и да напръскат с кръвта ми основите на новия строеж, голямата сграда, която щеше да му даде в ръцете цялата необходима власт да впише името си в късия списък на най-великите владетели по света.

XVI

Видях, че по-старите друиди и техните послушници в бели одежди бяха подхванали сложни приготовления за жертвоприношението, което, изглежда, със сигурност щеше да прекъсне и моя живот, и живота на Вивиан и Хакон.

Ранните стадии на обреда включваха ритуално думкане по дървени щитове с дръжки на копия от съbralите се войници на Вортигерн, които същевременно нареждаха нещо — стотици ръце и гласове, образуващи море от звуци, дирижирано от магьосниците.

Хванаха ме за китките и ме повлякоха. Ала старото наметало на Мерлин — май никой, освен мен не забелязваше, че се е свило до парче плат, не по-голямо от дрипаво шалче — се прилепи към раменете ми и се уви около врата ми сякаш да ме защити. Мъжете ни повлякоха от вратата към центъра на светилището.

Там, заобиколени от утъпкана земя и други свидетелства на провала на Вортигерновото строителство, половин дузина магьосници от онези, които възнамеряваха да ни убият, се захванаха с работа — взеха да ръкомахат и да нареждат. Те танцуваха, олюяваха се и тропаха в кръг около един древен камък, голям колкото кухненска маса, чиято плоска повърхност бе покрита с тъмни, грозни петна.

Магьосниците бяха казали на Вортигерн, че някакво чуждоземно вещество, заровено от враговете му под светилището, пречело Танцът на великаните да бъде вграден в неговия план. И че то трябва да бъде открито и премахнато оттам — чак тогава строителството би могло да продължи.

Докато ме влечеха редом с двамата ми спътници към центъра на светилището, нямах никаква възможност да огледам по- внимателно феномена, наречен днес Стоунхендж.

Но щом обредът започна, още по-явно усетих магията, просмукала се навсякъде. Когато страхът, ужасът и гледката на първото предварително жертвоприношение ме накараха да придърпам скъсалото се наметало на Мерлин плътно върху лицето си и да затворя

очи, успях да съзра неща, все още невидими за останалите. И започнах да получавам просветление за причините, поради които архитектите и строителите на Вортигерн срещаха такива трудности.

Странни сили бушуваха наслед Стоунхендж, раздуваха се като връхлитаща буря и създаваха странна среда — по това тя напомняше нашето чудато пътешествие. И тук, сред огромните камъни на Танца на великаните, нормалният ход на времето бе изкривен, също както докато пътувахме. И наистина под Стоунхендж катаклизмите бяха много по-остри, а бездната на изкривяването бе много по-дълбока от никакви си петдесет-шайсет години. Тук действаха сили от далечното бъдеще, и по никакъв начин се месеха и се противяха на работата, начената от Вортигерн.

Кралят, обкръжен от малък кордон от негови близки съветници, стоеше достатъчно близо до нас и чувах какво си говорят. Стана ми ясно, че крайната цел на Вортигерн, набита в главата му от най-големия фанатик сред неговите съветници друиди, била да вгради древния строеж в нов храм на Вотан. Замислението от него храм — подразбираше се, че ще е най-големият,строеннякога — щеше да представлява постройка, която да вгради в себе си огромните каменни блокове на Танца на великаните, като по този начин подчини на своето предназначение свръхсветивната сила на древните. Но от самото начало надзорателите и работниците на Вортигерн се сблъскали с огромни трудности при изпълнението на заповедите на своя господар.

Стражите ни подтикнаха отзад. Вървяхме едва на няколко крачки след краля, когато той тръгна да огледа отблизо новото строителство, и открихме, че Вортигерн е стигнал толкова далеч, че е накарал да издълбаят името му върху някои от каменните блокове. Дори бе намислил един от големите камъни да бъде издялан така, че да прилича на него — опит за императорски портрет, също като в римските времена, и че работата по него вече е започната — но неведоми сили неизменно рушаха през нощта построеното по негова заповед.

На определени безочливци сред ръководството на друидите — в него май влизаше и Гуторм — не им се щеше да приемат, че която и да е магическа сила би могла да им попречи да постигнат своята цел.

Съдейки по подслушания от мен разговор, и по онova, което непосредствено виждах и чувах, ми стана съвсем ясно, че част от

плановете на Вортигерн са включвали — и тъй като той си беше инат, дори все още включваха — да издигни дъбова ограда край целия Стоунхендж. Така той смяташе да обяви това място за свое — както и цялата негова история и сила, да се опита да го превърне в свой собствен храм, дворец и оракул.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Докато работеше, хипостаторът, както обикновено, не издаваше почти никакъв звук, освен едва доловимото жужене на вентилаторите. Пред очите на Илейн и неканените ѝ гости образът на холосцената, убедителен като огледален образ в цял ръст на пейзаж от истинския свят, се променяше. Хипостаторът оформяше на холосцената панорамен прозорец с изглед към леко променена версия на Стоунхендж. Този път наблюдалите от бъдещето гледаха паметника сякаш от тъмната вътрешност на някаква сграда, от разстояние около стотина метра.

Или машината просто показваше вече съществувала част от физическата реалност, неизказано далеч във времето и пространството от лабораторията? До днес подобни въпроси имаха чисто философски смисъл, но сега нещата се бяха променили.

Моргана, твърде възбудена, че да остане на стола си, сновеше на стройните си крака, обути в черни панталони, пред стола, за който все още бе завързана нейната домакиня по неволя. В момента нахалната натрапница обясняваше на Илейн със снизходителен тон на английски, че самият хипостатор бил частична причина за бурята на сцената.

Илейн възрази и настоя за обяснение.

Моргана се съгласи да ѝ го даде. Обмяната на енергия между двете сблъскали се реалности във времето и пространството била станала толкова интензивна, че съществувала заплаха от изригвания на гейзери и дори на вулкани.

Не само животът на шепата хора, наблюдаващи от лабораторията, бил в опасност; опасността се простирадала на квадратни мили наоколо.

— Всички трябва да поемем част от риска — усмихна се Моргана и обяви, че е решена да се добере до лагера на Вортигерн. — Там има един човек, който трябва да бъде спасен и ако Мерлин не

може или не иска да го спаси, аз съм длъжна. Тогава ще мога да науча от горкото момче нещо за това къде се намират костите на Мерлин.

Единият от помощниците на Моргана развълнувано привлече вниманието й към нещо, току-що появило се на холосцената. Илейн впери нервен поглед в дисплея, но не можеше да се сети какво ли е толкова важно за останалите.

Каквото и да беше то, за Моргана и нейните хора то означаваше, че спасението ще бъде невъзможно. Някаква гигантска сила, която Моргана нарече Вотан (която, колкото и странно да бе, май също изпитваше страхопочитание към него) най-накрая бе излязла срещу Мерлин, и бе решена да унищожи всеки и всичко.

— Трябва ли да променим плановете си, Ваше Величество? — попита шепнешком единият от мъжете. Въпросът бе зададен на непознатия език, който Илейн сега разбираше така добре.

Моргана отвърна на същия език:

— Въпреки всичко, аз отивам.

После тя обясни на Илейн някои неща за костите. Силата, присъща на останките на такъв велик магьосник, може би бе така огромна, че бе способна да постигне почти всичко, но не и да помогне на Артур да продължи по-нататък в бъдещето. Затова имало нужда от помощта на хипостатора или на нещо подобно. Някъде в бъдещето, вярваше Моргана, тя можеше да открие някоя благосклонна лечебна сила, която би искала и би била способна да излекува болния й брат поне от раната.

— Да си пробиеш път през бъдещето, наместо да го чакаш да си дойде по реда, изобщо не е лесно, детето ми. Но само спасението на Артур има значение за мен. За да го спася, бих изгорила кокалите на хиляда старци, които така и така вече са живели твърде дълго на този свят.

Сега Моргана бе стъпила с обутия си в ботуш крак на холосцената, като че ли се готвеше да се хвърли всеки миг в холографското изображение, изпълващо пространството само на една ръка разстояние от нея. Тя започна да рови в кесията, която висеше на кръста ѝ, с вид на човек, който прави последни приготовления.

Илейн извика импулсивно. Физическото нахлуване в създадения от хипостатора пейзаж почти със сигурност бе смъртоносно опасно,

като начин на придвижване бе напълно безполезно, а щеше да повреди и машината.

Моргана напълно пренебрегна предупреждението. Протегнала напред леко сгънатите си в лактите ръце, тя сякаш се готвеше да се нахвърли върху нещо, като че ли всеки миг щеше да скочи в дисплея.

Илейн отмести поглед — не можеше да гледа самоубийството на Моргана. В този момент забеляза, че на съседния екран примиства нов стих:

*Но във платното е втъкала
тя сенките от огледалото,
че често в тихи, светли нощи
ту погребения разкошни
пак бавно слизат в Камелот,
ту щом изгрее пак луната,
танцуват сватби сред полята...
О, стига сенки! — викна тя,
Дамата от Шелот.*

И тъкмо погледът на Илейн беше паднал върху последната дума, холосцената сякаш избухна. Като извърна глава, тя не видя разрухата, причинена от скока на Моргана в дисплея, ала я почувства.

Във вихъра, надигнал се след насиленственото нахлуване на магьосницата в лагера на Вортигерн, се понесоха нови отломки и започнаха да се бълскат и да тракат по пода на лабораторията. В това време предмети от лабораторията — хартии и странни части от уреди, хвръкнаха и водовъртежът на холосцената ги засмука.

В следващия миг в лабораторията с рев се втурна вихрушка и бълсна Илейн. Като че ли нещо тежко и огромно бе я ударило и за секунди тя остана замаяна. Бурята забушува още по-силно.

Миг по-късно главата ѝ се проясни и тя забеляза, че Моргана е изчезнала. И двамата мъже се бяха вторачили в дисплея, и дори и огромната котка бе отклонила поглед натам.

Илейн, вече с напрегнати до крайност нерви, действа по инстинкт — нямаше време за мислене. Изстреля се от стола и се спусна към вратата, водеща към коридора. Мускулите на гърба ѝ бяха

напрегнати — всеки миг очакващо безмилостния удар на ноктестата котешка лапа, или дори нещо още по-ужасно. Но не последва никакъв удар. Нищо не я спря, когато отвори вратата и изтича навън, на свобода.

Стъпките ѝ изкънтяха по тъмния коридор, после надолу по стълбите — вземаше по три-четири стъпала наведнъж — а в подсъзнанието ѝ се прокрадваше нелепата мисъл, че щеше да е по-добре, ако бе играла повече гимнастика. Целта ѝ не беше да се измъкне от сградата — още не. Онова, което ставаше сега в лабораторията, очевидно бе смъртно опасно, а освен това тя не бе способна да го проумее. Бе решила, че трябва да го прекрати. Само ако успееше да изключи електричеството. На долнния етаж имаше една стая, откъдето можеше да го направи.

АМБИ

Хакон ни прошепна, че сякаш се намираме чак в Исландия. От кипящата земя изригваха гореща кал и пара, а гредите, трегерите и камъните от новия строеж потъваха в нея, сякаш ги всмукаше. В средата на вихъра някога твърдата земя бавно къкреше, почти напълно втечнена.

Работниците в разстояние на няколко метра от вихъра хвърлиха сечивата си и побягнаха. Но някои от онези, които бяха по-близо, частично поразени или ранени от първото изригване, бяха твърде бавни, за да могат да се измъкнат. Ние тримата, наред с Вортигерн и неговите съветници, видяхме как водовъртежът всмука няколко души — жертвите надаваха ужасни писъци.

Гуторм беше един от онези, които действаха твърде бавно.

Неочаквано отново мяннах Дамата с накитите, застанала отзад. Беше облечена почти по същия начин, както и предишния път, когато я видях, и носеше същите накити. Опитваше се упорито да ме заговори, да ме отмъкне по някакъв начин настани, обещаваше ми, че може да ми помогне да се измъкна, ако и аз ѝ помогна. Чувах само откъслечни думи, достатъчни обаче, за да схвана какво иска да ми каже. Но ѝ попречиха.

Хакон, макар и съвсем ясно да виждаше как кипи земята, явно изобщо не усещаше вълните от окултна сила, които се плискаха и се бълскаха една в друга край нас. Как може един човек, вече възрастен, да е толкова сляп и глух?! Креснах му, че ни заплашва зла магия, и се опитах да му помогна да се махне оттам. Сравнително немощното ми усилие обаче не бе достатъчно, за да го бутна и да го дръпна назад. А кралят и неговите друиди май не ги беше много грижа дали ще се изявят като храбреци и търтиха да бягат.

Скоро бурният пристъп секна за миг и пространството и времето сякаш отново се успокоиха. Бавно пристъпиах напред — краката ми потъваха в меката, току-що отворила се, все още помръдваща земя. Въсъщност аз бях най-първият, доближил мястото, след като всичко стихна, защото и другарите ми, и враговете ми се бяха вцепенили от почуда, а аз тръгнах след моите видения.

Кръгът от бълбукаща, покrita с ями земя, която изглеждаше сякаш някой я бърка с гигантска невидима лъжица, сега бе около трийсет метра в диаметър и бавно се разширяваше по краищата. Покрай твърдия ръб буци пръст, сякаш побутвани от невидими лопати, продължаваха да се плъзгат навътре и потъваха под пенещата се кална маса, сред която плуваше какво ли не. Нищичко не бе оцеляло там, където бе вилнял вихърът, чийто център бе един от големите каменни блокове — ни листец, ни червей, ни стръкче трева. По-късно, когато отново ми се удаде възможност да огледам цялото пространство на светилището, забелязах, че бедствието е следвало свой предварителен план. Там, където някой бе положил усилие да вгради старите пясъчникови скали в новия строеж, бяха станали и най-големите поразии.

Докато грамадните древни камъни упорито си стояха по местата — без съмнение копачите и зидарите на Вортигерн бяха положили всички възможни усилия да не ги пипат — цялата земя наоколо отново започваше да се раздвишка. Изригващата почва изплю парченца от глинени плочки, дърво и хоросан — все повече или по-малко познати вещества. Но не след дълго ги последваха и по-странини неща — парчета ярък, непознат метал, и други вещества, които още по-трудно бих могъл да определя какви са.

Импулсивно се наведох — коленете ми се огъваха, земята се тресеше — и вдигнах едно такова парченце непознато вещество. Явно беше цял предмет, а не парче — страните и ръбовете му бяха толкова гладки и толкова добре оформени, че на пръв поглед изглеждаха сякаш изработени чрез магия, но всъщност не бяха.

Хакон, вероятно отчасти подтикван от чувството, че един воин не бива да се оставя никакво си дете да го превъзхожда, се придвижи напред и застана до мен. Вивиан се затича към нас и ни задърпа встрани от клокочещата пръст, от която се вдигаше пара и която вече показваше признания, че сред нея ще зейне пропаст.

Този път нито Вортигерн, нито някой от съветниците му не бе приближил толкова близо до кипящата земя, колкото аз и двамата ми другари по пленничество. Но и краят, и антуражът му бяха достатъчно близо, че да виждат добре, и сега се бяха впуснали в много сериозен спор. Всички бяха съгласни, че новата сполетяла ги загуба на толкова много работници трябва да се смята за лоша поличба.

От ядните гласове на някои военачалници и от това, че се осмеляваха да протестират открито, си личеше, че войската е твърде нервирана от постоянството, което проявяваше Вортигерн по отношение на строежа.

ИНТЕРПЮДИЯ

Най-накрая лабораторията отново утихна и на пръв поглед всичко изглеждаше мирно и тихо.

Двамата помощници на Моргана сега бяха единствените хора в стаята, цяла осияна с отломки от изминали векове. И двамата отново се бяха взели напрегнато в древния Стоунхендж и трескаво се озъртаха за никакво потвърждение, че господарката им е успяла да прескочи между двета свята здрава и читава.

— Да! Там е! — извика най-накрая тържествуващо единият.

— Още е жива... невредима е, мисля... опитва се да ни даде никакъв сигнал, ала не схващам много ясно...

Хипостаторът все още послушно възпроизвеждаше триизмерното изображение на сцената. Но сега то се мяркаше само от време на време, между дълги периоди на буря и мъгла. Дуелът между

стария магьосник, хем жив, хем мъртъв, и силата, наречена Вотан, създаваше интерференция и правеше наблюдението почти невъзможно за двамата служители на Моргана в лабораторията от двайсет и първи век.

— Щом се върне, веднага ще ни отсече главите — мъжът го каза с такъв глас и с такова изражение, че Илейн силно се усъмни в това, че говори метафорично.

— Може пък дотогава наново да сме хванали бегълката. Без помощ тя не може да стигне далеч.

— Я да изпратим котката да доведе тая жена.

— Не знам... е, добре де, дай да опитаме. — Те тихичко наредиха нещо на котката и я отпратиха.

После другият се приближи до другаря си пред дисплея и настоятелно възрази, че Мерлин не би избрал подобно място, за да скрие костите си — или пък обратното, тайнствената Ниму не би избрала подобно място, за да закопае дядото, чието нежелателно внимание към нея бе преминало от забавно през отегчително до пораждащо дълбоката ѝ омраза. Можеха само да се надяват, че тяхната господарка Моргана ще оцелее след битката в лагера на Вортигерн, независимо дали ще осъществи онова, което иска.

На мрачния долен етаж на сградата, някога дом на Антробус, Илейн, която все още едва си поемаше дъх след отчаяното бягство, временно се бе приютила зад един висок автомат за цигари.

Но само след миг почивка побягна отново към кабелите и генераторите. Щом чу забързаното потракване на ноктите на огромната котка по мраморното стълбище, я обзе паника. В отчаяние тя отвори най-близката врата, която ѝ се мярна пред погледа, и скочи вътре. Едва след като вратата се захлопна, тя осъзна, че се е навряла в тъмен шкаф за инструменти.

Треперейки в мрака, здраво вкопчила се в дръжката, за да успее да затисне незаключената врата, ако някой я напъне отвън, тя напрегна всички сили и се опита да мисли.

Само да можеше да изключи хипостатора...

Кабелите влизаха в сградата в същата стая, където се намираха генераторите за спешни случаи — нания етаж, на не повече от

някакви си трийсетина крачки надолу по тъмния коридор, зад един ъгъл... в неосветената къща, из която се разхождат огромна котка и опасни хора, които можеше да са и убийци.

Само ако котката не успееше да... но чу потракването на нокти по коравия под, което стихна точно пред вратата, и сърцето й се сви. Последва слабо, подкупващо изскимтяване.

Единственият начин да се защити беше да държи затворена вратата, която ги разделяше. Опитът да стигне стаята с шалтерите трябваше да почака.

Времето минаваше. Беше твърде тъмно и не можеше да види колко е часът. Защо не се бе сетила да си купи часовник със светещ циферблат? От известно време не чуваше котката, и ако смогнеше да преброи бавно до сто, преди да я чуе отново, вероятно си струваше да се осмели да...

Трябваше да действа, когато вниманието на Моргана и хората й бе насочено другаде. Ако бе дръзнала, щеше да има шанс да прекъсне целия експеримент. Ако токът спреше внезапно, това сигурно щеше да и пообърка работата, но вероятно нямаше да причини нищо такова, което да не може да се поправи за ден-два...

Изведнъж неочекван звук прекъсна мислите й — една от външните врати на сградата се бе отворила. Последва мърморене — гласовете бяха нови, непознати, усети и слаб хладен полъх, доловим дори и тук.

О, колко бяха добре дошли тези хора! Значи някой все пак е успял да предупреди полицията... но събитията от тази нощ бяха научили доктор Брусън да бъде предпазлива. Преди да изтича да приветства новопристигналите, трябваше да бъде съвсем сигурна кои са те.

Вратата, която бе чула да се отваря, отново се затръшна, и след половин минута гласовете се приближиха — чуха се и нехайни крачки, краката явно бяха обути в ботуши. Отекнаха по коридора, точно покрай вратата, зад която беше Илейн.

Духът й се приповдигна. Надяваше се, че е пристигнала полицията или нещо подобно, макар че никой не я беше викал.

Сега това беше само надежда.

Когато и последният от вмъкналите се в сградата хора изтрополи покрай вратата, тя много внимателно я открепна — тъкмо навреме, за

да съзре четириима-петима мъже и жени, смътни силуети в тъмния коридор, с гръб към нея — отдалечаваха се. По коланите и по раменете на някои от тях проблясваше метал, което предполагаше, че бяха въоръжени. Никой от тях обаче не беше униформен.

Нямаше никаква, ама съвсем никаква причина да ги смята за полицаи.

XVII

АМБИ

Дори и в разгара на опасността и вълнението усещах, че оцелелите колеги на покойния Рогач ме смятат за много опасен потенциален съперник в професията прорицател и магьосник. В това, разбира се, бяха абсолютно прави, което ги правеше още по-решителни в намерението им да доведат докрай първоначалния си план за жертвоприношение. Ала Вортигерн им забрани. Той настоя, че поне трябвало да ме доразпита, преди да ме убият, и че той ще бъде човекът, който ще реши окончателно съдбата ми.

Дамата с накитите отново се мярна пред погледа ми, после още веднъж. Пак стоеше там, сред зяпачите, загърната в пелерина и с нахлупена на лицето си качулка, невидима за всички, освен за мен — или поне никой, освен мен не я забелязваше. И отново от разстояние тя ми изпрати зловещата си блага усмивка. Помислих, че сигурно чака нова възможност да се доближи до мен.

С особеното си зрение виждах — без да разбирам много от онова, което виждам — група магьосници, притежаващи огромна сила и мощ, които нейде в далечното бъдеще се бяха съсредоточили върху Стоунхендж и използваха сили, които на мен ми изглеждаха също толкова вълшебни, колкото и всичко, което би могъл да стори старият Мерлин.

Сгърчих се от ужас при видението на разпръснати части от човешко тяло, отломки от кости и кръв, от жертвоприношенията в Стоунхендж, предстоящи в бъдещето.

Дръзко повторих пред краля твърдението си, че мога поне да му обясня какъв му е проблемът, ако не и да го решава. Работата беше там, че други хора, притежаващи сила и власт, които според мен бяха магьосници и не живееха на това място и в това време, се бореха с

него, както и помежду си, за тази територия, ключовия камък на волтова дъга от могъщи сили.

Предупредих важно Вортигерн, че няма никакъв шанс да успее в опита си да преобрази Танца на великаните в негово лично светилище или храм.

Преди да смогне да ми отговори, вниманието на краля бе привлечено от пристигането на вестоносец. Вече на няколко пъти бяха съобщили на Вортигерн за някаква недружелюбно настроена войска, вероятно от саксонци, която се намира само на няколко мили оттук.

След кратък и напрегнат разговор Вортигерн освободи вестоносеца, обърна се отново към мен и настоя да обясня какво точно означава моето предупреждение.

Казах му, че виждам огромни сили в яростен сблъсък, които заплашват да го смажат помежду си. Символите, чрез които стariят Мерлин mi показа тези сили, бяха червен и бял дракон — две сили, вкопчени в смъртна схватка, макар че всъщност те представляваха много повече от двама противници в бой.

Чувствах се по-силен, защото твърдо вярвах в истината на онова, което mi показваха виденията. Бях добил увереност и от скорошния си успех в навигацията. И затова се осмелих отново да се впусна в спор — този път на живот и смърт — тъкмо с онези друиди, които съветваха Вортигерн да ме утрепе.

На това място, където властваше силна магия, невидимата ръка, която ме крепеше — подкрепата, оказвана mi от Мерлин, никога не ме изоставяше. Истината, видяна и оповестена от най-великия магьосник в света, ме обзе и заговори чрез мен. Когато думите на Мерлин се отронваха от моите устни, тогава не бях дете. Онova, което ме ужасяваше, бе страхът, че аз вече не съм никой.

В речта си наблегнах най-много на предупреждението, че цялото това копаене, умишленото продължаване на Вортигерновия градеж със сигурност би предизвикало още по-силен и яростен изблик на гняв.

Когато на няколко пъти се напрегнах да разгледам по-ясно онova, което идваше при мен като видение от двайсети век, онova, което виждах, отново заемаше формата на бял и червен дракон. После го

измести образът на подземен извор, който заплашваше да изригне и да повлече огромните камъни на Стоунхендж.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Илейн, борейки се да не издаде ни звук, се опитваше да овладее дишането си и се вслушваше напрегнато, сгърчена в нелепа поза, която ѝ причиняваше болка — бе долепила дясното си ухо до вътрешната страна на вратата на шкафа с инструменти. Отново бе затворила вратата здраво, след като хвърли един-единствен поглед на последната измъкнала се в сградата банда нашественици. Които и да бяха те, този единствен поглед бе достатъчен да попари надеждите ѝ, че са полицаи.

Имаше все пак и едно добро нещо в това положение: стърженето на ноктите на огромната котка вече не се чуваше наоколо: нито пък раздразненото скимтене, извиращо от гърлото на животното.

Времето се влачеше едва-едва и нямаше начин да го измери. Много скоро Илейн стигна дотам, че ѝ мина през ума, че ако стои затворена в този шкаф още шепа секунди, ще откачи. Пое дълбоко дъх и тихо, много бавно, отново отвори вратата.

В огромната сграда все още царуваха тъмнината и тишината. Но не, не беше точно така. Щом се вслуша внимателно, долови някакви звуци. Нещо ставаше, може би дори се биеха — но далече, някъде на горния етаж.

Миг по-късно Илейн се измъкна от шкафа и тичаше с възможно най-лека стъпка по сумрачния коридор към офиса на охраната. Само за секунди тя стигна вратата и задъхано, шепнешком, се замоли да не е заключена. Молбата ѝ се сбъдна. Светлините в офиса на охраната, който беше без прозорци, се включиха автоматично веднага щом влезе в стаята. Или пък може би си светеха постоянно — не можеше да си спомни. Погледът ѝ се стрелна към стенния часовник, без всъщност да осъзнава факта, че вече наближава полунощ.

След като се увери, че и двете врати към стаята са заключени отвътре — макар доверието ѝ в ключалките да бе сериозно намаляло заради очевидното презрение на натрапниците към подобни приспособления — тя грабна един телефон и отново се опита да се свърже с външния свят с надеждата, че специалната линия може и да не е прекъсната. Бе огорчена, но не би могло да се каже изненадана,

когато откри, че и този уред е станал толкова безполезен, колкото и останалите.

Тук, вътре в светая светих на охраната, всичко беше тихо. Можеше да се поуспокои от факта, че явно никой от враговете ѝ не я преследваше чак толкоз активно. Но незабавно в ума ѝ се прокрадна мрачното подозрение, че в момента от нападение я предпазва единствено това, че Моргана, нейните хора и техният зъбат звяр са твърде заети с неща, които смятат за по-важни.

Оттук, от офиса на охраната, се контролираха наблюдателните телевизионни монитори из цялата сграда. Тя натисна няколко копчета на едно табло и скоро можеше да надникне незабелязано в собствената си лаборатория.

Последните ѝ страхове и подозрения се потвърдиха. Сега новите натрапници (със сигурност НЕ бяха полицаи; шантавите им дрехи, пък и самите им лица, помисли си Илейн, го изключваха) се разпореждаха из лабораторията, а хората на Моргана бяха изчезнали.

На екрана се виждаха трима мъже в съвременно, неописуемо улично облекло, но на коланите им бяха закачени кобури с тежки пистолети. Двама бяха седнали на столове пред клавиатурите и таблата, а третият седеше сам малко по-нататък, опрял гръб о стената. Човекът, седящ на стола по-близо до средата на екрана, беше единственият, който в момента се виждаше ясно. Изглеждаше на около трийсет, с поразително лице, с чупливи руса коса и брада, с блед, отнесен поглед.

По всяка вероятност нито един телефон в сградата не работеше и Илейн се обърна към една от компютърните системи в отчаян опит да се свърже с някого извън сградата.

Няколко минутните ѝ усилия не донесоха никакъв успех.

Изтощена, изпълнена с може би илюзорното чувство за сигурност в тихия офис, тя почти задряма в удобното кресло в очакване на някакъв отговор.

После се стресна и се събуди — и съзря на екрана отговор, който точно сега ѝ бе тъй ненужен:

*Току на хвърлей от стрехата
премина конник през полята*

*и светна слънце през листата,
обля му бронята с позлата —
на храбрия сър Ланселот.*

Отчаянието ѝ все повече нарастваше. Тя призна пред себе си, че много скоро ще дойде и онзи момент, когато ще ѝ се прииска да разполага с истинско оръжие, което ще ѝ бъде абсолютно необходимо, за да защити живота си.

Стана на крака и се заразхожда, за да се задържи будна. Разрови се из шкафчетата и чекмеджетата. В едно от долните чекмеджета на солидно началническо бюро откри сребрист автоматичен пистолет.

АМБИ

Докато нишките и обемите на пространството и времето тук се пренареждаха и постигаха ново равновесие, имаше и други мигове на насилие, разрушителна смърт, масова паника. Навсякъде около настърчаха копачи, жреци, войници с копия. Голяма част от войската на Вортигерн май бе почти готова за бунт или за бягство.

Дамата с накитите упорито се опитваше да влезе в разговор с мен. Все още и представа си нямах как се казва, нито пък какви точно са връзките ѝ с Артур и с Мерлин. Сега се опитваше да ми съобщи името си, както и че ѝ било много любопитно какъв съм аз и каква точно е моята роля в това огромно магическо начинание.

От няколкото изопачени думи, които успях да разбера, добих впечатлението, че Дамата с накитите иска да ме отведе оттук и да ме заведе там, където собствената ѝ мощ е най-силна.

Но точно тогава някаква незнайна сила, наложена от някой неин съперник, ни раздели.

Обхванат от ужас, се опитах да я загърбя и да побягна, но не можах да стигна доникъде, защото изведнъж отново ме връхлетяха видения. Пред мен пак изникна окървавеният камък на олтара — прясна червена влага се стичаше около старите, потъмнели петна. Острият кремъчен нож.

Бях принуден от своите неконтролирани в по-голямата си част сили да погледна отвъд криволичещата стена на времето в бъдещето и да видя каква смърт е приготвила съдбата на Вортигерн. Единствено

времето на тази смърт бе скрито от мен. Видях го как изгаря жив в една дървена кула — много прилична на онези, които работниците му се бореха да построят дори сега, в този момент, като част от защитата на огромната му ограда от колци.

Когато припадъкът свърши и разказах на краля последните си видения, той ме изгледа с кръвнишки поглед сред убийствена тишина.

И тогава властта, която имаше Мерлин над мен, ме накара да кажа:

— Онова, което виждам, не е несъмнен факт, Ваше Величество. То може да се създне, а може и да не се създне... ала мисля, че точно това няма да ви се размине.

Едва много по-късно разбрах, че пророчеството ми се е създнало. Злочестата съдба връхлетяла краля още преди да залезе слънцето през онзи същия ден, когато бях пристигнал в Стоунхендж и му бях предсказал смърт. Точно както го бях предвидил, враговете на Вортигерн го победили. Саксонците го нападнали, част от собствената му войска се разбунтувала и неговите мечти за слава били съкрушени и потъпкани в прахта.

Но макар и тези събития да следваха толкова бързо реда си, беше твърде късно Вивиан, Хакон и аз да извлечем някаква полза от тях. Щом Вортигерн чу зловещото ми предсказание, стана още по-склонен да приеме кроежите за още човешки жертвоприношения, които му пробутваха неговите съветници. Отново повлякоха Хакон, Вивиан и мен далеч от сградата и отново ни хвърлиха в каменна килия, докато дойде времето да бъдем принесени и ние в жертва.

Вортигерн се бе поддал — инстинктивното му желание да ме изслуша и да се вслуша в предупрежденията ми бе надвикто от гневните настоявания на неговите друиди. Бяха смъкнали от двамата ми другари всичко, което им се бе сторило що-годе ценно — Хакон бе загубил две гривни, а Вивиан — части от облеклото си. Но по мен нямаше нищо, което наглед да си струва да се открадне, и аз продължавах да се увивам със старото наметало на Мерлин.

Вивиан се сгущи в един ъгъл и със сериозен израз започна да се моли на своя християнски бог — този път изключи всякакви други божове от молитвите си. Когато ме прегърна от страх и от съчувствие, аз я отхвърлих нервно и продължих да седя на пода със затворени очи — съсредоточавах се напрегнато върху безмълвните наставления, които ми се даваха чрез наметалото във вид на серия от образи.

Бе започнал да вали тих дъждец. От покрива на нашия мрачен затвор капеше, но доста обемничките ни тела не биха могли да преминат през дупките, през които се процеждаше водата — здравите, чепати греди отгоре ни преграждаха пътя също толкова надеждно, колкото и каменните стени, заобикалящи ни от всички страни.

Вивиан тихо ридаеше, но Хакон бе решен на всяка цена да се бори за живота си. Двамата с момичето му помогнахме да си развърже ръцете. Като истински викинг той смяташе, че е жизненоважно да умре в битка, а не като безучастна жертва.

Воинът започна опити да копае тунел, отначало използвайки само собствените си ръце, после — парчета варовик, които изчопли с пръсти от коравия под. Поддадох се на внезапен импулс — оставил се да ме водят образите, идващи от наметалото — грабнах едно парче варовик и започнах да очертавам лодка, много прилична на онази, с която доплавахме дотук по Ейвън, онази, с която бяхме отплували от скалата на Мерлин. Но тази речна лодка, която бях заставен да нарисувам, имаше и малка мачта, и затова й бе нужно платно.

За да съзра по-ясно образа, погледнах в огледалцето, което криех в джоба си и там се мярна лицето на Мерлин, което ми вдъхна спокойствие и увереност, след което върху стъклото изникна и нужният ми план.

Послушно следвайки видението, разстлах наметалото на пода, далеч от мястото, където копаеше Хакон, и протегнах ръка към всеки от другарите си. Когато и те несигурни протегнаха ръце и хванаха моите, аз дръпнах и двамата към себе си и се сгърчих — тъй че и тримата се сгущихме върху наметалото на Мерлин. Изобщо не знаех какво ще се случи, но усещах, че ни предстои колосално преобразувание, все едно се готвеше да връхлети яростен ураган.

Когато чухме, че някой доближава вратата на килията, Хакон пусна ръката ми и бързо се намести в един от ъглите, увесил глава, сякаш признал своето поражение, скрил ръце зад гърба си, все едно че още са вързани.

Веднага щом стражът влезе, викингът скочи и грабна една кама от ножницата, висяща на колана му — колко небрежен беше този човек!

Сега Хакон се бореше със стражите, а аз довършвах очертанията на лодката.

* * *

Като че ли да се подиграе с усилията ми, наистина повя лек ветрец, мокър бриз се вмъкна в килията — отначало с шумолене, после с вой, през пантите на вратата, през пукнатините в стените... ала... всъщност къде изчезнаха стените? Нито бяха там, където трябваше да бъдат, нито пък бяха толкова солидни, колкото преди.

Надигащият се бриз повдигна разръфания край на Мерлиновото наметало и прати малки вълнички под тъканта. Дори усещах вълните под мен, макар и да беше само польх. И тогава изведнъж той рязко се превърна в истински, силен вятър.

Наметалото се изпълзна изпод нас, подскочи и се превърна в платно, прикрепено към една внезапно станала толкова истинска и толкова твърда мачта. По неведом начин утъпканата пръст на пода в килията се бе превърнала в дъски.

Двойката стражи, които миг по-рано стояха пред вратата и се присмиваха на Хакон заради малкото му ножче, очаквайки с нетърпение да се сбият с него, за да си направят веселото, бяха престанали да се смеят и бяха изчезнали. Не зная какво точно са видели и почувствуващи, докато са гледали, нито пък какво са докладвали на господарите си, но във внезапния писък на Мерлиновия вятър смехът им изведнъж бе преминал в тревожен вик.

Гънките на онова, което преди бе опърпано наметало, а сега се бе разраснало до размерите и плътността на платно за малка лодка,

плющаха във вятъра, идващ от никъде, удряха и разгонваха хората, които ни препречваха пътя.

Махайте се от пътя ни! Вълните подхвърляха и подмятаха нашата малка ладия.

Каменните стени на килията започнаха да се отдръпват — отначало бавно, после все по-бързо. Таванът вече се бе издигнал толкова далеч нагоре, че не го виждахме. Отнейде се просмука много по-плътен от досегашния мрак и изпълни пространството.

И двамата ми другари си мърмореха и се чудеха. Продължих да стискам ръцете и на двамата, и така ги поведох с мен.

Безкрайно, сякаш цяла епоха, ние плувахме заедно — Вивиан, Хакон и аз. Вълните ни клатеха и люлееха в нашата надеждна лодка наметало, която се бе превърнала по невероятен начин в истински, солиден плавателен съд. Дървените страни на вълшебната ладия се оказаха боядисани в червено, но иначе тя беше толкова обикновена, колкото всяка рибарска лодка, и изглеждаше също толкова безлично. Със сигурност бяхме излезли на открито и плувахме по истински поток, макар и онова, което ни заобикаляше, в по-голямата си част да бе скрито от нощния мрак. По някое време двамата ми спътници пуснаха ръцете ми и когато лодката залитаše, и уж заплашваše да се прекатури, те се вкопчваха в пейките, мачтата и румпела, изникинали кой знае откъде. Плавахме гладко, без опасност да се преобърнем или да потънем, но Хакон и Вивиан се взираха в мен с напрегнато мълчание, и разбрах, че и двамата се страхуват до смърт.

Светът изглеждаше като измит, изтощен, сякаш току-що бе преминала силна гръмотевична буря. В момента не усещах никъде дори и намек за магия.

Измина по-малко от час и нашата лодка полека спря край един разкалян бряг, на ръба на солено тресавище. Веднага се измъкнах и се огледах. По-голямата част от хоризонта бе скрита от облаци и сумрак, не знаехме със сигурност дали бе залез или ранна утрин, дърветата хвърляха висока плътна сянка навътре към брега. В този момент виденията ме бяха напуснали. И все пак знаех, че известно време трябва да продължа по пътя заедно с Хакон и Вивиан, поне достатъчно дълго, за да бъда сигурен, че ще стигнат някое място, където ще бъдат

в относителна безопасност. Щеше да ми се каже какво иска Мерлин от мен по-нататък, когато му дойдеше времето.

Бях оцелял след срещата си с Вортигерн благодарение на сила, до която не би трябвало да имам достъп, и която със сигурност не би могла да принадлежи на десетгодишно дете — и все пак тя бе станала моя.

Тази спасителна сила идваше от стареца под скалата и бе сигурно, че между Мерлин и мен съществува някаква силна връзка.

По какъвто и странен канал да идваше тази сила при мен, бях вече разбрал, че съм започнал да ставам велик магьосник. Не че бих могъл да извърша големите подвизи в нашето бягство без помощта, с която бях дарен чрез наметалото на стареца, но познанието на огромната и безмилостна сила, предвкусването на още по-големи изпитания, през които трябваше да мина, на още по-сложни задачи, които трябваше да изпълня, бе смътно и не ми носеше покой. Защото тази почти божествена сила беше моя и все пак не беше, и аз не знаех от коя орис да се страхувам повече — от това да изгубя силата или от това тя да ме погълне.

Най-накрая усетих, че времето отново потича безопасно, по неизменния си ход, удобно и надеждно, и си отдъхнах, веднага щом се върнах временно отново в положението, в което трябва да слушам Хакон и Вивиан. Наметалото в момента ми внушаваше картина, която според мен изобщо не можеше да ми помогне. Показваше ми как подавам вълшебната дреха на Вивиан, после ѝ обръщам гръб и навлизам в гората.

Когато настойчиво се опитах да извлека повече информация от дара, даден ми от Мерлин, дрехата започна да ми внушава нещо положо и от нищо — само плашещи, ужасни образи. С вик смачках безполезния парцал и го отметнах от себе си — право зад борда на лодката.

Вивиан нададе негодуващ вик. Тя бързо се протегна за наметалото и успя да го улови. После припряно сграби старото платно, изцеди го от водата и се опита да го приглади.

Всички видения — дори и тези в огледалцето на Вивиан — ми бяха отнети, поне засега. Всичко, което знаех, с увереност, която не

можех да си обясня, беше, че ще бъда разделен от другарите си, и то за дълго.

Не чувахме никой да ни преследва. По водата, земята и небето, които отново можехме да виждаме, нямаше никакви следи от ужасната бъркотия и лудост, обхванали лагера на Вортигерн по времето, когато ние бяхме отвлечени на безопасно място. Придвишихме се бавно, после построихме лагер — огън обаче не запалихме — точно на брега и си починахме.

Там, в нощната тъма, времето (но каква продължителност на време би понесъл разумът?) течеше край нас съвсем естествено — но аз ревях със сълзи и ме беше страх, а Вивиан ме прегръщаше и ме люлееше сякаш успокояваше бебе.

XVIII

ХАКОН

Дълго време вярвах, че човек може да свикне на всичко, което не го убива. Към края на фантастичното пътешествие с лодка, което ни отнесе и тримата далеч от лагера на Вортигерн, се бях вкопчил с цялата си решителност в това свое убеждение. Стараех се с всички сили да се приспособя към живот, в който присъстваше нещо толкова чудато, колкото магията. Но с течение на времето — както ще видите — усилията ми излязоха каки-речи толкова успешни, колкото и ако бях някой селянин, живеещ на брега, който се опитва да си построи наколно жилище при бурно вълнение, или пък планински фермер, когото изобщо не го е грижа за спускащата се лавина.

Е, може би съм се справил малко по-добре и от двамата упоменати нещастници. След като бяхме плавали вече час с вълшебната лодка, престанах да посвещавам чак толкова много енергия на това да се дивя що за чудо беше станало, та грубата ни затворническа килия се разпадна, теглилата ни свършиха, телата ни бяха пренесени нанякъде, където беше безопасно, а похитителите ни изпаднаха в пълно объркване. Нито пък си напрягах много мозъка да размишлявам как така толкова бързо се озовахме на този тих и мирен бряг. Но силата на онова, което ни бе спасило, бе така огромна, че да се замаеш. Бях твърдо решен да разбера кой всъщност е този магьосник или бог, дарил малкия Амби с това чудодейно наметало.

„Наметалото ми го даде един старец.“ Това беше всичко, което успях да измъкна от момчето, когато го разпитах за първи път. Това стана на сутринта след вълшебното ни бягство, когато вече можехме да забележим на величествената, естествена слънчева светлина, колко ярка е червената боя на нашата лодчица и колко гладко бе изплувала тя на брега, сред тревите на мочурището с изглед към океанския залив,

току срещу гората. Бе прекрасно утро, един от онези мигове, когато този тъй банален свят изведнъж добива сила, и е почти възможно да повярваш, че не съществуват такива неща като магьосници, магия и човешки жертвоприношения.

Аз обаче не се предавах и продължавах с въпросите.

— Старец, казваш?

— Да.

— Който очевидно е и велик магьосник.

— Да.

— И това е знаменитият старец от скалата, чийто дом се опитахме да защитим. И той наистина е Мерлин, така ли? Мерлин, магьосникът на крал Артур?

— Да. Наистина е той. — Амби ме гледаше право в очите.

— Чух ви и двамата да си говорите за Мерлин вече няколко дни — погледнах и Вивиан — все едно, че е жив. Но всички истории, които някога съм чувал, твърдят, че Мерлин, магьосникът на крал Артур, вече от години е мъртъв или затворен, и то така, че никога да не може да се измъкне.

Отговори ми момчето.

— И крал Вортигерн уж беше мъртъв...

Пренебрегнах нахалния му тон.

— Е, като имаме предвид колко силна бе магията, която усетихме, готов съм да повярвам. Този старец Мерлин се намира някъде надолу в скалите, под оракула, така ли? Някъде по средата между горния и долния вход на пещерата?

— Да.

Изглежда и Вивиан бе любопитна поне колкото мен, което доста ме изненада, тъй като по онова време изобщо не се съмнявах, че тя е жрица на оракула и би трябвало да знае за него също толкова, колкото и останалите. Разколебах се и с въпросите продължи тя.

— Амби, искам да разбера това. Да не би да ни казваш, че Мерлин е жив, здрав, дишаш старец от плът и кръв, който живее вътре в пещерата в тайно помещение?

Амби поклати глава.

— Там няма никакво тайно помещение. Или поне няма такова, достатъчно голямо, че вътре да живее човек. — Момчето млъкна с угрожен вид; опитваше се да намери някакво свирепо обяснение. — Да

бе, жив е, кости, че има, има... — нова пауза, — ама плът и кръв сигурно си няма.

Отново бе мой ред да задавам въпроси.

— Значи искаш да кажеш, че е нещо като ходещ скелет? Виждал ли си го това чудовище?

— Не, не е чудовище. И скелет не е. — Малчуганът пое дълбоко въздух. — За да го видя, ми трябва огледало, а дори и в него не мога да го различа много ясно. Мисля, че само костите му са... Според мен години наред са били там, струпани и закопани в земята, нещо такова. Все едно са го засипали цял куп големи камъни.

Вивиан съчувствено въздъхна.

— Щом виждаш само смлени кости — настоях аз, — как така знаеш, че те са на този старец?

Момчето отново разтърси глава.

— Не виждам нито Мерлин, нито костите му, нито пък каквото и да е там вътре, както виждам тебе например. Виждам го само като видение. Виждам лице с кожа, коса и с всичко останало.

— И откъде знаеш, че онова, което виждаш, е истина?

Изгледа ме с упрек.

— Виденията са най-истинското нещо, което виждам изобщо. Точно те ни измъкнаха от онзи смахнат Вортигерн, нали така? — Той мълкна и ни остави да осъзнаем добре мисълта му. — Пък има и друга причина, поради която съм сигурен, че костите са там: разни хора постоянно ми говорят за тях.

Пропуснах последното покрай ушите си, поне засега.

— И все пак аз искаш да знам: кое те прави толкова сигурен, момчето ми, че тоя старец, тоя магьосник, е наистина Мерлин, магьосникът на крал Артур?

Амби само сви отново рамене. Май бе навлязъл в темата дотолкова, доколкото би се трогнал да навлезе. Вивиан грижливо го обгърна с ръка.

— Остави момчето на мира — рече ми тя с властен глас на жрица.

— Ами хубаво. — Каквito и сили да действаха чрез това хлапе, бях видял достатъчно, че да се въздържам да предизвикам гнева им. Очевидно в някакъв смисъл старецът от скалата си бе напълно жив и действен. И независимо дали наистина беше Мерлин или някой друг

(или нещо друго), нямах никакво желание да му ставам враг. Обаче ми хрумна, че е доста чудно това, че той старец е изbral за свой посредник и чирак никакво си вчерашно дете.

Защо един толкова върховен магьосник бе изbral той хлапешник, никакво си десетгодишно пишлеме, за свой говорител срещу друидите, когато можеше да избере опитен воин като мен? Или пък, ако се изискваха и магически способности, защо не бе изbral Вивиан, пророчицата (по онова време вярвах, че тя наистина е пророчица), следователно — верен служител на собствения му оракул?

Но, както вече казах, нямах много време за чудене. Бягството ни завърши, ала, както често става, щом бе решен един сериозен проблем, пред нас мигом възникнаха други, нови въпроси, които изискваха отговори чрез действие.

Бяхме си почивали на брега не повече от час, когато малкият Амби изведнъж скочи на крака и заяви с твърд тон, че било дошло време той да се отдели от нас с Вивиан. Почти нищо вече не би могло да ме изненада и не ми се щеше да се карам с него. Но Вивиан се обезпокои.

— Защо казваш, че трябва да ни напуснеш, Амби? Къде отиваш?

Момчето сви рамене. Изглеждаше бледо и изтощено, беше се поохлузило, пък и дрехите му съвсем бяха заприличали на парцали. Но всички ние изглеждахме по същия начин, след като едва успяхме да се измъкнем.

Амби рече:

— Отивам там, където ТОЙ иска. Според мен не е много далеч оттук. — И погледна със съмнение през рамо към зелените гори.

— Той ли? — явно момичето разбираше какво става точно толкова, колкото и аз. Значи — Мерлин продължава по никакъв начин да общува с тебе?

— Че кой друг? — намесих се аз със сумтене. И двамата ми спътници впериха очи в мен.

— Да — кимна Амби. — Мерлин, разбира се. — Бях останал с впечатлението, че когато мисли за този човек, чувствата на момчето са същите като към уважаван, ала досаден родител.

— Всичко хубаво — казах на малчугана, достатъчно честно, но не направих никакъв опит да го убеждавам да не тръгва. Макар и да му бях благодарен за помощта, която ни бе оказал чрез него Мерлин —

или онази сила, която твърдеше, че е Мерлин, тогава, пък и сега, предпочитах животът ми да не нагазва много-много в бурното вълнение — за лавината пък да не говорим — на окултните сили, които, изглежда, придвижаваха Амби винаги и навсякъде.

— Благодаря — отговори той сериозно и дойде да се ръкуваме на раздяла. После си размениха последна прегръдка с Вивиан.

— Със сигурност ще се видим пак — чух тихият му глас да мърмори в ухото й. — Така каза старият Мерлин.

— Кога? — попита го нетърпеливо тя.

Момчето сви рамене, прехапа устна, обърна се и тръгна.

— Амби! — извика след него Вивиан. — Забрави вълшебното наметало! — Тя колебливо протегна към него парцаливата дреха.

Амби се извърна, погледна през рамо и измънка:

— Старецът каза то да остане при тебе. Сега не ми трябва, а вас ще ви отведе обратно.

— Чакай! — Беше мой ред да извикам. — Как така обратно? Къде? Пак ли ще се качваме на лодката?

— Не знам. Сега не мога да ви кажа. Сами ще видите.

— Искаш да кажеш, че наметалото ще ни отведе навсякъде, където искаме да отидем?

Хлапакът не отговори, само махна още веднъж, и миг по-късно вече се бе скрил сред дърветата. Мина ми през ума да го догоня и да настоявам за истински отговор на последния си въпрос. Но споменът за силите, които защитаваха момчето, все още бе жив и свеж. Когато е замесена магия, не е срамно за един воин да проявява предпазливост.

Когато дребничката фигура на Амби се загуби от погледа ми, Вивиан и аз се спогледахме.

Момичето заговори първо.

— Ти къде искаш да отидеш, Хакон?

Пред мен неволно, ала настоятелно, изникна видение — нежни сини очи и пшеничена коса.

— Е... — отвърнах, — ако приемем, че магията на стареца — или който всъщност там да отговаря за тези чудеса — ни позволява да избираме, бих искал отново да се върна в седалището на вашия оракул, на всяка цена. — Там бе Джандрий и аз вече се смятах за мистично свързан с някаква съдбовна връзка с нея, а там бях оставил и

съкровища, които може би още можех да спася. Пък и другарите ми също бяха там — ако някой от тях бе успял да оцелее.

Добавих:

— И ако времето, през което ще се придвижваме, отново ще е също тъй безформено и променливо като водата: ще тече ту напред, ту назад като приливите и отливите, бих искал да пристигна час по-скоро, след като тръгнем.

Вивиан замислено кимна.

— И аз искам да се върна при скалата на Мерлин — отбеляза тя, приглади наметалото и го сгъна. После отново го разгъна и го метна връз раменете си сякаш, за да го премери.

— Така и предполагах... — Замълчах. — Ако някой знае истината за оракула, Вивиан, то това си тъкмо ти. А според мен вече и аз съм заслужил правото да я знам. Наистина ли Мерлин, магьосникът на крал Артур, почива там? Или поне неговите кости? Мъртъв ли е, или е под властта на някакво силно заклинание?

Тя се поколеба за миг, после кимна.

— Мъртъв или омагьосан, кое по-точно?

— Не зная, Хакон. Според мен е омагьосан. Не е призрак.

— Струва ми се доста странно това, че ти, жрица на оракула, си толкова несигурна, когато говориш за онази сила, на която служиш.

Тя само ме изгледа.

Свих рамене.

— Както и да е, хайде да се връщаме там, възможно най-бързо.

След като разполагахме с величествената сила, която бе осъществила бягството ни, а и след като видяхме какво безредие и разруха бяха обхванали лагера на врага при потеглянето ни, всъщност не се беспокоях много, че може и да ни преследват. Но преди да тръгнем, май трябваше да прегледаме остатъците от багажа си. И аз, и Вивиан не притежавахме почти нищо, освен дръпните на гърба си, с които се бяхме измъкнали от затворническата килия. Имахме свирепа нужда от храна и оръжие.

Когато отбелязах това, пророчицата се опита да измоли тези нужни ни неща от дара на Мерлин — захвана да търка наметалото, да нарежда и да мърмори над него. Отначало нищо не стана, но след смяна на тактиката тя успя да постигне по-добър резултат. Вивиан уви плътно раменете си с наметалото, както бе навикнал да го носи Амби,

и измърмори със сладък глас, че вижда зад затворените си клепачи цели купища храна и огън, кожи и оръжия.

Махнах обречено с ръка.

— Води тогава, пророчице!

Лека бръчка преряза челото й.

— Хакон, виждам също и трима мъже. Стоят сред всички нужни ни неща и изглеждат много свирепи.

— Светът е пълен със свирепо изглеждащи мъже. Да не би това да значи, че трябва да се крием в скалите като червеи? Води!

Явно нямаше да се качваме пак на лодката, и макар да предпочитах плаването пред похода, изглежда, нямах особен избор. И без това нямаше кой друг да гребе, освен нас, двамата.

Вивиан тръгна към вътрешността на сушата, като от време на време спираше, затваряше очи и се съредоточаваше. Аз я последвах.

След като бях изминал към стотина метра, някакъв импулс ме накара да се извърна и погледнах назад, точно навреме, за да видя как вълшебната ни лодка поема по водата сама. Отнякъде върху нея се бе взел покрит с листа клон — долният му край по някакъв начин се бе забил в дъното й, и той служеше като грубо платно — грубо, ала вършеше работа, нали така и така истинската движеща сила бе магията.

Привлякох вниманието на Вивиан към тази гледка, но тя не каза нищо. Какви ли още чудеса ни очакваха?

Вълшебното парче плат ни водеше през тъмните като нощ земи към едно място, където мириසът на дим ни подсказваше, че някъде недалеч има огън и подслон. Вивиан вървеше през мрака със сигурна крачка, дори и когато очите й бяха затворени, и шепнеше, че наметалото на Мерлин й дава възможност да вижда пътя пред себе си също толкова ясно, колкото и ако беше пладне — и наистина преминахме почти безшумно през гората, като аз я следвах плътно и от време на време й позволявах да ме води за ръка.

Малко по-нататък се натъкнахме на високи дървета, чийто клони бяха позлатени от сиянието на малък огън под тях; самите пламъци бяха заслонени от погледа ни.

Наметалото от известно време бе престанало да ни сочи пътя. След внимателно, добре обмислено разузнаване скоро открихме бивака на тримата мъже — всичките въоръжени и с войнствен вид.

Единият, най-дребният и най-деен наглед, печеше нещо, или поне го прегаряше, и във въздуха се носеше вкусна миризма. Другите двама седяха наблизо и водеха приглушен спор, докато чакаха огладнели да стане вечерята. Като че ли всички бяха забравили, че трябва да бъдат нащрек. След като се промъкнах тайно на двайсетина метра от техния огън, имах възможността да ги огледам и да преценя на какво биха били способни в битка — едно винаги измамно и несигурно предположение. Забелязах също и как са окачили оръжията по себе си и къде в лагера са оставили останалото оръжие.

Най-едрият от тримата, явно водачът, беше и най-приказлив. Той размахваше ръце често, яростно, а гласът му гърмеше, макар и да не говореше толкова силно, че да мога ясно да го чувам.

След като известно време изучавах това трио, и нито видях, нито чух нещо, което да ми подскаже, че наоколо в мрака може да се навърта четвърти или пети, стигнах до извода, че те почти сигурно са разбойници, макар и светът тогава да беше такъв, че не беше много лесно да направиш разлика между разбойниците и доблестните воини. В този случай обаче не бе особено трудно да се определи, защото съвсем скоро караницата им избухна с още по-голяма сила и успяхме да чуем, че се карат за подялбата на плячката от последния обир.

Храната, вероятно също отмъкната от последните им жертви, която насилиците готвеха — мясо, което се въртеше на шиша и никакви питки, които се печаха на плосък камък — миришеше много приятно. Спомних си, че макар и да ни бяха нахранили до насита, когато пристигнахме в лагера на Вортигерн, оттогава насам не бяхме хапнали каки-речи ни залък.

След като се отдръпнахме на няколко метра от предния ни наблюдален пост, спътницата ми и аз намерихме една скътана от светлината на огъня полянка и си проведохме шепнешком съвещание. Вивиан ми каза, че със или без наметалото, тя няма доверие в своите способности да получи онова, от което имахме нужда, чрез магия.

— Наметалото?

Тя се опита отново, после поклати глава. Виденията, които преди ѝ внушаваше вълшебната дреха, вече не ѝ се явяваха, или пък не ѝ показваха нищо, свързано с непосредственото ни положение.

— Тогава ще получим онова, от което се нуждаем, по друг начин — прошепнах ѝ аз.

— Но те са трима! И са въоръжени, а ти не си!

— Още едно неравенство, което трябва да се поправи.

Магията вече беше направила всичко възможно за нас и отговорността за по-нататъшните планове и действия се бе прехвърлила върху мен. Не мога да твърдя, че последвалият изблиг на храброст бе само мое дело, защото и Вивиан изигра храбро много важна роля. Припряно скальпихме план, според който тя трябваше да разсейва жертвите ни, а аз да ги нападна изотзад.

Вивиан свали две-три от дрехите си — не че бяха много — поколеба се и развърза и последната връзка. После застана неподвижно за минута, треперейки, докато заема позиция от противоположната страна на огъня. Тогава моята храбра другарка доближи малкия бивак, преструвайки се на безпомощна жена, чиято единствена дреха бе дългата ѝ златисточервена коса.

За няколкото ни необходими секунди тя успя съвършено да ги заблуди. Загубили ума и дума, мъжете скочиха на крака, всичките опулили очи в една и съща посока. Вивиан ги погледна с изкуителна усмивка.

В този миг аз изскочих иззад един повален пън и нахлух право сред тях. Първите два удара — единият в бъбреците, другият в главата — нанесох на главатаря с дебела тлееща главня, която грабнах от огъня в мига, когато изскочих, докато те седяха гърбом към мен — наблизо край огъня нямаше нито по-едри цепеници, нито оръжия.

С второто замахване с горящата главня повалих най-едрия си противник, а от черепа му из въздуха се пръснаха искри и пепел. Преди обърканите му другарчета да успеят да реагират, вече бях награбил неговия нож.

След като вече държах в ръце истинско оръжие, останалото бе сравнително лесно, макар че този път и враговете ми бяха успели да грабнат оръжие. Задачата стана дори още по-лесна, тъй като спътничката ми не се задоволи само да им отвлича вниманието, а щом една брадва падна на земята, тя веднага я награби и също се нахвърли върху тях. След броени мигове и последният бандит престана да вряска.

След като Вивиан се облече наново и успя да си възвърне присъщата ѝ скромност, доколкото можеше, тя ми помогна да замъкна

труповете на разбойниците извън осветения кръг, който хвърляше огънят. После изядохме тяхното ядене.

След като веднъж бяхме овладели положението, Вивиан се опита да цери със заклинания изгорения ми пръст. Помислих си, че магията ѝ ми помогна мъничко, но съмненията ми отново се засилиха.

След като остави ръката ми на мира, жрицата започна да се моли за убитите — този път призова няколко божества, предполагам, че онова, което стана, май не беше много християнско — и изреди няколко заклинания, за да успокои духовете им. После стъкнахме с момичето наш собствен бивак на около половин миля от техния, в случай че се появят и други разбойници.

Докато вървяхме към мястото на бивака ни, Вивиан и аз постоянно поглеждахме през рамо назад. Когато се опитах да ѝ вдъхна увереност — казах ѝ, че убитите от нас трима души едва ли имат приятели, които да са тръгнали да ни преследват — тя ми отвърна, че не това я тревожело, а все още се беспокояла какво ли би могло да се случи с Амби. Но сега нищо не можеше да се направи за него и спътницата ми бе достатъчно разумна да го осъзнае. Докато продължавахме да вървим, тя се оглеждаше назад все по-рядко и по-рядко. Не се налагаше да я подканям да върви по-бързо. И тя като мен искаше да се върне, колкото може по-скоро, при скалата на Мерлин. Каза, че иска господарят ѝ да я учи на магия. Мисля, че бързаше и защото Амби бе настоял да се върне.

И аз нямах търпение да се срещна с Мерлин — ако наистина това бе името на стареца — отново, и да видя дали той би могъл да бъде достойният господар, за когото копнеех. А ако той не беше, то може би щеше да ме посъветва къде да намеря такъв господар. Освен това аз нямаше къде другаде да отида.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Илейн претегли пистолета на ръка и го оставил на бюрото. В очите ѝ този предмет изглеждаше нелеп и странен, грозен и опасен, но може би сега беше важен за нея. В момента, треперейки от страх и напрежение, макар и сгущена в удобното кресло на началника на охраната, тя с ужас гледаше на малкия еcran на телевизионния

монитор как мъжът с русата брада и придружаващата го малка банда се разпореждат из лабораторията. Очевидно последната тайфа натрапници не бяха забелязали ненабиващите се на очи малки телевизионни камери в горните ъгли на помещението, или пък бяха толкова уверени в собствените си сили, че можеха да си позволяят да не им обръщат внимание.

Когато Илейн се загледа по-внимателно в екрана, забеляза, че в ъгъла на лабораторията й е проснато някакво тяло. Тя веднага разпозна един от придружителите на Моргана. Мъжът лежеше съвсем неподвижно в поза, която изглеждаше крайно неудобна, а нашествениците явно изобщо не му обръщаха внимание; изводът бе неизбежен — човекът беше мъртъв. След малко Илейн осъзна, че същото важеше и за другия придружител на Моргана — той лежеше така, че тялото му бе почти извън обсега на камерите. Всичко, което можеше да види скритият наблюдател от него, беше върхът на черния му ботуш.

Мордред — да, така го наричаха подчинените му — самият Мордред, онзи с русата брада и с трескавия поглед, продължаваше да седи на средното кресло, докато един-двама от помощниците му стояха вдървено в единия край на стаята, като от време на време по неясни команди току притичваха насам-натам. Някаква жена пък нервно шаваше пръсти по копчетата на хипостатора — Илейн едва потисна импулса си да ѝ кресне да престане.

Тези най-нови нападатели не си говореха нито на английски, нито на онзи безименен език, който използваха Моргана и нейните хора. Техният звучеше съвсем различно, но Илейн откри, че го разбира без усилия.

Друг помощник на Мордред — той седеше някъде край отсрешната стена и се явяваше на екрана само от време на време — беше среден на ръст русоляв мъж; едната му ръка липсваше от лакътя надолу. Протезата му бе от последните модели. Мордред го наричаше Трейн — та този Трейн си бе опасал на кръста кобур с пищов, окачен откъм истинската му ръка, както и ножница с дълъг нож в нея. Най-страниното у него — а и той, и другарите му за учудване до един пренебрегваха този факт — беше, че Трейн кървеше; кръвта все побавно и по-бавно капеше от огромните бразди по ръцете и по торса му,

сякаш издълбани от ноктите на див звяр. Дрехите му също бяха разкъсани.

Всеки един от малката банда се обръщаше към главатаря си с „господарю Мордред“, а понякога и с „Ваше Величество“.

Тайната им наблюдателка потръпна.

Тя превключи на друга камера и остана шокирана (дори и след като бе видяла двата трупа), когато съзря огромната котка на Моргана, проснала се мъртва в най-далечния ъгъл на стаята. Главата на звяра бе изкривена под странен ъгъл като че ли някаква сила бе го надвила по мощ и свирепост и му бе извила врата. По трупа имаше и рани от нож.

Трейн отново се беше върнал в своя ъгъл и изобщо не помръдваше на стола. Кръвта му продължаваше да капе по мебелите и по пода.

„Горкото котенце“ — това бе казал Мордред и то прозвуча като мързелива забележка. За миг, когато извърна глава и метна бегъл поглед на погубения звяр, той наистина изглеждаше тъжен.

След това се зачуди на глас къде ли се е дянал Фишър.

Илейн си спомни собствените си опити за общуване с първия си странен посетител, извърна глава и се огледа. Забеляза, че на компютърния еcran пред нея отново има промяна. Последните стихове бяха заменени — слава Богу! — от една-единствена дума:

— ИЛЕЙН?

Тя се метна към клавиатурата и бързо набра в отговор:

— ФИШЪР? КЪДЕ СИ?

ДА. ТУК ФИШЪР. И АЗ СЕ КРИЯ КАТО ТЕБЕ. ЩЕ ТИ ПОМОГНА. ИЗПОЛЗВАЙ КЛАВИАТУРАТА. ТАКА ПО-ТРУДНО НЯКОЙ ЩЕ УСПЕЕ ДА СЕ НАМЕСИ В РАЗГОВОРА НИ.

На телевизионния еcran Илейн виждаше, че и самият Мордред си играе с една от клавиатурите, но беше невъзможно да определи какво точно прави. Започна трескаво да мисли. Как да се увери, че от другата страна в края на краищата е точно Фишър?

След миг тя набра:

— КОГАТО ПРИСТИГНА, ТИ МИ КАЗА НЕЩО ЗА НЯКОГО, КОЙТО БИЛ НЯКЪДЕ, НО АЗ НЕ ТИ ПОВЯРВАХ. КОЙ? КЪДЕ?

— ПОЗДРАВЛЕНИЯ ЗА ДОБРИЯ ТЕСТ, КОЙТО ИЗМИСЛИ.
ОТГОВОРИТЕ СА: КРАЛ АРТУР В ЛИНЕЙКАТА.

Илейн изпусна дълго сдържания си дъх с продължителна въздишка.

— ДОБРЕ. МОЛЯ ТЕ, ПОМОГНИ МИ, АКО МОЖЕШ.

— СКОРО. ИМАШ ЛИ НЯКАКВИ ВЪПРОСИ?

Тя имаше толкова много въпроси, че не знаеше откъде да започне.

— КАКВО ПРАВИ ТУК АРТУР?

— ЧАКА.

— КАКВО ЧАКА? ЗАЩО ТОЧНО ТУК?

— ЧАКА ШАНС ДА БЪДЕ ИЗЛЕКУВАН. АРТУР НЕ Е ЕДИНСТВЕНИЯТ, КОЙТО ИМА НУЖДА ДА БЪДЕ ИЗЛЕКУВАН.

— НЕ РАЗБИРАМ. ТОВА НЕ Е БОЛНИЦА.

— МОЖЕ ДА БЪДЕ ВРАТА КЪМ БОЛНИЦА — ДРЪЖ СЕ! ЩЕ СЕ ОПИТАМ ДА ТИ ПОМОГНА.

Илейн отново погледна телевизионния еcran. Скоро разбра, че и Мордред, и хората му много добре знаят, че Моргана е попаднала в лагера на Вортигерн през холосцената. Не бяха сигурни какво е станало с нея по-нататък, но според Мордред по всяка вероятност тя беше отишла на някакво място на име Логрис (той го произнасяше като „логрейс“), където би могла успешно да се защищава в собствения си замък.

На екрана на Мордред се появи образът на Фишър.

Присъствието на Мордред бе властно. Дори и след като просто възрази, че в края на краищата не бил толкова лош човек, той уплаши Фишър. Илейн го виждаше на екрана вътре в нейния еcran.

Мордред:

— Подозирам, че ако се отърва от тебе, това ще ми навлече повече проблеми, отколкото ще реши.

Образът на Фишър на екрана леко кимна.

— Един въпрос към тебе — предложи Мордред. Прокара двете си ръце в хубавата си къдрава коса като че ли се готвеше да се

съсредоточи. — Какво е станало с всички тия хора, които работят тук, в тази сграда?

— Явно кралица Моргана се е отървала от тях, по един или по друг начин.

— О, така ли? Моите източници предполагат, че един човек е бил оставил тук. Дамата, която работи в стаята, в която се намирам сега. Много е вещества в управлението на тези машини.

— Предполагам, че Моргана може да се е отървала и от нея.

— И аз предполагам. Или пък е възможно въпросната млада жена да се е измъкнала по някакъв начин. Може да се крие или да се опитва да се скрие някъде из сградата. Ти не знаеш нищо, нали, Фишър?

— Възможно е и вече да са я очистили.

— А, едва ли — Мордред отново се почеса по главата. — Сега трябва да решава колко време и енергия да посветя на търсенето ѝ. Тя колко чини?

В този момент Илейн се чувствува неспособна да продължи да гледа и да слуша. Извърна се.

Отново нервно грабна пистолета и го огледа, като внимаваше да не насочва дулото към себе си. Забеляза нещо, което се оказа електронен прицел. Не се ли предполагаше, че трябва да има нещо като предпазител, тъй че проклетата джаджа да не може случайно да гръмне? Всъщност навсякъде по пистолета стърчаха разни копчета и ръччи. Тя внимателно го прибра в личната си чантичка, която висеше на колана ѝ, после отново погледна телевизионния екран. Мордред и Фишър бяха приключили разговора си.

Илейн отново се наведе над клавиатурата, за да се посъветва с Фишър. За късмет съветникът ѝ все още беше във връзка с нея. Посъветва я да потърси нещо като миниатюрен спусък отстрани.

— ДРЪПНИ ГО, ВСЕ ЕДНО НАТИСКАШ СПУСЪК.

Направи го. После набра:

— ДОБРЕ, ГТОВО.

— СЕГА СИ ГТОВА ЗА СТРЕЛБА.

Тя припряно бутна предпазителя обратно на мястото му.

По-готова не можеше и да бъде, помисли си Илейн. Ключовете в чекмеджето на охраната бяха грижливо надписани до един. Тя отдели ключа за вътрешния вход на стаята с генераторите и отново се втурна по тъмния коридор към жужащите генератори — бе уплашена до смърт, ала успя да проникне в стаята.

ХАКОН

Вече казах, че не си губих времето да се чудя на магиите на Мерлин; и все пак силата и уменията, които упражни върху мен, ми направиха сильно впечатление. Неизбежно у мен започна да се утвърждава убеждението, че съдбата или някой могъщ бог, или пък някоя всепомитаща сила е решила, че трябва да изиграя много по-голяма роля на този свят, отколкото бях играл досега. Започнах да се чудя дали пък такива опустошителни удари като загубата на моите хора и на лодката ми не са част от някакъв по-велик план, който накрая ще ме изведе до успех и слава.

След като Вивиан и аз отново тръгнахме на път, този път на собствените си крака, замалко не ѝ се извиних, задето почти насила съм я отвел при Вортигерн и съм подложил на опасност както нея, така и момчето, за което толкова се беспокоеше; но само от гордост не го направих.

Разбира се, беше ме яд на Вортигерн, задето ме бе измамил и бях останал без обещаната награда. Но сега вече имах основателна причина да предполагам, че кралят си е платил за всичко.

Чудех се какво ли ще заварим, като стигнем там, за където бяхме тръгнали. Бях благодарен на стареца от оракула, че успя да организира бягството ни по чудо; и все пак си мислех, че е длъжен да ми оказва възможно най-голяма помощ в отплата, задето съм рискувал живота си и съм жертввал живота на моя екипаж в опит да защитя неговия дом.

Въпреки че гласно изказах желание да стигнем до пещерата час след като сме тръгнали, не мислех, че това би могло да стане. Смятах, че ще се върнем при скалата на Мерлин най-малко след няколко дни и ще открием, че къщата и земите все още са във владение на Комор или

на малък гарнизон от неговата войска. Освен това бях сигурен, че войниците вече са се изнервили достатъчно и ще претърсят пещерата.

Оттук нататък въображението ми нямаше никакво желание да продължава. Въпросът, който наистина ме гризеше, бе: какво ли се е случило с Джандрий? Ами със съкровището? Но онова, което непрекъснато се натрапваше пред очите ми, бяха преди всичко пшеничената коса и сините очи на жената на върховния жрец (каквато все още вярвах, че беше). Не може да се отрече, че такива видения притежават някаква магия. Магия, която няма нищо общо със заклинанията на разни старци, погребани под скалите.

След като бях усетил на гърба си силата на стария Мерлин, упражнявана от голямо разстояние чрез посредник някакво си дете, като нищо си въобразих, че Бран, върховният жрец на този оракул, ще притежава забележителни способности и ще ги използва, за да накаже моето нахлуване в семейство ми живот. И все пак, разбира се, тези работи рядко са толкова прости, колкото може да си помисли човек. Изникващ и друг изнервящ въпрос: защо източникът на една толкова огромна магическа сила е бил принуден да търпи нахлуването на Комор?

Докато пътувахме, все още ми се виеше свят от изобилната магия. Естествено, бях благодарен, че съм оцелял, но сега бях изпаднал в ново положение — човек, който няма нито следовници, нито господар, на когото да бъде предан. След като загубих хората си и „Късата змия“, бях какви-речи напълно откъснат от своята земя и своя народ.

При това положение реших, че за мен е крайно време да избера някой бог и да му предложа своята вярност — отначало най-подходящият кандидат ми се струваше Тор. В миналото въртоглавият бог, размахващ чук, винаги ми бе изглеждал способен да разбере трудностите на един мъж, забъркал се в подобни неща просто защото е мъж. Но после си помислих, че може би е редно да посветя верността си на някой друг бог, тъй като Тор май нямаше нищо общо с неотдавнашното ми чудодейно бягство.

Що се отнася до минаващото време, нашето пътуване от лагера на Вортигерн обратно към скалата на Мерлин скоро стана досущ толкова объркано, колкото и онова в обратната посока. То май продължи също толкова дни, може би три или четири. Не мога да бъда по-точен, защото, също както при предишното ни пътуване, щом светлината и мракът взеха да се редуват много непостоянно, броенето на дните стана безсмислено. Както човек, обзет от силна треска, губи следите на времето, така стояха нещата и с нас.

След като под водачеството на наметалото бяхме извършили дълъг преход по сула между два потока, открихме вълшебната лодка с платното от три клона да ни чака на брега на потока, до който бяхме стигнали.

Когато умората и гладът ни подсказваха, че, грубо казано, сме изминали в път още един ден, спирахме и правехме бивак — за това поне пейзажът бе достатъчно стабилен. Можехме да палим и огън, а понякога успяхме да посъбрем и храна; каквото и да хванехме в ръце, и неговото време започваше да тече според нашето.

Вивиан се зачуди на глас какво ли става с пепелта, която оставяхме след себе си.

Изръмжах, че май си имаме и по-големи дертове от тоя.

Докато пътувахме или си почивахме, започнах да разказвам на Вивиан (все още вярвах, че е жрица, а не никаква си танцьорка на еротични танци... която някога е била послушница, готвеща се да стане християнска монахиня!), че откак се помнех, бях убеден, че съм предопределен за величие. Тя се съгласяваше и прилежно ме слушаше, но беше лесно да се забележи, че мислите й често витаят другаде.

Нощем обикновено лежахме близо един до друг край малкия огън и, разбира се, усещах силно желание да легна с Вивиан. Докато я гледах как се движи наоколо, си я представях без дрехи, в онзи момент, когато бе смаяла и отклонила вниманието на онези нещастни разбойници. Крушението на „Късата змия“ край скалата на Мерлин бе предшествано от дълго, студено пътуване по море, по време на което жените бяха забележителни единствено със своето отсъствие. И все пак донякъде се съобразявах с предполагаемото положение на спътницата си — тя бе посветена за жрица и може би бе дала свещен обет за девственост.

Когато я попитах дали е давала такъв обет, тя мълкна и после отвърна замислено:

— Да, едно време...

Но след като помисли още миг, тя колебливо доуточни, че всъщност поетият от нея обет не бил за вечни времена.

Нямах съмнения — а сега съм повече от уверен, — че Вивиан ме намираше привлекателен. По онова време, когато казвах, че при мен почти винаги е така с жените, това не бяха хвалби. Но все пак, като толкова много други жени, тя се двоумеше. В случая с Вивиан тези съмнения бяха приели формата на нови и нови колебания, на мърморене, че тия креватни истории със сигурност биха ѝ попречили да си прави магиите. За нея магиите бяха нещо важно, основната ѝ грижа.

— Мисля, че не твоята магия ни води, Вивиан, а тази на Мерлин.

Сега тя се посъветва с наметалото, сгъна вълшебната дреха и я сложи настрани.

После, след като отново ме изгледа с преценяващ поглед, тя ми позволи да направя онова, което исках — простря се на земята до огъня и измърмори, че, естествено, не би искала да се караме.

Не ме интересуваше особено какви аргументи е сметнала за важни тази привлекателна млада жена, за да стигне до желания от мен извод. Нито пък бях много изненадан от откритието, че тя май не беше девствена.

Само след минута усетих как очите ми се затварят и започнах да си представям, че мекото тяло, което така приятно мърдаше и стенеше под мен, бе тялото на Джандрий.

XIX

След като изразходвахме страстта си, Вивиан и аз заспахме все така притиснати в здрава прегръдка. След няколко часа се събудихме едновременно край пепелта на огъня от slab, натрапчив звук — всъщност от скърцането на весло на борда на лодка. Два пъти то остро преряза слуха ни през мъглите на ранното утро, а не след дълго го последваха и slab плисък и човешки гласове. Приближаваше малка лодка с неколцина души на борда.

Гнездото от листак, сред което се бяхме сгушили, ни скриваше дотолкова, доколкото бихме се скрили и навсякъде другаде наоколо. Вдигнах глава и стиснах оръжието си, но не направих никакви други движения, освен да се уверя с бърз натиск на дланта си, че и спътницата ми е будна и мълчи. Вивиан се извърна внимателно и погледна натам, накъдето се взирах. Лежахме и мълчахме като трупове, увити в одеялата, които бяхме отмъкнали. Не след дълго видяхме как преминаваме отново ние, такива, каквите бяхме преди. Видяхме се като двама от четиридесета, тръгнали да се срещнат с обречения Вортигерн, а и другите двама ни бяха познати. Когато осъзнахме какво виждаме, така се вцепенихме, че не можехме нито да помръднем, нито да се скрием. В един момент Вивиан вдъхна шумно, сякаш искаше да извика на привиденията. След миг гласът ми се възвърна и — може би глупаво — изкрештях дръзко предизвикателство. Ала по някаква причина нито нашите образи, нито пък тези на придружаващите ги Амби и Гуторм не можеха нито да ни видят, нито да ни чуят.

Вцепенени от шока, лежахме и съзерцавахме как преминава компанията фантом. Лодката заплува нагоре по течението и се изгуби от погледите ни. Измина още време, а ние продължавахме да лежим в гнездото от листак, да гледаме и да се чудим.

— Това бяхме ти и аз!

— И друидът... — тя си пое дъх. — И Амби.

Часове след като лодката бе преминала край нас, усетих, че ме обзema страх, задето съм видял призрака на мъртвия Гуторм. И още по-дълбок страх, че пак ще го видя — но, както става с повечето страхове, това никога не се събудна.

В определен смисъл видението ме потресе по-силно от всички ужаси и чудесии, с които се бяхме сблъскали в лагера на Вортигерн. Смъртта и жертвоприношенията за мен не бяха нищо ново, но призраците бяха нещо друго. Виждах се такъв, какъвто бях тогава, уверен, че мога да накарам крал Вортигерн да mi плати в злато, задето съм му завел момчето магьосник. И уверен, че събитията, които mi предстоят във времето, тепърва ще се решават; а онова мое „аз“, което наблюдаваше, бе много по-мъдро — или поне така си мислех.

Една от най-странныте гледки, която може да съзре човек някога, е да види образа си в естествена големина без огледало.

Объркани от това преживяване, Вивиан и аз станахме и потеглихме наново. Няколко дни поред само вървяхме ли вървяхме, но не ни се случи нищо по-лошо от обичайните, неизбежни неудобства на всяко дълго пътешествие. И все пак нашето пътешествие беше всичко друго, но не и скучно. Ядяхме каквото намерим — разни горски плодове, понякога и гъби, когато на пътя ни се изпречеше лято или есен. А когато ни се изпречеше зима, бързахме, без да спим — само с възможно най-кратки почивки, за да не замръзнем.

Една нощ аз отново исках да легна с Вивиан, но тя ме отряза — рече, че сега наметалото било против и я наказвало с ужасни видения, задето mi се е отдала предишния път. За миг се подразних. Но след няколко часа, тъй като изгледите да видя отново Джандрий се приближаваха все повече, привлекателността на Вивиан пропорционално намаля.

Най-накрая със спътницата mi стигнахме отново до морето. По заповед на виденията, внушавани от наметалото на Мерлин, изтеглихме лодката, която намерихме неотдавна, на една тясна ивица пясък, която ни изглеждаше позната. Бе ранна пролет.

Онова, което видяхме, постепенно потвърди степента на чудото. Докато формите и цветовете на облаците бавно се изменяха, mi се стори, че си спомням приеманите от тях форми; уплаших се (никой

войн не трябва да се срамува, че го е страх от магия или призрак), когато осъзнах, че това е точно онзи залез, чиято помръкваша жарава бе огряла нашето потегляне оттук, а сега приветства пристигането ни със зарево.

После духът ми се ободри. Щом магията на Мерлин чрез някакво непонятно нам завъртане на дните и часовете в обратна посока, наистина ни бе върнала точно в нощта на нашето заминаване, то тогава шансът да заваря съкровището си непокътнато и че все още не са открили в пещерата Джандрий и останалите, неимоверно се увеличаваше.

Вълнението ми нарасна. Като продължавахме да следваме пътя, сочен ни от вълшебното наметало, с Вивиан потеглихме малко преди стънцето да се скрие и за кратко гребахме покрай брега в намерената от нас лодка, по-малка дори и от онази, с която пътувахме на отиване. След около час път теченията и леките вълнички, сред които бяхме навлезли, с опърпани и разпарциливи от дългия път и битките дрехи, с празни отново кореми, ни върнаха при скалата на Мерлин. Навлязохме през ниския вход във влажната пещера само час, дори и по-малко, след като бяхме тръгнали. Приливът все още не бе изпълнил коридора и беше трудно да го видиш от по-далечно разстояние, особено нощем.

Веднага след като влязохме, срещу нас скочи Пресуши шише — бе застъпил на пост. Когато видя кои сме, зяпна от смайване, което след миг се смени с разочарование. Останалите също се измъкнаха от скривалищата си и се стълпиха да ни посрещнат. Съзрях мълчаливия силует на Джандрий, загърнала раменете си с одеяло. Изглеждаше ми някак си по-натежала и не толкова съблазнителна, колкото си я спомнях.

— Да не би да са ви забелязали, когато тръгвахте? — настоятелно попита тя. — Затова ли се връщате?

Бран, с изопнато от тревога лице, излезе от мрачната каменна ниша и взе да ни разпитва.

— Как така се връщате с друга лодка? Какво е станало с Амби и Гуторм? Ами с онези хора в другата лодка?

С Вивиан се спогледахме и всеки от нас започна да обяснява нещо различно. После и двамата отложихме обясненията за по-късно.

Вивиан изписка и това разсея вниманието им. Сега наметалото на Мерлин сякаш мърдаше около раменете й и изведнъж се превърна в гирлянда от цветя. Вгледах се отблизо в цветовете, Вивиан също, но те изглеждаха като най-обикновени листа и цветя — цялата магия бе изчезнала.

Всичко, което открихме в пещерата, потвърждаваше, че сме се върнали при скалата на Мерлин едва час след като бяхме тръгнали. Свещта, която, както си спомних, гореше върху една естествено оформила се маса в пещерата, все още не бе доторяла.

Най-отгоре, върху най-високите пластове скала, където вероятно лежаха погребаните кости на Мерлин, огромните огньове, осветили тръгването ни, още греха ярко като морски фар. Докато приближавахме долния вход на пещерата, бяхме дочули отгоре същите звуци от пиянски пир, които огласяха и заминаването ни.

Когато тръгвахме, бе ми минало през ума, че завоевателят може да има намерение да изгори къщата. Но сега, гледайки от друг ъгъл, си мислех, че не е така — това бяха просто празнични огньове. Или пък може би Комор и неговите магьосници имаха по-добра представа от мен какви чудеса ги чакат тук, долу, и тези пламъци бяха само стражеви огньове, с които искаха да накарат стареца да си стои в мрака на пещерата, само на една ръка разстояние.

Още по-вълнуващо бе, както скоро разбрахме, че Комор още не бе претърсил най-дълбоките подземия на пещерата и той, и хората му все още бяха твърде заети да разглеждат чудесиите, разпръснати из цялата къща. Както скоро разбрахме, вниманието на Прокълнатия било погълнато най-вече от библиотеката.

Освен това по-късно един от нашите подслуша какво си говорят Коморовите воини — сред тях бил пъзнал слух, че в постройките имало скрити ужасени девственици, служителки на култа, които те могели да насилят.

Бран и Джандрий, Мод и Пресуши шише още не бяха успели да се отегчат от това, че са затворени в дълбоки, изолирани скривалища. По време на нашето отсъствие — толкова кратко за тях — те се бяха вкопчили с неуморим инат в надеждата, че Прокълнатия ги е забравил, или пък че няма да бъдат открити, преди Комор и войската му да се

разкарат. А огледът, който направих набързо, потвърди, че чувалите със злато и сребро все още си лежаха в дълбоката дупка, засипани с камъни, там, където ги бяха оставили моите хора.

Воините на Комор, разочаровани, че не бяха открили очакваната тълпа девственици вътре в оракула, бяха решили да изчакат до сутринта и тогава да претърсят пещерата, където според тях се криеше плячката им.

Каквото и да смятахме да правим, нямаше да бягаме по море пак. Лодката, с която се върнахме ние с Вивиан, бе твърде малка, че да побере повече от двама-трима, а друга нямахме.

Бран с всички сили се опитваше да измисли нещо, но на мен ми се струваше, че можем да се надяваме единствено на стареца. И бях решил да се изправя лице в лице с него — или с призрака му, ако стане нужда.

Сега без бой си признавам, че когато непосредствено ми се налагаше да прибягвам до подобна крайна възможност, чувствах определено нежелание да приближавам стареца, който по някакъв тайнствен начин живееше под скалата, тук, на това уединено място за срещи на земята, морето и небето. И все пак се чувствах задължен поне да му благодаря. А след като изразя дължимата му благодарност, бях твърдо решен да го разпитам за определени неща, които само той можеше да ми каже.

* * *

Вивиан не ми предложи да дойде с мен при Мерлин и аз реших, че това е странно поведение за жрица.

Не след дълго награбих няколко свещи и се изкатерих до средата на изкачващия се нагоре коридор, а после навлязох в страничния, в който преди бе изчезнал Амби.

Вчера, както се падаше по тукашното време — а колко неизмеримо отдавна ми се струваше, че се е случило! — бях преценил, когато Амби се стрелна през дупката, че ще е само загуба на време голям човек да се опитва да го преследва. Но сега, когато сам се опитах да вляза със свещ в ръка, кой знае как успях да се промъкна много по-навътре, отколкото очаквах. Сякаш по някакъв чудат начин скалите се приспособяваха към по-едрото ми тяло.

Подозирах, макар и с всички сили да се стараех да не се замислям много-много за това, че бях увит в пашкул от силна магия, пътна като дим. Никога не съм бил особено чувствителен към подобни неща — нечувствителност, която понякога беше предимство, но най-често не беше. Не можех да осъзная присъствието на подобни сили, освен ако въпросната сила не се проявеше открито.

Щом открих тесния проход и стигнах дотам, докъдето можах да се промъкна, без да си раздера дрехите или да се одера, спрях.

След като няколко секунди чуха единствено собственото си дишане и биенето на сърцето си, казах тихо:

— Старче, аз съм Хакон и съм дошъл да ти благодаря. Ако наистина си тук... Тук ли си?

За миг се почувствах глупаво — приказвам шепнешком на някакви си камъни... Но само за миг — после глупавото чувство се смени със страх и почит.

Амби ми бе казал, че за да види Мерлин, му трябва огледало, но аз нямах особено желание да съзерцавам говорещите кости. Всъщност осъзнах, че съм стиснал очи. И все пак в ума ми започна да се очертава лицето на онзи, който ми заговори. Бе лице на старец — сурово, но не и ужасяващо.

— ЗНАМ КОЙ СИ. ТУК СЪМ. — Отговорът дойде с нещо като скърцащ шепот и добих впечатлението, че стига до ушите ми през самата корава скала, а не по въздуха в тесния коридор.

— ТУК СЪМ, ВОЙНИКО — повтори беззвучният глас. — КАКВО ИСКАШ ОТ МЕН?

— Първо искам да ти благодаря за живота си. В лагера на Вортигерн бяха готови да ни убият и тримата.

— ПРИЕМАМ БЛАГОДАРНОСТТА ТИ. НЕЩО ДРУГО?

Разговорът ни продължи и осъзнах, че думите изобщо не стигат до мен през ушите ми. Нито пък минаваха през скалата или по въздуха

— просто изникваха в ума ми. А тонът им, който възприемах, сякаш ги чувах по нормалния начин, бе суров и рязък.

Някъде в дъното на ума ми се въртеше мисълта, че при тази среща с Мерлин честта и личният ми интерес биха изисквали да настоявам да ми се плати за досегашната служба и за погубения живот на моите воини. Но сега, дълбоко под земята, обкръжен от тишина и магия — заловен в потока на времето, присъщо на самите скали, така безкрайно, че ми се струваше, че тук време изобщо не съществува — подобен пазарльк ми изглеждаше невъзпитан. Дори и враждата или приятелството трябаше да почакат. Първо трябаше да поставя много по-важни и основни въпроси.

— Бих желал да знам ти наистина ли си Мерлин — настоях дръзко, с малко по-силен глас.

— АЗ СЪМ И НИКОЙ ДРУГ. КАКВО ИСКАШ ОЩЕ?

Имах впечатлението, че Мерлин ми се гневи студено, а не се сещах за никаква причина за това.

— Ако съм казал или направил нещо, с което съм те обидил, господарю Мерлин, съжалявам. Ако можех да те освободя от твоя затвор, бих го сторил.

— ТОВА Е НЕВЪЗМОЖНО.

— Съжалявам. — После нещо ме подтикна да продължа. — Господарю Мерлин, в лагера на Вортигерн ние срещнахме странни хора, могъщи магьосници.

— ЗНАМ.

— Тези могъщи магьосници бяха дошли според мен от някакъв друг, далечен свят. Чух ги да говорят с момчето Амби. И казаха, че търсят... твоите кости.

Тази новина май никак не го изненада.

НЕ ТРЯБВА ДА ИМ СЕ ПОЗВОЛЯВА ДА ГИ ВЗЕМАТ. ТЕЗИ ЗЛОДЕИ ТРЯБВА ДА БЪДАТ ПРОГОНЕНИ. — Пауза. — КАЗАЛ ЛИ ТИ Е АМБИ, ЧЕ СМЯТАМ ОТНОВО ДА ПОСТРОЯ КАМЕЛОТ?

Това ме изненада много.

— Не.

— ВИЖДАЛ ЛИ СИ БИБЛИОТЕКАТА?

— Да, господарю. Стаята с книгите в твоята къща, нали. Но не ми беше много интересно, знам да чета само десетина думи.

— ТЯ Е СЪЩО И ПРОЗОРЕЦ КЪМ ДРУГИ МЕСТА. И ЗАТОВА ТРЯБВА ДА СЕ ОХРАНЯВА.

Тук разговорът ни прекъсна за известно време — достатъчно, за да си поема дъх пет-шест пъти. Скалите покрай мен бяха толкова тихи, че лесно чувах собственото си непринудено дишане. Наоколо не дишаше никакъв друг бял дроб, освен моя. Някъде в далечината капеше вода — кух, пукащ звук.

— ИМАШ ЛИ НЯКАКВА ДРУГА ПРИЧИНА, ОСВЕН БЛАГОДАРНОСТТА, ДА СЕ ВМЪКНЕШ СЕГА ТУК, СРЕД МОИТЕ КАМЕННИ СТЕНИ?

— Търся си достоен господар — крал, кралица, бог — на който честно и предано да служа. Ако можех да видя лицето ти, о, велики магьоснико, то тогава...

— ИЗОБЩО НЕ ОЧАКВАЙ ДА ГО ВИДИШ. НЕ Е ВЪЗМОЖНО. — Гневът на стареца — сега бях сигурен, че е гняв, и то насочен срещу мен — не стихваше. Но неохотно той го овладяваше.

В ума ми внезапно и неволно изникна образ — сухи кости, човешки скелет, който бавно се превръща в прах под огромните скали. Някъде в дъното се чуваше женски глас и според мен жената се смееше. Когато имам такива видения, знам, че те са резултат единствено на моето въображение, а не на магия, и се напрегнах с всички сили да ги прогоня.

— Ако твоят крал, Артур, бе все още жив — някакъв внезапен подтик ме накара да кажа това — бих се радвал да му предложа своята преданост.

— АРТУР ГО НЯМА — Мерлин отговори бавно и недвусмислено.

След тези думи между нас отново се простря тишина и аз отчаяно се замислих какво да кажа. Най-накрая си поех дъх и рекох наслуки:

— Ако всички истории, в които се разказва колко добър и благороден крал е бил Артур, са истина — не, дори и само половината от тях да бяха нещо повече от приказки за лека нощ — тогава бих приел за чест да седна на неговата кръгла маса.

Последва нова пауза, която ми се видя много по-дълга, а после в затворения коридор като ли лъхна лек бриз.

Но гласът на Мерлин все още идваше до мен, сякаш се изцеждаше от скалата. Отново си помислих, че гневът му вече не е толкова очебиен, макар и да бяхме много далеч от сърдечност.

— ЩЕ ТИ БЪДЕ ОКАЗАНА ПО-ГОЛЯМА ЧЕСТ, ОТКОЛКОТО СИ СИ ПРЕДСТАВЯЛ НЯКОГА, ПИРАТЕ. ТИ НЕ СЪЗНАВАШ ВЕЛИЧИЕТО НА ОНОВА, ЗА КОЕТО С ТАКАВА ЛЕКОТА ПРИКАЗВАШ. И ВСЕ ПАК, ОТ МОЕ СОБСТВЕНО ИМЕ ПРИЕМАМ ПРЕДЛОЖЕНИЕТО ТИ ДА МИ СЛУЖИШ. МОЖЕ ПЪК ТЕПЪРВА ДА ЗАСЛУЖИШ ПРАВОТО ДА СЕДНЕШ НА КРЪГЛАТА МАСА.

— Благодаря, сър. Готов съм да ме подложите на изпитание, за да заслужа това право, както казвате.

Никакъв отговор.

— Сър, казвате, че крал Артур го няма вече. Но всъщност той е все още жив някъде?

— НЕ СИ ГУБИ ВРЕМЕТО В ТРЕВОГИ И ЧУДЕНЕ ЗА ОНЗИ, КОЙТО ГО НЯМА. АКО КАМЕЛОТ БЪДЕ ПОСТРОЕН ОТНОВО, ИМА НЕПОСРЕДСТВЕНИ ЗАДАЧИ, КОИТО ТЕ ЧАКАТ.

Това напълно ме устрояваше; онова, което исках, беше работа за вършене, ясно определени задачи, подходящи за боец, и макар че тогава не казах нищо повече по темата, очаквах могъщият господар магьосник, комуто се бях вrekъл да служа, да ме възнагради хубавичко за извършеното.

Мерлин, очевидно доволен, че съм постъпил на служба при него, не загуби много време, докато ми обясни първата ми задача:

— В ТАЗИ КЪЩА ИМА ОПРЕДЕЛЕНИ НЕЩА, КОИТО ТРЯБВА ДА СЕ ПАЗЯТ ОТ МАЛОУМНИ ЗЛОДЕИ КАТО КОМОР И НЕГОВИТЕ ВОЙНИЦИ. КРЪГЛАТА МАСА Е ВЪТРЕ В КЪЩАТА. И БИБЛИОТЕКАТА — НЕЗАВИСИМО ДАЛИ ТАЗИ СТАЯ ТЕ ИНТЕРЕСУВА ИЛИ НЕ, ТЯ ТРЯБВА ДА БЪДЕ ЗАЩИТАНА. ДОСЕГА ТЕЗИ ЖИЗНЕНОВАЖНИ НЕЩА СА НЕВРЕДИМИ, НО МОЖЕ И ДА НЕ БЪДЕ ВСЕ ТАКА.

— Кръглата маса на Артур! — удивих се аз.

— ВИЖДАЛ СИ Я, В ТЪМНАТА ЗАЛА.

— А, онази. Да, видях я — казах аз, но всъщност едва-едва си спомнях как изглеждаше. — Но тя беше... ами изглеждаше си като най-обикновена маса. Голяма, иначе си беше като другите. — Замълчах за известно време. — Някои от столовете бяха покрити с плат.

— НЕ Е КАТО НИКОЯ ДРУГА. И ЕДИН ОТ СТОЛОВЕТЕ ГО НЯМА — ТРОНЪТ НА РИСКА.

— Простете невежеството ми, господарю Мерлин, ала какво е това?

— Стол, на който може да седне само чист, съвършен рицар, инак биха настанили големи беди. — Мерлин мълкна, после продължи.

— Беда за цялото кралство. Според мен тронът на риска е бил грешка... но понякога, след като се създаде нещо велико с магия, то не може да бъде променено.

— Също като заклинанията, които ви държат заключен тук в скалите, сър. — Вътре в душата си не бях готов да повярвам, че наистина съществуват невъзможни неща.

Мерлин явно нямаше никакво намерение да си говорим за личните му проблеми.

— ПЪРВО — ТРЯБВА ДА ПАЗИШ НАЙ-ЖИЗНЕНОВАЖНИТЕ НЕЩА В КЪЩАТА, МАСАТА, СТОЛОВЕТЕ КРАЙ НЕЯ И БИБЛИОТЕКАТА. ПОСЛЕ — КОМОР И НЕГОВАТА ПАПЛАЧ ТРЯБВА ДА БЪДАТ РАЗКАРАНИ ОТТУК, И ТО БЕЗ ДА СЕ ГУБИ ПОВЕЧЕ ВРЕМЕ.

Старият Мерлин говореше със спокойна решителност, която успя да събуди отклик в сърцето ми.

Говореше за подвиг като този да прогониш цяла войска сякаш по-просто нещо не съществуваше. И аз се зачудих — щом е така, защо на Комор и на неговата паплач бе позволено да изтребят моите хора и да нахлюят в къщата. Но засега не възразих. Хрумна ми нещо в наше предимство.

— Тъй като той е сигурен, че е победил, може и да е лесно да го хванем неподготвен.

— ЧУДЕСНО! ЗА ДА СИ СПЕЧЕЛИ МЯСТО НА КРЪГЛАТА МАСА, ЕДИН ВОИН ТРЯБВА ДА Е СПОСОБЕН ДА ИЗМИСЛЯ ПЛАНОВЕ ЗА НАПАДЕНИЕ.

— Ала, господарю Мерлин, щом се налага да прогоня цяла войска — изтъкнах аз — на мене ще ми трябва значителен брой воини, които да командвам. Ако имах поне стотина викинги подръка, на половината на Коморовите хора, щях да се захвана с тази работа без капка съмнение в победата си.

Точно над главата ми се пропука една скала, сякаш бе ударена с гигантски чук. Неволно трепнах. Гневът на Мерлин отново забушува.

— ПРОКЛЕТА ДА Е ТВОЯТА ПЛАХОСТ! НИКАКВИ СТО ДУШИ НЯМА ДА КОМАНДВАШ! ДОРИ И ДЕСЕТ ДУШИ НЯМА ДА КОМАНДВАШ! — И след като Мерлин бе мъкнал, близката скала продължи да се пропуква, сякаш се бяха сблъскали два големи камъка, или пък цялата грамада се готвеше да се срути връз главата ми.

Но щом Мерлин ме обвини в плахост, лицето ми пламна, и този път дори не трепнах.

— А кого ще предвождам тогава? — настоях аз. Тонът ми вече не бе чак дотам уважителен.

Мерлин не отговори директно на въпроса ми. Каза ми само, че има и някой друг, с когото би било добре да се срещна, преди да се опитаме да правим каквото и да било.

— Но кой е той, господарю мой?

Ала Мерлин ми каза само кога и къде да очаквам среща с този нов човек, който щял да пристигне скоро в имението. Не се и опита да ми каже кого трябва да чакам. Сега разбирам, че тази потайност е била добра идея. Макар че вече постепенно бях започнал да свиквам с разните чудеса и му се бях заклел във вярност, ако старецът ми бе казал за кого става въпрос, никога нямаше да му повярвам.

XX

На следващата сутрин зората ме завари буден. След като бях спал само няколко часа, отново излязох навън. Когато се измъкнах от горния вход на пещерата, нито един враг не се оказа наблизо и аз предпазливо се промъкнах към купчина камъни само на няколко крачки от мен — от това скромно възвишение можех да наблюдавам къщата, на хвърлей камък разстояние оттук. Дали само чист късмет ме накара да избера това място, или пък до него ме бе довело нечие недоловимо влияние, но аз бях в прекрасна позиция да стана свидетел на пристигането на човека, когото Мерлин ми бе казал да очаквам.

През портата влезе тънък, тъмен и сърбен силует и закуцука напред храбро и енергично — май се гласеше да проси милостиня от хора, които едва ли щяха да му я дадат. Сега Комор командваше в къщата, но порталът бе все така доверчиво — или може би глупашки — отворен, както го бяха държали и предишните тайнствени собственици. Наклонената повърхност на дъбовата врата, покрита с бронз, отразяваше лъчите на току-що изгрялото слънце и мяташе към мен отблъсъци.

Логично беше, че няма начин да бъда сигурен, че този странник, вероятно слабоумен, е точно човекът, когото ми бе казано да очаквам, и все пак по някакъв начин го знаех. Този безочлив просяк отново и отново притегляше погледа ми — а той дръзко заговаряше наред и войници, и кибици, докато се движеше сред тях и се подпираще на дървена тояга, протегнал умолително оръфията си шапка. Не мога да кажа дали всъщност някой от враговете ни пусна нещо в нея. Мършавата, изкривена фигура бавно обиколи къщата и явно дръзна дори да влезе вътре — известно време не се мяркаше никакъв, но после се появи сред скалите по средата на пътеката, която изкачваше хълма, много по-близо до мен.

Лек шум зад мен ме накара да се извърна на пета; бе само Вивиан, която също бе излязла навън. Тя застана мълчаливо до мен и двамата се втренчихме предпазливо към къщата.

Неколцина Коморови войници, било от садизъм, или просто защото бяха в игриво настроение, се опитаха да забавят просяка, като си правеха шегички с него, но после нещо явно ги бе накарало да променят решението си. Какво точно стана, не ни беше ясно. Имах чувството, че щом фигурата на просяка изчезна от погледите им, те мигом забравиха, че е бил сред тях.

След като обиколи къщата — държеше се като някой, който иска да огледа положението — той пое към нас. Когато минаваше през групи войници, те сякаш се дърпаха сами от пътя му, без да го поглеждат, като явно съзнаваха присъствието му.

Уродливият просяк хвърли поглед към нас, и аз за малко да се оттегля обратно в пещерата, но Вивиан ме хвана за ръката и ме задържа. Докато гледаше приближаващия човек, на лицето й се изписа странен израз.

Като напредваше и се подпираше на тоягата, той отново хвърли поглед в наша посока. Стори ми се, че се усмихва. Без колебание той продължи, куцукайки, и се доближаваше до нас с Вивиан. Щом стигна на двайсетина метра от нас, усилено замаха с ръце, като ни сочеше, че трябва да се върнем към пещерата.

Реших да предизвикам странния новодошъл, но още преди думите да се откъснат от устните ми, фигурата рязко и драстично се промени току пред очите ми. Чух как Вивиан извика от изумление.

Каква част от маскировката му бе магия, а каква — дело на най-обикновен оствър ум, не личеше от пръв поглед, поне за мен. Но образът на отблъскващия, вероятно прокажен просяк падна и новодошлият се превърна в синеок, голобрад момък, среден на ръст и с набито тяло. Той положи едрата си лява длан — на единия си пръст носеше златен пръстен с топъл, дружелюбен жест върху скалата, горедолу на трийсетина метра над мястото, където бе затрупан старецът. Този младеж ми изглеждаше познат — походката му, погледът му, които не можах да позная веднага... и тогава ми просветна невероятната истина.

Очите му срещнаха погледа на Вивиан. Скоро пролича ясно, че никой от двамата не може да откъсне очи от другия.

— Позна ли ме, Вивиан?

Юношата — точно такъв си беше, нали и брада още не му бе поникнала — имаше дълбок, плътен глас. Сега бе изправил рамене и бе дръпнал качулката си назад — отдолу се показа бледо лице, не точно красиво. Нито една от чертите му не беше наистина неправилна, но сборът им даваше нещо съвсем извън обичайното. Изразът му със сигурност не беше нито израз на воин, нито на селянин, а по-скоро на човек, който най-вероятно е свещеник или учен и не се показва много често на слънце. Тъмната му гъста коса леко се къдреше над челото.

Когато тя не отговори, непознатият сграбчи ремъчето, висящо на врата му, и измъкна от дрехата си окаченото на него дребно нещо. Амулетът му представляше малък кръст от рог или от потъмняла слонова кост и на мен ми се стори, че съм го виждал и преди.

Очите на момичето се разшириха и за миг тя загуби и ума, и дума. После мисълта ѝ изригна навън:

— Амби?!

Той кимна сериозно.

— Да, така си свикнала да ме наричаш. Вече от години никой не ме е наричал така, но щом ти харесва, продължавай.

Аз може би не бях толкова изненадан, колкото Вивиан, тъй като загадъчното предупреждение на Мерлин все още бе свежо в паметта ми. Тя бе толкова смаяна, че бе загубила дар слово, и ѝ бе необходима поне цяла минута, за да се убеди, че между десетгодишния хлапак, с когото се бе разделила толкова скоро — само преди ден по тукашното време — и този младеж на нейните години съществува тясна връзка.

Беше толкова поразена, че забрави, че трябва да се преструва на каквото и да било.

— Ама... ама... ама ти... ама как?!

— Всъщност не мога да ти обясня, не зная откъде да започна — бледият юноша седна до нея и след колебание, почти недоловимо, хвана изгорената ѝ от слънцето загрубяла ръка. — Преживях цели пет години, откакто те видях за последен път.

Убедих се по-бързо и от Вивиан, че това е Амби, пораснал с пет години. Имах повече опит на този свят от нея, макар и да не познавах толкова магиите, и бях по-готов от нея да повярвам, че човек, когото бях познавал, може да претърпи такова невероятно преобръжение.

За да се уверя, че съм схванал фактите възможно най-добре, попитах новодошлия:

— Ти наистина ли така изглеждаш?

Без съмнение, тъй като току-що бяхме станали свидетели на едно преображение, въпросът можеше да се тълкува по много повече от един начин. Но младежът веднага схвана какво искам да му кажа и изглеждаше благодарен, задето съм го разбрали.

— Да, сега наистина изглеждам така. Само преди няколко дни — по вашето време — наистина бях момченце.

— И с какво име трябва да те наричам сега?

Преди да успее да отговори, Вивиан, съвсем объркана, го прекъсна:

— Къде беше?!

Отговорът май се оказа мъчничък за него. След неколкоминутна борба младежът заобяснява:

— През по-голямата част не бях далеч от времето и мястото, където се разделих с теб и Хакон. Май си спомням, че ти обяснявах, че ще стане така.

Момичето отново онемя. Пак беше мой ред да продължа с въпросите.

— Искаш да кажеш, че откакто се разделихме, си живял по... във времето на Вортигерн?

— Да... В това време или във време, близо до него, през повечето от тези пет години. Ако разбираш какво ти казвам, Хакон.

— Не знам дали разбирам, но се опитвам. И какво прави там?

— Предимно учех. Има толкова много за учене... — бързо му омръзна да ме гледа и се обърна към Вивиан. — О, Вив, светът е толкова по-голям, отколкото който и да било от нас е предполагал! Поголям, отколкото всеки от нас би могъл да дръзне да си представи, докато обикаляхме насам-натам с Бран, пеехме песни и правехме фокуси!

Щом чух това, се намръзих, но в този миг никой от двамата млади не ми обръщаше внимание.

Вивиан все още му се чудеше.

— Толкова... толкова си се променил!

Той безпомощно сви рамене.

Но аз бях готов да му повярвам.

— А ти какво би очаквала — попитах я — от едно момче, което е пораснало с пет години?

Точно в този момент Бран и Пресуши шише излязоха от пещерата и се присъединиха към нас. И на двамата им потрябва време да познаят новопристигналия.

— Амби се върна! — извика им радостно Вивиан.

И двамата съвсем се смяяха, когато им обяснихме, че този як младеж, който стоеше край пещерата заедно с нас, е Амби.

Амби ми обеща твърдо, че ще пита стареца за това как да се справим с Комор и какво смята да прави, ако изобщо смята нещо да прави, с оцелелите в пещерата. После ни напусна за известно време. Каза, че му е нужно да си поговори с Мерлин насаме.

Предложих да го придружа поне донякъде. Докато слизахме по толкова познатата ни сега пътека, му разказах какво съм се договорил с Мерлин. Той изказа предпазливо одобрение, все едно че отговорността за това бе негова.

На свой ред Амби нерешително заговори за Вивиан и за разни други неща. Попита ме колебливо дали ни се е случило нещо важно, докато сме се връщали с нея от Стоунхендж към скалата на Мерлин.

— Успяхме да се опазим живи, макар и да срещнахме опасности. Това си е направо постижение. Между другото, благодаря ти за наметалото. Много ни помогна.

Той небрежно махна с ръка.

— На стареца трябва да благодариш.

— Вече го направих. Но той май не ме обича много-много.

Момъкът примига насреща ми, но не каза нищо. Разделихме се там, където пътеката се раздvoяваше, и Амби с решителен вид потъна в коридорчето, водещо към стареца. В мътната зеленикова светлина ми се стори, че скалите лекичко се разделиха и го пуснаха вътре.

Когато той се изгуби от погледа ми, аз слязох към дъното на пещерата и зачаках заповеди. Всеки път, когато видех жената на Бран, ми се искаше да я виждам отново и отново. А този път имах надежда да успея да я видя в отсъствието на съпруга ѝ.

Бях доволен, че намерих Джандрий сама. Тя ме поздрави с обичайната си дружелюбна ведрост и ме увери, че е добре — както и

нейният мъж, и детето й. По тукашното време Вивиан, Амби и аз бяхме отсъствали едва за кратко, време, съвсем недостатъчно, за да се свършат мижавите запаси от храна в скривалището.

— Между нас, лейди Джандрий, има нещо, за което още не сме разговаряли.

Тя се изчерви и сведе очи, но не можеше да отрече онова, което казах, нито пък искаше да се преструва, че не разбира за какво говоря. След малко погледите ни отново се срещнаха.

— Аз съм омъжена жена, Хакон. Имам и детенце, за което трябва да се грижа. — Тя притисна бебето до гърдите си и с това ме накара да забележа присъствието му. После добави пламенно: — Мъжът ми е добър човек и аз го обичам!

— Знам, че всичко това е вярно, милейди. Но когато те погледна, то няма никакво значение. А когато ти ме погледнеш така, както току-що ме погледна, напълно го забравям.

Докато казвах това, се усетих, че си вярвам.

— И аз го забравям — прошепна тя.

Бих я взел в прегръдките си, но вече чуха, че мъжът ѝ и другите се връщат.

— Наистина заминахме — съобщих на хората на Бран, щом се скучиха край мен и ме помолиха да им обясня онова, което на тях им изглеждаше като нашия провален поход към лагера на Вортигерн. — А сега се върнахме.

Очевидно Бран и Джандрий нищо не разбираха, но в момента не бях в настроение да се впускам в обяснения.

Попитаха ме какво е станало с Рогатия.

— Гарантирам ви — ако нещо може да се гарантира в това тресавище от магия, в което сме затънали, — че друидът няма да се върне.

— Ами Амби? Този млад мъж, който току-що пристигна, наистина ли е... наистина ли е...

— Наистина е той. Точно сега разговаря със стареца сред скалите. Ако искате още обяснения, питайте някой от тях двамата. На мен не ми е по силите да ви ги дам.

Бран ме погледна, поклати глава и въздъхна.

— Където и да сте били с Вивиан, не можахте ли да довлечете някоя свястна лодка?

— Ако онова, което ми разправя старецът от скалите е вярно, а пък аз съм склонен да му вярвам, лодка изобщо няма да ни потрябва.

Стори ми се, че разговорът между Амби и стареца се проточи зловещо дълго. Той се върна при нас бледен, ала решителен, и ни представи общ план как да изпъдим войската на Комор, уверен, че ще успеем. Искаше да говори с всички нас, особено с Бран.

Не след дълго към нас се присъедини и Пресуши шише, който още не беше видял толкоз магия, колкото бях видял аз, и който, доколкото знаех, никога не бе се опитвал да провре мощното си тяло в тясното коридорче, водещо към костите на Мерлин. Затова бе започнал да развива някаква теория, че онзи, който ни се явяваше в облика на стареца — независимо дали беше истинският Мерлин или някой самозванец — всъщност наистина се крие сред скалите, ала си е съвсем от плът и кръв, и хитро-хитро се е потулил чрез магия или просто чрез някой фокус в някоя вътрешна част на подземния лабиринт.

Амби със спокоен и уверен тон съобщи на нашето малко събрание, че ни предстои да изпъдим войската на Комор от къщата и нейните територии. Да се отървем от тях бе необходимо, за да опазим кръглата маса на Артур и библиотеката на Мерлин — и двете се намираха в имението.

Всички ние, естествено, бяхме доволни от идеята да изгоним Комор и войската му от крепостта. Проблемът беше, че не ни беше лесно да повярваме, че можем да го направим. Разбира се, не ми бяха останали никакви бойци, с които да се опитам да разчистя тази напаст. Помислих си, че ако можеше да се срещнем с Комор на четири очи, по мъжки, скоро бих могъл да уредя въпроса по някакъв начин, но май нямаше изгледи това да стане, меко казано.

Все пак заповедите си бяха заповеди, а аз имах непоклатимо доверие в Мерлин. Хвърлих меча и ножа, които бях подbral в лагера на разбойниците — те вече нищо не чинеха, острието на ножа бе

започнало да се измъква от дръжката и вече доста се беше поизтъпило — и взех да прехвърлям струпаните в пещерата оръжия и да си избирам необходимото ми въоръжение. Имаше прекрасен избор. Докато обикалях, усещах как у мен се надига яростен гняв, насочен към Комор и войската му. И във въображението ми се мяркаха Ивалд и други берсерки, които бях срещал в Северните земи. Онова, което виждах, не увеличаваше гнева ми, а по-скоро го поддържаше.

Искрено бях приел стария Мерлин за свой единствен господар, но в ума си и в сърцето си, макар че тогава не го съзнавах, все още търсех нещо по-голямо — някой бог. Нещо у мен упорито се бе вкопчило в идеята, че на боговете може повече да се разчита и че те са не само по-могъщи от хората. Исках бог, който би ми служил също толкова добре, колкото и аз бих се старал да му служа. Исках да си избера полезен за мен бог, също както си избирах оръжие.

Ако Вотан би поискал да ме избере за свой следовник...

Подобен избор, подобно приемане, разбира се, би било велика чест, чест, за която мнозина воини от Севера — пък и навсякъде другаде — бяха готови да убиват или да умрат. Такова предложение не се правеше на всеки.

Мъжете често говореха каквото им падне за берсерките. Когато предстоеше дуел или битка, някои хора разиграваха доста добри представления, като гримасничеха, скърцаха със зъби и ръмжаха като зверове и се опитваха да ужасят противника дотолкова, че той безпомощно да побегне. Но въпреки това не можеше да видиш често истинска берсеркова лудост.

В едно нещо бях сигурен, в името на всички богове — и то беше, че когато Ивалд участва в битката на стената, всъщност не той се би с врага.

В мечтите си виждах — човек, като ме погледне, не би ме помислил за мечтател, но иначе си имам тая склонност — как някой ден бардове възпяват в саги подвизите на Хакон Гордия, Хакон Храбрия.

Хакон берсеркът? Почти безгласно, аз произнесох тези думи. Също като прекрасните жени с лоша слава, тази фраза притежаваше мрачна привлекателност, а и по онова време от нея лъхаше увереност, че ни чакат беди и нещастия.

Междувременно Бран, който още не бе разговарял насаме със стареца, продължаваше да крои самостоятелни планове като че ли благополучието на останалите все още зависеше от него. Кроеше ги на глас — за добро или за лошо, това си беше негов стар навик, и си беше съвсем естествено хора, явно несвързани с другого да приемат неговото водачество. Освен това той ме помоли за съвет, тъй като ме смяташе за много сведущ по въпроса — какъв според мен бил най-добрият начин да отведе малкото си семейство на безопасно място.

Дали Бран подозира какви чувства ме обземат, щом погледна Джандрий, която сега не изглеждаше толкова хубава, колкото би могла да бъде, защото съвсем скоро беше родила. Но гърдите й бяха едри и пълни с мляко и моето въображение неволно й връщаše девствената жизненост и грация.

Веднъж-дваж в присъствието и на двамата се извръщах внезапно и поглеждах остро Бран — но независимо дали той ме гледаше или не, лицето му с нищо не издаваше, че подозира какви чувства тая към жена му.

Амби, Вивиан и аз убедихме Бран, че никъде не е безопасно, освен ако не спечелим битката, за която настояваше Мерлин, и прогоним врага далеч от крепостта.

Бран, Пресуши шише и аз щяхме да ударим противника по най-традиционнния и банален начин — оръжието щяхме да си изберем от значителния оръжеен запас на къщата. В същото време голобрадият млад помощник на Мерлин щеше да се бие зад гърба ни, въоръжен с вълшебни сили, които според мен щяха да му бъдат внушавани от стареца. Амби ни каза, че имал намерение да изпрати странни и мощни видения срещу нападащите войници, като по този начин ги разсея и ужаси. След всичко, което бях видял досега, бях готов да повярвам на стареца, че всеки негов опит да внуши ужас е успешен.

Но Пресуши шише изглежда не беше много впечатлен. Разбира се, той не бе виждал истинските чудеса, приджушили бягството ни от лагера на Вортигерн, а и се съмнявам, че наистина вярваше, че момъкът пред него е Амби.

— Видения ли, казваш? За да изплашат тия, дето ни изгониха от стената, бая силнички видения ще трябва да са.

Бледият юноша кимна спокойно.

— Ще бъдат.

— Щом тогава не устояхме на войската на Комор — рече Пресуши шише и думите му прозвучаха съвсем разумно, — когато разполагахме почти с двайсет човека и предимство в позицията, как ще ги победим сега, като сме само четириима?

— Сега предимството на изненадата е на наша страна — отвърнах аз. — Но има и още по-важно нещо — господарят Мерлин е с нас.

— Мерлин, Мерлин, все тоя Мерлин — измърмори раздразнено набитият мъж. После му хрумна, че май не е много добре да дава израз на раздразнението си и хвърли поглед през рамо. — Не че изпитвам неуважение, но...

— Вярвай — посъветвах го аз, — в стареца от скалите. В този несигурен свят вече се доказа, че човек може твърдо да се осланя на вярата си в костите на Мерлин.

— Мъдро говори Хакон — обади се Амби. — Освен това вчера, когато Комор ни победи тук и успя да превземе стената, аз бях само дете. Сега съм нещо много повече.

— Ти беше едва дете, когато успя да организираш бягството ни от Вортигерн — вметнах аз.

— Онова не го направих аз, Хакон. Тогава бях само канал за силата на стареца.

— А сега си нещо повече?

— Сега мога ДА БЪДА нещо повече, когато той не участва.

Примигах насреща му.

— Не разбирам...

Пресуши шише, усетил се съвсем в небрано лозе и отново загубил и ума, и дума, бе зяпнал и местеше изцъклен поглед от единия към другия.

Юношата се отнасяше към мен с определено уважение, но все пак и донякъде със съмнение. После му пролича, че най-накрая е взел решение — щеше да се опита да ми обясни.

— Хакон, приемаш ли, че аз и малкото момченце, което наричахте Амби, сме един и същи човек?

Кимнах бавно.

— След всичко, което видях, не мога много да се съмнявам в това, колкото и странно да изглежда то. Малките момченца растат. В твоя случай само скоростта е поразителна. Между другото, преди малко те попитах как да те наричам сега? Май детското ти име вече не ти подхожда.

— След миг, Хакон, ще говорим и за имена. Но първо — моля те, имай търпение — първо, как ще го приемеш, ако ти кажа, че старецът от скалите, който наистина е Мерлин, съществува и под други форми, в други тела?

— Не зная до какви граници може да достигне такъв магьосник.

— Да, разбира се. — За миг юношата захапа замислено безбрадата си долна устна. — Онова, което се опитвам да ти обясня, е, че наистина всички тези живи тела са Мерлин — на различна възраст, и че те могат по странен начин да пътуват във времето, но не може две от тях да бъдат едновременно на едно и също място. Или поне подобре е да не се събират, защото става много опасно. Всъщност е опасно две тела на Мерлин да се приближат дори на миля или на час едно от друго, защото... защото ако това стане, ще настанат големи поразии.

Помислих си, че нещичко започва да ми просветва, но то се губеше сред мрачни бездни. Сигурно лицето ми този път бе приело същия малоумен израз като на Пресуши шише.

Амби неохотно забеляза това и въздъхна. Но не искаше още да се предава.

— Скритите, погребаните кости, които също осигуряват присъствието на Мерлин... с тях е по-безопасно. Възможностите им за действие са доста ограничени. Връзката с живота, която осигуряват те на Мерлин, е много тънка. Ето защо по-живите тела на Мерлин могат — едно по едно — да се приближават до костите. В този смисъл Мерлин може да се среща и да говори със самия себе си.

— Да?

Той ме погледна в очите и видях как лицето му се намръщи. После въздъхна.

— Хакон, сега не мога да ти го обясня докрай.

Вивиан в ролята си на жрица се присъедини към нашия разговор и повдигна въпроса защо старецът никога не я е викал да си поговорят

насаме.

Тя каза:

— Знам, че е там, усещам присъствието му. И се предполага, че трябва да му служа. Бих искала и да ме учи на магии. Но никога не ми се удава да поговоря с него.

— Ще поговориш, Вив — рече ѝ Амби.

— Така ли? Откъде го знаеш?

— От собствените си разговори с него.

— Наистина ли?

— Да.

Младата жена все още имаше съмнения.

— КОГА ще се срещне с мен? Ще ме научи ли на нещо?

Той въздъхна.

— Още не. Поне не засега, според мен.

— Първо най-важното — обадих се аз. — Кога иска Мерлин да се захващаме с тая освободителна битка?

Амби ме погледна сериозно.

— Скоро, сър Хакон, много скоро. Само след няколко часа.

— И колко време според Мерлин ще продължи славната ни атака?

— Четвърт час трябва да е съвсем достатъчен за битката — увери ме твърдо младежът, който някога беше Амби. — Ако всичко мине гладко.

XXI

Трима здрави мъже — Бран, Пресуши шише и аз — съставляваха войската, която щеше да нападне изневиделица с мечове и копия победната войска на Комор. Естествено, и юношата Амби щеше да се бие на наша страна и успехът ни зависеше изцяло от него, но усилията му щяха да са съсредоточени в друга област, областта на магията и илюзиите.

И все пак все още не разполагах с истински отговор на въпроса защо, щом на наша страна е такава силна магия, изобщо е необходимо физическо нападение, но сметнах, че имам всички основания да се доверя на господаря Мерлин. А и двамата ми въоръжени другари бяха толкова отчаяни, че поради липса на нещо по-добро им оставаше единствено да се уповават на него.

Вече си бях изbral по-добро оръжие, та сега си окачих меча отстрани и си взех от купчината оръжия, които при отстъплението си бяхме домъкнали в пещерата, и подходящо копие. Двамата ми другари, които също разчитаха на обикновените оръжия, трябваше да проверят на мътната и задимена светлина от факлите и от зелените подземни отблъсъци на морето дали остриетата и въоръжението им са във възможно най-добро състояние. Чаках с нетърпение да се докопам отново до прекрасната оръжейна в къщата. Седях с новите си другари по оръжие върху скалите в едно от усойните, сумрачни помещения долу в пещерата, и докато чакахме сигнал за атака, естествено, започнахме да си говорим за военни работи.

По време на разговора у мен се затвърди впечатлението, което се бе създало по-рано, по време на битката върху стената: ако се наложеше върховният жрец Бран да облече броня, той изобщо нямаше да се чуди кое да надене първо — елека или ръкавите, а и хващаще и оглеждаше и мечовете, и копията така, сякаш знае прекрасно какво се прави с тях. Участието му в предишната битка се бе окказало много съществено, и макар че бях твърде зает, за да го наблюдавам, очевидно

той бе оцелял без сериозни рани. Но, разбира се, това могат да постигнат много хора, стига да имат мъничко късмет.

Мисля, че точно в този момент съзнателните ми съмнения относно служителите на оракула се затвърдиха. Бран изглеждаше твърде млад, за да бъде начало на едно толкова важно светилище. А и той, и Вивиан по нищо не приличаха на хората, занимаващи се с окултизъм, които бях срещал.

Пресуши шише опитваше една бойна брадва — забиваше я в един дръвник, някога част от подземния кей. Редеше никакви думи, които звучаха доста учено, затова колко ценни били римските хладни оръжия.

Прекъснах лекцията му, като направих онова, което трябваше да направя по-рано — попитах Бран право в очите:

— Върховни жрецо на оракула, имаш ли опит с оръжията?

— Обучавали са ме като юноша. — Той изгледа остроето си и продължи навъсено. — Ще видиш, че не съм най-добрят нито по сила, нито по умения, ала не съм и безпомощен новак.

Тупнах го здраво по рамото — исках да му вдъхна увереност.

— Горе главата! Очаквам някой ден да умра в битка, Бран. Но мисля, че няма да е нито тази сутрин, нито този следобед.

Той вдигна пясъчните си вежди.

— Ама нали сме само трима...

— В този случай сме напълно достатъчни, за да свършим работа. Тъй казва старецът. И аз, след като от първа ръка съм видял какво може старецът от скалата, съм готов да му повярвам.

— Щом трима души с помощта на магията на Мерлин са достатъчни да победят цяла войска, не виждам защо Мерлин сам не си свърши работата, ами трябва някой да му помага.

— Предполагам, че си има причини.

Бран бе изbral меча, който бе използвал в първата битка.

Огледа със съмнение нащъренбеното острие и отново го пусна на земята.

— Всички ние ли сме предоставили живота си на него? Сигурно, но не искам това да е станало по случайност. Може би е по-добре сам да поговоря с него.

Сега Пресуши шише, чиито съмнения се бяха засилили, също ме погледна неуверено и изсумтя нещо неразбирамо. Прибрах меча в

ножницата и погледнах първо единия си съратник, после другия; и те отвърнаха на погледа ми. Колкото повече опознавах Бран и Пресуши шише, толкова по-малко и двамата ми приличаха на служители на какъвто и да било оракул — не че бях познавал много такива преди.

— Бран...

— Какво има, Хакон?

— Кажи ми наистина ли си върховен жрец, на каквото ще да е?

Пресуши шише се опита да пусне подигравателен смях, ала Бран ме погледна настоятелно в очите и ми даде точно онзи отговор, който очаквах.

— Ти заслужаваш да знаеш истината, Хакон. Не, не съм нито жрец, нито магьосник. И никога не съм бил. Макар че, както виждаш, и оракулът, и съкровищата са си съвсем истински.

— О, признавам, че са истински — мъркнах за миг и се огледах.

— Но къде тогава е върховният жрец, или върховната жрица? Пък и той, или тя, трябва да имат помощници, слуги...

— Не знам! — той направи безпомощен жест. — Вярвай или не, приятелю Хакон. Пристигнахме тук — Джандрий, Пресуши шише и аз, заедно с Мод, с Амби, с Вивиан... и с Ивалд — бягахме, за да отървем кожите. Натъкнахме се на къщата, после на пещерата, но никъде жива душа не се мяркаше.

— Разбирам — отвърнах аз след кратко мълчание. Пред вратата на Мерлин, не се съмнявах, бяха ставали какви ли не чудновати събития. По някакъв начин той бе подредил всичко това в името на някаква своя си цел. — Спомена Вивиан...

— И тя е толкоз жрица, колкото и аз съм жрец. Мисля, че наистина има магически способности, или пък ще ги придобие, ако си намери учител. Не я бива толкова, колкото Амби, но...

В този миг главата на Амби щръкна в малката ни импровизирана оръжейна и обяви, че времето за атака наближава.

Бран се подразни, че го пришпорват и все по-упорито замърмори, че трябва сам да си поговори насаме с Мерлин. Когато поехме към изхода на пещерата, тръгнах редом с него и когато наблизихме страничното коридорче, му го посочих.

— Там трябва да влезеш.

Той поклати глава.

— Какви ги приказваш? Я го гледай какво е тясно! Даже и десетгодишно хлапе не би могло да се провре вътре.

— И все пак точно това е пътят. — Бран ме изгледа така сякаш се чудеше дали да не ме предизвика, че не говоря истината, и аз добавих: — Това е работа на Мерлин, разбира се, както и почти всичко останало тук. Това е единственият страничен коридор по целия път, докато най-накрая стигнеш лабиринта на дъното. Огледай сам пътя, ако се съмняваш.

Той внимателно огледа посочения ми от мене коридор и се опита да се промъкне между скалите, но с каквато и магия да бяха изпълнени, те не се отместиха и на сантиметър заради него. Опита още веднъж и се отказа.

Докато се готвехме да нападнем врага, отново запитах нашия водач юноша:

— Щом сега ще се бием, трябва да изясним кой ще командва.

Младежът отвърна без никакво колебание:

— На бойното поле — ти, Хакон. Разбира се, надявам се, че си съгласен от време на време да получаваш по някой съвет.

— Наистина ли аз ще командвам? Тогава бих казал, че е време да си кажем истинските имена. — Гласът ми бе изпълнен с неловка почит.
— Някога ти бе Амби, но вече не си.

— Много добре, сър Хакон. Сега ме наричай Амброзиус, ако тъй по ти допада.

— Значи Амброзиус. Но може би трябва да кажа господарят Амброзиус. Защото мисля, че твоето име е по-велико от това, дори и да не ти се иска да го кажеш на глас.

Той ме изгледа внимателно, после въздъхна сякаш с облекчение.

— Радвам се, че разбираш... поне отчасти. Разбираш ли, и аз самият далеч не схващам напълно цялата тая работа... искам да кажа, собствения си странен, ужасно объркан живот.

— Аз пък нищичко не вдявам! — това бе Пресуши шише, който местеше присвятия си поглед от единия към другия. Ченето му пак бе увиснало.

— Ще го разбереш, като му дойде времето, приятелю — измънка Амброзиус и отново се обърна към мен. — Хакон, още не съм

заслужил онова име, за което се досещаш. Ето защо не искам да го използвам.

— Тогава нека засега името ти е Амброзиус. Значи, казваш, аз командвам?

Той кимна — въщност почти ми се поклони леко.

— Води!

Това си беше чиста заповед.

Не след дълго Бран, Пресуши шише и аз, до един въоръжени, надянали шлемове и щитове, получихме благословиите и пожеланията за успех на Мод и Джандрий и се изкатерихме с Амби до горния вход на пещерата. Вивиан се влачеше след нас — изпращаше ни.

Минути преди да нападнем, попитах Амброзиус дали ще влезе в битката под облика на просяк (струваше ми се, че дори магьосниците — или дори тъкмо те, нарочно — трябва да се облекат подходящо за случая, щом имат възможност).

— Това няма особено значение, Хакон. Според мен врагът така и така няма да ме вижда.

— А какво ще видят?

— Нещо, което хич няма да им хареса. Но ще пощадя вашите очи от тази гледка.

Двамата ми въоръжени съратници и аз изглеждахме с любопитство голобрадия юноша, а после вперихме погледите си пред него — там сякаш нямаше нищо повече от въздух, но отначало не смогнахме да съзрем въображаемите същества, които някак бе успял да призове и които тъкмо подкарваше напред с пестеливи замахвания на тоягата. Ала Вивиан, която се бе изкачила с нас чак до входа, ме сграбчи за ръката и измърмори, че ги вижда като прозрачни отражения, изкривени от неравната повърхност на тънко стъкло. Преди да започнем истинското настъпление, тя ни съобщи със страхопочитание, шепнешком, че били всичко половин дузина същества, и всяко се извисявало далеч над човешки бой; редом с младежа вървели два дракона и четири още по-чудати създания.

— Едното е като... като дракон, обезобразен от никаква противна болест, с три глави. А има и още едно, то е най-грозно и изобщо няма глава...

— Амброзиус?

— Да, Хакон?

— Предполагам, че ще е добре и въоръжените ти другари да виждат твоите въображаеми същества. Ще ни е от помощ да наблюдаваме вероятната реакция на врага и маневрите му.

След като се поколеба неохотно, той се съгласи. Не направи никакъв жест, нито пък го чух да каже някоя дума, но от този миг нататък шестте ужасни създания се оформиха пред очите ни, макар и телата им да останаха за нас прозрачни като мъгла. Бран отдясно и Пресуши шише отляво заскимтяха, както не подобава на мъже.

След като вече бях видял какво може да сътвори Мерлин, щом иска да уплаши някого, се замислих дали не събърках, като поисках зверовете да са видими и за нас. Но после си рекох, че само страхливец може да трепери от някакви си фантоми.

И тъй, дойде мигът, когато ние — трима воини и един млад магьосник — се огледахме предпазливо за последен път и поехме напред.

Първата ни задача бе да изкараме натрапниците от къщата — старият Мерлин явно бе подчертал пред Амби дори още по-настоятелно, отколкото пред мен, колко важно е да се опазят кръглата маса и библиотеката. Според Амби най-жизненоважно бе да направим така, че Комор да не успее да изнесе нито кръглата маса, нито някой от столовете.

Когато настъплението започна, Амброзиус тръгна напред без броня и без оръжие, ако не смятаме за оръжие дървената му тояга. Тя бе изкривена в горния край и приличаше на овчарска гега; бе висока горе-долу един човешки бой.

След като бе изминал известно време от последния ни набег към повърхността, Комор бе поставил стражи на входа на пещерата — може би бяха забелязали край нея някого от нашите. И тези двама нещастници бяха пъrvите жертви на нашата контраатака. Върхът на копието ми лесно прониза гърлото на единия, а бойната брадва на Пресуши шише почти отнесе главата на другия от раменете му — първата схватка свърши още преди Мерлиновите вълшебни чудовища да излязат на бойното поле.

Стиснал щита си в лява ръка и вдигнал копие в готовност, аз се придвижих напред през скалите и тръгнах към къщата по тясната

пътешка. Напредвахме в мълчание, със сигурна и спокойна крачка. Амбrozиус бе някъде плътно зад нас, а призрачните форми на ужасните ни нечовешки придружители мълчаливо крачеха от двете ни страни.

Когато наближихме на няколко метра до първите пристройки, се мирнаха и първите врагове. А щом ни съзряха, те веднага видяха и чудовищата призраци, подчиняващи се на заповедите на Мерлин. По това как някои от войниците захвърлиха копията си и побягнаха, стана ясно, че те виждат драконите фантоми сякаш са от плът и кръв, и това караше сърцата им да спират. Те чуваха и как скърца земята под огромните им крака и подушваха дъха им. Останалите воини на Комор се вцепениха от паника и не можеха да откъснат очи от вълшебните чудовища за достатъчно дълго време, че да забележат истинските воини с истинското хладно желязо в ръце, които се готвеха мигом да ги посекат.

Острията на мечовете ни вече бяха потънали в кръв. Без никакво колебание ние напредвахме, като пътьом ритахме вратите на пристройките — мимоходом ги прочистихме от шепата смаяни злодеи. Някои от войниците на Комор хвърлиха оръжието си, преди да побегнат, други пък ги отнесоха със себе си, но едва шепица останаха по местата си и се опитаха да се бият. Кръвта на двама-трима се разля върху старите петна в параклиса, а пък един умря в нужника.

След минута-две вече бяхме опустошили и обора и влязохме в къщата през кухнята. Сякаш никой в дома не бе чул крясъците навън и дрънкането на оръжие — никак не ни очакваха. Неколцина от робите на Коморовата войска и разни други лепки, повлекли се с тях, се мотаеха между печката и фурните. Щом нахлухме, те изхвърчаха с писъци от кухнята, а миг по-късно голямата стая се изпълни с дим и пара от гърнетата, разлени по пода и по печката.

Не обърнахме никакво внимание на окаяните роби и слуги, избягали от нас панически, и продължихме.

Минахме през централната зала нания етаж и влязохме в залата с кръглата маса през вратите, които вече бяха отворени — но само за да не открием жива душа вътре. Тежките дървени столове, покрити със сложна дърворезба, не бяха подредени край масата, а

стърчаха навсякъде из залата — един-два дори бяха катурнати върху другите, а трети дори бе покачен върху нея. Безцеремонно ги сбутахме встриани, тъй като търсехме спотаили се сред тях врагове. Нямаше никакъв признак Комор или пък неговите хора да са разбрали каква е истинската природа на тези мебели, макар със сигурност да бяха минали през стаята, търсейки какво да отмъкнат.

Нашите чудовища фантоми също бяха дошли с нас — тропаха и точеха лиги, навеждаха се там, където таванът беше нисък, някои влачеха след себе си дебели уродливи опашки.

Следващата ни спирка бе оръжейната, тъй като смятахме, че там можем да намерим някой укрил се враг, а и защото и тримата искахме да се превъръжим поне частично.

След като припряно награбихме по някое от прекрасните оръжия, складирани там, изкачихме една тясна стълбичка отзад в къщата и стигнахме до библиотеката.

Вратата на библиотеката беше здраво затворена, но когато доближихме, в отговор на заповеден жест на Амброзиус с тоягата, тя рязко се отвори.

Тук бяха се скрили около половин дузина магьосници от тези, които служеха на Комор. Някои бяха жени, други — мъже, а един-двама от мъжете бяха друиди, ако се съди по татуировките и дрехите им. Всичките изглеждаха стреснати и (колко уверен се чувства човек, като го види!) уплашени от това, което се опитваха да вършат по полиците и масите. Но в следващия миг тоягата на Мерлин в ръцете на младия си господар започна да ги размята, както метлата в ръцете на домакинята размята боклука.

Двама-трима войници, които също бяха тук, побягнаха, а други двама, не толкова бързи, паднаха под нашите мечове.

След като вече бяхме влезли в библиотеката, спрях да се поогледам. Натрапниците на Комор бяха омели до шушка няколко полици и сега много свитъци и плоски книги, направени от листи, наред с някои още по-странны предмети, чието предназначение изобщо не ми бе ясно, бяха разпръснати навсякъде, по масите и по пода. Помислих си, че онова, което сме прекъснали, е било систематични опити за вандализъм. Къдрявата пепел в една от най-близките камини предполагаше, че няколко свитъци вече са били изгорени.

— Елате, вижте!

Стаята се беше променила, откакто бях влизал в нея за последен път. Бе се стеснила — според мен неестествено — към края; рафтовете за книги се бяха сбутали по-нагъсто и между тях човек едва се провираше, а най-отзад изкривената стая завършваше със стена, която изглеждаше като направена от плътно стъкло. Зад тази стена — образ, разкривен от стъклото — се виждаше друга стая, на вид твърде далечна, в която се разхождаха странно облечени хора.

Не можех да видя нито един от тях достатъчно добре, че да го позная, ако случайно познавах някой от тях, но мисля, че това не бе трудно за Амброзиус.

Когато се зачудих на странната гледка, юношата ми измърмори:

— Всички библиотеки са всъщност едно и също място, Хакон. Щом разрушиш една, разрухата може да плъзне и по другите.

После ми обясни, че една от задачите, поставена от Мерлин на нашия нападателен отряд, била да запечатаме плътно този коридор. Амброзиус припряно ни накара да струпаме барикада — трупахме на камара цели рафтове с книги. Една от полиците — носехме я ние с Пресуши шише — се строши с величествен рев сякаш рухваше зид — явно не можеше да издържи присъствието на малки материални тежести, които мърдаха и се олюяваха.

Изглежда това ни отне доста време, но всъщност бяхме приключили работата си. Светлината от другия свят, огряваща стаята през стъклена стена, примига и помръкна, и не след дълго библиотеката на Мерлин се превърна отново в най-обикновена стая в къщата, макар и странна наистина.

Когато на връщане отново минахме през библиотеката — след като направихме каквото можахме, за да я подсигурим срещу всякакви разрушителни нахлувания оттук нататък — слязохме по главното стълбище до централната зала трапезария. Там ни чакаха една шепа офицери и воини, късно предупредени за нахлуването ни.

Те се нахвърлиха срещу нас с оръжие, крещейки бойни викове на странен език, и така влязохме в най-сериозната досега схватка. В тази стая нашите три наточени остриета и чудовищата от мъгла, които се виеха край нас и удряха несъществуващите си глави във високия таван, се изправихме срещу почти дузина врагове. Но така бе само в началото. Половината от противниците ни нададоха безмозъчни писъци също като кухненските роби, веднага щом съзряха онova, което

ги караше да виждат младият Амброзиус, и търтиха да бягат. Дори и онези трима, които все пак се осмелиха да влязат в бой, не можаха да помогнат с нищо — бяха ги обзели фаталните, страховити видения, изпратени срещу тях. Когато съсякохме и последния враг в залата, аз се огледах за самия Комор с надежда, че се е нервирал достатъчно, за да се присъедини към военачалниците си, но за мое голямо разочарование не го открих тук.

Щом излязохме отново навън, последва нова схватка в покрития с калдъръм двор, току пред входната врата. Там, когато един-двама от най-храбрите врагове дръзнаха да вдигнат мечове срещу сенките чудовища на младия Амброзиус, се оказа, че те могат да притежават и значителна твърдост. Оръжията и броните на Коморовите воини бяха смазани, плътта им — разкъсана от невидими нокти и зъби. Щом чудовищата добиха плът, те станаха и много по-видими за всички присъстващи. Когато онова безглавото взе да подрипва покрай мен, право да си кажа, замалко и аз да си захвърля оръжието и да подвия опашка.

Обичайно е победителите във всяка битка да се хвалят. Но онова, което осъществихме през онзи ден, всъщност не беше истинска битка, нито схватка даже, а най-обикновен разгром. Изобщо не можеше да се мери с кървавата битка върху стената.

Когато най-накрая разчистихме къщата и двора от врагове и отново можехме да хвърлим поглед отвъд стената, не видяхме ни помен от тела — очевидно гробарският отряд на Коморовата войска се бе справил с разчистването на труповете от предишната битка.

Повечето от моите другари, дошли с мен от Северната земя, разбира се, бяха паднали тук. Очаквах скоро да ги срещна отново във Валхала, някой ден — според мен бе много вероятно този някой ден да дойде много скоро.

Но със сигурност този ден нямаше да е днешният. Не и когато на моя страна се бие онзи, който наричаше сам себе си Амброзиус.

Когато след кратко спиране, за да си поемем дъх, нашата контраатака връхлетя върху портата на къщата и помете в яростна паника неколцината души отпред, видяхме Комор, застанал върху стената, разговарящ за нещо с военачалниците си. Прокълнатия успя

да скочи върху гърба на един кон и да се измъкне. Бе решил, че няма никаква полза да продължава да раздухва паниката сред войските си.

Можехме и да посечем някои от онези, които търчаха пеш, но не ги преследвахме дълго. Не виждах нито слава, нито чест, а със сигурност — и никаква изгода в това победителят да коли хора, захвърлили оръжията и впуснали се в бяг.

— Ела, погледни!

За огромен ужас и смайване на моите другари по оръжие открихме бившия им спътник Трейн — Ивалд, вързан за една пейка в двора, където очевидно бе измъчван, посичан и горен, или от ръката на самия Комор, или по негова заповед. Когато тялото, завързано за импровизираната диба за мъчения, се сгърчи и нададе звук, осъзнахме, че невероятно, ала в него все още се таеше искрица живот. Прясната му кръв все още капеше с ритмично пулсиране в една тъмна локва.

Сега забелязах, че едното око на берсерка наистина бе извадено от стрела — острието и парче от счупеното й стъбло все още стърчаха от черепа му. От очната орбита все още се стичаше свежа кръв.

Младият Амброзиус, по-блед от всяко, с ужас и отвращение заяви, че в този случай неговите магии с нищо не могат да помогнат.

Мъжът искаше да ни прошепне нещо. Трудно беше да разберем какво, като се има предвид състоянието му. Но когато го повтори, осъзнах, смяян, че не моли за смърт, а иска оръжие!

Отстъпих, клатейки глава. Горкият окаяник вече не можеше да държи оръжие, а и без това врагът вече го нямаше. От Ивалд почти нищо не бе останало. Въщност бяхме сигурни, че е точно той единствено заради чуканчето на липсващата му ръка. От лицето му не бе останало почти нищо, мъжествеността му бе осакатена, сякаш с тъп нож, а единствената му ръка вече нямаше пръсти. Изобщо не се поколебах и направих на бившия си другар по оръжие единствената услуга, възможна при тези обстоятелства — довърших го с удар на копието си право в сърцето.

Когато бездиханното му тяло най-после замря, ние го развързахме от импровизираната диба и го положихме както подобава върху наполовина издигнатия зид, а очните му орбити покрихме с камъчета (все още имах цяла торба със злато и сребро, но сред

предметите нямаше ни една монета); онова, което бе останало от единствената му ръка, положихме на гърдите му. Изтъкнах пред другарите си, че е редно да отнесем тялото, за да бъде изгорено заедно с телата на старите ми другари, паднали в предишния бой, когато намерим време и открием телата на всички — със сигурност никой воин не се бе бил по-храбро и по-добре от тях.

Един от огромните стражеви огньове на Комор все още гореше, а и ние с малко вълшебна помощ, както във всички други неща, засягащи домакинството, бяхме стъкнали още един с дърва от запаса на къщата — на него изгорихме телата на убитите врагове и приятели.

Когато след около половин час се върнах при дигата — вече бяхме изгорили по-голямата част от телата — забелязах, че тялото на Трейн — Ивалд е изчезнало. Естествено, предположих, че някой от новите ми другари по оръжие вече го е занесъл на кладата.

XXII

Скоро след като и последният от воините на Комор изчезна от погледа ни, тоягата на Амброзиус, това мистично оръжие, на което не можа да устои нито един от враговете ни (дори и онези магьосници в библиотеката), изведнъж пламна сама и бързо се превърна в шепа пепел.

Стори ми се, че младежът сам бе решил да я унищожи и сам го бе осъществил, без да пита стареца от скалата.

Когато бяхме вече твърдо убедени, че наоколо не се спотайва нито един от хората на Комор, и след като аз като командир бях освободил официално Бран от длъжността му, той мигом свали меча от кръста си и забърза към пещерата — човек, наистина изцяло обзет от грижа за семейството си. Този път аз се отклоних и не пожелах да го придружа, тъй като реших да не полагам особени усилия да видя Джандрий, докато не ми се удаде да й погостувам в отсъствието на нейния съпруг.

Разбира се, те бяха само артисти. Е, както и по-голямата част от викингите, аз уважавах способностите на един човек много повече от произхода или социалния му ранг; когато и да намерех съчувстващ слушател, аз не без гордост разказвах историята за това как собственият ми дядо бе започнал живота си като роб. Бил пленен още като дете по време на някакъв сблъсък между две племена в Исландия и със собствените си усилия се бе издигнал до положението на свободен човек, а дори и по-високо — забележително, ала далеч не невероятно постижение за времето и мястото, в които бе живял.

* * *

При първа възможност да поговоря с Джандрий насаме ѝ казах:
— Бях напълно убеден, че ти си върховна жрица.

— Зная, Хакон. Съжалявам. Налагаше ни се да се преструваме, че сме служители на оракула, тъй като според нас животът ни зависеше от това да държим Комор зад портата. А и ти, би ли влязъл в битка, за да защищаваш някакви си панаирджии?

— Бих влязъл в битка заради тебе, милейди, за да защитя твоята чест, каквато и да бе ми казала, че си.

Хубавите ѝ бузи се изчервиха и тя сведе поглед. Но после отново го вдигна сякаш не можеше да се сдържи. Сви безпомощно рамене.

— Истината е, че никой от нас не е онова, което изглежда.

— Мисля, че аз съм точно това. Опитвам се да не бъда ни повече, ни по-малко от онова, което изглеждам, и не съм те лъгал нито за името си, нито за богатството си.

И тъй, стояхме там, а бебето плачеше в ръцете ѝ.

И нищо не се случи. Както разбрах по-късно, всъщност Джандрий изобщо не е мислела за мен. Просто я бяха обзели завистливи мечти за това какъв ли е животът на една кралица или на една благородна дама, а в мен тя виждаше някакви възможности в тази посока, каквито ѝ се струваше, че изцяло липсват в сегашния ѝ живот.

Когато намерих време да се замисля, най-много се подразних от това как ме е заблудила Вивиан. Тя, с нейната така горда, дори понякога снизходителна осанка, не била нищо повече — или почти нищо повече — от най-обикновена курва!

Изкушавах ли се да накажа Вивиан, задето така ме е измамила? Е, почувствах такъв моментен подтик, но лесно му устоях. Истината беше, че от измамното поведение на Вивиан аз нищо не бях загубил — но се чудех какво ли ще направи Амби (или младият Мерлин), когато разбере. Но после се усмихнах подигравателно на собственото си тъпуумие. Разбира се, той би трябвало да е знаел истината, още преди аз да я разбера.

Не след дълго започнах да се чудя защо ли, когато разговарях насаме със стария Мерлин, той никога не бе ми разкривал истината за Бран и за спътниците му. Не можех нито да докажа, нито да си спомня

някога старецът от скалата да ме е лъгал. Но май имаше важни въпроси, които никога досега не бях задавал.

Докато обикалях отново на пост заедно с младия Амброзиус и се оглеждах, за да се уверя, че наоколо не се спотайват никакви останки от войската на Прокълнатия, лека-полека стигнахме до порутения параклис. Влязох вътре и се усетих, че неумело се опитвам да си избера бог, на който да се помоля. Поне сега си мисля, че точно това съм правил. Но е съвсем възможно и просто да съм стоял там, без всяка съзнателна цел, вторачен в символите по стените и във все още здравите стъкла. Сред тези порутени стени почти нищо не се бе променило, откакто говорихме тук с Ивалд — можеше ли всичко това да е станало само преди ден? Преди два дни? Май за мен беше почти невъзможно да проследя времето.

Християнските символи, издълбани в камъка, упорито се бяха вкопчили в съществуването си — както и онези, които не бяха нищо повече от петна върху крехко стъкло.

Младото „аз“ на Мерлин влезе в параклиса и застана до мен. След битката Амброзиус бе изпаднал в меланхолия — усилията покрай фантастичните чудовища го бяха изтощили.

— Струват ли те нещо, Хакон? Който и да било от боговете?

— Може би ти знаеш това по-добре от мен. — Като крачех напред-назад пред образа на страдащия Исус, обясних на Амброзиус, че бих искал някой да ми обясни това-онова за християнския бог. Ей го, по всичко личи, че е просто някакъв си евреин бунтар, смазан от силата на Рим, увиснал също като Трейн на онзи кръст. За мен бе пълна мистерия как така някаква си нещастна, смазана жертва може изобщо да привлече последователи, макар и да знаех, че се смята, че божественият му Баща го е възкресил. Мислех си, че би трябало да има и някаква част от тази история, която все още не бях чувал, или пък бях я разbral погрешно.

Амброзиус се замисли.

— Сигурно Вивиан би могла да ти даде най-доброто обяснение. Тя е била известно време в християнски манастир.

— Ще я питам.

Може би измина час — разхождах се сам зад къщата и се опитвах да намеря Вивиан, като имах наум да я поразпитам за бога на име Христос, когато случайно дочух нейния глас, и още един глас —

идеха от никакво уединено място сред близките скали, невидимо за мен.

Не след дълго разбрах и чий е другият глас — беше на Амбrozиус. Идваха от едно и също място.

Нямах намерение да подслушвам, но гласовете им бяха изпълнени с такава сила, че приковаха вниманието ми. В обикновени условия и двамата, каквито си бяха надарени в магията, биха усетили присъствието ми или пък щяха да намерят начин да се скрият от погледа ми. Но в този миг всичките им сетива бяха съсредоточени единствено един в друг.

Чу се лекият звук, придружаващ разкопчаването на тока или копче.

— Обичам те, Амби.

Когато той отново заговори, гърлото му беше толкова свито, че за миг бях сигурен, че говори някой друг:

— Никога не съм правил това преди, с никого...

И Вивиан отвърна със страстен шепот:

— Ела, направи го с мен.

Когато слязох пак в пещерата, отново реших да предизвикам мистерията на страничното коридорче, водещо към сърцевината на магията. Забелязах колко глупаво би било да се предполага, че жив човек би могъл да се скрие сред тези сплескани, разкривени скали.

Този път щом приближих костницата му, старият Мерлин ме посрещна по-добре. Дори ме попита дали бих предпочел да го видя, и когато аз се съгласих, пред мен се появи призрачна, бледа фигура; върху гладката скална стена се очерта прозрачният образ на старец сякаш отражение в криво огледало. Съвсем различно лице — по-грубо и по-изпъто от онова, което си представях.

Сега си помислих, че знам какво трябва да търся, и потърсих в това набраздено от възрастта лице някаква прилика с Амбrozиус.

След размяната на поздрави Мерлин, или неговият призрак, ме поздрави — с чувство, което според мен бе значителна сдържаност, за победата над Комор. Впечатлението ми, че старецът по някакви причини не ме харесва, се усили.

— ДОБРЕ СЕ СПРАВИ, СЪР ХАКОН. БИБЛИОТЕКАТА, МАСАТА, ОПАСНИЯТ СТОЛ — ЗА МОМЕНТА ТЕ ВСИЧКИ ВЕЧЕ СА В БЕЗОПАСНОСТ.

— Благодаря ви, сър.

Мерлин продължи да ме разпитва подробно как сме запечатали вълшебния прозорец в задната част на библиотеката. Освен това искаше да разбере в какво състояние е останалата част от къщата.

После се върна към разговора за състоянието на библиотеката — дали, когато сме стигнали там, вратите ѝ са били запечатани, какви и колко на брой врагове сме намерили вътре. Какви са били повредите по съдържанието на полиците, и дали нещо е било изнесено оттам.

Казах на стареца каквото можах, и го уверих, че Амброзиус изглеждаше доволен от състоянието на библиотеката, когато я напуснахме.

Смути ме това, че по време на разговора ни имаше моменти, когато стареца звучеше объркано и несигурно. Задаваше ми един и същи въпрос няколко пъти сякаш забравяше, че съм му отговорил.

— А И БИБЛИОТЕКАТА... ТРЯБВА СЕРИОЗНО ДА СЕ ЗАМИСЛИМ, ХАКОН, КАКВО ТРЯБВА ДА СЕ НАПРАВИ, ЗА ДА Е В БЕЗОПАСНОСТ БИБЛИОТЕКАТА — И ЦЯЛАТА КЪЩА — СРЕЩУ НОВО НАПАДЕНИЕ.

— Да, сър.

— НО В ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ ТОЗИ ПЪТ БИТКАТА ТИ С КОМОР БЕ МНОГО ПО-ЛЕСНА, ОТКОЛКОТО МОЖЕШЕ ДА Е. В ЛАГЕРА НА ВОРТИГЕРН ВОТАН СЕ БОРИ СРЕЩУ МЕН, НО СЕГА ИЗБРА ДА НЕ СЕ НАМЕСВА. НИКОЙ ОТ ПРИТЕЖАВАЩИТЕ МОЩ, КОИТО ТЪРСЯТ МОИТЕ КОСТИ, ТУК НЕ ВЛЕЗЕ В БОРБАТА. ТРЯБВА ДА СЕ ОПИТАМ ДА ПРОВЕРЯ КАКВО ЛИ ЗНАЧИ ТОВА.

— А кои са те, господарю Мерлин? Тези врагове, които търсят твоите кости? — Интересът ми се усилваше от последните събития — бях се срещнал лице в лице и се бях бил с неколцина от тях.

Малко се изненадах, че този път получавам отговор, който прозвуча съвсем конкретно:

— ТЕЗИ, КОИТО НЕПРЕМЕННО ТРЯБВА ДА ИМАМЕ ПРЕДВИД, СА ТРИМА. ЕДНАТА Е МОРГАНА ЛЕ ФЕЙ, ПОЛУСЕСТРАТА НА АРТУР. ВТОРИЯТ Е МОРДРЕД, КОПЕЛЕТО НА АРТУР. ТРЕТИЯТ — ТОЙ ОЩЕ НЕ МИ Е ОТКРИТ ВРАГ, НО НЕ БИ ТРЯБВАЛО ДА МУ СЕ ДОВЕРЯВАМЕ — Е КРАЛЯТ НА РИБАРИТЕ.

— Този последният никога не съм го чувал.

Веднъж и Мерлин да е готов да даде някакви сведения — ала за лош късмет намерих по-голямата част от тях за твърде езотерични, за да са полезни. Той ми обясни — или се опита да ми обясни — нещо за Граала, но само дето ми създаде още една, чисто новичка причина за беспокойство. Защото докато разказваше, ми разкри, че дори и той, самият Мерлин, не можел да е докрай сигурен какво всъщност представлява Граалът. Може би, както успях да схвана от несвързания му разказ, Граалът бил нещо повече от чашата, от която е пил Христос, когато е вечерял за последен път, преди да умре — макар че можеше и да не е и нищо повече от това. Може би той беше някакъв езически ритуален съд, много по-стар от самото християнство. Но що се отнася до тези неща, в нищо не можех да бъда сигурен.

Името на Мордред, разбира се, знаеха всички, които бяха чували най-известните истории за Артур. Що се отнася до Моргана, за нея почти нищо не знаех, освен името ѝ — някаква жена, магьосница, която също бе героиня в някои от историите за Артур. Общо взето, я наричаха негова сестра, или, както бе казал Мерлин — полусестра^[1]. В някои от историите тя беше враг на Артур, в други му беше приятелка. Помнех Моргана и като Дамата с накитите, спомената ми от Амби по време на нашето приключение в лагера на Вортигерн. Сега Мерлин ме увери, че тя и Моргана ле Фей са една и съща жена.

— И тя все още е жива, в плът и кръв, така ли?

— В доста съблазнителна плът при това. Както сигурно сам ще се увериш. Дължен съм да те предупредя, ако все още искаш някой ден да седнеш на кръглата маса, че ти предстоят много по-трудни задачи от тези, с които се справи тук.

Точно на тази среща Мерлин за пръв път ми разкри плана си да построи нов Камелот, управляван от нов крал.

Това си беше новина.

— Нов Артур ли, сър? Значи истинският наистина е умрял и не може да бъде възкресен?

Мерлин пренебрегна засега въпроса ми и ми съобщи, че имението (наред с всичко друго) представлявало и първият етап на новото строителство — той смятал по-нататък да построи замък с подходяща големина.

— НЕ Е НЕОБХОДИМО ДА Е С ОГРОМНИ РАЗМЕРИ. КАМЕЛОТ НА АРТУР НЕ БЕШЕ ОГРОМЕН, ЩО СЕ ОТНАСЯ ДО МЕРКИТЕ, С КОИТО СЕ МЕРЯТ ГРАДОВЕ И ЗАМЪЦИ, И НЕ ЛИПСАТА НА ГОЛЕМИ РАЗМЕРИ И ЧИСЛА БЕ ПРИЧИНА ТОЙ ДА ПАДНЕ.

И новият Камелот, когато бъде завършен, щял да се намира точно тук. Дори и пейзажът чрез магия можело да бъде променен до известна степен, за да стане такъв, какъвто го искаше Мерлин.

— И В СЪГЛАСИЕ С ЖЕЛАНИЯТА НА НОВИЯ МОНАРХ, КОГАТО И ТОЗИ ИЗБОР БЪДЕ НАПРАВЕН. МИНАЛОТО НЕ МОЖЕ ДА СЕ ВЪРНЕ. ЩЕ БЪДЕ КОРОНЯСАН НОВ МОНАРХ И ТОЙ ЩЕ СЕДНЕ НА ТРОНА НА АРТУР.

— Но кой ще бъде той?

— ВЛАДЕТЕЛ ДОСТОЕН И ХРАБЪР. И ВСЕ ПАК ЗА ЕДИН КРАЛ ИЛИ КРАЛИЦА ТЕЗИ ДВЕ НЕЩА НЕ СА ДОСТАТЪЧНИ.

— Знам. — После добавих, без да се замисля: — Ако аз стана някога крал...

— И КАКВО ТОГАВА, ПРИЯТЕЛЮ ХАКОН? АКО НЯКОГА СТАНЕШ КРАЛ, КАКВО?

— Щях... Щях да потърся мъдър съвет. И щях да се старая с всички сили никога да не опетня своя сан.

— НАИСТИНА ЛИ? МОЖЕ БИ Е ГЛУПАВО ДА СЕ ОЧАКВА ПОВЕЧЕ ОТ КОЙТО И ДА БИЛО СМЪРТЕН, МЪЖ ИЛИ ЖЕНА.

Разговорът ни бързо се върна към по-практични неща. Но зрънцето на идеята, която отначало ми изглеждаше абсолютно фантастична, вече бе започнало да кълни в мен. Постепенно — първо много бавно — през следващите часове и дни тайно ме заинтригува идеята, че ми беше вероятно отредено от съдбата аз да бъда този избран крал.

По време на разговора ни старецът изрази мнението си, че старият Артур не отговарял съвсем на изискванията за своята роля — не повече, отколкото бе успял и Ланселот в своята.

Ланселот, който бе служил на последния Артур и му бе сложил рога, според повечето разкази се бе оттеглил в манастир горе-долу по времето, когато Артур бил убит.

Казах, че бих искал да се срещна и с двамата.

— Артур, както казах, го няма вече. Но е много вероятно да се срещнеш с Ланселот.

И това си беше новина.

— Кога, сър?

— СКОРО, ВЯРВАМ. ЗАЩОТО ВЪЗНАМЕРЯВАМ ДА ТЕ ИЗПРАТЯ ДА ГО НАМЕРИШ И ДА ГО ДОВЕДЕШ ОТНОВО ТУК.

После ме остави да се чудя какво ли означаваше това.

Докато стоях там в странна полуразкрачена поза, вклиnen в това дълбоко потайно място, и острите скални ръбове сякаш ставаха все по-остри и се врязваха в коленете и в челото ми, чух как старецът, изведенъж обхванат от кисело настроение, настоява да му кажа дали все още съм готов да му служа вярно и предано.

— Заклел съм се във вярност към вас, сър, а аз не престъпвам клетвите си. Дори и да го исках, а аз не го искам — досега вие спазвахте задълженията си в сделката, и затова ние с вас сме неразрывно свързани.

Когато след около час отново видях Амброзиус, той ми съобщи, че скоро отново ще ни напусне — не можел да каже за колко време. Каза, че му се налагало да тръгне веднага щом привърши с подреждането на библиотеката — искал да я подреди колкото се може по-добре. И потвърди най-шокиращото нещо, което старият Мерлин ми бе казал: че всички ние по някакъв начин ще помагаме на стареца да осъществи великия си план — да построи отново Камелот.

Вивиан слушаше отстрани.

— Кога ще се върнеш?

— Не знам, Вивиан. Веднага, щом мога. По вашето време може да минат само няколко дни.

— Но може да са и много повече.

— Да.

— Може да са и години!

— Възможно е.

В зелените очи на Вивиан се пробуждаше нов страх. Колкото повече си мислеше тя за подобна възможност, толкова повече я обземаше страх.

— Когато се върнеш, ще бъдеш ли... променен, както миналия път? Остарял с години... съвсем различен човек?

— И това не знам. Всичко, което мога да ти кажа е, че не знам. Но аз наистина те обичам, и то много! И винаги ще те обичам!

Юношата се опитваше да обясни това на Вивиан, но тя бе обзета от паника при реалната възможност да го загуби, и не искаше да се вслушва в нищо друго. Скоро тя го изгледа кръвнишки, развила се и побягна разплакана.

Помислих си дали да не спомена пред Амброзиус, че ме тревожи несигурността и объркването, което проявяваше понякога Мерлин, но реших, че ще е по-добре да изчакам по-подходящ момент.

Преди Амброзиус да тръгне, двамата с него се разходихме още веднъж из къщата и той се опита да ми покаже някои от чудесата в библиотеката, която сега бе възстановена по вълшебен начин. Не можех да отрека силата, която се съдържаше в книгите, макар че и тя, както и магията, ми бе недостъпна.

Освен това разговаряхме за плановете на Мерлин и за трудностите при обновяването на Камелот. Ако това искаше да направи старецът, каза Амброзиус, то тогава всички ние трябва да се опитаме да допринесем с нещо.

— Ще възкачим Артур отново на трона?

— Съмнявам се, сър Хакон — поклати глава Амброзиус. — Да възстановим стария Камелот — това не е по силите дори и на Мерлин. Миналото не може да се върне наистина за никого от нас, а камо ли за целия свят.

А после той настоятелно ме накара да му обещая да пазя едно нещо в тайна от Вивиан.

— Не ѝ казвай, Хакон, че аз съм Мерлин. Или пък че някога ще стана Мерлин, ако искаш, така го приеми. Тя все още не разбира, че онова, в което трябва да се превърна някой ден, е онзи старец долу в скалите; дърт, изгнил и сбръчкан — ако му беше останала кожа, щеше

да е сбръчкан... който дрънка понякога глупости. Като говори, нали знаеш, понякога ги приказва едни безсмислици...

— Заклел съм се да му служа — сковано отвърнах аз. Щеше ми се да можех да оборя това описание, ала не можех.

— Верен човек си ти, Хакон. Надявам се, че всеки бог, който би могъл да те възнагради, ще те възнагради.

— Благодаря ти, Амбродиус — поколебах се. — Ти как ще... Как е бил окован в скалите старецът, наистина? Вярно ли е, че нищо не може да се направи, за да бъде измъкнат оттам?

— Нищо не може да се направи! — тежко въздъхна юношата. — Доколкото разбирам, всички истории, които съм чул, са истина. Взел, че хълтнал — тъй де, и аз като останея, ще взема да хълтна — по някаква млада жена на име Ниму, която ще да е тя — пък тя го измамила... такова де, мен ще измами, като останея...

Амбродиус поклати глава — изглеждаше също толкова объркан, колкото и всеки юноша на неговата възраст, когато вземе да разсъждава за женския начин на мислене и за сложното на живота.

Макар че бях малко по-възрастен от великия магьосник в този му облик и може би по-мъдър в някои отношения, бях готов да му съчувствам.

— Няма нищо да казвам на Вивиан за това кой си и... кой ще станеш.

— Благодаря ти, Хакон. Тя ме обича такъв, какъвто съм... а и аз я обичам отчаяно.

Поговорихме си още малко. Той ми каза — и аз с готовност му повярвах — че по пътя към целта — възстановяването на Камелот — ще има страхотни трудности, защото Моргана и другите са против този план.

Амбродиус ми разказа и за това, че Моргана и старият Мерлин били противници, защото тя искала да върне на трона стария Артур. От друга страна, на стареца му било писнalo от Артур и от неговото непостоянство, преди да загуби трона.

Амброзиус заведе мен и Бран в кръглата зала, преди да ни напусне.

— Защо дойдохме тук, Амброзиус?

— Мислех, че ще е добре, ако видите как е изглеждал Камелот и как би могъл отново да изглежда.

Останахме в залата на кръглата маса само няколко минути. Бях влизал там и по-рано, разбира се, и не ми се беше случило нищо кой знае колко забележително. Но този път имаше мигове, когато си представях как стоя сред някакво място, което изглежда съвсем различно от това — зала с много огледала, такива едни странни видения. Ала когато се огледах внимателно край себе си, никъде не видях и пукнато огледало. Само каменни стени и копринени гоблени, един до друг, един до друг, които се губеха в мрака, в недостижимия мрак.

Сега ленените покривала бяха махнати от столовете, но сякаш един стол липсваше.

* * *

И отново старият Мерлин ме извика на разговор и потвърди подробностите на моята мисия — да открия Ланселот. Освен това ми съобщи, че изпраща Амброзиус със съвсем друга задача, а Бран и хората му, с трета.

След като премислих, реших да не говоря с Мерлин за последния си разговор с Амброзиус.

Но главната тема на разговора ни бе моята мисия — да открия Ланселот и да го убедя да се върне.

— КАЖИ МУ, ЧЕ МЕРЛИН СЕ НУЖДАЕ ОТ НЕГОВАТА ПОМОЩ.

— Ами ако ме пита за Артур?

— АКО ЛАНСЕЛОТ ЩЕ ТЕ ПИТА ЗА НЯКОГО, ТО ЩЕ Е ЗА ЛЕЙДИ ГУИНИВИЪР.

— И какво да му кажа?

— ВСИЧКО, КОЕТО ЗНАЕШ. СИРЕЧ НИЩО.

— А...

— МИСЛЯ, ЧЕ КОГАТО ГО ОТКРИЕШ, БИТКИТЕ НЯМА ДА СА МУ ОМРЪЗНАЛИ ЧАК ДОТОЛКОЗ, КОЛКОТО МУ СЕ СТРУВАШЕ, КОГАТО ИЗБРА ДА ОТИДЕ В МАНАСТИР. СТИГА Е ВЕХНАЛ СРЕД ОНИЯ ПОПОВЕ. МОЖЕ БИ И РЕЛИГИЯТА ВЕЧЕ МУ Е ОМРЪЗНАЛА. — Последва странен звук; осъзнах, че това въщност би трябвало да е смехът на стареца. — НО НАЙ-МАЛКОТО ЩЕ ИЗСЛУША С УВАЖЕНИЕ ЕДИН ВОИН КАТО ТЕБЕ.

Старият Мерлин спомена още, ей тъй между другото, че по време на предстоящото ми приключение съм щял да срещна тролове, а може би дори великан или други чудовища, на които извън границите на Логрис можеше да се натъкнеш рядко, ако не и никога.

Що се отнася до това какво мислех аз, троловете за мен си бяха митични създания. Но в известен брой разкази те със сигурност съществуваха и ако старецът казваше, че трябва да ги приема за факт от действителността — кой да ти се кара с него? Щом му дойдеше времето, щях да се справя и с тях.

— Господарю Мерлин... Когато бъде построен новият Камелот, ще бъде ли той и мой дом?

— ЩЕ ИМАШ МНОГО ДОМОВЕ — И НИТО ЕДИН.

Изглежда нямаше да успея да науча никакви други подробности за това какво положение ще заемам в този нов свят.

— Ще дойде ли някой с мен да търсим Ланселот?

— ТИ КОГО ИСКАШ ДА ВЗЕМЕШ?

— От начина, по който говорехте, сър, предположих, че ще има битки. Ако е така, със сигурност бих се справил по-добре с помощта на неколцина добри бойци.

— НАМЕРИ ЛАНСЕЛОТ И ТОГАВА СЕ БИЙ. ЩЕ ТИ ОСИГУРИМ ВСЯКАКВА ПОМОЩ, КОЯТО ТИ Е НУЖНА.

— Добре, щом казвате, сър. Но на мен ми се струва, че великият, легендарният Ланселот трябва да е вече много стар...

— СПОРЕД ОБИКНОВЕНИТЕ МЕРКИ ЛАНСЕЛОТ СЕГА Е НА ПЕТДЕСЕТ И НЯКОЛКО ГОДИНИ. ДОСТА СТАРИЧЪК Е ЗА ВОИН. НО В НЕГОВИЯ СЛУЧАЙ — НЕ ТОЛКОВА ВЕХТ, КОЛКОТО СИ МИСЛИШ. ТОЙ ЩЕ ТИ ПОМОГНЕ ДА ВЕРБУВАШ ДРУГИ БОЙЦИ. ИМЕТО МУ И ПРИСЪСТВIЕТО МУ ЩЕ ГИ ПРИВЛЕКАТ. КОГАТО МУ ДОЙДЕ ВРЕМЕТО, КЪМ ТЕБЕ ЩЕ СЕ

ПРИСЪЕДИНЯТ ДОСТАТЪЧНО БОЙЦИ — АКО СИ ДОСТОЕН ЗА ТОВА.

Замислих се.

— Бих искал да се погрижите за Бран и семейството му. Е, и за всички негови хора от тоя оракул. Може би няма толкова голямо значение дали те наистина са прорицатели и служители на оракул, или прости панаирджийски шутове. Може би това въщност изобщо няма значение.

— ПОНЯКОГА ЗАПОЧВАШ ДА ПРОЯВЯВАШ МЪДРОСТ, ХАКОН.

Бран повече от всеки друг продължаваше да се тревожи за това, че никой от нас не бе успял да разбере кой е живял преди нас в къщата — предполагаше се, че тези хора са служили или са владеели оракула, преди да пристигнат той и трупата му — нито пък какво е станало с тях.

Бран отиде при Амброзиус и настоя да види стареца и да разговаря с него.

Младежът не беше много въодушевен.

— Защо искаш да говориш с него?

— По-скоро на него бих го обяснил. Вярвам, че вие с него не сте съвсем еднакви.

— Не, не сме. Но за това, Бран, мога аз да говоря с тебе вместо него.

Бран погледна първо мен, после и своите хора сякаш искаше помощ, ала Мерлин бе мой господар, пък и без това нямаше как да му помогна.

И тогава Мерлин, по-старият магьосник, започна да говори чрез своето по-младо тяло — както се бе случило в лагера на Вортигерн. Доловях разликата в гласа на Амброзиус, виждах я в лицето му. Ето какво каза на Бран — а аз и останалите го слушахме:

— Пещерата на оракула бе празна от много, много години, когато аз, Мерлин, дойдох тук и я избрах за своя. Къщата и стената са нови. Ти и хората ти сте тук по моя покана. В тази къща и в тази пещера не може да се влиза, на този нос не може да стъпи човешки крак, нито даже да го види човешко око, освен ако не му бъде позволено.

— Комор и неговата армия, да не би да имаха позволение от тебе да нападнат?

— Тогава бях твърде уморен и не успях да ги удържа.

Сега Бран проявява повече дързост, отколкото според мен изисква едностраниният ни дуел. Продължи да притиска Мерлин с безмилостна смелост, към която не можех да сдържа уважението си:

— Кой поддържаше огъня във всичките камини? Чии дрехи носим, чии прасета, пилета и яйца ядем? Чии са бутилките вино, които изпихме?

Амброзиус кимна. Гласът на стария Мерлин Амброзиус като че ли прозвуча смутено при този въпрос.

— Май твърде рано подготвих тези столове. Те бяха предназначени за една двойка, която никога не дойде, за да заеме тези почетни места.

Бран продължи да настоява:

— Старче, имам чувството, че тази къща и обграждащият я зид са много древни, може би по-стари и от тебе. И въпреки това са недовършени. Видях и мъх, поникнал върху камъните.

— Основите на стария Камелот оцеляха. Но горната стена, каквато сега я виждате, а и къщата, такава, каквато е днес, бяха построени за вас. Моята цел бе да създам убежище за вас седмината, когато търсехте подслон в мрака.

— Значи знаеше, че идваме.

— Вече ти го казах.

Последва дълго мълчание, преди Бран да продължи, сега много по-смиreno:

— Защо сме толкова важни за тебе, господарю Мерлин?

Никакъв отговор.

Бран настоя:

— Искам да знам. Струва ми се, че имам право да знам. Защо ни смяташ за толкова важни?

Лицето на Амброзиус отново се бе изменило и отново бе лице на младеж — силен, ала раним. Последният въпрос на Бран не получи друг отговор, освен далечния вой на вятъра.

---

[1] Моргана е по-голямата дъщеря на Игрейн, майката на Артур, от нейния законен съпруг крал Лутър Пендрагон — Б.пр. ↑

XXIII

ИНТЕРЛЮДИЯ

Първоначалната тревога на Илейн, предизвикана от тайнствения Фишър, и дори страхът ѝ от още по-ужасната Моргана изведнъж бяха изчезнали, погълнати в огромния ужас от бруталния убиец и неговата банда, завзели нейната лаборатория.

Името на убиеца определено беше Мордред. Или поне, като се има предвид обхваналата всичко и всички напоследък артурианска лудост, другарите му постоянно го наричаха с това име, а той явно приемаше това с охота.

И малкото, което си спомняше Илейн за Мордред от легендите за крал Артур, беше всичко друго, но не и успокояващо.

Поглеждайки таблото пред себе си, тя забеляза, че ако натисне две-три копчета, които ѝ бяха съвсем подръка, записващата апаратура на охраната ще започне да записва показваното на телевизионните екрани, както и всички звуци, идващи от стаята под наблюдение. Илейн протегна ръка към копчетата с намерението да запази върху лазерен диск лицата и говора на убийците, както и недвусмислено доказателство за престъпленията им.

Минути след това, тъй като искаше да изпипа всичко до съвършенство, тя прегледа диска — и откри, че на него не се е записало нищичко. Нямаше никаква очевидна причина за подобен неуспех. Тя си поигра малко с апаратурата, но нищо не можа да открие. А точно сега си имаше и един още по-належащ проблем, за който трябваше да мисли.

Когато Илейн обмисли положението си в момента хладнокръвно, доколкото можа, тя осъзна, че чувството за относителна безопасност, което внушаваха дебелите стени и огромните ключалки на вратите в стаята на охраната най-вероятно бе илюзия. Но въпреки това чувството си оставаше. Страхът ѝ беше минал дотолкова, че да си позволи да огладнее, и изведнъж тя почувства вълчи глад. За късмет тук се намери

някаква храна. В единия ъгъл на стаичката имаше малък хладилник, където дежурните си държаха обяд или закуските, и те не бяха успели да изядат всичко.

Мордред. Припомни си основните черти на героя, описан в традиционните легенди за крал Артур, и се почвства всянак, но не и успокоена.

Но за момента никой не я закачаше. Докато предъвкваше изсъхнал къшер сандвич, тя се опита да измисли какво да прави по-нататък.

До стаята с генераторите до електронния прекъсвач тя нямаше никакъв достъп, макар и да имаше ключ от „Охраната“. Пък и големите ръчни шалтери бяха неподвижно застопорени. А нищо друго не вършеше работа. Шалтерите, когато ги бе огледала отблизо, се оказаха заварени на „включен“. Сигурно подобен подвиг е бил придружен от огромни волтови дъги и искри, предположи Илейн; или поне това беше единствената що-годе логична идея, която й хрумна, докато се опитваше да си го обясни. Ако трябваше да противопостави пряко още по-голяма сила на подобна мощ, можеше със същия успех и да се самоубие, а тя далеч не беше готова да извърши това.

Докато Илейн продължаваше да се чуди какво би трявало да направи по-нататък, близкият еcran изведнъж светна.

— ТУК ФИШЪР — подредиха се буквите, чернеещи на кремавия фон. — ПРЕДЛАГАМ ТИ ОТНОВО ДА ПОГЛЕДНЕШ ЛИНЕЙКАТА. ДА, ТОЙ ВСЕ ОЩЕ Е В ЛИНЕЙКАТА.

Какво ли значеше това, за Бога? Дори й беше трудно да си спомни, че отначало Фишър й вдъхваше страх. Сега с благодарност го приемаше за съюзник, макар все още да я гризяха съмнения дали би могла да му се довери.

Набързо натрака на клавиатурата, че е получила съобщението, а после, тъй като стаята, в която се намираше, нямаше прозорци, използва дистанционното, за да завърти една от външните наблюдателни камери и да огледа какво става на паркинга. Там беше колата на Фишър, а малко по-нататък и нейната собствена — за лош късмет тъкмо тя беше най-далече от сградата. А малко по-близо до нея, точно където си беше и преди... микробусът, заемащ сега същото място, където преди бе линейката, бе съвсем друг. Дори вече не беше и линейка, макар Фишър току-що да го бе нарекъл така.

Илейн приближи обектива с телескопичната леща към колата и напрегнато я разгледа. Макар външните белези и дори цветът да се бяха променили изцяло, забелязваха се и определени неща, които предполагаха, че наистина това би могла да бъде същата кола. Например размерите и формата в общи линии съвпадаха. И друго нещо — май беше паркирана по абсолютно същия небрежен начин, под същия лек ъгъл спрямо очертанията на мястото за паркиране, като по този начин заемаше цели три места. Дали номерът е сменен или не — това вече Илейн не можеше да каже. Но най-позната й бе мъничката вдълбнатина върху една от вратите откъм сградата.

Сега тя беше боядисана и оборудвана външно точно като кола, принадлежаща на фондацията „Антробус“. Естествено, организацията наистина притежаваше няколко коли, включително и поне един микробус, за делови и ремонтни пътувания, които сновяха из града и до автогарата и обратно. Но Илейн си мислеше, че единственият голям микробус на компанията — но различен модел от този — в момента е паркиран в гаража, скромна постройка, подслонена сред храстите, до която от паркинга водеше един къс път.

Тя се върна към клавиатурата и набра:

— ПОГЛЕДНАХ Я.

— ТРЯБВА ДА СЕДНЕШ НА МЯСТОТО НА ШОФЬОРА ВЕДНАГА ЩОМ МОЖЕШ, И ДА Я ИЗКАРАШ ОТТУК. НЕ ТВОЯТА КОЛА, ТЯ НЕ Е БРОНИРАНА.

Точно сега перспективата да се махне оттук, по какъвто ще да е начин ѝ се виждаше направо великолепна. Тя бързо отговори:

— КЪДЕ СА КЛЮЧОВЕТЕ?

Отговорът на Фишър дойде веднага.

— В ЛИНЕЙКАТА.

После думите изчезнаха. Екраните на компютрите, които Фишър бе наблюдал със стихове още преди часове, продължаваха по програма, а това никак не й помагаше.

*И под небето ярко, чисто
блестеше сбруята сребриста
и шлем със кичесто перо
пламтяха с плам един, а той*

пътуващ към Камелот.

Да, това никак не ѝ помагаше, съвсем меко казано. Но по необходимост трябваше да се довери на Фишър, макар и разумът да я предупреждаваше, че не разполага с никакво доказателство, че може да му се вярва.

Стихът отново изчезна и Фишър пак заговори:

— ТРЯБВА ДА ИЗКАРАШ ЛИНЕЙКАТА ДАЛЕЧ ОТГУК.
МОРГАНА НЕ МОЖЕ, А НЕЙНИТЕ ХОРА СА МЪРТВИ.

— ЗНАМ, — отвърна Илейн. — ВИЖДАМ ТРУПОВЕТЕ ИМ.

— И АЗ НЕ МОГА. АКО СЕ ОПИТАМ ДА МРЪДНА, ЩЕ МЕ ИЗДИРИЯТ. ТЕБ НЕ ТЕ СЛЕДЯТ МНОГО ВНИМАТЕЛНО.

— ЗАЩО АЗ? — изпълзна се от устата ѝ.

— ЗАЩОТО НЯМА КОЙ ДРУГ. — След пауза невидимият ѝ събеседник добави: — ЗНАЕШ КАКВО Е ЗАЛОЖЕНО НА ТАЗИ КАРТА.

Този път Илейн си помисли, че поне знае какво иска да каже Фишър. Животът на самия крал Артур, както и неговото кралство, зависеха само от нея.

Е... със сигурност трябваше да мисли и за собствения си живот, да не споменаваме за живота на Фишър.

Каквато и да беше истината за Артур, на Илейн ѝ беше достатъчно лесно да повярва, че в тайнствено преобразилата се кола има някой, който наистина е в голяма беда, и щеше да продължи да бъде в опасност, докато колата е на паркинга, където лесно можеха да я докопат Мордред и бандата му. И те вярваха в Артур — достатъчно силно, че силата на убеждението им да ги накара да убият някого.

Докато преценяваше шансовете си да се измъкне към паркинга и да стигне до линейката, или дори до собствената си кола, макар и да беше по-далече, и да офейка, Илейн се опита да забележи къде се намира всеки един от хората на Мордред; непрекъснато все по някой от тях изчезваше от лабораторията.

Фишър все още се намираше при скритата си клавиатура и май започваше да губи търпение.

— ИЛЕЙН? МОЖЕШ ЛИ ДА СТИГНЕШ ДО ЛИНЕЙКАТА?

— НЕ МЕ ИЗНЕРВЯЙ. КЪДЕ СА ХОРАТА НА МОРДРЕД? ЗА КАКВО Е ИЗОБЩО ВСИЧКО ТОВА?

Последва пауза, сякаш Фишър се опитваше да измисли някакво задоволително обяснение — или може би просто да овладее гнева си към тази млада жена, която не скачаше веднага да изпълни тази или онази заповед, а вместо това настоятелно задаваше въпроси.

После дойде и отговорът:

— ЗАРАДИ КОСТИТЕ НА МЕРЛИН. ТЛЕННИТЕ ОСТАНКИ НА МАГЬОСНИЦИТЕ ПРИТЕЖАВАТ ГОЛЯМА МАГИЧЕСКА СИЛА. ВЯРВАЙ МИ. МОРДРЕД ИСКА ДА ГИ ИЗВЛЕЧЕ ОТ СКАЛИТЕ И ДА ГИ ЗАВЛАДЕЕ. МОРГАНА СЪЩО. КАКТО И АЗ, НО МОЯТА ЦЕЛ Е ДОБРА.

Ха де.

Докато смели този отговор, Илейн хвърли отново бърз поглед към екрана, за да види какво става в лабораторията ѝ. Мордред и някои от хората му бяха дълбоко погълнати от някакъв личен разговор, който микрофонът на охраната не бе достатъчно чувствителен даолови.

На другия екран, до лакътя на Илейн, Фишър отново започна да й натяква.

— ТЪКМО СЕГА Е МОМЕНТЪТ ДА ИЗТИЧАШ ДО ЛИНЕЙКАТА. КОЛКОТО ПОВЕЧЕ СЕ БАВИШ, ТОЛКОВА ПОВЕЧЕ СЕ ВЛОШАВАТ ШАНСОВЕТЕ ТИ.

И това никак, ама никак не ѝ помогаше. Илейн отново загриза нокти и се взря, гърчейки се от нерешителност, в своята стара, някога тъй позната лаборатория, сега превърната се в убежище на чудовища. От време на време из стаята с хипостатора, в подчинение на някакви физични (или магични? Имаше ли разлика?) закони, които Илейн изобщо не бе и започната да схваща, хвърчаха парченца от най-различните нови светове, до които се докосваше дисплеят.

Всеки път, когато погледнеше натам, нея я втрисаше. Не можеше да се сдържи. Отломки от древни кости и прясна, макар и древна кръв, засипваха мъртвците от двайсет и първи век, проснати на пода. Мордред и хората му се разкарваша насам-натам с ботуши и газеха труповете по пътя си. Въображението ѝ и шокът превръщаха клонки, листа и буци черна пръст в части от човешки тела.

— ИЛЕЙН. ДОКТОР БРУСЪН. ВЕДНАГА ТИЧАЙ КЪМ ЛИНЕЙКАТА, ДОКАТО ОЩЕ МОЖЕШ. ПОДКАРАЙ Я!

— Млъкни! — кресна тя, внезапно озовала се на ръба на пълната паника. Забътска с юмруци по облегалките на мекото, удобно кресло.
— Млъкни, млъкни, млъкни!

Фишър обаче нямаше никакво желание да млъква. Продължи безмълвно да я тормози — на екрана се нижеха изречение след изречение, които настояваха Илейн да подкара линейката. Каза й също, че щял да отвлича вниманието на врага, докато тя изтича навън и се качи в колата.

— ВРАТИТЕ НА МИКРОБУСА ОТКЛЮЧЕНИ ЛИ СА?

— КОГАТО ГО СТИГНЕШ, ЩЕ СЕ ОТКЛЮЧАТ. КЛЮЧОВЕТЕ СА ВЪТРЕ.

Когато огледа за последен път стаята на охраната, тя забеляза, че последните думи на Фишър са заменени от:

*Заряза тя платно и стан,
притича бързо и съзря
покрита с лилии река
и шлем сияен, и пера...
Обърна взор към Камелот!*

Най-накрая, като едва ли знаеше какво прави, но си мислеше, че нищо няма да постигне, ако само си стои там, тя се измъкна от стаята на охраната и отново се промъкна по тъмния коридор.

После успя някак да се измъкне и извън сградата — през една врата, която при отваряне изскърца ужасно, и притича през паркинга, където се почувства ужасно на показ под сиянието на лампите — то й изглеждаше страховито.

Нейната кола беше там, но кошмарно далеч. И, както Фишър я бе предупредил злокобно, освен това не беше и бронирана. Пък и никога нямаше да успее да изтича чак толкова далеч, преди да... а микробусът бе близо, голям и солиден, и вдъхваше сигурност.

Посред уплашения си задъхан бяг Илейн се огледа към прозорците на лабораторията си — самотни светлинки сред тъмната стена като обложка на някоя видеокасета или холодиск с готически филм.

Бягайки с всички сили, чувствайки се отвратително на показ, най-накрая тя притърча отзад до микробуса и протегна ръка към дръжката на предната врата. Тук никой не можеше да я види от сградата.

В мига, когато се показва иззад ъгъла, тя хвърли още един поглед назад и нагоре и съзря очертанията на мъжки силует — сигурно Мордред или някой от неговите помощници убийци — на единия от прозорците й.

Вратата, през която току-що се бе измъкнала, се захлопна с трясък и тя се сепна. Стъпки — стъпки на тичащ едър мъж — затупкаха по паважа. Някой бе хукнал след нея.

Ридаеща, почти заслепена, Илейн почувства, че пръстите ѝ стискат дръжката. Почти нищо не виждаше, докато се опитваше да надникне през тъмните и зацепани от дъжд стъклата на колата, дори и когато залепи чело на стъклото. За миг ѝ се стори, че вижда навън призрачни човешки фигури — може би служителите на паркинга — и в следващия вече не бе сигурна дали те не са ѝ се привидели.

Отвори вратата и въздъхна облекчено, когато разбра, че Фишър ѝ е казал истината и тя не е заключена. Метна се в мрака на вътрешността, затръшна вратата и бутна ключа, който би трябало да заключи всичко.

Отнякъде в дъното идваше слабо сияние: разбира се, компютърен екран.

*Платното хвъркна като лудо,
и огледалото се пукна...
Ах, клетвата ме стигна! — викна
Дамата от Шелот.*

Навън самотните забързани стъпки кънтяха все по-близо, фигурата изникна и пресече осветеното пространство. Беше едрият единорък мъж, когото Мордред наричаше Трейн.

Ключовете бяха на таблото, както бе обещал Фишър. Моторът, слава Богу, мигом изрева. Без да се занимава с такива глупости като предпазни колани или фарове, Илейн натисна газта и микробусът

подскочи напред — май силата на мотора под нейно командване бе наистина достойна за линейка.

Трейн — бледоликата му, набита фигура се изпречи почти точно срещу микробуса — отскочи встрани, и в същото време измъкна нещо от висящия на колана му кобур. Миг по-късно дъжд от гилзи заудря колата, но скритата броня не им позволяваше да проникнат вътре. Илейн подкара в кръг, като се опитваше да види по-ясно познатия изход. Там си беше. В отчаяние тя подкара право към него, пренебрегвайки факта, че бариерата е спусната.

Бариерата скочи нагоре като по магия в мига, в който Илейн я доближи пътно. Надяваше се, като връхлети, да я строши, щом нямаше друг начин.

Празната будка на охраната се стрелна покрай нея.

Сега и фондацията „Антробус“, и, както се надяваше, цялата тази изпълнена с лудост и убийства нощ бяха вече зад гърба й.

Изведнъж кошмарът отново я връхлетя — още един голям бус, същински близнак на онзи, с който бяха пристигнали Мордред и бандата му, внезапно изникна отпред, спря рязко напреки на шосето и блокира единствения възможен изход — нейното бягство явно беше дотук.

Точно когато Илейн инстинктивно протегна крак към спирачката, Фишър — или пък някоя по-могъща сила — се намеси на нейна страна. В един миг фаровете ѝ осветиха познатия път, блокиран от тържествуващия враг — и в следващия момент пътят беше чист, но непавиран и съвсем непознат. Гумите подскачаха по едри камъни и неравни бразди.

Десният ѝ крак довърши движението си до спирачния педал. Тя забави скорост, но продължи — колата бясно подскачаше по неравния път.

Илейн погледна назад в големите странични огледала и видя черния път, по който караше — той се губеше в гъстия мрак. Нямаше следа нито от светещи прозорци, нито от паркинг, всъщност — не се виждаше ни светлинка.

Но светлините отпред блестяха все по-ярко. Беше нещо като дневна светлина, ниско на хоризонта. Илейн продължаваше да кара. След десетина минути вече бе навлязла в друг свят — отвсякъде я

обкръжаваха сумрачнозелени сенки и земя, изобилно покрита с високи зелени дървета, сред чийто гъстак виещият се път скоро се изгуби.

Тя отпусна газта и натисна спирачката, като преди колата да спре напълно, отби леко встрани от пътя.

След това се извърна в седалката и се огледа. Нощта бе тиха, ако не се броеше дразнещото, съвсем не подхождащо на сезона цвърчене на летни насекоми.

Никой не я преследваше. Но само след миг Илейн вече със сигурност знаеше, че не е сама — тя се изправи и се премести отзад в линейката. Там имаше две легла, или койки, от двете страни на тясна пътечка — и едната от тях беше заета. Да, там наистина имаше пациент — около петдесетгодишен, русоляв мъж лежеше в безсъзнание по гръб, а челото му над веждите бе опасано с бинтове.

XXIV

ХАКОН

Три дни след като Амброзиус отново бе заминал, седях и размишлявах в параклиса. Когато вдигнах поглед, съзрях пред себе си тъмнокос, среден на ръст млад мъж, горе-долу на двайсет и пет години, който стоеше край порутената стена и ме гледаше с надежда и несигурност. Новодошлият имаше доста гъста брада, но лицето му не бе чак толкова променено, и за да го позная, нямаше нужда да забелязвам нито необичайното му облекло, нито това, че не носи никакво оръжие.

Станах уважително на крака.

— Привет, Амброзиус — ако все още това е твоето име.

— Привет, Хакон! — лицето му светна и той помаха с обезоръжаваща неловкост. — Радвам се, че ме позна. Да, името Амброзиус все още ми служи добре. Старецът би искал да те види долу в гробницата си.

— Тогава най-добре веднага да вървя при него — разкърших се аз и се пригответих да вървя.

— Само секунда, Хакон. Виждал ли си Вивиан? Къде е тя сега?

Поклатих глава и се усмихнах.

— Ами някъде тука е, крее по любимия си, защото го няма. Ще ти се зарадва!

Четвърт час по-късно старецът и аз бяхме сами дълбоко надолу сред скалите. Този път пещерата ми изглеждаше различна, пък и излъчването ѝ беше друго — някак си по-гостоприемно. Сякаш самите скали бяха станали по-обли, цветовете — по-живи.

Мерлин започна, като ми зададе още въпроси, особено за Вивиан. Казах му, че ми се струва, че момичето се готови да прекара живота си до неговото по-младо „аз“, твърдение, по което той не каза нищо. Когато отвърнах и на другите му въпроси, доколкото можах, той ми заповяда да тръгна на отреденото ми пътешествие, за което ме бе

предупредил, че щяло бъде много трудно, но било особено важно за успеха на великото начинание: трябаше да намеря Ланселот в неговия манастир и да му предам разни неща — както предмети, така и думи. И — без да допускам провали — трябаше да го завербувам за каузата на възстановяването на Камелот.

Съвсем естествено попитах Мерлин по какво да позная знаменития воин на крал Артур.

— ЩЕ ГО ПОЗНАЕШ.

Мерлин продължи и призна, че бъдещият ми другар по оръжие е малко стариčък за воин. Когато магьосникът услужливо ми представи образа му във видение, съзрях лице, толкова старо наглед, че се стреснах.

— Къде е този манастир?

— НЕЙДЕ В КРАЛСТВО ЛОГРИС. НЯМА ЗАЩО ДА ТИ ДАВАМ ТОЧНИ И БАНАЛНИ НАСТАВЛЕНИЯ. ДА СЕ ПЪТУВА В ЛОГРИС НЕ Е КАТО ДА СЕ ПЪТУВА НАВСЯКЪДЕ ДРУГАДЕ.

— Вече го забелязах, господарю мой.

Но старецът най-накрая ми намекна тъничко как точно да намеря мястото.

На следващата сутрин трябаше да тръгна сам. Щедростта на господаря Мерлин ми осигури добро въоръжение, кон и хранителни припаси. Трябаше да заведа при Ланселот като дар от Мерлин един великолепен боен кон — жребец, снежнобял, докато собственият ми кон, инак равен му във всичко, бе черен като въглен. Имах също и товарно муле, натоварено с прекрасна броня, точен размер, от оръжейната в имението, която трябаше да занеса на знатния рицар. Мерлин ме увери, че Ланселот преди е обличал такава броня достатъчно често и му е съвсем ясно кое как се използва.

— Но аз, господарю Мерлин, никога не съмвиждал подобно нещо.

— НЕ СИ. И ОЩЕ КАК. ТАКИВА БРОНИ НЯМА ДА СЕ ПРАВЯТ ОЩЕ МОЖЕ БИ ХИЛЯДА ГОДИНИ!

Щом насреща ѝ се изправи брадатият мъж, с когото бях разговарял в параклиса, Вивиан се сепна и за миг не беше сигурна кой спря пред нея, но двайсет и пет годишният мъж имаше достатъчно общи черти с десет години по-младия момък и тя бързо позна любимия си.

Младото момиче мигом изпадна отново в транс. Двойката се усамоти някъде и без съмнение двамата прекараха прекрасен ден, изпълнен с велико щастие, преди той да й каже, че отново трябва да я напусне заради своята тайнствена и жизненоважна работа. Този път, чух го по-късно да я уверява, той имал някакъв план, който щял да им даде възможност да прекарат живота си заедно.

Тази вечер, най-накрая дойде ред на Бран да бъде извикан на разговор със стареца в скалата.

Срещата продължи само няколко минути. Веднага щом се върна, Бран свика старите си другари. Когато, воден от любопитство, се присъединих към тях, той приветства присъствието ми.

Пресуши шише, Мод и Джандрий чакаха нетърпеливо какво има да им каже.

Съобщението, което Бран предаде на тримата останали от трупата си, беше, че Мерлин иска отново да тръгнат на път.

Преди някой да беше казал нещо, влязоха Вивиан и Мерлин в облика си на млад мъж — тя продължаваше да го гледа така сякаш животът ѝ зависеше от него — и той предостави на бившите пътуващи актьори право на избор. Предложи им го, тъй като това било сериозно и важно решение: дали искат да останат тук, в бъдещия Нови Камелот, или отново да станат скитници, както преди.

Самият Бран каза, че щом му се позволява избор, би предпочел по-скоро да се върне към занаята си, отколкото да остане тук. Що се отнася до участие във възстановяването на Камелот, той усещал, че животът в кралски двор — в който и да е кралски двор — не е за него.

Вивиан остави по-древното, по-старото, най-поразително „аз“ на нейния любим да решава дали тя трябва да остане тук, където щеше по-късно да се разполага новият кралски двор — особено ако се очакваше, че нейният любим ще се връща при нея тук, винаги когато е възможно — или да тръгне с Бран и оредялата му трупа.

Младият мъж Мерлин, обгърнал с ръка Вивиан, й каза с обич, че искал веднага щом може, да я изпрати на някакво особено място, където щял да я запази в безопасност през тежките, опасни времена, които виждал, че се задават за всички ни.

Мод и Пресуши шише се спогледаха и съобщиха, че те оставят Бран да реши вместо тях. Бран притежаваше магнетичното качество на водач, а Пресуши шише, с присъщата си критична гордост, вече

сипеше злокобни пророчества за начина, по който сигурно щял да бъде организиран новият кралски двор.

Джандрий изобщо не бе доволна от това да се върне ей така изведнъж към живота на пътуваща артистка. Но в момента май нямаше особен избор. При това имаше и дете, на което изглежда вече бе започнала да гледа като на тежко бреме.

Помислих си, че очите ѝ мълчаливо ме зоват, но аз чувствах все по-малко и по-малко желание да се обвързвам с тази жена, която разнасяше насам-натам детето на друг мъж и го кърмеше. Освен това ми предстоеше тежка и опасна мисия. А и си спомних, че старият Мерлин ми спомена, че имал намерение и тях да изпрати на тяхна собствена мисия. Сега им предлагаше избор. Нищо не казах за явното противоречие, макар че то донякъде ме обезпокои.

- Какво ще става тук? — Мод попита Бран и Мерлин.
- Камелот — увери я Бран.
- К'во!?
- Казах, че това място ще се превърне в Камелот.
- Ти да не си мръднал?

Бран овладя гнева си. Огледа се за Мерлин и Вивиан, но те бяха изчезнали. Когато и останалите се опитаха да настояват за обяснение, той призна, че не бил сигурен дали Мерлин е казал със сигурност, че точно това място ще се превърне в Камелот. Но определено бил споменал това име. Очакваше се, че имението ще се превърне в замък, а наоколо му щяло да изникне нещо като град и после да се напълни с хора.

Сутринта, докато правех последните си приготовления за заминаването, открих, че нечия невидима ръка вече е натоварила мулето. Бронята на Ланселот — и, както видях, още една подобна, направена по моя мярка — бяха разглобени на толкова много и различни части, с така разнообразни форми, че товарът не беше само труден за опаковане и тежък за носене, но и стоеше малко нелепо на гърба му.

Металните части, вързани за гърба на животното в два вързопа, тракаха и дрънчаха сякаш във вързопите имаше достатъчно брони за цяла лодка викинги.

Аз тръгнах, а Бран и неговите хора все още продължаваха да спорят.

Потеглих безпроблемно от скалата на Мерлин и няколко дни поред пътувах сам сред зелени, приятни земи. След всички тия премествания на времето, които бях преживял през последното си пътуване, вече изобщо не бях сигурен в кое годишно време ще навляза след час или дори след минута. Но приех с благодарност хубавото време, както приех и жребеца и прекрасното оръжие, които ми бе предоставил Мерлин. Конете ми, макар силни и с буен нрав — язех ги поред — внимателно се подчиняваха на заповедите на сравнително неопитния си ездач.

Най-много от всичко бях благодарен за това, че при това пътешествие ми бяха спестени всякакви драматични промени във времето. Нощта следваше деня, и обратно, в традиционния си и логичен ред. След няколко дни езда една сутрин пристигнах сред лятна гора, където сред приятна долчинка, разделена от ромолящ поток, открих мястото, което търсех. Това бе просто една хижа с две-три малки пристройки, но бих отличил това място от всяка малка ферма по дребния факт, че на няколко метра от главната постройка имаше малък параклис, увенчан с груб дървен кръст.

От параклиса излезе мъж и ме загледа с нервен поглед. Беше нисък и набит, облечен в сива роба, гладко избръснат и с тонзура на главата.

— Отец Грегъри? — попитах аз.

Лицето му се проясни.

— Аз съм.

В дясната си ръка той държеше зелена клонка от някакъв храст, а на мънистения му колан висеше малка манерка със светена вода. Както скоро разбрах, той имаше навика да ръси със светена вода всичко и всички. Щом го доближих, монахът топна клонката в манерката и ме пръсна с кристални капки, после се вторачи в мен, за да види как ще ми въздействат.

Не ми пушкаше много-много, че ме е напръскал, но след като бях оцелял от ударите на магията, не ми се щеше да изпадам в положението да не нося майтап.

— Що за магии са това?

— Не са магии, младежо, а благословията на Всемогъщия Господ.

— В такъв случай я приемам.

— По-добре ще е да я приемеш! Отдалече ли идваш?

— Достатъчно отдалече. От онова място, където някога е бил Камелот. — Нищо не казах за това, че пак си е там.

Отдавна вече бях сменил викингските си дрехи с други и сегашното ми облекло вероятно предполагаше, че ме праща Мерлин. Но когато отец Грегъри ме чу как говоря, веднага разбра откъде произхождам.

Това, че съм викинг, за свещеника означаваше, че съм непокръстен езичник, и той изрази голяма тревога за душата ми.

Набитият мъж настоя със сериозен израз:

— Кръстен ли си в името на Иисуса?

— Още не. Но не отхвърлям изцяло подобна възможност.

В очите на свещеника изведнъж грейна надежда.

— Тогава знаеш, че Синът Божи се е родил човек и е живял сред нас?

— Бих искал някога някой да ми разкаже подробно тази история. Но не за това съм дошъл тук.

— А...

— Дошъл съм да търся сър Ланселот.

Очите на свещеника се взряха в мен, нащрек.

— В нашата малка обител никой не носи подобни светски титли.

Мерлин ме бе предупредил за това, наред с други неща:

— Казаха ми, че човекът, когото търся, може би сега живее под друго име. Някога той е бил сър Ланселот, дясната ръка на крал Артур.

— Аха. — Пълничкият свещеник притисна длани и те, както и клонката, потънаха в дългите ръкави на расото му. — И какво искаш от този човек?

— Нося му вест от господаря Мерлин.

— А... — Грегъри вдигна вежди, но май не беше много изненадан. — Само вест? — погледна многозначително двата коня и натовареното муле.

— Нося и дарове, ако той ги приеме. Освен това и щедро дарение за всяка църква — или енория, или манастир — чийто абат или игумен ми помогне.

— А... — Грегъри не изглеждаше стреснат от възможността да получи светско богатство, ала не беше и обзет от алчност.

— Кажете ми, ваше най-високо преосвещенство, къде да намеря този човек, който някога е бил сър Ланселот.

Донякъде за моя изненада Грегъри не настоя първо той да разбере какво искам от сър Ланселот. Нито се опита да говори вместо него, или пък да ми забрани да го видя. Мерлин, който знаеше много, ми бе казал, че това, че Ланселот все още не е дал последен обет, ще опрости нещата.

— По онова време, когато царуваше Артур, и аз исках да бъда рицар — с копнеж каза отец Грегъри. Избледнелите му сини очи се взираха в далечината. — Но не би. После известно време най-свидното ми желание бе да стана придворен свещеник в двора на крал Артур. — Щом каза това, той ме погледна с надежда.

— Значи си познавал Артур?

Ръцете на свещеника заиграха в ръкавите сякаш потискаше настойчивото си желание да напръска нещо. Отвърна мрачно:

— Уви, не, никога не ми бе предоставена подобна привилегия. Нито пък някога съм срещал господаря Мерлин... — Погледът му се изостри. — Вече години наред, както се знае надълъж и нашир, Мерлин е затворен в нещо като жива гробница чрез магия, която дори и той не може да надвие. Как така носиш вест от него?

— Разбирам, че сте получили някакъв знак, че на път към вас е тръгнал истински вестоносец от Мерлин. Аз съм.

— Мерлин, да... — Той потърка брадичка и изведнъж потръпна.

— Да, като се замислим, Мерлин... да, предполагам, всички ние би трябвало да се сетим, че някакво си заклинание на някаква си магьосница едва ли ще успее да го задържи там... — Той остави мисълта си недовършена.

Отец Грегъри продължи да размишлява мълчаливо известно време, после се обрна и ми кимна безмълвно. Последвах го с двата коня и с мулето.

XXV

Когато го видях за първи път, Ланселот, облечен също като отец Грегъри в монашеско расо от просто домашнотъкано платно, работеше в една доста голяма градина — огромните му ръце стискаха дръжката на мотика. Почти нищо не разбирам от градини, но си помислих, че на тази й личи, че за нея се грижат умело и съвестно. Около бившия рицар работеха още дузина монаси и послушници на всяка възраст — от голобради до плешиви, но сивата му качулка се извисяваше над останалите, и още от пръв поглед вече нямах никакви съмнения кой от всички е човекът, когото търся.

Когато Ланселот ни съзря за пръв път, ние с отец Грегъри току-що се бяхме появили, и, предполагам, сигурно се е надявал, че още не сме го видели. Както и да е, когато мъжът, заради когото бях дошъл, вдигна поглед и видя към него да се приближава добре облечен непознат, следван от натоварени коне, той реагира със сигурния инстинкт за бързо действие на пръв рицар — хвърли мотиката и се впусна с бърз бяг с големите си, обути в сандали крака, към близката горичка. Само един поглед към мен очевидно му бе достатъчен да разбере откъде идвам, а бързият му ум явно бе предугадил и моята мисия.

Отец Грегъри и аз го последвахме. Беше необходим малко натиск от наша страна. Той — навремето най-знатният рицар на Камелот, отначало отказваше да излезе от гората — духовният му наставник викна след него сякаш викаше непослушно дете. След като се забави малко, за да напръска от манерката градината и работещите в нея, отец Грегъри с раздразнено мърморене ме поведе в търпеливо, настоятелно преследване към дъбравата. Игуменът със суров тон призова своя послушник да пази честта си и най-накрая Ланселот с мрачен вид се измъкна иззад едни храсти, които и без това не го скриваха много добре.

Предполагам, че можеше и да продължи да бяга, вместо да излезе, ала той много добре знаеше, че е безполезно да се опитваш да

избягаш от човек на кон.

Отец Грегъри ме представи на стария рицар като сър Хакон, и каза, че му нося вест от великия господар Мерлин. После свещеникът измърмори нещо за това, че искал да хвърли още едно око на градината, и се оттегли учтиво, за да даде възможност на Ланселот да поговори с мен на четири очи.

Разбира се, аз очаквах да срещна човек, който вече отдавна не е млад — Мерлин дори за миг ми бе показал образа му във видение, но все пак видът на Ланселот в плът и кръв си беше истински шок за мен. Лицето на великия рицар на рицарите бе цялото в бръчки, неравните кичури на косата му бяха побелели и оредели. Кокалчетата на огромните му длани дори бяха по-големи, отколкото би трябвало да бъдат — бяха започнали да се подуват от старост и сигурно го боляха. На дясната му буза имаше белег, а някои от зъбите му — повечето зъби от дясната страна — бяха опадали, без съмнение избити още преди години в някая битка на живот и смърт или в приятелски турнир. Великолепното някога тяло на великия Ланселот бе започнало да се прегърба от само себе си и не беше необходима магическа заповед от бъдещето, за да се види, че ако този човек си остане мирен монах, смъртта щеше лесно да го покоси само след няколко години.

Слязох от коня и се ръкувах с него. Сиво-сините му очи изпод качулката се впериха право в моите; беше един от малцината, достатъчно висок, че да е способен да го направи без затруднения.

Може и да беше стар, може и да беше започнал да се прегърба, но хватката на подутите му стави все още бе силна, ръката му — вярна. Спомних си с каква скорост го бях видял да бяга из градината. Почудих се и дали преди падането на Камелот великият рицар не е получавал от Мерлин вълшебна помощ, за да поддържа младостта си — струваше ми се, че Мерлин смътно ми бе намекнал нещо подобно. Ако някога бе получавал подобна вълшебна подкрепа, без съмнение Мерлин я бе прекратил или пък самият Ланселот се бе отказал от нея, след като се бе посветил на религията.

Кратко и ясно разказах на Ланселот какво иска господарят Мерлин. Показах му бронята и меча.

Досега героят почти не бе обелил и дума. Той разсеяно галеше по врата белия жребец. Беше ясно, че се възхищава на животното, но все пак мислите му бяха другаде.

Най-накрая с изненадващо тънък, нежен глас той попита за Артур — нарече го само „краля“ — и аз не можах да направя нищо друго, освен да му дам незадоволителните сведения, които знаех от Мерлин.

Побелялата глава кимна.

— Да, той Мерлин винаги така прави. Или дава неясни отговори, или никакви.

— Сър Ланселот, аз служа на господаря Мерлин. Готов ли си и ти да му служиш?

Последва дълга пауза, преди Ланселот да отговори:

— Тук аз най-накрая намерих покой и да напусна това място, би ми било противно. И все пак може би дългът изисква това от мен. Мерлин никога не е бил свестен враг на крал Артур. Нито пък мой.

Старият рицар имаше да ме пита за много неща. Виждал ли съм аз Артур някога? Или пък другого от неговия двор? Колко истина има в онези истории, които разказват, че някаква млада вещица е извлякла най-големите сили на Мерлин от него и е погребала стареца жив? Отвръщах възможно най-добре, доколкото можех, и обясних онова, което знаех за стареца, който живееше дълбоко в скалите.

Човекът, когото бях дошъл да търся тук, рицарят, от когото Мерлин явно мислеше, че зависи нашата кауза, слушаше навъсено. От време на време лека усмивка просветляваше лицето му, но общо взето излъчваше все по-задълбочаваща се мрачност.

Мерлин ми бе намекнал много силно, че Ланселот, независимо дали си го признава или не, все още е луд по Гуинивър и възможността отново да я срещне, може и да бъде единственото нещо, което отново би призовало към действие стария рицар воин. Но досега нито Ланселот, нито аз бяхме споменали това име.

Отец Грегъри, който не бе отишъл много надалеч, се присъедини нетърпеливо към нас в мига, в който Ланселот го повика с кимване.

Свещеникът, изпъчил закръглени гърди, очевидно бе много доволен, че в неговия манастир е пристигнал пратеник на Мерлин. Завиждаше на Ланселот за възможността да се върне към живота, изпълнен със слава, за възможността да служи на Бога чрез героични дела. Колко е славно да ти предложат такава кариера — да помиташ

злодеите, да събаряш фалшиви богове, да побеждаваш зли духове и да изпращаш доброволните им оръдия-човеци при тях, в християнския ад! Очевидно Грегъри бе леко изненадан и донякъде разочарован, че Ланселот не гледа на тази възможност със същото въодушевление.

Колкото повече Ланселот обмисляше положението, толкова повече колебанията му сякаш растяха, наместо да намаляват. Грегъри явно бе недоволен. Със суров тон той започна да чете на по-възрастния монах конско евангелие — че дарените му от Бога дарби и повереният му дълг пред Бога били най-вече в областта на светската, военна служба. Отецът припомни на възрастния си послушник и определени клетви за послушание, които бил дал пред него.

Но Ланселот продължаваше да слуша насырченията ни с мрачен израз. Изобщо не гореше от нетърпение да ходи, където и да било с мен. Не беше много сигурен какъв точно е неговият дълг или спасение. Но едно нещо знаеше, без да му се налага да размишлява над него — и постоянно го повтаряше: щял да съжалява, че е зарязал мирното земеделие. Веднъж-дваж дори с копнеж заговори за това какъв богат улов на риба предлагал близкият поток.

По онова време все още бях доста млад и споделях възгledа на Грегъри за положението. Постараах се с всички сили да убедя Ланселот да се откаже от монашеския живот и отново да хване оръжието.

— Господарят Мерлин ме помоли да ти река, че сега враговете му са го натиснали яко и че животът на крал Артур е заложен на карта.

Изглежда Ланселот прие тази вест много сериозно, но нищо не каза.

Настоях старият воин да разгледа отблизо коня и бронята, които му бе изпратил Мерлин. Всъщност тази тактика — да раздухам стария огън в гърдите му — донякъде имаше успех. Ланселот хвана дръжката на новия меч, после — на новото копие, и потъна в съзерцание за доста дълго време. Стори ми се, че дълбоко в сиво-сините очи искрата бе пламнала отново.

Чувах неспокойното дишане на отец Грегъри.

Най-накрая Ланселот погали врата на новия си боен жребец и каза, че такова силно животно със сигурност би свършило добра работа на нивата.

И свещеникът, и аз вече бяхме започнали да се ядосваме на рицаря. Но го уверихме, че след като помогне на Мерлин, може отново

да дойде тук.

— Кога тръгваме? — попита най-накрая Ланселот.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Ланселот учтиво се сбогува с всичките си другари сред лехите, които гледаха цялата сцена от разстояние, зяпнали и онемели от почуда. После пое от мен вързоп с дрехи и се отдалечи; върна се при нас десет минути по-късно, сменил монашеското расо с дрехите, които предвидливо му бе изпратил Мерлин.

Отец Грегъри изпрати послушниците по разни поръчки. Побърза да ни снабди с провизии, напръска отвсякъде броните и оръжията, помаха ни завистливо за сбогом и крещя благословии подире ни, чак докато се скрихме от погледа му.

БРАН

Не бях забелязал колко се е привързала Джандрий към удобствата на живота в имението на Мерлин. Но тъй като определеният краен срок за заминаването ни наблизаваше, тя охкаше и пъшкаше — как сме щели да напуснем това вълшебно място — постоянно измисляше нови пречки и ме предизвикваше да спорим за тях.

Почувствах за необходимо да й подскажа:

— Той иска да си тръгнем, тъй като това бе нашият избор, и е определил краен срок за заминаването ни.

— Но сега ти искаш да тръгнеш по-рано! — тя люлееше на ръце детето ни, което все още нямаше име. Погледна сина ни сякаш му съчувстваше за това какъв инат е баща му и колко объркан е мозъкът му поначало.

Времето навън бе плашещо, макар и да не бе съвсем невъзможно да се пътува.

— Може би не е задължително да тръгнем днес. Но утре е крайният срок.

Мод и Пресуши шише, въпреки че непрекъснато се караха и спореха, общо взето бяха доволни да ме оставят да решавам вместо тях. След като веднъж реших да се върна на пътя, те започнаха с нетърпение да чакат нашето тръгване.

— Мерлин казва, че ще ни даде нова каруца... дори две нови каруци; и щял да се погрижи да успеем. Така каза.

Спорът се разгоря, докато седяхме край обикновената, четириъгълна маса в предната зала, а помръквашото слънце надничаше през високите, тесни прозорци. В този момент за обща изненада на съbralата се компания отнякъде — всъщност сякаш отникъде — изскочи един плъх и припна покрай стената. Скоро го последва и друг мъничък, космат силует. Къщата, толкова топла и уютна, когато я видях за първи път, постепенно ставаше все по-негостоприемна.

Двете жени, чиято почивка от къщната работа очевидно бе свършила, съобщиха, че вълшебното готовене и запазване на храната не само бе престанало, но и запасите в долата започват да привързват.

Когато изникна въпросът кога точно трябва да напуснем къщата на Мерлин, всички оставиха (Джандрий — неохотно) на мен да реша. А аз бях готов да тръгна, когато и да е — и колкото по-скоро, толкова по-добре.

ХАКОН

Докато яздехме редом, ние с Ланселот разговаряхме за какво ли не. Сега, след като се бе съгласил да ме придружи, раздразнението ми се бе изпарило. А и неговата мрачност постепенно се разсейваше. Времето бе чудесно, а жребецът му, както вече казах, бе великолепно животно. Окуражен от любезността на знатния рицар, започнах да чувствам по-силно от всяко, че от мен наистина би могъл да излезе добър крал, ако някоя велика сила оцени достойнствата ми достатъчно, че да ми даде тази възможност.

Посред нашия разговор Ланселот ме попита:

— Хакон, по какво според тебе кралете превъзхождат обикновените смъртни?

Намръщих се. Това бе един от най-трудните въпроси, на които човек може мислено да си отговори и то така, че отговорът да го удовлетворява, и все пак не може да го изкаже с думи.

— Мисля — казах аз най-накрая, — че велик крал като Артур, или велика кралица като Боадицея в древността, е велик, независимо дали някой е украсил неговата, или нейната глава със златна корона или не. От друга страна, мнозина носят корони, или пък толкова

отчаяно ги желаят, че заради корона са способни да убиват, но те не са силни в нищо, освен в амбицията и безочливостта си. Такива люде не струват колкото един прост, честен воин, или дори селянин. Но те могат да бъдат много опасни.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Леглата в линейката бяха високи горе-долу до кръста на човек, застанал на тясната пътека между тях. Леглото отляво бе достатъчно широко да побере двама възрастни един до друг. Отдясно Артур — или който и да бе наистина този мъж в кома — изпълваше доста добре по-тясната единична кушетка. Доста едрото му тяло бе облечено в бяла роба и бе завито със син чаршаф.

Илейн се опита отново да заговори на човека в безсъзнание, опита се да докосне ръката му, после внимателно хвана мускулестата му длан, на чиито пръсти имаше два пръстена със скъпоценни камъни с впечатляваща красота. Но клепачите с русите клепки оставаха все тъй затворени, а тя се страхуваше да отиде по-нататък от тези плахи опити за събуждане.

Главният бордови компютър на линейката бе в дъното, където всеки, седнал на мястото на шофьора, можеше да го вижда, като се обърне. На малкия еcran сега бе изписано:

*Тя слезе долу край реката,
намери лодка под върбата,
написа после на кърмата
„Дамата от Шелот“.*

Сега Илейн не обръщаше внимание на поредния еcran, изпълнен с лудост. Изпитваше огромно облекчение, че се е измъкнала от лабораторията, далече от Мордред и неговите убийци. Но нямаше ни най-малка представа къде се е озовала. Беше невероятно благодарна на Фишър, че я е измъкнал, но той не бе я предупредил за нищо подобно.

Доктор Брусън си помисли, че за нея ще е удоволствие да види отново, или да общува отново с доктор Фишър, въпреки че стиховете, които изписваше по екраните, я караха да подлудява. Искаше да се

свърже с него, и този път да го принуди или да му внуши най-после да й обясни какво става.

Продължи малко по-нататък, а после, чувствайки се изтощена до крайна степен, спря отстрани на пътя, изключи фаровете и пропълзя, както си беше с дрехите, на кушетката срещу крал Артур. Още преди главата й да докосне спартанската възглавница, тя вече бе заспала.

Когато ярката светлина на слънцето по пладне се промъкна през високата мъгла, падна върху затъмненото стъкло на прозореца и я събуди, няколко минути тя лежа, мислейки си какъв чудат сън е сънуvalа и чудейки се къде ли се намира всъщност. Невероятната действителност се натрапи на сетивата й. Стана, прегледа отново пациента, но не забеляза никаква промяна.

След като се поразходи навън — в линейката нямаше тоалетна — тя откри храна — фъстъчено масло, солени бисквити и една ябълка — в малко чекмедже зад шофьорската седалка.

Отново погледна Артур. Никаква промяна, разбира се. Илейн излезе отново от колата и направи опит да изследва този свят пеша, но се страхуваше да се отдалечи от линейката на повече от няколко крачки — за нея колата бе не само подслон, а и психологическа връзка със света, в който бе прекарала живота си и който до вчера тя смяташе за единствената реалност.

Двойка сърни надникнаха иззад края на гората, видяха я и побягнаха. Инак мястото изглеждаше необитаемо.

Дърветата се тълпяха наоколо ако не дружелюбно, то поне, без да таят никаква заплаха. Пътят и в двете посоки продължаваше и по някое време се губеше сред дърветата. Птички пееха. Жужаха пчели.

Е, не можеше все така да си стои. Не й беше в природата да чака безучастно за каквото и да било. Единствената алтернатива на седенето бе да продължи да кара.

Артур все още изглеждаше съвсем наред; всичко оставяше на нея. Моторът на микробуса веднага запали. Когато бе изминалата около четвърт миля, край пътя, точно на следващия завой, изникна фигура на мъж — беше на около петдесет метра напред, държеше в ръка тояга с вдигнат палец в традиционния жест на стопаджиите. Илейн забави ход, нервно запълзя напред и най-накрая забеляза, че човекът е Фишър.

Тя спря нетърпеливо и го поздрави. Той закуцука и се качи.

Пъrvите му думи — каза ги с тревожен тон — бяха, че донякъде му напомняла ДАМАТА ОТ ШЕЛОТ на Тенисън.

Доктор Брусьн изобщо не си направи труда да отговори. Пътникът закопча предпазния колан и стисна тоягата си. Пъrvият си практически съвет той даде, след като погледна през рамо — кратко и ясно ѝ нареди да продължава да кара.

Илейн натисна газта. Бе изненадана от това какво облекчение се оказа за нея присъствието и подкрепата на този човек, който само преди няколко часа беше за нея натрапник, от когото се боеше. Струваше ѝ се, че от неочекваното телефонно обаждане на Фишър досега са изминали дни.

— Може би можеш да ми кажеш поне къде се намирам. И да ми дадеш никаква истинска информация за... човека отзад.

Изражението на Фишър стана загрижено:

— Той добре ли е?

— Не знам. Жив е. Онова, дето е закачено за него, ми изглежда като сложна медицинска апаратура. Диша. Разбира се, предполагам, че не би трябвало да се намира тук и да го разкарват в тази, тази... — не знаеше как да завърши.

Фишър се усмихна.

— Пък и на нас с тебе това не ни харесва чак дотам. Е, можем да се опитаме да го закараме там, където би получил необходимата му помощ.

— Чудесно. Та, нека повторя пъrvия си въпрос — къде се намирам?

— В Логрис.

— КЪДЕ?!

— Трудно е да се каже по-точно. В Логрис всъщност не съществуват географски ширини и дължини. — Наложи се да ѝ каже името буква по буква. И все пак то не означаваше нищо за нея. — Разстоянията се променят, но ако непрекъснато мислиш за къде си тръгнал, най-накрая стигаш там.

— Не я знам тази легенда — отвърна тя.

— Без съмнение, няма как да е иначе. Виж какво, доктор Брусьн, как се справяш? Яла ли си нещо?

— Малко. Но ми е останала още някоя бисквита, а и това ми е най-малката тревога.

— Не мога да остана дълго с тебе. Ще се опитам да поддърjam връзка, но всъщност е много необходимо да съм на друго място. Трябва да се опитам да отвлека вниманието на врага от теб.

— Пак ли ще ме напуснеш?

— Да, боя се, че да.

— Може би е по-добре и аз да дойда с тебе.

— Не, няма да е по-добре. — Фишър изведнъж придоби мрачно изражение. — Ще си много по-добре, дори и в много по-голяма безопасност, ако продължиш да караш — и ако всичко върви както трябва, няма да ти се наложи да пътуваш дълго, и ще намериш истинска помощ.

Фишър предупреди Илейн да внимава за Моргана — но тъй като Мордред бе много по-смъртоносна заплаха, най-добрият ход според него би бил да се опита да стигне замъка на Моргана и да потърси там помощ. Освен това Фишър увери Илейн, че горивото ще ѝ стигне.

— Замък. Добре — измърмори тя и кимна. Хрумна ѝ, че ако Фишър ѝ бе казал да спре на следващото кръстовище и да попита някой дракон за пътя, щеше да се съгласи също толкова спокойно.

Той ѝ описа знамето на Моргана. Илейн спря колата и преди мъжът да слезе, и двамата отново погледнаха пациента отзад.

После Фишър каза, че според него е по-добре самият той да не идва в замъка на Моргана, слезе, махна за довиждане, а после закуцука към гората.

Илейн се поколеба само за миг, после изкрешя и се затича след него. Но нямаше никакъв смисъл. Фишър бе изчезнал.

Артур — тя се усети, че в мислите си натрапчиво нарича пациента с това име — все още беше в кома, ала дишаше; машините продължаваха да го наблюдават и да се грижат за него. Каквато и да бе истината, тя не можеше да си седи ей така. Е, можеше пък и да опита за малко тая тактика. Но не искаше.

Илейн продължи да кара. Нямаше километраж — осъзна тя внезапно, и нямаше начин да измери какво разстояние е пропътувала. Можеше само да се надява, че Фишър е бил прав за горивото, както явно бе прав за всичко останало. Несъмнено на таблото не се виждаше никакъв километраж.

Пътят се виеше ли виеше, а после изведнъж тръгна право напред без никакви отклонения и я поведе към спуснатия подвижен мост на огромен, внушителен замък, на около четвърт миля напред, издигащ се сред ширнали се ливади. На най-високата кула се ветрееше черно-червено знаме, в което Илейн разпозна знамето на полусестрата на Артур, магьосницата Моргана ле Фей.

XXVI

БРАН

Обещанието на стария Мерлин за щедрост към опърпаната ни някога трупа той спази в пълна мярка, веднага щом се приготвихме за тръгване. В двора, все още осенен с грозните останки от войната, ни чакаха двете ни нови каруци, всяка — теглена от два едри млади вола. Имаше и още две мулета за яздене. Според мен нищо не изглеждаше вълшебно на вид. И каруците, и животните изглеждаха също толкова обикновени и материални, колкото и калта — или колкото каменните стени на къщата на оракула — още повече, че някои от тези стени бяха вече започнали да се превръщат буквально пред очите ни в стените на Камелот.

Една каруца би била достатъчна, за да вози оредялата ни трупа, дори и ако всички бяхме решили да се возим. Но другата, както скоро открихме, бе натоварена с най-различни нови музикални и други инструменти — старателно завити, за да се запазят. Тези неща — инструментите и другите най-различни джунджурии — бяха наистина добре, изящно изработени, но не притежаваха магически сили, или поне аз не ги забелязвах. Никой от нас вече дни наред не беше свирил, и докато пробвахме новите инструменти, често изкарвахме фалшиви звуци. Та, за да побере всичко това, наистина си трябваха две каруци. Както и да е, новите колела и силните волове превръщаха пътуването почти в удоволствие.

Час след час, а по-късно — почти минута след минута, къщата при оракула на Мерлин губеше магията, която я правеше така изкуително приятна за живеене, и ставаше все по-недружелюбна и негостоприемна към нас. Все едно Мерлин искаше насила да ни накара да се изнесем за известно време, просто защото по време на предстоящото преображение мястото нямаше да бъде безопасно за живеене.

И все пак Джандрий продължаваше да поставя под въпрос отчаяната необходимост да тръгнем. Не ѝ омръзваше да повтаря, че искала да се забави с потеглянето, докато поукрепне още малко. Изтъкнах пред жена си, че имението е започнало да става изключително негостоприемно. Сега отпадъците се трупаха, както във всяка друга къща, и това караше нас, разглезените обитатели, да се чувстваме така сякаш се отнасят много лошо с нас. Огънят в камините и печките угасваше, ако някой не го поддържа — понякога дори и когато имаше кой да го поддържа — а в кухнята и в трапезарията прясната и хубава храна вече не се появяваше сама, още преди да се усетим, че сме гладни.

Мод прикриващо почти нетърпеливото си очакване да потеглим с нещо като свадлива неохота.

— Е, ами то тая работа, да спиш в бели чаршафи, да ядеш всеки ден на голямата маса в голямата зала... ами тя май не е за нас. Пък и такава стая, дето край няма, и вместо задна стена има никакво стъкло — пък и глей що книги!

Мълкна и ме погледна.

— Ама ти нали не мислиш, че ни се е ядосал?

Поклатих глава.

— Кой, Мерлин? Не, никак даже. Всъщност според мен май е много доволен от нас. И затова ни даде право на свободен избор като награда. Може би не би могъл да ни дари с нищо по-ценено.

За тях това си изглеждаше съвсем разумно.

— Да отидем ли да се сбогуваме с него, сър? Или ти ще го направиш вместо нас?

— Мога да го направя, но...

— Какво „но“?

— Всъщност няма нужда от това. Мисля, че пак ще се видим с него.

— О.

Когато всичко вече бе готово, потеглихме на път. Вивиан вече не беше с нас, което никак не ме изненада, след като си спомних, че младият Мерлин искаше да я вземе със себе си. След като поспорихме какво би било най-добре да направим, оставихме вратата на къщата край скалите отворена след нас, точно както я бяхме намерили.

Когато изминахме към четвърт миля, се обърнах, за да хвърля последен поглед към къщата. Но макар че от мястото, където бяхме спрели, тя би трябвало да се вижда, и високите скали, и имението, и стената бяха изчезнали, а самият бряг изглеждаше съвсем различен.

Дните на подновеното ни скиталчество се низеха, а Джандрий се съвземаше бързо от раните и стреса на раждането. През нощта се просвах да спя малко по-встрани от другите — Джандрий все още не беше напълно здрава, пък и инак нещата между мен и жена ми съвсем решително бяха охладнели.

След като веднъж оставихме зад гърба си скалата на Мерлин, пътешествието ни не се придружаваше повече от никакви видими прояви на магия. Освен това, че когато и да трябваше да направим точен избор, един път винаги изглеждаше по-лесен и по-приканващ от другите.

Веднага след като забелязах това, една сутрин реших да го проверя, като нарочно избрах онзи път, който изглеждаше по-труден. Направих го, без да казвам на другарите си. Съвсем скоро се оказахме пред много разклонения, а разликите ставаха все по-биещи на очи, докато най-накрая излязохме отново на пътя, по който всъщност искаше да тръгнем Мерлин.

Минахме последователно през доста села и през няколко по-малки имения и крепости. В първото, по щастлива случайност, както изглеждаше отстрани, си харесахме сред публиката едно момиче, много по-добро в песните и танците от Вивиан. То ни напусна при следващата ни спирка, но друго дойде на негово място. Мерлин отново имаше пръст в това — сега вече всички го разбрахме. Въпреки че си мислех, че уменията ни са намалели, никога не бяхме изнасяли по-успешни представления.

ХАКОН

С Ланселот се разбирахме добре, както се бях надявал, и по време на нашето пътуване към скалата на Мерлин си прекарахме добре (поне на мен така ми се стори).

В Логрис на човек може да му се види доста мъчно да стигне там, където иска, но всички пътища водят към нещо интересно. Колкото и трудно да беше да се живее в тази страна, животът там поне никога не е бил тъп и скучен.

Не след дълго аз и спътникът ми стигнахме брод, където изведнъж група тролове ни преградиха пътя.

Ланселот бе виждал тролове и преди, но и аз не се изненадах много, като видях чудовищата, тъй като помнех какво ме бе предупредил Мерлин.

Троловете бяха гротескни, получовекоподобни чудовища, обезобразени от заострените си глави и огромни уши, въоръжени с груби тояги и пръти — те излязоха от високия тръстиков гъсталак, който растеше край брега на реката, и мълчаливо ни преградиха пътя.

Щом нямаше как да тръгнем обратно — а за това, разбира се, и дума не можеше да става — излизаше, че няма как да избегнем битката. Не бях новак, що се отнася до бой, но срещу подобен противник просто нямах представа как да действам.

— Отвратителни създания! — отбелязах.

Ланселот само кимна. Те се облекчаваха като животни сякаш не съзнаваха какво правят, дори и докато ги гледахме. Обсипваха ни с обиди, или поне ми се струваше, че лаещите звуци, които произнасяха, са обиди. Но реших, че ако им отвърнем, това ще е само загуба на време. Ланселот бе съгласен с мен.

Към несигурността ни се добавяше и това, че не знаехме какъв точно е броят на враговете ни. Виждаха се трима тролове, всичките — мъжки, с набити, сивкави тела, почти без козина, с кожа с цвят на кал. Единият бе облечен само с някаква дрипа, а другите си бяха съвсем голи. Черна козина, груба като конски косъм, растеше на всички посоки върху безформените им глави, по брадите им и под буцестите им ръце. По тялото на най-едрия от тримата космите бяха побелели. От разстояние изглеждаха не по-високи от човешки бой и наистина не бяха по-високи. Започнаха да ни приближават, много бавно, и когато се приближиха достатъчно, забелязах не само странно ярките им зелени очи, но и колко огромни са длани и стъпалата им, и колко мускулести странно оформените им длани.

Ланселот, който — ако поне половината от историите за него бяха верни — се бе изправял лице в лице със значителен брой екзотични противници по времето, когато е бил рицар, изобщо не прояви нерешителност. Сигурно знаеше как се действа срещу подобни фантастични същества.

Той слезе от коня и каза просто:

— В Логрис те са нещо обичайно.

Погледнах сбръканото лице и прегърбените рамене на Ланселот. И изведнъж ме обзе тревога, че не само ще трябва да се бия срещу трима тролове, ами ще се наложи да предпазвам и стареца до себе си.

Ланселот още не бе премерил бронята на Мерлин. Нито пък аз — според мен подобна тежка дрънкулка би била прекрасна спънка за действията, които се изискват от един мъж в битка.

— Какво бихте препоръчали, сър Ланселот? Да нападнем или да се оттеглим? Аз викам да ги ударим. — Макар да не копнеех за това, всъщност нямахме избор, ако трябаше да следваме посочения път. Реката бе твърде буйна и над, и под брода; пейзажът на Логрис винаги бе интересен, най-меко казано.

— Ще се бием с тях! — тонът на спътника ми бе уверен, говореше като същински господар. Той не заповядваше, той просто установяваше факт. Почудих се дали мисълта за непосредствено предстояща му битка ще го ободри, но явно това изобщо не засягаше неговите чувства. — Налага се да се бием. Но ще го направим както трябва.

— Мислиш ли, че може и да са повече от трима?

— Разбира се, в тръстиките може да има и още — възрастният рицар ме стрелна с одобрителен поглед, явно доволен, че съм се сетил. — Но това можем да го разберем още преди боят да започне.

Измърморих нещо за това, че по мои предположения в боя може да ни бъде оказана и магическа помощ. Моят спътник рязко ми напомни, че в момента сред нас няма магьосник.

— Предполагам, че все пак бихме могли да я получим...

Всъщност аз никога преди не се бях сблъсквал с нищо подобно на тези чудовища. Но после се сетих за съществата, които Мерлин бе подкаран пред себе си с тоягата, когато тръгнахме да пъдим Комор, и се почудих дали и тези не са рожби на подобна магия, насочена срещу нас.

— С броня — рече Ланселот и се захвани да отвързва металните вързопи от гърба на мулето, — лесно ще ги победим.

Изразих учиво съмнение, че изобщо е възможно да се движиш както трябва, напъхан в подобна метална кутия.

Старецът оголи останките от зъбите си в усмивка. Мисля, че тогава за пръв път го видях наистина да се усмихва. После каза със спокойния си, висок глас:

— Много по-добре, отколкото явно си мислиш ти. Ако я облече точно който трябва.

След като отказа за момента да ми дава по-нататъшни обяснения, Ланселот ме накара да му помогна да разопаковаме броните и да ги положим върху калната земя сякаш се намирахме на някое поле за турнири и разполагахме с всичкото време на света, за да се подгответим.

— Лично аз — рекох — избирам да се бия без броня.

Спътникът ми само кимна и се усмихна. После, вместо да надене бронята, той напъди жребците ни далеч от нас, в посока, противоположна на врага. Конете и мулето бяха добре обучени — май беше редно да се досетя, че Мерлин не би ни дал други — и не се отдалечиха много.

Имах сериозни съмнения доколко мъдро е решението да се лишим от силата и бързината на конете, и ми се стори, че тази моя тревога съвсем скоро започва да се оправдава. Едва бяхме подредили лъскавите части на броните, когато троловете приближиха със заплашителен вид, неловко и неудачно замеряйки ни с камъни и буци засъхнала кал, с нечленоразделни крясъци, които сигурно означаваха заплахи и проклятия.

Ланселот веднага отстъпи пеш към очакващите ни коне и отсечено ми заповядда да тръгна с него. Този път се радвах, че отговорността за командинането не лежи върху мен.

Щом приближиха броните, троловете изведнъж спряха и заоглеждаха странните лъскави предмети. След миг съвсем се увлякоха и започнаха да се карат кой какво да вземе.

Бяха достатъчно умни, за да схванат, че тези части се обличат и се завързват по някакъв начин върху тялото и се опитаха да натикат в тях собствените си нечовешки тела. Само най-дребният се справи доста добре с привързването на бронята към тялото. Шлемът пък бе по мярка на най-едрия.

Обзети от страшен яд, съществата продължиха да се борят с броните и да се опитват да ги нахлюят насила, като все повече се овързваха и се омотаваха като в кълчища с ремъци и корави метални парчета. Понякога, когато се напънеха, успяваха да огънат лъскавите

части с голи ръце — но, общо взето, броните на Мерлин се оказаха твърде яки дори за тролове.

След малко троловете вече се караха и се биеха помежду си за лъскавия метал; единият прасна другия по главата с тоягата и го просна на земята.

— Сега, сър Хакон! — Ланселот извади меча си и нападна.

Последвах великия воин, задминах го с по-младите си крака, издигнал късо копие и меч. Излезе, точно както бе предвидил мойт ментор, че нямахме нужда от дълги пики и от добре обучени коне.

Посякохме чудовищата. Въпреки че единият бе повален, преди да нападнем, а другите двама бяха сериозно затруднени в движенията си, все пак се наложи да се поборим известно време с тях и в битката получих една-две ранички.

Ранените тролове се строполиха на земята — щеше да ни бъде трудно да ги довършим, ако бяхме на коне.

Според мен Ланселот се би невероятно добре, може би по-добре от мен, макар и да бе на толкова години. След като влезе в бой, той сякаш видимо се подмлади.

Когато битката вече бе свършила и ние си почивахме, научих от сър Ланселот още неща за битките с чудовища, тролове и великани; освен това той обсъди с мен и най-тънките номера при боя с дракони. Спомена поне още една добра система за бой с тролове, която сега ще ви обясня, независимо дали може да ви свърши някаква работа или не: „Примамваш с нещо някой великан и го караш да те последва към брод или мост, където и да е; ако имаш достатъчно късмет, двамата ти врагове ще се сбият кой да мине пръв“.

БРАН

Повечето градове и села, които оредялата ни трупа посети по време на това пътешествие, изглеждаха съвсем обикновени — селища, каквито можеше да срещнем при пътуванията си и преди да стигнем скалата на Мерлин. Но на мен ми ставаше все по-ясно, че когато сме напуснали това омагьосано място, не сме навлезли отново в същите земи, из които бяхме пътували, преди да пристигнем там. Сега кръстосвахме из Логрис и продължавахме да наемаме и да губим талантливи танцьорки буквально всеки път, когато спрем някъде.

Някои от жителите на Логрис, както беше и по другите земи, бяха тукашни, други — особено по-старите — се бяха преселили тук от по-обикновените светове — също като нас.

Във всеки град или имение, което посещавахме, всякаакви циркаджии бяха добре дошли, а с такива като хората от моя антураж, които правеха такова ярко впечатление, се държаха наистина добре и постоянно настояваха да останат още.

И все пак, винаги когато тръгвахме, единият път изглеждаше по-лесен и по-многообещаващ. Мерлин — все повече се уверявах в това — още не бе приключил с нас. Не беше ни осигурил момичета за отмяна на Вивиан, нито пък тези каруци, инструменти и животни, ей тъй, от чиста и безкористна сърдечна доброта. За мен нямаше никакво съмнение, че иска от нас още нещо. Но какво?

ХАКОН

Скоро след като надвихме троловете и прекосихме брода, открихме странна следа, пресичаща пътя ни — сякаш бе оставена от твърде големи колела на каруца, а не се виждаха никакви следи от копитата на теглещи животни. Пътят бе достатъчно мек, че всяка стъпка да се отпечата по него, и все пак не се виждаха никакви следи от копита — само тези странни, безкрайни бразди.

Спътникът ми ги разгледа и очевидно се развесели. Каза, че според него това било знак, че ни чака голямо приключение и че ако не разберем нещо от него, не сме никакви рицари. Почти бях склонен да се съглася с него и тъй като нямах никаква представа по кой път трябва се върнем при скалата на Мерлин, свих рамене и тръгнах след Ланселот.

През блата, шубраци и голи сипеи ние следвахме странните следи половин ден. Макар да започнах да настоявам, че трябва да се върнем при Мерлин, в Нови Камелот, възможно най-бързо, Ланселот настояваше да отидем докрай. Все пак аргументите ми бяха лишени до голяма степен от силата си поради факта, че нямах представа по кой път се стига до Нови Камелот. Онзи, по който бях поел на тръгване, бе твърде сложен и заплетен, а и заради мъгливите дни тогава не можех да следя добре сълнцето.

Най-накрая, скапани и объркани, но, доколкото можех да преценя, в никакъв случай по-близо до странната каруца от мястото,

където тръгнахме по следите ѝ, ние стигнахме един замък и потърсихме в него подслон и гостоприемство за през нощта.

Когато подвижният мост се спусна със скърцане и ние влязохме в двора, ни поздрави не друг, а Моргана ле Фей, и то с такъв тон, сякаш ни е очаквала да пристигнем. Магьосницата, заобиколена от обичайната си свита от животни и значителен брой човеци слуги, ни приветства с добре дошли в нейното царство.

Ланселот и аз забелязахме, че в двора на лейди Моргана се намираше и странната каруца, оставила тайнствените следи. Там, заобиколена от различни работници, войници с копия и зяпнали от почуда слуги, стоеше едно от най-смайващите неща, които бях виждал през целия си изпълнен с приключения живот: затворена каруца от метал и стъкло, покачена на четири черни колела, очевидно задвижвана чрез магия, защото не се виждаше никакъв впряг за кон, муле или вол.

А до нея — необикновена жена в чуждоземски дрехи. Когато Ланселот я видя за пръв път, за миг ми се стори, че сърцето му замря; после той въздъхна и измърмори нещо за това колко много приличала тази жена на младата Гuinивиър. След това задните врати на странната каруца се отвориха и изведенъж из въздуха се разнесе името на крал Артур; от всички страни войниците и слугите на Моргана го мълвяха в почуда.

XXVII

Бях доволен, че лейди Моргана е избрала да ми предостави нещо като равен статут с великия сър Ланселот. Беше ни приветствала и двамата еднакво радушно, а сега и двамата бяхме еднакво почитани нейни гости — добре дошли в замъка на Моргана ле Фей, сестра на крал Артур, магьосницата, превъзхождана по сила единствено от самия Мерлин.

Но и моето пристигане, а дори и това на сър Ланселот мина почти незабелязано от повечето обитатели на замъка на Моргана. Вниманието им все още бе съсредоточено върху вълшебното превозно средство, пристигнало в замъка само минути преди нас, карано от жената, която толкова приличаше на кралица Гуинивиър. Но наистина важното нещо, онова, което бе накарало целият двор да говори, бе фактът, че самият крал Артур лежи, тежко ранен, в тази кола, за която се твърдеше, че идва от незнайното бъдеще. Сестра му, Моргана, бе го погледнала и после бе разпоредила кралят да не се докосва; вътре имало вълшебни уреди, които поддържали живота му. И това Моргана явно бе предвидила.

Бях страшно любопитен да видя крал Артур, но все не успях, тъй като мнозина непрекъснато ту влизаха, ту излизаха от колата.

Ланселот продължаваше да се чуди на това колко много тази Илейн приличала на Гуинивиър. Иначе приемаше положението ни, поне според мен, с изненадващо спокойствие. По-рано, докато язехме редом великолепните си коне, той ми бе разказал разни истории, потвърждаващи идеите, които напоследък бях чувал от други хора — че Моргана ле Фей е фанатично решена да види Артур, своя брат, излекуван от почти фаталната си рана и после отново възначен на мястото, което според нея му се полагаше по право — на трона.

Веднага щом се вдигна врявата, че крал Артур се намира в странната кола, Ланселот си проби път през тълпата към своя бивш крал и събрат. Май искаше да остане при него. Подобна лоялност бе разбираема, но много би ме затруднила при изпълнението на моя дълг,

защото господарят Мерлин бе поискал от мен да заведа Ланселот в Нови Камелот.

Лейди Моргана каза, че имало няколко много важни неща, за които искала да разговаря с мен насаме, и ме учуди с покана да се разходим във вътрешния двор. Там, сред купища избуяли цветя, чиито аромат накара сетивата ми да плуват, се разхождахме един до друг из прекрасната (и без съмнение омагьосана) градина. Две от нейните огромни котки ситнеха край нас и ме гледаха втренчено с жълтите си очи.

Докато се разхождахме сред градината двамата с магьосницата, тя ме разпита подробно за Мерлин. Не виждах никаква причина да не ѝ кажа истината за своята уговорка със стареца в скалата. Тя ме изслуша с голям интерес. После ми призна, че се отнасяла подозрително към Мерлин. Но старчето, както тя го нарече, в момента не бил най-големият ѝ проблем. Съобщи ми, че вече била готова да се бори за една и съща кауза с Мерлин, срещу обединената заплаха от Вотан, Мордред и Комор.

Като знак за добра воля тя ми съобщи, че искала да възстанови за новопостроения Камелот на Мерлин вълшебния стол, наречен Трон на риска.

— Вече са ми споменавали за него, лейди — отвърнах предпазливо.

Моргана запристъпя край мен с широки крачки, сключила замислено ръце зад гърба си. Крачеше почти като мъж.

— Що се отнася до стария Мерлин... От това разстояние не мога точно да преценя колко живот е останал в премазаните от скалите останки на костите му. Но съм сигурна, че в тях е останала голяма част от магическите му достойнства... и ти, Хакон, доблестни ми боецо, щом сам призна, че си слизал сред онези скали, вероятно можеш да отведеш един предан търсач точно до мястото, където са укрити костите на Мерлин. — Тя ме стрелна с тъмните си очи и ме огря с такава усмивка, че мъжествеността ми се надигна и в същото време по гръбнака ми от страх пропълзяха хладни тръпки.

— Възможно е да го направя, лейди. Ала...

— Да, да, разбира се, ти си се заклел във вярност на Мерлин. Е, аз не искам от тебе предателство, но ще видим. Когато ти и аз застанем

плътно един до друг, близо до мястото, където се покоят костите му, тогава ще видим.

Наистина аз все още се смятах за верен слуга на господаря Мерлин и нямах намерение да разкривам пред враговете му нищо, което би могло да му причини вреда. И все пак не ми беше ясно дали Моргана е наистина враг на Мерлин. А и тя вече знаеше, че съм прекарал дни наред в онова място, което щеше да се превърне в Нови Камелот, че съм говорил с костите, или със стареца, за когото тези останки представляваха последната му здрава връзка със земния живот.

Промушвайки ръка под моята с жест, който предполагаше, че сме близки съюзници или дори интимни приятели, Моргана пристъпваше край мен като котка. Въртеше разговора все около нападенията, които всички очаквахме много скоро от Мордред, който сега се бе съюзил с Комор. Прокълнатия и обединените им войски бяха опасно силни. Бях чувал това-онова за Мордред от Ланселот — че наистина бил незаконен син на Артур и как оцелял след битката, в която паднал баща му. И колко се страхувал Ланселот, че Мордред, колкото и тъжно да беше това, все още бе на свобода и искаше да унищожи баща си.

Сребристият смях на Моргана прозвуча подигравателно, когато несъзнателно признах подозрението си, че Мерлин има намерение аз да заема мястото на Артур. На свой ред дамата не ми обеща нищо. Но нашият разговор ме наведе някак си на идеята, че някой ден тя може да реши да ме направи господар на нейното царство — че може и да дойде ден, когато тя ще седне до мен като моя съпруга и господарка.

Моргана ми каза, освен това, че някой ден ще ми покаже библиотеката си, която можела да съперниччи на Мерлиновата.

Дамата намекна, че знае и е използвала тайната на отварянето на път от една библиотека към друга. Това прозвуча като нещо обичайно и аз зададох няколко въпроса. Имаше ли някакъв минимален брой книги на стая, или може би бяха необходими няколко копия на един и същи том, или томове? Дали отварянето и четенето на книги е част от необходимия ритуал за установяване на свръзка? Уви, въпросите ми не получиха никакъв твърд отговор.

Продължихме да се разхождаме из градината и Моргана ле Фей ми разказа някои дразнещи любопитството ми подробности за личността на третия могъщ съперник в борбата за костите на Мерлин

— кралят на рибарите, за които само мимоходом бе споделил Ланселот.

Магъосницата ме увери, че този тайнствен владетел, страдащ от неизлечима рана в бедрото, бе свързан по някакъв начин със Сангреал, или Свещения граал — чашата, от която беше пил Иисус от Назарет на тайната вечеря с учениците си в нощта, преди да бъде предаден и умъртвен.

Моргана ми разказа, че някога преди много години и на самия Ланселот му била дадена възможност да открие Граала, но той претърпял голям провал поради някаква нехарактерна за натурата му слабост; дамата не сподели никакви подробности, а и аз не се опитвах да ги открия.

Макар и със сигурност способна на безмилостни деяния Моргана винаги говореше с обич и топлота за брат си. Впечатли ме с това, че благосъстоянието на крал Артур бе нейна първа грижа. Поне не изглеждаше най-лошата от състезаващите се да притежават силата, въплътена в костите на Мерлин.

Разговорът ми с лейди Моргана бе прекъснат от вестоносец, който донесе вестта за пристигането на нова трупа пътуващи комедианти. По описанието мигом познах Бран и хората му. Бързо обясних на дамата, че ги познавам, тъй като и те са били с мен край скалата на Мерлин.

Стори ми се за миг, че Моргана се изненада. Но забелязах, че незабавно ѝ хрумна някаква идея каква полза би могла да извлече от това.

— Погрижете се да им се даде храна и вода — каза тя на вестоносеца. — Но нека не ни забавляват и да не си разтоварват каруците. Аз имам малко допълнителен товар за тях, който трябва да занесат на Мерлин.

След малко разбрах, че идеята ѝ бе да изпрати Трона на риска на Мерлин с Бран и хората му. Очевидно си имаше причини да иска да се отърве от вълшебния стол възможно най-скоро.

В градината се появи сър Ланселот, временно напуснал своето място до поваления си крал и запита Моргана пленници ли сме ѝ или нейни гости. Той спомена, че не за първи път е гост или пленник на Моргана.

Когато забелязах как го гледа Моргана, почудих се дали някога не са били любовници — но ако бе така, скоро по държанието на дамата пролича, че тези дни са отдавна отминали. Тя отвърна:

— Вие и двамата сте мои гости, храбри рицари — Господ да ме умори, ако някога задържа някого от вас пряко волята му. Съжалявам единствено, че и двамата ще ми гостувате съвсем за кратко.

С тези думи тя ни обърна гръб и си тръгна. Разменихме си с Ланселот безпомощни погледи и побързахме да я последваме в двора, където крал Артур все още лежеше, скрит във вълшебната кола, заобиколен от какви ли не слуги. Аз все още нямах възможност да се приближа достатъчно и да видя как всъщност изглежда великият крал. Е, помислих си, за днес чудесата и без това ми стигаха.

До вълшебната кола на краля стояха и двете нови каруци, осигурени от Мерлин за хората на Бран. Докато трупата вечеряше в замъка, в едната от каруците вече бяха натоварили новия товар, който лейди Моргана искаше да закарат при Мерлин. Сега тя припряно раздаваше заповеди хората ѝ да накарат комедиантите да си продължат по пътя и, сякаш размислила, изведнъж обяви, че и аз трябва да тръгна с тях.

Това предизвика протест от моя страна.

— Милейди, имам заповед от моя господар Мерлин да отведа при него Ланселот.

— Обещавам ти, сър Хакон, че ще се погрижа сър Ланселот да стигне при скалата на Мерлин.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Доктор Илейн Брусьн седеше сама на една маса в трапезарията на Моргана и се наслаждаваше на чудесна, екзотична, макар и не омагьосана храна. Опитваше се, както бе обично за нея през последните дни, да проумее всичко, което ѝ се бе случило. Човекът на име Бран и малката му трупа пътуващи актьори известно време бяха в същата стая и вечеряха на една по-ниска маса. Един човек бе влязъл и ги бе подканил да си вървят по пътя — явно това бе някакъв план на Моргана.

Слугите, които сервираха, непрекъснато сновяха из голямата зала с каменни стени. Те, както и останалите от антуражата на Моргана, бяха

съвсем нормално изглеждащи хора, ако не се броят костюмите им от Мрачните векове.

Доктор Брусън, дъвчейки залък хляб, наистина много вкусен, си помисли, че за последните няколко часа е научила много. Сега тя вярваше, че е успяла да разбере донякъде основното в магическата борба за откриването на костите на Мерлин и използването на огромния им магически потенциал.

Скоро Илейн се върна в двора, където все още я чакаше линейката. Там бяха Моргана и възрастният мъж, представен й като сър Ланселот. Щом го погледна, тя усети, че е готова да повярва, че това наистина е той.

Ланселот заяви, че желае да се бори за съживяването на крал Артур и е готов да рискува живота си, за да бъде излекуван най-после крал Артур, негов бивш господар, съперник и най-близък приятел.

— А готов ли си — настоя Моргана — да рискуваш живота си, за да стане той отново крал?

— Госпожо, той е моят крал, друг нямам. — Ланселот помълча, после попита. — А къде е моята господарка Гуинивиър, кралицата? Чух, че когато Артур паднал, тя отишла в манастир.

— Вярно е, благородни рицарю — преди Моргана да успее да каже още нещо, я прекъсна силен вик. Стражите по високите стени крещяха, че на хоризонта се е появила армията на Мордред и бързо напредва насам.

Моргана прие хладно новината. Тя каза на Илейн, че като сестра на Артур е доволна и благодарна за нейната помощ, и че Илейн заслужава награда. Нападението на войската на Вотан над замъка очевидно бе неизбежно и нямаше гаранция, че защитата ще го удържи. Затова Моргана настояваше линейката и нейният безценен (както каза тя) товар да бъдат закарани на някое много по-безопасно място.

Най-надеждното място, което можеше да предложи тя бяха околностите на скалата на Мерлин.

— Има много неща в този старец, които не ми харесват, нито пък бих могла да му имам доверие, но в момента нямаме голям избор. Освен това, там пътят към твоя свят може би все още е отворен. — Тя погледна Илейн. — И оттам магията на машините, с които можеш да работиш, може да отведе Артур там, където би могъл да бъде излекуван.

Моргана се бе изправила пред линейката и галеше гладкия метал на капака, сякаш успокояваше изнервено животно.

— Ланселот идва с тебе — усмихна се тя. — За да те пази. Мисля, че така ще е добре. Да, това е най-доброто, за което мога да се сетя — и отново се усмихна загадъчно.

— Милейди — обади се Ланселот, — мисля, че би трявало да се откажа да се подчинявам на всяка заповед, която би изисквала от мен да се отделя от моя крал, докато той е в беда. Но на тази заповед с охота ще се подчиня. — И когато погледна Илейн изпод качулката със сиво-синкавите си очи, тя силно се развълнува.

После Моргана седна в предната дясна седалка на вълшебната кола, мърморейки, че искала да види какво представлява тя.

— Аз трябва да остана тук — продължи тя, — за да поставя възможно най-крепката защита и да забавя преследвачите. Първо ти трябва да караш, ако можеш, към Камелот или към мястото, където беше Камелот преди. Независимо от това дали ще го има отново или не. Към скалата на Мерлин. — Моргана се извъртя на седалката и се намръщи срещу компютърния еcran. — Какво казват думите, появяващи се на стъклото? Май никаква магия ми пречи да ги прочета.

Илейн се извърна на шофьорската седалка и прочете:

*И там, долу край реката,
като уплашен прорицател
съзрял сам своята участ зла,
очи, подобни на стъкла,
обърна тя към Камелот.*

Но преди да успее да й каже нещо за Тенисън, Моргана отново се бе измъкнала от колата и започна да разменя въпроси и отговори с военните си съветници. На екрана се появи лицето на Фишър. Започна да я съветва по своя благ начин и да я уверява, че цялото разстояние може да се измине без никаква пречка.

— И макар лично лейди Моргана да не разбира нищо от тази линейка, тя в голяма степен е нейно творение. Може да се каже, че е била изработена по нейна заповед. Тази кола без съмнение би се

справила с труден терен по-добре от всяко просто превозно средство от двайсет и първия век.

Моргана отново се бе извърнала с лице към микробуса и правеше неспокойни жестове. Илейн, вече зад кормилото, измънка нещо в отговор, отново се обърна напред и закопча предпазния колан. В следващия миг сър Ланселот с оръжие в ръка и с изражение на мрачна готовност да се впусне в това ново приключение закопча колана на предната седалка отдясно. Кимна, в знак, че е готов за всичко, което ги очаква по-нататък. Илейн усещаше нещо твърдо, вдъхващо увереност в неговата овладяна ярост.

От високите бойници се понесоха нови викове. Силите на врага бяха могъщи и напредваха страшно бързо.

Един огромен камък, очевидно изстрелян от някоя обсадна машина, задумка по стените и се приземи с трясък в двора. Писъците на ранените и ужасените се издигнаха към небето.

— Бързо! Нататък! — изкомандва гневно Моргана и отстъпи назад с вдигнат показалец.

Огромните порти сред високата стена се разтвориха с трясък по магия. Войската на Вотан изглеждаше страховито, готова всеки момент да връхлети върху защитниците на замъка. Илейн натисна газта и големият микробус подскочи и тръгна с рев по спуснатия въжен мост.

Вън се ветрееха знамената с бобровата глава — знамената на Комор. Хора в ризници крачеха редом с по-едри същества, които не бяха човеци, и оформяха разпокъсани редици. Отначало те се огънаха пред набиращия скорост микробус, но после отново се сключиха отпред, по-стегнати от всякога.

XXVIII

ХАКОН

Нито Бран, нито аз разбирахме какво ще стане, щом напуснахме крепостта на Моргана. Но не мина и час, и армията, предвождана от Мордред и Комор, пристигна при замъка и връхлетя яростно върху защитниците му.

Никой сред онази войска не забеляза, че ни няма — нито мен, нито Бран. Нито пък знаеха, че неотдавна сме били под покрива на Моргана — пък не ги беше и грижа. Аз, един-единствен викинг, нищо не струвах според сметките на Мордред, а със сигурност той би оценил чифт каруци, натоварени с певци и артисти наред с инструментите им за струващи по-малко и от нищо. (Прокълнатия, какъвто си беше, без съмнение все още от време на време си мечтаеше как ще одере жив горкия комедиант, посмял да го обиди; но той съзнаваше, че неговите фантазии нямаха никакво значение за Мордред — а тук наред с духа на Вотан командваше Мордред.)

Вярвам, че малката групичка комедианти бе доволна, че отново им правя компания. Или поне повечето от тях — мисля, че повторното ми появяване бе разстроило Джандрий. Но макар и присъствието ми да създаваше проблеми, всички от трупата на Бран ме познаваха като здрав и силен защитник, що се отнася до определен вид трудности.

Когато след няколко часа спряхме, за да починат воловете, използвах възможността да огледам хубавичко Трона на риска, който караха във втората каруца на Бран, покрит със свободно висящо, избеляло одеяло. Когато отметнах покривалото, ми се стори, че столът под него изглежда съвсем обикновен — или поне не по-различен от другите резбовани столове, обкръжаващи кръглата маса в имението на Мерлин — сред орнаментите забелязах няколко дракона и други фантастични образи.

Докоснах едната от дървените облегалки, но нищо не стана. Погалих полираното дърво. Както обикновено, не можах да доловя

присъствието на магия.

Бран бе застанал до мен и също размишляваше над стола.

— Трябва да го занесем обратно на Мерлин — намръщи се той.

— Мразя да ме въвличат в игричките, които по-великите от нас си играят помежду си. Но какъв избор имаме, щом те настояват да се включим? — Бран мълкна, после добави: — Мисля, че най-добре ще е да спираме всеки ден или нещо такова и да изнасяме представления, както обикновено. Така хората по-малко ще подозират, че караме нещо крайно необикновено. — После ме погледна и се усмихна. — Разбира се, ти няма да играеш, сър Хакон. Ние ще сме твоите слуги — само твоя свита.

Покрих отново стола, метнах одеялото привидно небрежно, тъкмо както преди, и продължихме. Известно време вървях пеш редом с каруцата, повел коня за поводите. Новите волове наистина бяха млади и силни. Почудих се дали магията на Мерлин създава подобни същества от нищото или само ги подчинява на волята му? Изглеждаха като истински, миришаха като истински, по запотените им гърбове кацаха мухи, съвсем като при всички товарни животни, докато теглеха гладко търкалящите се колела напред с равномерна крачка, почти в тръс, въпреки че сега цялата трупа, или поне повечето от оцелелите й членове, се возеха, а не вървяха пеш. Дори пътищата — или поне онези, по които тръгвахме ние, бяха необичайно гладки и равни, минаваха старателно между хълмовете, за да избягнат изкачванията, и пресичаха реки и потоци само там, където водите текаха мирно и спокойно. Помислих си, че вече няма да се изненадам особено, ако се сблъскаме с тролове или великани, но по пътя ни не се препречваше нищо по-необикновено от крави и пастири.

Вече от часове бяхме изоставили зад гърба си битката край замъка на Моргана и за пръв път спряхме, за да играем в едно селце.

Посещението в замъка на Моргана ме бе навело на много размисли. Въпреки подигравките на дамата идеята, че някой ден мога да бъда коронясан за крал от Мерлин продължаваше да владее въображението ми. А сега си мислех, че е възникнала и възможността самата Моргана някой ден да поиска да стана неин конорт. Не беше ли го казала самата тя?

Докато се опитвах да се подгответя мислено за такова високо положение, разсъждавах, че щом се издигна на власт, не мога да

направя нищо по-добро от това да направя Бран свой съветник и говорител. Артистът може и да не беше от по-висок произход от мен, но говореше много по-гладко, отколкото аз някога бих могъл, и бе безкрайно по-добър в разговорите за книги и поезия. Бях го виждал да борави с меч и копие, и докато си мислех, че няма и минута да издържи насреща ми с подобни оръжия — наистина малцина можеха — мнозина воини, не биха могли да се сравняват с него. Притежаваше необходимия хладен ум в разгара на битката, който важи много повече от всякакви техники, на които човек може да бъде обучен или научен.

Но освен това осъзнах, че привличането, което изпитвах към жена му, се е превърнало за мен по-скоро в бреме, отколкото в радост. Е, винаги в морето за мен бе имало достатъчно риба. Щом щях да ставам крал, трябваше ми по-достойна за кралица жена от нея. И ако съдбата някой ден отредеше да стана консорт на Моргана... е, добре.

Джандрий се бе постарала по всякакъв начин да бъде добра майка — в пределите на нейния интерес, който всъщност не се простираше твърде надалеч. Не че не харесваше мъжа си, нито пък искаше да се отнася жестоко с него. Но онова, което май наистина бе важно за нея, бе нуждата да се опита да се издигне над сегашното си положение. Бях сигурен, че все още си мечтае да бъде благородна дама или кралица.

Може би се чувстваше наранена от новото ми безразлично отношение. Бяхме на път едва от два дни, когато тя ми каза да престана да я закачам. Аз нито я закачах, нито го бях правил от доста време насам, ала все пак това нарати суетата ми.

Стигнахме морския бряг и поехме по него. Пейзажът ми изглеждаше съвсем непознат, ала Бран неуморно се влачеше напред. Предположих, че той знае — по онзи особен начин, по който хората в Логрис знаят накъде вървят — къде отива.

Когато малката ни кавалкада — един рицар на кон и две теглени от волове каруци най-накрая отново навлезе в околностите на скалата на Мерлин, за пръв път бяхме дарени с възможността да съзрем как е изглеждал първият Камелот — скромният строеж, който е бил тук, преди Мерлин да пристигне, за да издигне Артур на трона и да възвеличае това място с великата си магия.

Онова, което съзряхме, бе постройка, малко по-голяма от крепост, с тръстикови покриви, с дървени палисади. Зидарията се

състоеше само от чифт концентрични каменни стени, зидани без хоросан. Край постройката ровеха прасета и крякаха гъски.

Но колкото повече се приближавахме, толкова повече гледката се променяше. Разбира се, очаквахме номерата на Мерлин, и все пак се чудехме и дивяхме. Когато приближихме на стотина метра, пред нас се изправи вълшебната картина на стария Камелот: великият замък се бе възправил, както преди.

И когато изминахме още двайсетина метра, старият Камелот почти бе рухнал. Пред нас се издигнаха изоставени развалини.

Представих си кръглата маса, насечена и изпотрошена, да се тай някъде сред руините и да чака да я спасят. Във въображението си виждах как прости селяни изрязват инициалите си и мръсни картички в дъбовата дървесина. Продължихме напред — искахме да се освободим от болезнената гледка — и когато най-сетне пристигнахме, всички тези ефимерни видения се изпариха.

Каруците на Бран спряха пред портата на бившето имение на Мерлин и хората наскачаха. Останах в седлото миг по-дълго — дивях се колко драстично наистина се е променило мястото, откакто го бяхме напуснали само преди броени дни. Недостроените стени, които си спомнях, вече ги нямаше. Могъществото на Мерлин бе издигнало Камелот от руините му и сега го превръщаше във великолепен замък.

Скочих от коня. Като водач трябваше пръв да доближа замъка, с готово за бой оръжие в ръка.

Бран се поколеба, после тръгна с мен — следваше ме на крачка отляво зад гърба ми. Влязохме във външния двор и спряхме. Присъствието на многобройни коне, мулета, каруци и присуга сочеше, че вътре явно са се събрали важни хора.

Пристигах напред и към мен се заизвръщаха погледи. Бран ме следваше на крачка. Стражът на вратата, щом тръгнахме право към него, само ни погледна и безмълвно отстъпи навътре.

Когато вратата на голямата зала се отвори пред нас, се намерих пред кръглата маса, а край нея се бе събрала компания от благородни мъже и жени.

Отляво и отляво основите на високите колони бяха вкопани в пода и изглеждаха съвсем естествено, но горе по върховете веществото им се разсеиваше и ставаше прозрачно като стъкло, непостоянно като отражение в неспокойна вода. Тези камъни и греди най-горе все още

бяха се материализирали само наполовина, също като онези зверове, които младият Мерлин бе призовал да изпъдят войниците на Комор. Но тези подробности осъзнах едва по-късно.

В този миг можех само смяяно да съзерцавам компанията — може би около трийсетина души, които допреди да влезем, седяха около кръглата маса и очевидно празнуваха нещо значително. Щом влязохме, те започнаха почтително да стават на крака. Взираха се в нас и се дивяха. Плъзна развлнуван шепот:

— Това е Артур!

— Това е Артур, той се завърна!

— Нашият велик крал се завърна в пълния блъск и сила на своята младост!

И всички тези благородни рицари и високопоставени дами, епископи, търговци и благородници, един след друг забърскаха столовете си и се заизправяха; издигнаха се радостни възгласи, приветствено се заразмахваха ръце, хората започнаха почтително да коленичат, но те не гледаха към мен.

Никой от тях не ме удостои дори и с поглед. Всички до един се бяха втренчили в Бран.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Илейн натискаше газта и линейката препускаше напред с възможно най-голямата скорост, която позволяваше изровената земя. Отново пътят не се разделяше никъде, макар и да не беше същият, по който бе стигнала до замъка на Моргана. Тя се подчиняваше на указанията, дадени ѝ от магьосницата. Не искаше обаче да кара твърде бързо, защото се страхуваше да не би омотаният с тръбички и жици Артур да изскочи от койката или пък да му навреди по някакъв друг начин.

Ланселот ѝ служеше за придружител, съгледвач, събеседник, а от време на време я заместваше и като шофьор. Той седеше на предната седалка, облечен в бронята си, която никога не свали напълно, а мечът в ножница постоянно му беше подръка.

Точно сега малкият бордови компютър поднасяше на шофьорката и на спътника ѝ нови стихове от Тенисън:

*По залез лодката отвърза
легна в нея и забърза
надолу ладията бърза
с Дамата от Шелот.
И роклята ѝ снежнобяла
блестеше като огледало,
листа се сипеха над нея,
сред нощи звуци като фея
тя плуваше към Камелот.*

Оказа се, че Ланселот можеше да чете добре, макар и малко бавничко. Разбираше стиховете толкова лесно сякаш бяха написани на собствения му език. Илейн предположи, че що се отнася до него, те си бяха написани на родния му език. Но Моргана ле Фей не бе успяла да разчете какво пише на екрана — имаше над какво да се замисли човек.

Споменаването на Камелот го озадачи и той почтително замоли Илейн да му обясни. Докато се бореше с обяснението, той я прекъсна — отново почтително — и изглеждаше страшно развлнуван; явно му бе много необходимо да ѝ съобщи каква невероятна прилика има между нея и Гуинивиър.

След това разговорът потръгна по-леко. В замъка Ланселот бе дочул доста интересни неща. Той колебливо намекна, че Моргана и останалите били убедени, че именно Илейн ще стане Ниму — младата вещица, появила се сякаш отникъде и успяла някак да се върне назад във времето, да омае Мерлин, да го унижи и да го заключи под скалите.

Илейн яростно запротестира. Тя никога не бе се срещала с Мерлин, нито пък имаше желание да го среща. Изобщо не владееше никакви магии и нямаше никакво намерение да заключва, когото и да било под някаква скала.

Ланселот я изслуша учтиво. После каза, че не може да повярва, че прекрасната му спътница не владее никаква магия — каруцата, в която пътуват, била достатъчно доказателство за противното.

Продължиха да си бърборят и Илейн се почувства много по-спокойна, откакто бе започнала цялата тази... и изведнъж след един

завой откри, че пътят е преграден от огромен дънер на повалено дърво. Илейн яростно натисна спирачките, линейката подскочи и спря.

Само след миг отзад се строполи още едно дърво. Това беше подгответена засада.

Появи се самотен нападател в дрипи — той скочи върху дънера, преграждащ пътя отпред, и кресна дръзко. Беше само с една ръка.

— Чакай! Виждала съм го и преди — извика Илейн.

Спътникът ѝ присви очи и се взря в мъжа.

— Аз не съм — реши накрая Ланселот. — Кой е той?

— Казва се Трейн — отговори бавно Илейн, докато се втренчваше в подрипващата, кряскаща фигура. — Виждала съм го там, в моята страна. Макар и да изглежда сакат, той изобщо не е. Притежава силата на луд и работи за Мордред.

Трейн ревеше и крещеше обиди. Те бяха почти неразбираеми за Илейн, тъй като бяха насочени към бившите му другари. Ругаеше вбесено Хакон, който някога се бил опитал да го убие. Очевидно Трейн се опитваше да догони Хакон.

Илейн почти нищо не успя да разбере, но Ланселот кимна.

— Докато пътувахме заедно, сър Хакон ми разказа това-онова за този човек. И той като Хакон е дошъл от Севера. Някога бил мирен селянин, после — еднорък жонгльор. Сега е берсерк, и то от най-лошите. Мъртвец, възкресен от Вотан.

— Той е КАКВО?! — за Илейн полусакатата танцуваща фигура изглеждаше като жертва на някаква ужасна катастрофа или нападение. Имаше нещо неестествено и в единствената му ръка — пръстите изглеждаха ужасно подутi.

— Някога — Ланселот започна да облича останалата част от бронята си — пръстите на единствената му ръка били отрязани от Коморовите мъчители — така ми рече Хакон. Виждам, че са израсли наново. Но сега изглеждат като пръстите на трол. Чудя се дали пък троловете не са нещо като берсерките.

— Не знам. — Но Илейн се сети нещо и каза: — Видях го как удуши един леопард. — Всъщност тя НЕ го БЕ ВИДЯЛА, но... Взираше се в Трейн, който сега бе сграбчил в единствената си, отвратителна ръка дърво, дебело колкото крака му и по-дълго от цялото му тяло и го размахваше наперено сякаш беше бастун. — Какво смяташ да правиш?

Вместо да ѝ отвърне направо, старият рицар смъкна стъклото и извика бодро:

— Сър Трейн, ако не преместите препградата, за да можем да минем, ще трябва аз да се погрижа да я преместите!

Отвърна му нечовешки рев.

ХАКОН

Щом Бран и аз влязохме в голямата зала, празникът бе в разгара си — храната и питиетата се появяваха по вълшебен начин на масата. Но сега и храната, и виното бяха забравени. Всички стари другари на крал Артур, най-верните му рицари, бяха станали на крака.

Някои от тях оглеждаха построена наполовина зала и ридаеха. Тя им напомняше за разрушения Камелот. Но много повече бяха смяни от работата, която бе започнал Мерлин по новия.

Те с огромно желание приемаха всяко предложение Артур да се върне при тях. Защото повечето от мъжете край масата бяха прошарени, покрити с белези от битки ветерани, стари другари на крал Артур. Тук бяха сър Тристрам, сър Пърсивал, сенешалът сър Кей, сър Говейн, сър Борс, сър Ектор и други. Тъмнокожият сарацин сър Паломид бе призован някъде от много далеч във времето и пространството с Бог знае какви сложни магии на Мерлин.

А сега Мерлин — не видение от скалите, а в по-възрастно тяло, отколкото го бях виждал да излиза от пещерата, бе дошъл отнякъде и стоеше от едната страна на голямата маса с тържествен израз. Той вдигна ръка, за да възвори тишина, и мълчанието бързо се въззари в огромната зала.

— Пред вас вие виждате сина на Артур — каза бавно той, когато всички утихнаха, и посочи към Бран. — Негов истински син, макар и незаконен. И сега е време да го коронясаме за крал!

Из залата отново се понесе шепот — вълна на одобрение, която започна да набъбва, но преди да достигне най-високата си точка, отново последва прекъсване.

Вратата, през която бяхме влезли с Бран, отново потъмня. През нея връхлетя Моргана, крещейки, че армията, обсадила замъка ѝ, се е оттеглила и Мордред и Комор настъпват към Камелот.

Тя властно вдигна ръка за тишина и залата отново утихна.

— Нося ви още по-важна новина. Вашият добър крал Артур е все още жив и все още е ваш крал. В този момент той също е на път към Камелот. Да се говори да бъде коронясан някой друг е чисто предателство!

След нов миг на гробовно мълчание огромната зала избухна в спорове, призови и обвинителни крясъци. Сега голяма част от насъbralите се яростно се възмущаваше от предложението на Мерлин. Всички се отнасяха с дълбоко подозрение към предложението истинският Артур да бъде заменен с някой друг.

Моргана пламенно уверяваща всички, които искаха да я слушат, че Комор, Мордред и останалите сега бързат с обединените си войски към скалата на Мерлин и ще бъдат много доволни да чуят, че Артур има и нов съперник, протеже на самия Мерлин.

Мерлин — зрелият, знаменит Мерлин — не бе и помръдан. Той спокойно възрази на Моргана. Артур някога бил крал и не било отвъд границите на възможното отново някой ден да бъде крал. Но сега той бил неспособен да бъде крал — би ли могла сестра му да го отрече? Трябва да бъде избран друг — и кой би бил по-добър от неговия син?

Магьосникът говореше ли говореше — гласът му не бе висок, ала бе безмилостно хипнотизиращ и убедителен докрай.

Щом Мерлин, вече донякъде уверен, за пръв път прекъсна речта си, мнозина от старите воини, довереници на Артур, поискаха Ланселот да говори. Мнозина явно бързо се бяха съгласили вътрешно, че са готови да вземат решение, като се водят от това, което ще каже Ланселот.

Издигнах глас да им съобщя, че Ланселот е на път за насам; така бе обещала Моргана и се огледах, но вече никъде не се виждаше. Изглежда бе разбрала, че Мерлин е победил и се бе оттеглила.

Във високата, подобна на пещера зала на кръглата маса горяха факли, поставени в железни поставки покрай високата кръгла стена, и даваха в изобилие светлина и топлина. Залата, някога мрачна и мръсна, сега бе светла като лято. Мърлявите гоблени, покрити с неразличими фигури, бяха изчезнали и зад тях се разкриваха високи, чисти, слънчеви прозорци.

Всички едновремешни рицари непрекъснато повтаряха колко много приличал Бран на Артур.

Оттеглих се малко, след като говорих пред насьbralите се. Излезе, че сред споровете и врявата съвсем са ме забравили. Мечтата да стана крал, която таях от известно време, се бе обърнала в куха подигравка. Какво ли точно ми бе казал Мерлин, че да ме доведе до подобна мисъл? Опитах се да си спомня, но нищо съществено не ми дойде наум. Предположих, че ако някога се наложи да се доказвам пред тази компания, то ще трябва да е поне в ритуална битка.

Ако можех убедително да твърдя, че Ланселот ме е посветил в рицарски сан на някое бойно поле, или пък е изразил мнение, че трябва да бъда посветен в рицарски сан, това би ме издигнало невероятно много в очите им.

Излязох навън през огромната порта, търсейки въздух и открито пространство. Пред мен се издигаха полуостроените стени на Нови Камелот. Това щеше да стане голям замък, съвършенство на средновековното строително изкуство, а край него щеше да се ширне град. По-късно, много по-късно, най-после осъзнах, че творението на Мерлин е разположено извън нормалния поток на Времето, че основите му се намират извън нормалните измерения. Нови Камелот, здраво вкопан в кралство Логрис, бе разположен край устието на река, до океан — който сам по себе си също е почти безвременен и безкраен. Малко пристанище обслужваше замъка и града. Пейзажът навсякъде из мястото, което наричахме скалата на Мерлин, се бе променил рязко, но въпреки това можеше да се разпознае.

Зад стените на замъка рутинната работа по поддържането на домакинството се извършваше също както преди в имението сякаш по магия. Щом някой поискаше, водата потичаше от кранове и чучури, а цистерните на покрива постоянно бяха пълни — отново чрез магия. Пепелта и другите боклуци някак си изчезваша от само себе си, кравите и пилетата си оставаха здрави, даваха мляко и носеха яйца, а запасите от дърва за горене, зърно, мясо и вино постоянно се възобновяваха на полиците и в ледниците.

Вътре в голямата зала Мерлин отново бе взел думата. В убедителната си реч в защита на коронацията на Бран той се похвали, че е търсел из най-отдалечените и опасни краища на света могъщия източник, който да му помогне в това начинание.

Под силното влияние на магьосника се бяха събрали вече към хиляда, може би и повече души. Някои бяха доброволни домашни

прислужници и магията им помагаше в задълженията им. Други бяха истински рибари, ковачи на оръжия, търговци и занаятчии, пътешественици и учени, някои от тях — от най-затънтените краища на света.

Обикновени хора от най-различни времена и места из целия свят бяха започнали да се заселват в постройките на Нови Камелот встрани от самия замък. Сега тук липсваха различия по раса, богатство, вяра или произход. Говорихме с хора, дошли да искат пророчество от Мерлин и да молят Артур да им помогне срещу потисничеството в света — и после бяха решили да се присъединят към голямото начинание — възстановяването на Камелот.

И сега сред спора възникна въпросът за избор на име, под което Бран да бъде коронясан. И тук нямаше никакво място за дълги колебания.

Крал Бран Първи? Артур Втори? Дори и ако не се вземаше предвид, че Артур Първи не е съвсем мъртъв, имаше причини — за мъдрия читател няма нужда да ги посочвам — най-после Бран за пръв път сам да издигне глас и да се възпротиви яростно на това име, да се възпротиви с истински гневен плам на идеята, че изобщо трябва да стане крал. Но старите рицари от свитата на Артур вече не искаха да приемат никакъв друг обрат — единственият въпрос за тях беше дали той трябва да приеме името на баща си.

Не, не съвсем единственият въпрос. Някои, включително и Мерлин, искаха християнски обред за коронация, а други гледаха по-благосклонно на старите богове. Заговори се за ритуал, в който да участват свещеници от няколко религии.

Докато вътре в залата ставаше всичко това, до ушите ми стигна собственото ми име — някой ме зовеше с мек шепот. Двете каруци на Бран все още си бяха там, където бяха спрели, когато пристигнахме, и Моргана, застанала в сянката на едната, съвсем сама-саменичка, ми се усмихваше приветливо и ми кимаше.

След миг вече бях при нея. В каруците нямаше никой, както и в целия двор — малката трупа на Бран се бе струпала в голямата зала, за да разбере за какво е целият този шум.

— Май загубих — рече с копнеж Моргана. — Кой би устоял на Мерлин в разцвета на неговите сили, така решен да доведе своя замисъл докрай?

— Кой ли, наистина? Милейди, съжалявам...

— Няма значение, скъпи сър Хакон. Ти за нищо не си виновен.

— Тя се усмихна с неустоима тъга. После изглежда ѝ хрумна някаква светла мисъл. — Ала поне мога да поднеса на новия крал на Логрис подарък за коронацията му — помирителен дар. Скъпи ми Хакон, били извадил трона от каруцата? Тежък е, и не е по силите ми да го нося.

Подчиних се с охота.

После магьосницата се нацупи очарователно.

— Ще го сложиш ли сега тук, на слънце? О, това да не би да е драскотина...?

Сложих стола долу, както ми бе заповядано, наведох се да погледна и се обърнах, готов да ѝ кажа, че не виждам никаква драскотина.

— Сбогом засега, миличък — измърмори Моргана и ме бълсна с яростен и точен удар. Изобщо не го очаквах. Ръбът на Трона на риска се вряза точно под коленете ми.

XXIX

БРАН

Не видях как Моргана ле Фей бълска Хакон на трона, нито чух вика, който съм сигурен, че той е надал. Минаха минути, преди да чуя дори лъжлив разказ за събитието и доста по-дълго време трябваше да мине, преди да разбера истината. Но всеки, намиращ се на километри наоколо, усети непосредствения резултат. Присъствието на недостоен рицар върху Трона на риска изведнъж потопи Логрис в мрак, само за миг, сякаш някой му бе дръпнал шалтера. В същото време твърдите скали, сред които бяха погребани костите на Мерлин, започнаха да треперят и да се цепят под краката ни. Бедата се усилиаше и от това, че само секунди по-късно фигурата на Мерлин, господствала над всички в залата, изчезна внезапно и без предупреждение.

Струва ми се, че логичното място да започна своята част от този разказ е моментът, когато влязох в голямата зала на крачка след Хакон. Образно казано, бях поразен от гръм, когато осъзнах — сякаш настъпваше земетресение — че аз съм онзи, който старият Мерлин бе избрал да замени крал Артур.

И истинските гръмотевици щяха скоро да последват; дойдоха заедно с бурята като звуков съпровод на истинското земетресение, което сега люлееше света на Логрис.

Само секунди преди дяволското коварство на Моргана да го накара да изчезне, Мерлин бе обявил, че церемонията на коронацията трябва да стане колкото може по-скоро, в много по-величествена зала от всички зали, с които се бе хвалил старият Камелот, въпреки че новопостроеният по вълшебен начин замък все още не бе завършен и горните краища на каменните стени изглеждаха прозрачни.

Земята започна да се тресе в мига, когато Хакон неволно седна на трона, и трусовете продължиха няколко минути. Части от горните стени на залата на кръглата маса заедно с високите греди и покрива скоро започнаха да се откъртват и да падат; носеше се и грохотът на

скалите под къщата. С всеки миг нови и нови късове зидария и дърво рухваха с трясък. Оцелелите вътре в Нови Камелот се мятаха насамната — някои пищяха по най-нерицарски начин и се опитваха да се измъкнат навън, преди падащите греди, камъни и плочи да ги погребат под себе си.

Моргана ни посрещна навън. Небето изведнъж бе станало толкова черно сякаш бе среднощ. Огромни облаци се вихреха насамната. Тя стоеше до празните ни каруци близо до трона. На него нямаше никой.

— И къде е сега вашият велик магьосник? — изпища тържествуващо Моргана. — Няма го, а? — тя прикова поглед в мен. — Къде ти е сега короната, дребно човече такова?

— Нямам корона — рекох аз. — Нито пък съм я искал. — Но изведнъж следващите ми думи, без да съм го мислил, излязоха под формата на кралска заповед. — Обясни какъв е този хаос, който предизвика. Къде е Хакон?

Тя помълча. Внезапният дъжд бе прилепил тъмната ѝ коса върху бледото ѝ чело. Изгледа ме сякаш ми даваше нова оценка.

— Ще ти обясня. Хакон бе недостоен, и когато дръзна да седне на Трона на риска, магията го отхвърли далеч оттук. А ако искаш да знаеш къде е изчезнал Мерлин — ами земята се е разтворила и проклетите останки на тоя старец са излезли на чист въздух, а в резултат на това всичките му живи превъплъщения бяха пропъдени надалеч.

— Всичко това?! — извиках аз. Изведнъж почувствах, че ми е много трудно да говоря. С див жест замахнах към развалините, които ни заобикаляха. — Направила си всичко това, уби хора, създаде хаос, просто за да може баща ми да си възвърне короната?

Само преди малко щяха да ме направят крал под бурното одобрение на присъстващите. Така че си бе съвсем естествено мнозина от тях да очакват аз да поема водачеството сега. Затова не се учудих, когато Моргана и аз бяхме наобиколени от мъже и жени, които виеха за помощ и настояваха да им се каже какво да правят.

Моргана явно искаше да ми позволи да поема временното водачество, щом не ставаше вече въпрос да бъда коронясван.

Трябваше да се справим с купища спешни проблеми. Първо, имаше ранени и умиращи, жертвии на падащите греди и камъни, на

които трябваше да се помогне.

Високите скали, скривали някога горния вход на пещерата, се бяха срутили. Когато след няколко минути дъждът утихна и небето взе да се разведрява, забелязахме злокобен облак прах, който бавно се виеше над горния ѝ вход — явно излизаше от дълбоките недра на земята.

— Костите на Мерлин — измърмори някой до мен.

Сякаш тези останки наистина бяха смлени на прах.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Илейн погледна през прозореца на колата и съзря хора сред дърветата — през ума ѝ просветна, че може би са дървари — които бягаха, явно обзети от ужас. Дали ги бе уплашила толкова гледката на возилото с четири колела или присъствието на Трейн, тя не можеше да прецени.

Берсеркът се бе потулил, но само след миг отново се появи. Приближи линейката и започна да млати по нея с току-що откъртена цепеница — този път малко по-голяма от обикновено копие или пика. Колата се залюля под пороя от удари. Тук-там се счупи стъкло, а койката-люлка на лежащия в безсъзнание крал подскачаше и се търкаляше.

Ланселот си оставаше спокоен, почти не се разтревожи. Той учтиво помоли Илейн да му помогне, за да облече последните части от бронята си.

— Сигурен ли си, че искаш да излезеш? ВИЖ какво прави този луд... — тряс! — ЧУЙ само! — тежката кола се залюля върху гумите си.

Рицарят не чу какво му казва тя. Спусна забралото на шлема си и отвори вратата.

Ланселот слезе с лека стъпка от колата с готов за бой меч в дясната ръка и щит — три диагонални червени райета на сребърен фон — в лявата. Устните му помръднаха. Илейн не чуваше точно какво говори стariят рицар, но явно се обръщаше любезно, макар и с гневни думи към настъпващия си противник.

Трейн напредваше с бясна самоувереност към първия рицар на Артур и на Камелот.

Берсеркът замахна с цепеницата и тресна възрастния човек в тежка броня, преди Ланселот да успее да отстъпи или да се придвижи толкова близо, че да използва меча си. Рицарят пое удара най-вече с щита си, ала все пак залитна. После бойко продължи напред. Трейн постоянно го млатеше.

Илейн изпищя от ужас. Щяха да смажат Ланселот от бой и тя да остане съвсем сама. Спомни си за пистолета в чантичката си и го извади. Ланселот все още не беше съвсем смазан от бой, въпреки че щитът му беше нащърбен. Продължаваше да се опитва да избегне кръговите удари, но пощурялата енергия на берсерка караше цепеницата да хвърчи напред-назад с невероятна бързина. Ланселот най-после бе повален.

Илейн отвори вратата и се измъкна навън — искаше да му помогне някак. Вдигна оръжието в ръка и си спомни, че в него е вграден електронен мерник — с който тя, естествено, нямаше ни най-малка представа как се борави.

В ужас видя, че Ланселот не може да стане. Или пък може би нарочно се гърчеше на земята. Както и да е, намираше се близо до Трейн, който все още размахваше цепеницата. Тромавото оръжие се виждаше само като размазано петно, но берсеркът изглежда нямаше достатъчно разум да осъзнае, че стои твърде близо до мишната си и повечето му удари попадат само върху многострадалната земя.

Доктор Брусън си спомни и провери дали е спуснат предпазителят на пистолета и после напрегна всички усилия да се прицели добре в Трейн. Натисна спусъка няколко пъти. От един дънер близо до главата на чудовището отхвърчаха кора и трески. Сигурно бе прекалено предпазлива в старанието си да не улучи Ланселот.

Но поне успя да отвлече вниманието на Трейн. Бледото му лице — маска на лудостта — се извърна към нея.

Ръката му рязко подскочи и миг по-късно Илейн видя как дългата цепеница лети право към нея, въртейки се във въздуха.

Тя изпищя и пистолетът падна от ръката ѝ. Опита се да се свие, но оръжието я настигна и я събори на земята. За късмет цепеницата само я бе закачила по рамото, гърба и главата, преди да продължи и с всичка сила да се стовари върху микробуса.

За миг светът наоколо започна да се размазва в сива полубезъзнателност. После Илейн осъзна, че пълзи на лакти и колене

край линейката. Пистолетът ѝ беше паднал тук някъде и тя не можеше да го намери, ала трябваше...

Напипа цепеницата, която я бе повалила. Започна да разглежда внимателно единия ѝ край и забеляза — в първия момент, без да разбира — че юмрукът на Трейн все още е здраво вкопчен в нея. Ръката бе отрязана със замах и пред онемелия ѝ взор сега се мъдреше кървавият край, някога свързан с китката.

Илейн, замаяна, вдигна глава. Ланселот се бе изправил на крака, макар и да се подпираше, и бе протегнал напред окървавения си меч.

Трейн, безрък и без оръжие — кръвта бликаше от разрязаните му артерии — все още бесуваше и се опитваше да намери начин да продължи битката. Риташе противника си, ала без успех.

Ланселот — пролятата кръв на врага му сега бе оцветила блъскавата му броня в алено — пристъпи напред и с един лек замах отряза главата на Трейн. В съзнанието ѝ се запечати гледката на бледото лице, все още изкривено от гняв, което пада, дългата руса коса, която се разпръска, главата, която се удря в земята и подскача до гърчещото се тяло.

Илейн седеше на земята и виковете ѝ постепенно преминаваха в обикновено хленчене, когато някой я сграбчи яростно за китката и я накара да скочи и да се огледа. От гърлото ѝ избухна нов писък.

Отрязаната ръка на Трейн се бе отказала от опитите да размахва цепеницата и се бе вкопчила в нея.

Само след миг и Ланселот вече бе до нея. Тя смътно осъзна, че внимателно откопчва ръката с пръсти на трол и я изнася нанякъде.

Скоро нейният рицар се върна. Тя се вкопчи в него — не искаше той да се отделя от нея отново. Той нежно я вдигна, все още полузамаяна — във всяко движещо се нещо продължаваха да ѝ се привиждат ръце и пръсти. Ланселот я внесе в линейката и със смайваща нежност я положи на койката срещу Артуровата.

Спокойно ѝ заговори за необходимостта да се махнат преградите от пътя и я попита какви инструменти им се намират. Тя успя някак да отговори, предположи къде да провери. После той се отдалечи, макар че тя викаше след него да остане при нея.

След много, много време — така поне ѝ се стори — Илейн чу, че рицарят сяда на шофьорското място. Чу, че моторът пали и усети, че

колата тръгва. Чак тогава си позволи да изпадне в нещо, което доста приличаше на сън.

Ланселот кара час-два и не спря никъде, докато не падна мрак. После мина отзад — все още отчасти в броня — и седна до Илейн. Тя лежеше в широката койка и слушаше движенията му. Забеляза, че завесата на другата койка бе дръпната и скриваше Артур от погледа ѝ.

Сега Ланселот държеше Илейн за ръката и ѝ говореше успокоително. Неговото присъствие ѝ вдъхваше увереност. Той миришеше тежко на пот и кръв. Не на своята кръв, доколкото виждаше тя, и това беше хубаво. Всъщност той явно не беше сериозно ранен. Предположи, че и тя мирише доста силно.

По израза на лицето му личеше, че ей сега ще ѝ каже още нещо, нещо изключително важно.

Колко странно, помисли си тя. Мислех този мъж за стар. Но сега виждаше колко е сбъркала в преценката си. Всъщност той изобщо не беше стар. Беше само... зрял.

— Имам нужда от близък човек — Илейн успя да каже само това.

Части от бронята издрънчаха на пътеката. И не след дълго Ланселот бе при нея в широката койка — там имаше достатъчно място за двама.

— Моля те, дръпни завесата — прошепна тя.

БРАН

Моргана бе направила всичко, което бе по силите ѝ, за да предотврати коронясването ми. Но сега при мисълта за напредващите насам войски на Мордред тя се чувствува принудена да опита отново да се съюзи с мен и с тези, които искаха да ме направят крал, срещу по-голямото зло.

Нейните разузнавачи ни увериха, че Мордред, начело на войската на Комор, се опитва да завладее не само безсъзнателното тяло на Артур, но и костите на Мерлин.

Неестествен мрак все още покриваше Логрис. Сега земята край Камелот бе неравна и на много места — опасна. Слоят скали под земната повърхност се бе разцепил опустошително на няколко места и

голяма част от новия строеж на Мерлин бе рухнала; онова, което бе останало на мястото си, се крепеше повече на магия, отколкото на основите си. Там, където скалите се бяха разцепили, бе нахлуло морето, и някъде в дълбините очевидно се бе натъкнало на гореща или разтопена скала; в резултат на това оттам изригваше пара и всяваше у хората ужасен страх, че огньовете на ада са изближали над земята.

Опитах се с викове да уталожа паниката:

— Огньовете на ада не могат да ни изгорят. Те нямат тази сила, ако не приветстваме тяхното причество!

Не можех да направя нищо повече, освен да се опитвам да изглеждам спокоен и да давам пример, устоявайки на паниката. Аз, бъдещият крал, се препъвах през рязко променилия се пейзаж и се опитвах да водя след себе си хора, които едва познавах, на място, което ми беше съвсем непознато. Къде ли беше порутеният параклис? Къде ли бяха останалите пристройки на старото имение?

Пресуши шише беше този, който ми напомни: трябваше да открием какво бе станало с костите. Той каза, че Моргана ле Фей вече е слязла надолу в пещерата.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Щом се събуди в уютната двойна кушетка в здравата прегръдка на силните ръце на Ланселот, Илейн обмисли положението си, доколкото можа, и реши отново да заспи.

Докато стигнат до скалата на Мерлин, на нея и на нейния нов любим им предстоеше да пътуват много часове.

Ланселот, който се учеше бързо да шофира, на няколко пъти я сменя зад кормилото. Докато просто я бе наблюдавал как кара, Ланселот вече бе успял да се научи достатъчно, че да се справи зад кормилото, щом се наложи — достатъчно сръчно, че да заобиколи барикадата на Трейн. Е, колата се управляваше доста лесно и не се налагаше новоизпеченият шофьор да се нервира заради физически трудности. В края на краишата, нямаше и никакви други превозни средства, с които да се налага да се съобразява — а ако се появяха, то сигурно те щяха да бъдат такива, че щеше да е все едно дали ще се сблъскаш с тях или ще ги избегнеш.

На двойката бяха необходими няколко дни, за да стигнат скалата на Мерлин, въпреки че караха на смени — усилие, прекъсвано за кратко само един-два пъти, за да хапнат и дремнат. Знаеха, че трябва да стигнат Камелот колкото се може по-скоро — ако силата на Мерлин можеше да закриля тях и безпомощния им пътник, то това би било възможно само там.

Ланселот се отнасяше към спътницата си с неизменна любезност. Сякаш никога не се бяха любили. Той се оказа добър другар, на когото може да се разчита. Но на Илейн й се струваше, че щом я погледне, той си спомня за Гуинивиър и като че ли се страхува от онова, което бяха направили. През останалата част от пътуването им той никога не сподели леглото с нея, а просто стоеше на стража или караше, докато Илейн спеше.

А Артур, за когото магията и машините непрекъснато се грижеха, продължаваше да спи в пълна забрава. Винаги щом го погледнеше, Илейн не спираше да се чуди какво ли сънува — може би кръглата маса и Гуинивиър, вярна и предана съпруга, до себе си.

Имаше и нещо по-практично — бе започнала да подозира, че горивото на колата, или може би по-добре да се каже енергийният й запас, най-накрая щеше да се източи. Едно място на контролното табло, преди празно, се бе превърнало в нещо като индикатор — само една късичка светеща линия, която не даваше много информация и все повече се скъсяваше. Доктор Брусън не бе поглеждала под капака — какъв смисъл би имало? — но сега вече беше твърдо убедена, че моторът под него трябва да е по-съвършен от всичко, което можеше да се направи в двайсет и първи век.

Може би — защо не? — горивото на тази кола бе магията.

*Сред хълмове, с треви покрити,
и сред ръжста, и сред върбите
запя последна песен скритом
Дамата от Шелот.*

*И чу се песен тъжна, свята,
ту звънка, ту едва пропята,
кръвта смрази й леден вятър,*

*а във очите й — тъмата,
обърнати към Камелот...*

Най-накрая тя изкреша на английски към компютърния еcran:

— Фишър, аз не съм и няма да бъда твоята проклета Дама от Шелот!

Ланселот, който в момента караше, се извърна и я изгледа в почуда.

Щом заспа, Илейн сънува кошмар — тя, Ланселот и безпомощният им пътник все още се опитваха да се измъкнат от замъка на Моргана. Отново и отново в съня ѝ микробусът се измъкваше с рев на косъм изпод спускащите се решетки по подвижния мост към свободата и разблъскваше смяните редици на обкръжилата ги войска на Вотан.

Събуди се и усети, че земята се тресе. Над всичко бе паднал пълтен тайнствен мрак.

Линейката вървеше, докато двамата с Ланселот наблизиха скалата на Мерлин. После, докато се опитваха да преминат през едно място, където пътят почти се губеше, последва нов силен трус и моторът спря. Тъй или иначе, да се продължи по-нататък с кола бе невъзможно.

Ланселот каза на Илейн, че той трябва да остане, поне засега, до своя крал.

Тя се съгласи и на свой ред каза, че смята да излезе на разузнаване. Провери дали пистолетът е в чантичката ѝ — Ланселот не бе пропуснал да го прибере — и излезе.

Закатери се нагоре в мъглата по непознатия терен и скоро срещна обърканите жители на онова, което приличаше на новопостроен град. Тези объркани и изплашени хора за няколко минути успяха да разкажат на Илейн всичко, което се беше случило след пристигането на Хакон и Бран в Камелот. Те имаха да ѝ казват много неща, при това безкрайно интересни, но първа грижа на Илейн преди всичко бе как ще оцелее самата тя. Продължи твърдо напред и след петнайсет минути стигна до току-що превърналия се в развалини Нови Камелот, който в момента изглеждаше напълно обезлюден. Скоро тя вече се промъкваше през каменните зали, които аха-аха щяха да се срутят, и прескачаše

треперещите зидове в надежда да установи къде точно е полето на хипостатора. Това — доколкото виждаше — представляваше единствената й възможност да се завърне някога у дома. Само полето да си беше на мястото!

Но къде да го търси? Сигурно нямаше да намери никакви видими знаци.

После ѝ дойде една идея. Ако Моргана и Мордред бяха луди по някое конкретно място тук, то това бе тъкмо библиотеката на Мерлин.

Илейн продължи да се катери, като се опитваше предпазливо да открие мястото, съответстващо (доколкото можеше да прецени) на месторазположението на библиотеката на Мерлин в предишната сграда, такава, каквато я бе видяла отдалеч. Понякога откриваше, че върви по прозрачни камъни, които сякаш заплашително всеки миг щяха да се разтворят в нищото под нея.

Най-накрая Илейн откри вълшебната стъклена стена. А сега какво?

Поигра си с разни книги и свитъци около двайсетина минути, като се преструваше, че не се опитва да прави магии, и най-накрая разпозна лицето на Хакон, което се появи от другата страна на прозрачната стена. Вероятно гледаше към Илейн от стаята с хипостатора в собствената ѝ лаборатория.

Двамата бързо откриха, че ако говорят ясно и отчетливо, могат да се чуват. След като установиха връзка, Хакон, също толкова нетърпелив да се върне в своя свят, колкото и самата Илейн, положи големи усилия да ѝ обясни как тронът, върху който Моргана коварно го бе бълснала, го бе изстрелял на това странно място, намиращо се явно безкрайно далеч.

— Да, странен свят е това. Прав си. Аз живея там и го знам.

— Как се нарича тази земя?

— Жителите ѝ я познават под най-различни имена. Но мисля, че ако ги питаш, всички те биха ти казали, че живеят в началото на двайсет и първи век.

БРАН

Чудя се дали властите, които искат от нас да им разказваме всички тия неща, са разбирали — или пък им е пукало — колко ще ни е трудно.

Години наред непрекъснато подозирах, че съм незаконен син на крал Артур. Да посоча причините за това подозрение би означавало, че ще ми се наложи да ви разкажа целия си живот от самото начало, а аз нямам намерение да ви го разказвам тук. Но се надявах никога да не се забърквам в някакви високопоставени държавни работи. Но това се изпари яко дим, когато ме порази онзи гръм, че Мерлин има намерение да сложи Хакон на трона, явно плод на недоразумение или преструвка на магьосника. През цялото време той знаел, че съм син на Артур и имал намерението да издигне точно мен.

Разбира се, би трябало да се усетя, след като се досещах за толкова неща.

Но в онези шеметни мигове преди земетресението, предизвикано от Моргана, да разтресе земята, когато онези събрали се воини и мъдреци ме наричаха Артур или Ваше Величество — изненадата ми наистина бе пълна. Да кажа, че за пръв път през живота си онемях от почуда — това въщност би означавало да подценя случая.

Смаян, се извърнах и срещнах синия поглед на жена си — очите ѝ бяха изпълнени с неизмерима радост; после, мълчаливо, като в сън, пристъпих напред да приема оказваните ми почести. И все пак било невярно да се каже, че приех, само защото Джандрий толкова искаше да бъде кралица. Не, аз не възразих срещу предложената ми от Мерлин корона, защото дълбоко вътре у себе си аз исках да стана крал. Предполагам, че винаги съм го искал.

В двора на Моргана бях научил, че баща ми е все още жив. Сега се заклех, че щом обстоятелствата изискват да нося корона, ще я приема, ала ще се откажа от нея веднага щом той стане способен да застане на мястото, което по право му се полага.

Войските на Мордред и Комор бяха обсадили Нови Камелот. Мракът и конвулсиите на земята пречеха на нападателите също толкова, колкото и на защитниците, но те се готвеха да нахлuyят на скалистия полуостров всеки момент.

ИНТЕРЛЮДИЯ

От разстояние Моргана чрез своето изкуство започна да възстановява изтощения енергиен запас на линейката. Колата й беше все още необходима, за да откара крал Артур към следващата спирка в

дългото му дирене на изцелител. Но сега имаше и нещо, още по-важно за нея — да намери костите на Мерлин.

XXX

Дойде време Вивиан да се пробуди, или да дойде в ясно съзнание. Дали беше спала или не, тя не можеше да каже, но се бе наслаждавала на мирно, приятно съществуване, подобно на сън, явно далеч от всякакви сблъсъци. Ала спешен повик я бе призовал обратно в едно съвсем различно царство, не по-малко вълшебно — но то се състоеше от остра и препълнена с подробности реалност. Все още не се бе почувствала зле, но възможността за това вече съществуваше.

Не почувства нито шок, нито липса след раздялата си с добрите хора, спътниците ѝ от последните месеци на нейния живот — всичко това сега ѝ се струваше сън. Не можеше да си спомни никакви подробности нито за хората, нито за мястото, нито пък какво точно е правила, докато е била с тях. Но и това не ѝ изглеждаше никак важно.

След като обмисли положението си, тя осъзна, че вече не е момиче, а напълно зряла млада жена. Дали току-що свършилата сега за нея дълга епоха е било време на сън или сън наяве — това тя не можеше да каже. Това ѝ се струваше просто поредната маловажна подробност. Онова, което наистина имаше значение, беше какво става с нея в момента. Тя се рееше, както нежният вятър носи листо през никакви облаци. Бе странно пътуване, но тя знаеше съвсем добре, че то не е сън.

Каквато и да беше истината за съществуването ѝ напоследък, това бе продължило доста време. Вивиан осъзнаваше, че сигурно бе минала година или повече, откакто за последен път бе виждала любимия си Мерлин. И той отчаяно ѝ липсваше.

Сякаш висеше във въздуха, а край нея прелитаха бели облаци. Странността на всичко това неустоимо напомняше на Вивиан преживяването ѝ преди години с малкия Амби и с Хакон, когато бяха отнесени в двора на Вортигерн. Те тримата бяха...

Е... ТОВА сега беше много странно. Вивиан осъзна, че почти напълно е забравила Хакон, макар и някога да е бил неин любовник —

или нещо доста близко до това. И дори сега, когато си спомни, че той съществува, не можеше да си възпроизведе съвсем точно лицето му.

Надяваше се предано, че вихърът, който така нежно я носеше, скоро ще я заведе при нейния любим Мерлин...

И желанието ѝ се събъдна.

Този път срещата им се състоя в една пещера. В началото Вивиан не се досети, че това е незабравимата пещера в скалата на Мерлин. Стените бяха от груб камък, атмосферата — влажна и мрачна, но някак си внушаваше сигурност, а не заплаха. Истински опасните елементи в живота, това са хората, а сега те бяха твърде далеч.

Боса, облечена в дълга изящна роба, която би могла да бъде нощница на кралица, тя стоеше върху влажната скала и чакаше да пристигне нейният любим. Такива срещи между тях не бяха нещо ново за нея. Но всеки път тя се срещаше с един малко по-различен мъж. Как ли щеше да изглежда той сега?

Тогава изведенъж той застана пред нея. Вивиан мигом разпозна Мерлин и се зарадва, както винаги, когато той се появеше. Но с всяка среща Мерлин оstarяваше и тя се разтревожи, защото този път пред нея се изправи един немощен старец. Тоягата, на която се подпираше, приличаше повече на патерица, която му помага да се придвижва, отколкото на оръдие на магията.

В сърцето на Вивиан се бореха противоречиви чувства. Заля я вълна от яростна вярност и тя си напомни, че този човек е нейният любим МЕРЛИН; лесно беше да убеди себе си, че дори възрастта и времето трябва да се подчиняват на този мъж, че утре или вдругиден той отново би могъл да се изправи пред нея също толкова млад и жизнен, както в деня — о, колко отдавна ѝ се струваше това! — когато те за пръв път се бяха любили.

Но сега, когато я обгърна със сбръчканите си ръце, тя забеляза, че те треперят.

Старецът и младата жена ръка за ръка тръгнаха по пътеката. Някакво просто заклинание, измъкнато из огромния запас от магии на нейния любим, осветяваше пътя им през тъмната пещера и изглеждаше скалите под краката им.

Говореха си, но между тях постепенно нарастваше мълчанието — всяко замъркане бе малко по-дълго от предишното. Никой от двамата не спомена за влошеното му физическо състояние, но

очевидно Мерлин бе намислил нещо изключително важно. Вивиан се надяваше то да не е само собствената му немощ. После се почувства виновна, че си го е помислила.

— Защо сме в тази пещера? Не би ли ни било по-приятно на някоя слънчева полянка?

— Да, разбира се. Но тук трябва да направим нещо.

— Какво?

Старецът обмисля известно време този привидно прост въпрос и после на свой ред отвърна също с въпрос:

— Вивиан, сладка моя... Знаеш ли коя година е сега според християнското летоброене?

— Нямам представа. Кажи ми. — Номерата на нейния любим с времето ѝ бяха толкова познати, че отговорът не я учуди особено. Това беше само номер, шега, забавен парадокс. — Значи... я да видим. Днес аз съм малко момиченце, на пет-шест годинки, някъде там навън, в света отвъд тези каменни стени. А пък ти си... ти си бебе? Въщност цели пет години по-малко от мен! Ще ми се да можех да те видя като бебе! Но чакай... ти роден ли си изобщо?

— Хубаво е, че се сети за това, любов моя. — Сбръцканите пръсти на Мерлин я погалиха. — Твоето друго „аз“ там навън още няма и пет годинки, А АЗ ВСЕ ОЩЕ НЕ СЪМ РОДЕН.

Последните думи той подчертава особено силно.

Тя се опита да схване за какво ѝ говори, ЗА КАКВО ЛИ би трябвало да я подсети този парадокс.

— Но ето ме тук, АЗ със сигурност съм се родила и са минали години от живота ми, откакто те срещнах.

Той поклати побелялата си старческа глава.

— Не са изминали много години, не и за теб, любов моя. Ти все още си съвсем младо момиче.

Вивиан се бореше да потисне предателското желание той да не е чак толкова СТАР.

— Но за цялото това време сме успели да прекараме само няколко дни заедно. Опитвал ли си някога да ги преbroиш, за да видиш колко малко са те? Защото аз съм!

— Вив, скъпа моя Вив! Точно затова те доведох тук. Защото трябва да се направи едно нещо, преди да се родя. Жivotът ми — нашият живот заедно — зависят изцяло от това.

Докато слушаше обясненията, които отначало ѝ се виждаха напълно безсмислени, Вивиан си помисли, че това място наистина малко прилича на пещерата на оракула, която си спомняше добре, на мястото, наречено скалата на Мерлин. Докато вървяха, тя забеляза следи от човешко присъствие, които предполагаха, че тази пещера е била оракул години наред. Но все пак тя изглеждаше по друг начин, внушаваше други чувства и Вивиан се съмняваше дали е същата.

Мерлин я целуна — тя не успя да се сдържи и настръхна леко, щом той я докосна, защото се почувства така сякаш я целуваше дядо ѝ. После той ѝ каза, че току-що е имал важен разговор с крал Артур.

— През тази година, както знаеш, той все още е крал.

Немощното тяло на нейния любим — ако тя си позволеше да го приеме за реално — бързо би могло да я отврати. Непрекъснато си повтаряше, че възрастта е само маска, зад която нейният Мерлин се крие временно по принуда.

— О, искам да се срещна с крал Артур, такъв, какъвто е бил в разцвета на здравето и на силите си. Моля те, позволи ми да го видя!

— Това е невъзможно.

Щеше ѝ се той да се опита поне ДА НЕ ГОВОРИ като дядо.

— Бих искала да направя нещо, с което да ти помогна!

Той нетърпеливо подхвана предложението ѝ.

— Има какво, милата ми. И то ще бъде нещо много повече от помощ. Нещо жизненоважно за нас. Точно затова съм те довел тук днес.

— Добре! А какво е то?

— Малко магия. Има едни тайни, могъщи заклинания, които искам да овладееш до съвършенство и после да използваш. Ти си много добра ученичка и мисля, че днес ще научиш каквото трябва, само за половин час.

— Значи ще ми довериш някаква важна магия?

— Тази ужасно важна магия аз няма да доверя на никого. — Хълтналите му очи грейнаха към нея изпод рунтавите вежди. — Защото, както казах, животът ми изцяло зависи от нея. И не само моят живот, но и други неща, много по-важни за света. — Той мълкна. — Нали разбираш, точно сега е времето да се появи Ниму.

На Вивиан ѝ бяха необходими цели няколко мига, докато осъзнае значението на това име. После тя трескаво се огледа край себе си.

— Къде е тя? Какво можем да направим, за да я спрем?

— Тя вече е тук. — Старецът не откъсваше изпълнения си с обич поглед от Вивиан.

Още един миг ѝ бе необходим за следващото прозрение. После тя яростно изпища.

— Не!!!

Мерлин се напрегна да ѝ обясни. Той неумолимо започна да я притиска с факти.

Доста дълго Вивиан не успяваше да разбере нищо. Бе изпаднала в шок и яростно отказваше да изиграе ролята на Ниму.

— Но ти СИ Ниму — единствената Ниму, която някога е съществувала и ще съществува!

Той повтаряше това безспир и отново и отново ѝ обясняваше с обич и внимание, че неин дълг е да го заключи под скалата. Едва тогава детето Мерлин, Амби, можело да се роди в безопасност. Това доброволно жертвоприношение било единственият начин той да оцелее сред странно оплетените примки на времето, омотали досегашния му живот, и да се прехвърли в бъдещето.

Вивиан се взря в любимия си — гърчеше се от желание да му повярва. И най-после чу онova, което искаше да чуе. Ако беше прав, съществуваше възможност той отново да стане млад и силен и те да бъдат заедно.

Търпеливо, с хипнотичен глас, старецът повтаряше: на никого той не би могъл да повери задачата на Ниму, дори и да разполага с време да научи друг на необходимите заклинания.

Вивиан продължаваше да се ужасява от мисълта, че ѝ предстои да унищожи физически тялото на любимия си и да запечата останките му в тази гробница. Но най-накрая старият Мерлин я убеди, че нищо друго не би могло да му помогне да оцелее.

— Старият Мерлин трябва да отиде под земята, преди да се роди младият Амби — ѝ каза той, и още — как и къде ще трябва да го чака, по какво да познае, че е време да приложи обратните заклинания.

Той ѝ предлагаше надежда и Вивиан се съгласи. Прегърнаха се за сетен път.

Докато произнасяше заклинанията и изпълняваше могъщите магични ритуали, с които отпращаше своя любим под скалите, тя

ридаеше. Скалата сякаш се топеше и сияеше под сълзите й, а слънцето като че ли бе слязло от небето, за да се разтвори в нея.

После, докато Вивиан чакаше, имаше моменти, когато успяваше да мисли за всичко това почти спокойно. Мерлин бе отворил съзнанието й към нови идеи, като й обясни, че погребването му жив по-скоро представлява нещо като това да си заложиш всички ценности на сляпо доверие. Сам той никога не би могъл да се освободи, затова се налага да зависи от Вивиан, за да се измъкне, щом обърканите примки на времето, оплели живота му, най-после станат минало и престанат да го заплашват.

И трябваше да е съвсем сигурно, че неговите кости, притиснати в скалата като цветя в книга, ще бъдат опазени през периода на криза от онези, които кроят зли планове за тях.

Имаше и други мигове, в които Вивиан лелееше луди мечти — и тя да се заключи в скалата редом с мъжа, когото обичаше. Или измисляше луди планове как би могла, без да казва на Мерлин, да заспи някъде наблизо, така че в някое далечно обетовано бъдеще двамата отново да се съберат.

Но тя знаеше, че такива чудеса са невъзможни. Вивиан трябваше да остане здрава и читава, защото само тя можеше да избави Мерлин, когато му дойде времето.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Години след погребването на костите на Мерлин по времето на нападението на Мордред над Нови Камелот, три съперничещи групи копачи, които си разменяха дивашки удари с юмруци и оръжия, ръчкаха по съсираната земя в усилия да открият и разровят магическата гробница.

Мъжете, които искаха Бран да стане техният нов крал, съставяха едната бореща се експедиция. Другата бе съставена от хората на Моргана, която по време на битката се съюзи с първата. Мордред и Комор бяха водачите на третата група, все още най- силна, макар и оредяла само до взвод полудели войници, които трескаво ровеха из дълбоките, срутени скали в пещерата на брега. Рицарите на кръглата маса и всички техни въоръжени войници се бяха противели упорито на нахлуването на войската на Мордред, а и временните победители бяха ранени и изтощени от битката.

Но техните господари безмилостно им наредиха: „Намерете костите!“

След като за пореден път повтори тази заповед, Мордред вдигна глава и се огледа стреснато, защото му се стори, че чува в отговор глас:

— НИКОЙ НЕ УПРАВЛЯВА ЛОГРИС И НИКОЙ НИКОГА НЕ ГО Е УПРАВЛЯВАЛ. НИЩО, ЧЕ МНОЗИНА СЕ БОРЯТ ДА ГО ЗАВЛАДЕЯТ.

По това време Илейн горе, в библиотеката на Мерлин — на втория етаж на рушащия се замък, разговаряше с Хакон през стъклена стена. Бе му обяснила как да нагласи хипостатора така, че да локализира и да усили полето. Така тя си отвори обратния път към своята лаборатория.

Щом се появи на холосцената сред тези така прекрасно познати стени, тя откри, че Хакон вече е успял да се срещне с неколцина членове на бандата на Мордред — хора, които злодеят бе оставил да пазят мястото, докато се върне от скалата на Мерлин, където бе отишъл да търси костите.

Мъртвците вече не бяха нещо чак дотам необичайно в живота на Илейн Брусьн, тя вече не онемяваше от шок при гледката на труп. В лабораторията й до старите трупове се бяха проснали и нови. На самия Хакон нищо му нямаше; очевидно предимството на изненадата бе изиграло значителна роля срещу превъзходството на вражеските оръжия. Илейн го откри потънал в разглеждането на пленен пистолет — добре, че успя да го убеди да го пусне долу, преди да се е застрелял.

Всичко, което всъщност искаше Хакон, бе да се върне обратно през полето на хипостатора. Той гореше от нетърпение да се върне в битката при Нови Камелот и да се бие за своя господар Мерлин.

Щом пристигна дълбоко сред скалите на Мерлин, на мястото, където преди бе пещерата — сега там бе зейнала цепнатина, отворена към облачното небе — Хакон се присъедини към групата, команdrvана от Бран.

Той поздрави мъжа, избран от Мерлин за крал, и се извини за неприятностите, които бе причинило неговото приземяване върху Трона на риска.

Бран много му се зарадва и му стисна ръката.

— Не беше ти виновен, забрави го. Можеш ли да ни помогнеш в тази битка?

— Ще дам най-доброто, на което съм способен!

Копаенето и издирването продължаваха, прекъсвани от време на време от внезапно избухнали въоръжени сблъсъци между съперниците.

Имаше и моменти, когато и двете съперничещи групи си мислеха, че са успели да открият костите на Мерлин. Но се мамеха. Когато една след друга всички магии, които се опитваха да правят, се проваляха, те разбираха истината — някои се смееха горчиво, други кълняха стареца, замислил така хитро как да се защити.

Но той бе замислил също толкова хитро и собственото си възкресение.

Точно когато изглеждаше, че Мордред и Вотан все пак ще победят, се появи Вивиан, за да го извика отново на бял свят.

Призована малко по-рано, отколкото бе очаквала, от тайното си място на покой, напълно готова вече за битки и приключения, тя се появи на мястото — знаеше много по-добре от всеки друг къде точно се намират костите. Принудена да поеме смъртния риск да ги съживи прездевременно, тя извлече останките и ги накара да се изправят и да тръгнат сами. Те бяха не повече от две шепи бели костици — толкова можаха да съберат и да съединят заклинанията ѝ. Костиците оформиха нещо като призрак — празното пространство заемаше повече място в него, отколкото твърдото веществото — и той пог сamicък с тромава походка. Щом го погледна, я заболяха и очите, и сърцето.

Мерлин, който се нуждаеше от живо тяло от плът и кръв, за да добие способността да напада или да избягва враговете си, както и да помага на приятелите си, даваше заповеди с безмълвен шепот. Той възложи на Вивиан да му докара една от рицарските брони, които все още се намираха сред останките на имението, превърнало се в Нови Камелот.

Хората на Комор и на Мордред, подпомагани от силата на Вотан, най-накрая успяха да прогонят групата на Бран и Моргана и си мислеха, че всеки момент ще могат да извлекат костите на Мерлин от скалата.

Истинското място, където бяха скрити те, сега бе непогрешимо определено чрез магията на Вотан. Но все пак никак не беше лесно да се сдобиеш с наградата. Трябваше да се вдигнат много големи камъни

и да се отместят настрани — чрез стара и силна магия. А пък все още си трябваше и здраво копаене.

А когато отвориха гробницата, Мерлин... вече го нямаше там.

Всички отскочиха назад.

Комор Прокълнатия, обзет от внезапен ужас при онова, което се изправи пред погледа му, залитна назад и вдигна трепереща ръка — сочеше нещо.

— Той ходи! Той ХОДИ!!!

И тогава над най-близката скала се появи лъскав шлем — забралото му бе вдигнато и се виждаше, че вътре той сякаш е празен. После се появи и ръка в броня — държеше не копие, а светкавица.

С изпito лице и дълбоки сенки под очите, тежко отпусната върху едно кресло в съсираната си лаборатория, втренчена в екрана, макар че мислите ѝ бяха другаде, доктор Брусън прочете:

*Кои са тез? Къде ли стигна,
та там, в сияния палат,
шумът на кралски тир утихна,
прекръстиха се, страх скова
Вси рицари във Камелот.*

*И само Ланселот пророни:
Лицето ѝ е толково мило.
О, Бог със хубост надарил е
таз Дама от Шелот.*

В това време Ланселот, без да откъсва очи от своя крал там, в линейката, докато бушувашата наблизо битка утихваше, се чудеше над същите тия думи, появили се на малкия екран. Там се споменаваше и собственото му име, но се наложи доста да се напрегне, докато най-накрая разбере за какво точно става дума.

Когато кънгите на битката най-после напълно загълхнаха, Моргана дойде при него, за да възвхвали верността му и да го просвети. Плановете ѝ да завладее костите за свои собствени цели и да

предотврати коронясването на Бран се бяха провалили. Но победилият я Мерлин не бе предприел нищо против нея и тя, твърдо решена, както винаги, му обеща, че Артур някога ще се завърне и отново ще завладее своя трон.

Моргана все още искаше да отведе любимия си брат в далечното бъдеще, за да бъде изцелен. Но той, Ланселот, трябвало да остане тук. За нейна изненада старият рицар изобщо не възрази. Докато дойде Артур, Ланселот смятал да се върне към мирния си живот в малкия манастир.

Илейн почти се отчая, когато откри, че във фондацията „Андробус“ все още е дълбока нощ, че часовниците в сградата са спрели по различно време и всичките ѝ усилия да се свърже с външния свят в собствената си епоха все още продължаваха да се осуетяват. Сградата и обкръжаващата я земя бяха отрязани от него напълно, също както и преди.

Нямаше много време за чудене как точно се отразяват тези събития на света навън, света от двайсет и първия век — ами ако цялата сграда на „Андробус“ наред с всичко около нея внезапно бе изчезнала? Въображението ѝ бясно градеше фантастични сценарии — сигурно ще съобщят официално, че сградата на лабораторията се е взривила в разгара на разработката на нови, екзотични форми на материята. Тялото на доктор Илейн Брусьн не е открито. Започнато е разследване, няколко разследвания, с цел да се установят причините за това, че очевидно по време на инцидента тя е работила сама в лабораторията. Дали пък това не е саботаж?

Бяха я обзели подобни налудничави мисли и се чудеше какво ли ще прави по-нататък, когато погледна през прозореца и видя, че линейката, възстановила първоначалния си вид, е отново вън на паркинга. Този път бе паркирана леко встрани от първоначалното ѝ място.

Незабавно изтича долу по стълбите и се втурна навън, Фишър куцукаше към сградата — каза, че е дошъл да се сбогува. Настоял да спрат тук за кратко именно за това, а и искал да увери Илейн, че обкръжаващата я среда ще бъде върната начаса в нормално състояние. Отново отвеждаха Артур, за да чакат нов шанс да стигнат до двайсет и

втория век — а този път и Фишър бил имал достатъчно късмет, за да му позволят да пътува и той с тях.

Фаровете на линейката светеха и вътре се мяркаха смътните силути на придворни — и Моргана бе сред тях.

Фишър прегърна Илейн и отново я увери, че всичко в собствения й свят ще тръгне нормално, след това се качи в линейката, моторът запали — а после колата просто вече я нямаше. Изчезна, преди да стигне портала, на който все още не пазеше никой.

БРАН

След битката, по време на която Мерлин излезе отново на бял свят от скалите, а Мордред бе прогонен, земята на Логрис вече не приличаше толкова много на слънчева средновековна Англия. Но определени признания внушаваха надежда, че обликът и природата ѝ постепенно ще се възстановят.

Моргана каза на Хакон, че когато тя се върне в собствените си добри времена, наистина искала той да седне до нея като неин консорт. Но след онзи номер, който му бе погодила с Трона на риска, той бе изключително нащрек.

Мерлин — сияен силует, висок колкото възрастен човек, който изглеждаше ту съвсем млад, ту стар, успешно бе завършил процеса на собственото си възкресение и успя най-после да овладее собствения си живот. Вивиан бе до него и щедро му даваше обич и подкрепа.

Постижението, най-свидно и на ума, и на сърцето на Мерлин, както той сам ми довери, бе, че е допринесъл за рождението на Галахад, съвършения рицар, който ще бъде способен да се справи с Трона на риска, да намери Граала и да поведе човечеството във вярната посока.

Плановете на Мерлин за Нови Камелот сега имаха големи изгледи за успех. И плановете за коронацията ми бяха в разгара си, но собствените ми съмнения бяха също толкова силни, колкото са били винаги.

Пресуши шише и Мод, след като бяха обсъдили подробно всичко помежду си, ми посочиха, че ако наистина отхвърля короната, рицарите ветерани, вече отказали се да върнат Артур, до един страшно ще се обезкуражат. Бароните и другите благородници, както и всевъзможните водачи, отново щяха да се разединят, ако някой не

заместеше Артур, за да бъде фокус на стремежите им, или поне ако не им се дадеше повод да си мислят, че са облагодетелствани с подобен прекрасен монарх. А ако на същите тези рицари им хрумнеше, че човекът, когото вече бяха приветствали като свой велик крал, е измамник, те щяха да го убият, без да им мигне окото. За това нямаше нужда никой да ме предупреждава.

След като един крал е бил приветстван веднъж — а те вече са избрали тебе, след като са се убедили, че не могат да върнат Артур — смъртта е единственият начин да се отърват от него.

Друга възможност — може би дори още по-разрушителна, бе, че ако започнеш да се двоумя, или пък излезеше, че твърде дълго се колебая, някои от тези могъщи мъже щяха да продължат да ме поддържат, а други щяха да изберат Ланселот или да се вкопчат отново в Артур или в някой друг. И тогава шансовете за опустошителна гражданска война щяха да нараснат неимоверно. Всякакъв подобен конфликт би унищожил почти напълно шансовете на Мерлин да построи отново Камелот.

Разбира се, Пресуши шише и Мод вероятно предвкусваха благи служби и за себе си, ако станех крал.

След дълги душевни колебания неохотно продължих да играя ролята на новия крал. Вътрешно бях решил, че ще продължа да го правя, докато се появи по-добър водач от мен.

Споделих това на четири очи с Ланселот, преди той отново да се върне в манастирчето.

Мерлин ми каза, че не се сеща за друг, който в момента би се справил по-добре от мен. Освен това за кой ли път подчертва, че моя задача, мой дълг било по някакъв начин да събера съюзници, които да му помогнат във великото начинание, с което се бе заел. На свой ред изтъкнах, не за първи път, че една жена също би се справила великолепно с тази роля — ето, Боадицея, умряла преди векове, представлява един сияен пример.

Мерлин изсумтя беззвучно и сърдечно подкрепи желанието ми и Боадицея да е тук. Но му се налагало да работи с този материал, с който разполагал. Имал ли съм предвид някоя жена?

Аз не можах да се сетя за никоя. Най-малкото пък бих се сетил за Джандрий.

И така — когато и Логрис, и оцелелите му жители донякъде се бяха възстановили — аз наистина бях коронован, а златната диадема бе поставена на главата ми от един Мерлин, несъмнено от плът и кръв, но очебийно доста по-млад от онзи, който бе изчезнал при земетресението. И в присъствието на мнозина щастливи стари рицари (и на неколцина не чак дотам щастливи) аз седнах на стола на баща си край кръглата маса.

А Джандрий, която все пак ме обичаше по някакъв начин и със сигурност бе влюбена в идеята да бъде кралица, получи своята корона от моите ръце. После моята съпруга седна до мен на друг висок стол, който по нищо не се отличаваше от моя, нито пък от всички останали столове край масата. Бях заповядал един точно определен стол от всички тях да бъде покрит за по-сигурно с ленена драперия като предупреждение към всеки, който непредпазливо би дръзнал да седне на него.

Новият крал, както бихте могли да си представите, си имаше и главоболия.

Никога тези рицари, които ми се бяха заклели във вярност, не биха приели за свой крал човек, който някога е подскачал пред тях като шут. Но ТОЧНО ПРЕД ТЕЗИ МЪЖЕ никога не се бях появявал като актьор.

Когато Моргана или някой от съюзниците й се погрижи да бъде разкрито безславното ми минало пред моите нови последователи, неколцина от тях моментално излязоха с най-очевидното обяснение: живял съм инкогнито или под зла магия, или пък напротив, под магия, която ме е предпазвала.

Имаше и други, по-незабележими грижи. Напълно осъзнавах, че като монарх аз съм назначен на изпитателен срок и че ако не отговарях на представата на Мерлин какво трябва да представлява един крал, той бе готов безмилостно да ме отхвърли и да наеме някой друг на тая служба.

— Чудесно — измърморих под носа си, противопоставяйки се във въображението си на своя покровител. — Намери си някой друг.

Но имаше съвсем основателни причини абдикацията ми да не е чак толкова проста работа.

И така се случи, че мястото на Артур бе заето от негов потомък, който седеше не на трон, а на неговия стол на кръглата маса сред

компанията на грешни, но забележителни приятели и поддръжници.

За да постигна каквото и да било, налагаше се да се държа с маниера на крал и да се опитвам да говоря с кралски думи и интонации, когато при мен идваха мъже и жени, за да си търсят нов водител. Разбира се, един актьор винаги може да ви изиграе крал. Добрият актьор може да изиграе всичко, стига някой да му помага.

Но за всички беше ясно, че нито кралят, нито кралството са онова, което са били преди — дори магията на Мерлин не може да възстанови онова, което е било разрушено, онова, което вече е безвъзвратно отминало, такова, каквото е било някога.

ИНТЕРЛЮДИЯ

Щом линейката изчезна, във фондацията незабавно се възцари нормалното — тъкмо както бе обещал Фишър. Всичко наоколо с вълшебна скорост бързо се връщаше в състоянието, в което е било точно преди линейката на Моргана да пристигне тук за пръв път. Хората от охраната, без да подозират, че тук са ставали някакви необикновени неща, спокойно си гледаха работата, а собствените им коли бяха на паркинга, точно там, където ги бяха паркирали при идването си на работа.

Илейн седеше пред контролното табло на същото място, където се намираше, когато влезе Фишър, облечена в съвсем същите дрехи. Забеляза доста учудено колко са чисти ръцете ѝ и че се чувства сравнително добре нахранена. След няколко мига вече можеше да си припомня само смътни откъслеци, объркани и ужасни от своето велико приключение. Спомняше си Ланселот и... и... е, най-вече Ланселот.

Зачуди се дали пък претоварването с работа не предразполага хората към халюцинации. Заразмишлява напрегнато над природата на реалността. В края на краищата, нали фондацията се занимаваше тъкмо с това.

Илейн^[1] почувства тръпка дълбоко вътре в корема си.

Колко странно!

В съзнанието ѝ изникна една дума. Едно име:

ГАЛАХАД.

---

[1] Илейн Брусьн — името на героинята я свързва с легендата за лейди Илейна, която с помощта на лейди Брусена успява да зачене син

от сър Ланселот. — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.